RANSOM RIGGS

#1
NEW YORK TIMES
ÇOKSATAN
SERİSİ

KUŞLAR MECLİSİ

BAYAN PEREGRINE'İN

TUHAF ÇOCUKLARI

BEŞİNCİ KİTAP

ithaki

YENİ BİR DOST

AKIL ALMAZ BİR KEHANET

YAKLAŞAN BİR KIYAMET

Kuşlar Meclisi'nde, Bayan Peregrine'in vesayeti altındaki tuhaf çocuklar, gizemli bir kehanetin peşine düşüyorlar.

Jacob Portman'ın dedesinin arkadaşı olan H, son nefesinde, Jacob'tan Noor'u kurtarmasını ve onu, sadece V olarak bilinen hayattaki son gölge avcısına götürmesini ister. Ancak Noor'un peşinde başkaları da vardır. Çünkü o, dünyanın sonunun geleceğini öngören bir kehanette bahsedilen kızdır.

Pek az şey ifade eden birkaç ipucunun peşinde bu kehanetin gizemini çözmeye çalışan Jacob ve arkadaşları, bir yandan da V'nin nerede olduğunu bulmak için canla başla çalışmaya başlarlar. Ne var ki V, Amerika'nın kanunsuz döngülerinden birinde saklanmaktadır ve bulunmak gibi bir niyeti yoktur.

◆ ◆ ◆

Bayan Peregrine'in Tuhaf Çocukları için övgüler

"Gergin, duygusal ve tuhaf mı tuhaf. Fotoğraflar ve metin birbirini tamamlayarak unutulmaz bir hikâye yaratıyor."
–John Green, *Aynı Yıldızın Altında*'nın çoksatan yazarı

"Bu, hipsterlar için yazılmış bir *Harry Potter* kitabı. Geçtiği dünyaya ve verdiği hisse bayıldım."
–Felicia Day

Çeviren: Aslı Dağlı

www.ithaki.com.tr

ithaki

9 786258 487572

/ithakiyayinlari

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Ransom Riggs çocukluğunu Florida'da geçirmiş olsa da artık tuhaf çocukların diyarı Los Angeles'ta yaşamaktadır. Bu süre zarfında Kenyon Üniversitesi'nden ve Güney California Üniversitesi'nin Sinema ve Televizyon Bölümü'nden mezun olmuş, evlenmiş ve ödüllü kısa filmler çekmiştir. Bunun yanında blog yazarlığı yapmaktadır ve *Strange Geographies* isimli seyahat yazısı dizisine mentalfloss.com ya da ransomriggs.com adreslerinden erişilebilir. Yazarın ilk romanı olan *Bayan Peregrine'in Tuhaf Çocukları*'nın **Tim Burton** yönetmenliğindeki film uyarlaması 2016 yılında vizyona girmiştir.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

KUŞLAR MECLİSİ

BAYAN PEREGRINE'İN

TUHAF ÇOCUKLARI

BEŞİNCİ KİTAP

RANSOM RIGGS

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kuşlar Meclisi
Ransom Riggs

Orijinal Adı: *The Conference of the Birds*

İthaki Yayınları - 1976

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Dizi Editörü: *Emre Aygün*
Yayıma Hazırlayan: *Emre Aygün*
Düzelti: *Aslı Genç*
Kapak ve Grafik Uygulama: *Aslıhan Kopuz*

1. Baskı, Ekim 2021, İstanbul
ISBN: 978-625-8487-57-2

Sertifika No: 46603

Türkçe çeviri © Aslı Dağlı, 2021
© İthaki, 2021
© Ransom Riggs, 2020
Sayfa 40, 41, 42, 119, 127, 129, Tuhaf İşler Bakanlığı damgası, kapak görseli © Chad Michael Studio, 2018

Bu eser Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Moda Cad. Neşe Sk. 1907 Apt. No:31 34710 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 - Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 48625

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

KUŞLAR MECLİSİ

BAYAN PEREGRINE'İN

TUHAF ÇOCUKLARI

BEŞİNCİ KİTAP

RANSOM RIGGS

Çeviren
Aslı Dağlı

ithaki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

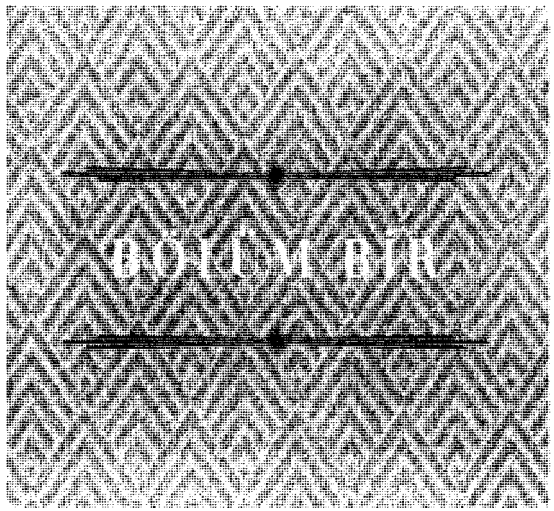
BELONGS TO KAKTUS TEAM

Şehirlerde ya da barış içinde yaşayanlar, arkadaşlarının
onlar için ateşten gömlek giyip giymeyeceğinden
asla emin olamaz. Ne var ki Plains'te dostların
yiğitliklerini ispat etme fırsatı olur.

— William F. "Buffalo Bill" Cody

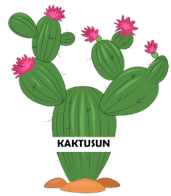
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Çin Mahallesi'ndeki bir deniz mahsulleri pazarının yeşil ışıkların aydınlattığı bağırsaklarında, yengeç dolu tankların boylu boyunca sıralandığı çıkmaz bir koridorun sonunda ışık yutanın yarattığı karanlık birikintisinde, binlerce yabancı gözün önünde çömeliyorduk. Leo'nun adamları yakındaydı ve tepeleri fena atmıştı. Öyle ki bizi bulmak için pazarın altını üstüne getirirlerken devirdikleri tezgâhların çatırtılarını ve insanların bağrışlarını duyabiliyorduk. "*Lütfen*," diyerek ağladığını işittim yaşlı bir kadının, "*Ben kimseyi görmedim…*"

Koridorun çıkışının olmadığını fark ettiğimizde artık çok geçti ve şimdi burada kapana kısılmıştık. Kader mahkûmu deniz kabuklularıyla doldurulup eğreti kuleler halinde tavana dek üst üste istiflenmiş tankların arasındaki daracık boşluğa, pis su giderinin yanına çökmüştük. Parçalanma sesleriyle bağırtıların arasında tek duyabildiğimiz, kafatasımı kevgire çeviren bozuk daktilolardan ibaret bir orkestra misali camı tıklatan yengeç kıskaçlarının tutturduğu, panik yüklü sığ soluklarımızın bile bastıramadığı ardı arkası kesilmez ritimdi.

En azından soluk seslerimizi bastırıyordu. Belki de bu kadarı bile yeterli olurdu. Tabii bunun için Noor'un doğal olmayan karanlığının dayanması ve yükselen ayak seslerinden iyiden iyiye yaklaştıkları anlaşılan adamların kenarları titreşen, kıpır kıpır boşluğa çok yakından bakmaması gerekiyordu. Bu, gözünüze ilişmesi halinde fark etmemenizin imkânsız olduğu bir yanlışlık, havada bir noksanlıktı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Noor onu etrafımızdaki havayı eliyle tarayarak şekillendirmişti. Elinin peşi sıra karanlık yayılırken ışık tıpkı fosforlu pasta kreması gibi parmak uçlarında toplandı. Sonra onu ağzına attı. Önce yanaklarının, sonra da yutkunurken boğazının içten içe aydınlandığı gördüm. Ardından ışık hepten yitip gitti.

Adamların asıl istedikleri Noor'du ama memnuniyetle beni de esir alırlardı. Sırf kurşuna dizmek için bile olsa. Şimdiye dek çoktan H'nin dairesinde kendi gölgesi tarafından gözleri oyulmuş cesedini bulmuş olmalıydılar. Günün erken saatlerinde H ve gölgesi, Noor'u Leo'nun döngüsünden kaçırmışlardı. Leo'nun adamlarından bazılarını da haşat etmişlerdi. Bu kadarı belki bağışlanabilirdi. Bağışlanması asıl mümkün olmayan şey Beş Bölge klanının tuhaf lideri Leo Burnham'ın küçük düşürülmüş olmasıydı. Alıkoyduğu bir vahşi Amerika Birleşik Devletleri'nin doğu yakasının büyük bölümüne yayılmış tuhaf imparatorluğunun kalbindeki mekânından, yani adamın bizzat kendi evinden kaçırılmıştı. Noor'un kaçmasına yardım ettiğimin öğrenilmesi ölüm fermanım olurdu.

Leo'nun adamları adım adım yaklaşıyor, sesleri gittikçe yükseliyordu. Noor ise karanlığıyla meşguldü; dağılmaya başladığında kenarlarını işaretparmağıyla başparmağının arasına kıstırıp düzeltiyor, seyreldiğindeyse içini dolduruyordu.

O anda Noor'un yüzünü görebilmeyi diledim. Suratındaki ifadeyi okuyabilmeyi. Ne düşündüğünü öğrenmek, durumu nasıl idare ettiğini görmek istiyordum. Bu dünyaya böylesine yabancı birinin tüm bunlara kafayı kırmadan göğüs gerebileceğini hayal etmek bile güçtü. Son birkaç gün içinde bayıltıcı okları ve helikopterleri olan normaller tarafından kovalanmış, açık artırmada satılmak üzere tuhaf bir hipnozcu tarafından kaçırılmış ve serbest kalır kalmaz Leo Burnham'ın çetesinin eline düşmüştü. Leo'nun kalesindeki bir hücrede günlerce esir tutulmuş, H'yle büyük kaçışları esnasında uyku tozuna maruz kalmış, H'nin dairesinde gözlerini açtığındaysa adamın yerde öylece yatan cesediyle karşılaşmıştı. Üstelik yaşadığı tüyler ürpertici şokun etkisiyle savaş başlıklarına taş çıkaran, yoğunlaşmış

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ışıktan oluşan (ve kellemi uçurmasına ramak kalan) bir alev topu da fırlatıvermişti.

Şoku atlattığında, H'nin son nefesinde bana anlattıklarının birazını onunla paylaştım. Yaşayan tek bir gölge avcısı kalmıştı. Bu da V adında bir kadındı ve Noor'u güvenliği için ona götürmeliydim. Kadının yeri hakkındaki yegâne ipucu ise H'nin duvar kasasından çıkan haritanın yırtık bir parçası ve H'nin dehşetengiz eski gölgesi Horatio'nun verdiği bölük pörçük talimatlardı.

Ne var ki H'nin ona yardım etmek için canını dişine takmasının, arkadaşlarımla beni bu işe koşmasının ve onu Leo'nun elinden kurtarmak uğruna can vermeyi göze almasının *nedenini* Noor'a henüz anlatmamıştım. Ona kehanetten bahsetmemiştim. Zaten buna zamanımız da olmamıştı. H'nin dairesine açılan koridorda Leo'nun adamlarının sesini duyduğumdan beri arkamıza bakmadan kaçıyorduk. Fakat asıl önemlisi, olan biten onca şeyden sonra duyacaklarının ona ağır geleceğini, konuşmak için henüz çok erken olduğunu düşünmemdi.

Gelişi önceden bildirilmiş yediliden biri... tuhafların dünyasının azat edilmesi... tehlikeli bir çağın şafağı... Tüm bunlar ona aklını kaçırmış bir tarikat mensubunun zırvaları gibi gelecekti. Tuhafların dünyasının, Noor'un saflığının –akıl sağlığından bahsetmiyorum bile– canına okumasının ardından duyacaklarının onu korkutup kaçıracağından endişeleniyordum. Sıradan bir insan uzun zaman önce tabanları yağlardı.

Gerçi Noor Pradesh tam tersine, hiç de sıradan biri değildi. O bir tuhaftı. Üstelik mangal gibi bir yüreği vardı.

Tam o anda başını benimkine doğru uzatıp, "*Peki, buradan çıktığımızda... planımız nedir? Nereye gideceğiz?*" diye fısıldadı.

"*New York'tan ayrılacağız,*" dedim.

Kısa bir duraksamanın ardından, "*Nasıl?*" diye sordu.

"*Bilmiyorum. Trenle? Otobüsle?*" O kadar ilerisini düşünmemiştim.

"*Ah,*" dedi bir parçacık hayal kırıklığıyla. "*Yani bizi, mesela, bü-*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yüyle filan buradan çıkaramaz mısın? Hani şu zaman portalı zımbırtılarından biriyle?"

"*Aslında pek o şekilde çalışmazlar. Gerçi sanırım bazıları aynen o işe yarıyor*" –Panoptidön'e çıkan portalları düşünüyordum– "*ama önce onlardan birini bulmamız gerek.*"

"*Arkadaşlarından ne haber? Bize yardım edebilecek kimsen... yok mu?*"

Sorusu yüreğimi sızlattı. "*Burada olduğumu bile bilmiyorlar.*"

Derken, *Peki ya biliyor olsalardı...* diye düşünürken buldum kendimi.

Noor'un omuzlarının çöktüğünü hissettim.

"*Endişelenme*," dedim. "*Bir çaresini bulacağım.*"

Başka zaman olsa planım gayet basit olurdu: Gidip arkadaşlarımı bulurdum. Keşke öyle yapabilseydim. Onlar ne yapılacağını bilirdi. Bu dünyaya adımımı attığımdan beri çıpamdılar ve onlar olmayınca palamarlarım çözülmüş gibi hissediyordum. Fakat H beni Noor'u ymbrynelere geri götürmemem gerektiği konusunda sıkı sıkı tembihlemişti. Neyse, zaten artık herhangi bir *arkadaşım* olup olmadığından da o kadar emin değildim – en azından eskisi gibi olamazdık. H'nin yaptığı ve şimdi de benim yapmakta olduğum şey muhtemelen ymbrynelerin klanlarla uzlaşma ihtimalini hepten ortadan kaldırıyordu. Ayrıca arkadaşlarımın bana olan güveninde telafisi imkânsız bir hasar bıraktığı da kesindi.

Yani bir başımızaydık. Bu durumda uygulaması kolay fakat aptalca bir planla çıkagelmemiz kaçınılmazdı: Canımızı dişimize takıp koşacak, etraflıca düşünecek ve şansımızın fazlasıyla yaver gitmesi için dua edecektik.

Peki ya yeterince hızlı koşamazsak? Ya da şansımız yeterince yaver gitmezse? O hâlde Noor'a kehanetten bahsetme şansını hiç bulamayabilirdim. Hâliyle o da ne kadar uzun ya da kısa sürerse sürsün, hayatının geri kalanını avcıların neden peşine düştüğünü öğrenemeden yaşardı.

Az ileriden güm diye bir çatırtının yükseldiğini duydum. Derken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Leo'nun adamları tekrar bağırıp çığırmaya başladılar. Bize ulaşmaları artık an meselesiydi.

"*Sana anlatmam gereken bir şey var*," diye fısıldadım.

"*Bekleyemez mi*?"

Zamanlamam korkunçtu. Fakat başka zamanımız olmayabilirdi.

"*Bilmen gerek. Ayrı düşersek ya da… başka bir şey olursa diye.*"

"*Tamam.*" İç geçirdi. "*Dinliyorum.*"

"*Söyleyeceklerim sana muhtemelen deli zırvası gibi gelecek. Hâliyle mevzuya girmeden önce o kadarının farkında olduğumu bilmeni istiyorum. H ölmeden önce bana bir kehanetten bahsetti.*"

Yakınlarda bir yerlerde adamın teki Leo'nun adamlarıyla laf dalaşına girdi – o Kantonca, diğerleriyse İngilizce bağırıyordu. Ardından gürültülü bir şamar sesi, acı yüklü bir feryat ve boğuk bir tehdit duyduk. İkimiz de kaskatı kesildik.

"Arkaya bakın!" diye bağırdı Leo'nun adamlarından biri.

"*Bu, seninle ilgili*," diyerek konuşmayı sürdürdüm. Dudaklarım az kalsın kulağına değecekti.

Noor artık tir tir titriyordu. Onunla birlikte bizi sarıp sarmalayan karanlığın kenarları da titreşiyordu.

"*Anlat*," diye fısıldadı.

Leo'nun adamları koridorda köşeyi döndüler. Böylece vaktimiz tükendi.

Adamlar zavallı pazarcıyı da peşlerinden sürükleyerek koridorda hızla bize doğru geliyorlardı. El fenerlerinin ışığı duvarlarda dans ediyor, yengeç tanklarının camından yansıyordu. Noor'un karanlığının hudutlarını aşar korkusuyla başımı bile kaldırmaya cüret edemedim. Gerilerek kendimi hiç de adil olmayan bir dövüşe hazırladım.

Derken koridorun ortasında duruverdiler.

"Burada balık tanklarından başka bir şey yok," diye homurdandı adamlardan biri.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kız kiminle birlikteydi?" dedi ikinci bir adam.

"Oğlanın tekiyle, bilmiyorum—"

Bir şamar sesi daha duyuldu ve kıskıvrak yakaladıkları adam acıyla inledi.

"Bırak şu herifi, Bowers. Bir halt bildiği yok."

Pazarcıyı sertçe itekledi. Adamcağız sendeleyerek yere düştü ama ardından toparlanıp koşarak oradan uzaklaştı.

"Burada çok fazla zaman kaybettik," dedi ilk adam. "Kız şimdiye çoktan tabanları yağlamıştır. Onu kaçıran şu ucubelerle birlikte."

"Sence Fung Wah'ın döngüsünün girişini bulmuş olabilirler mi?" diye sordu bir üçüncü.

"Mümkün," dedi ilk adam. "Ben Melnitz'le Jacobs'ı alıp orayı kolaçan edeyim. Bowers, sen de burayı didik didik ara."

Seslerini saydım: Orada dört, belki de beş kişiydiler. Bowers denilen adam yürüyerek yanımızdan geçip gitti. Silahının kılıfı tam göz hizamızdaydı. Başımı kıpırdatmadan ona baktım. İri yarı bir adamdı ve üstünde koyu renkli bir takım elbise vardı.

"Eğer kızı bulamazsak Leo canımıza okur," diye mırıldandı Bowers.

"Neyse ki şu ölü hortlağı ona götüreceğiz," dedi ikinci adam. "Yani elimiz boş dönmüş sayılmayız."

Şaşkınlıktan kaskatı kesilip kulaklarımı dört açtım. *Ölü hortlak?*

"Onu bulduğumuzda ölüydü," dedi Bowers.

"Leo bunu bilmek zorunda değil," dedi ilk adam gülerek.

"Onu bizzat öldürmek için neler vermezdim," dedi Bowers.

Sağımızda kalan çıkmazın sonuna varınca tekrar bizden yana döndü. El fenerinin ışığı bize kadar geliyordu. Derken ışığı kafamın yanındaki tankın içine tuttu.

"Eğer kendini daha iyi hissedeceksen gidip cesedini tekmeleyebilirsin," dedi üçüncü adam.

"Kalsın. Gerçi şu kızı tekme manyağı yapmak hoşuma giderdi," diye homurdandı Bowers. "Hatta daha fazlasını yapmak." Diğerle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rine doğru yürümeye koyuldu. "Hortlağa nasıl yardım ettiğini gördünüz mü?"

"O yalnızca bir vahşi. Henüz neyin ne olduğunu bilmiyor," dedi ilk adam.

"Yalnızca bir vahşi! Aynen öyle!" dedi ikinci adam. "Onunla neden bu kadar vakit kaybettiğimizi hâlâ anlamış değilim. Klanımıza sırf bir tuhaf daha eklemek için mi?"

"Çünkü Leo ne unutur ne de affeder," dedi ilk adam.

Noor'un yanımda büzüştüğünü ama sonra sinirlerini yatıştırmak istercesine derin bir nefes aldığını hissettim.

"Beni o kızla aynı odaya kapatın," diye hırladı Bowers. "Ona ne kadar özel olduğunu göstereyim."

Saklanma yerimizle aynı hizaya geldi, ardından el fenerini duvarlara ve zemine tutarak yavaşça kendi etrafında dönmeye başladı. Gözlerimi tabancasının kılıfından ayırmıyordum. O esnada el fenerinin ışığı, solumuzdaki tankı boylu boyunca katederek tam üstümüzde duruverdi. Işık huzmesi burunlarımızdan birkaç santim ötede durmuş fakat Noor'un karanlığına nüfuz etmeyi başaramamıştı.

Nefesimi tutup hiçbir yerimizin hatta saçlarımızın tek bir telinin bile görünmemesi için dua ettim. Bowers sanki bir şeyi anlamlandırmaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı.

"Bowers!" diye bağırdı biri koridorun aşağısından.

Adam döndü ama el feneri hâlâ bize doğrultulmuş vaziyetteydi.

"Burada işin bittiğinde bizimle dışarıda buluş. Fung'ın yerinden sonra üç blokluk bir alanı ararız."

"Tombul yengeçlerden de birkaç tane al!" dedi ilk adam. "Akşam yemeği bizden olursa Leo biraz sakinleşebilir."

El fenerinin ışığı ansızın tanka döndü. "İnsanların bu şeyleri nasıl yiyebildiğini hiç anlamıyorum," diye homurdandı Bowers kendi kendine. "Deniz örümcekleri."

Diğerleri gitti. Leo'nun emir eriyle yalnız kaldık. Beş adım kadar ötede, suratını ekşiterek yengeç tankına bakıyordu. Ceketini çıkardı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve gömleğinin kollarını kıvırmaya koyuldu. Şimdi tek yapmamız gereken beklemekti. Birkaç dakikaya…

Noor'un eli koluma yapıştı. Yaprak gibi titriyordu.

Başlangıçta stresle daha fazla başa çıkamadığını sandım ama sonra birbiri ardına üç kısa nefes aldı. İşte o anda jetonum düştü: Hapşırmamaya çalışıyordu.

Beni göremediğini bilsem de, *Lütfen*, dedim yalnızca dudaklarımı oynatarak. *Yapma.*

Adam en yakınındaki tanka uzanıp etli elini ihtiyatla suya daldırdı. Tankın içinde el yordamıyla yengeç ararken usul usul öğürüyordu.

Noor kaskatı kesildi. Hapşırığını tutmaya çalışırken dişlerini birbirine sürttüğünü duyabiliyordum.

Adam ciyaklayıp elini tanktan çıkardı. Bir yandan küfürler savuruyor, diğer yandan da mavi renkli iri yengeçlerden birinin parmağını sımsıkı kıstırdığı elini havada çılgınca savurup duruyordu.

Ve o anda Noor ayağa kalktı.

"Hey," dedi. "Aşağılık herif."

Adam çarçabuk bizden yana döndü. Ne var ki daha ağzını açmaya fırsat bulamadan Noor hapşırdı.

Bu epey etkili bir patlamaydı: Yuttuğu ışık ağzından ve burnundan fışkırıp karşımızdaki duvara, zemine ve adamın suratına parlak yeşil serpintiler saçarak adamı göz alıcı bir ışık topuyla sarıp sarmaladı. Ne var ki ışık topu adama zarar verecek kadar parlak değildi. Hâliyle yakıcı olmaktan da uzaktı fakat onu kısa süreliğine sersemletmeye yetmişti. Öyle ki ağzı şaşkınlıktan tamı tamına bir yumurta şeklini alıvermişti.

Bizi sarıp sarmalayan küçük, karanlık boşluk aniden yok oldu. Adam bağırınca sanki büyülenmiş gibi üçümüz birden kısacık bir anlığına donakaldık: Ben yere çömelmiş vaziyetteydim; Noor elini ağzıyla burnuna kapatmış hâlde yanımda dikiliyordu; adamın tek eli havadaydı ve parmağından kıpır kıpır bir yengeç sarkmaktaydı. O anda ayağa fırladım ve büyü bozuldu. Adam yolumuzu kesmek için hareketlendi ve boş eliyle silahına davrandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Silahını kullanamadan onu yere serdim. Sırtüstü devrilince at gibi üstüne bindim. Tabancayı ele geçirmek için cebelleşmeye başladık. Alnıma bir dirsek yedim ve beynime keskin bir acı saplandı. Noor arkadan yaklaşıp oralardan bir yerlerden bulduğu metal sopayı adamın koluna geçirdi. Ne var ki adam irkilmedi bile. İki eliyle beni göğsümden yakalayıp kenara itti.

Noor'u adamdan uzaklaştırmak için ona doğru koştum. Fakat yanına varmamla adamın silahını iki el ateşlemesi bir oldu. Çıkan ses inanılmazdı; silah sesinden ziyade sonik bir patlamayı andırıyordu. İlk mermi duvara çarpıp geri sekti. İkincisi ise adamın yanındaki tankı paramparça etti. Bir an önce sapasağlam olan tank göz açıp kapayıncaya dek tuzla buz oldu; yengeçler, su ve cam kırıkları etrafa saçıldı. Ardından da da onun üstüne istiflenmiş çok sayıdaki tank sağa sola devrilmeye başladı. En tepedeki, karşı duvarın dibine üst üste istiflenmiş tanklardan ibaret sütuna çarptığı anda patlarken diğerleri Bowers'ın tepesine indi. Her biri birkaç yüz kilo olmalıydı. Bu da hepsinin birden en azından bir ton çektiği anlamına geliyordu çünkü adam yalnızca üç saniyede hem ezilmiş hem de boğulayazmıştı. Bu esnada yaşanan zincirleme çarpışmalar koridordaki tankların neredeyse hepsini korkunç bir gürültü ve cam patlamasıyla yere çalarak koridor boyunca akın edip ikimizin de ayaklarını yerden kesen pis kokulu bir su dalgasıyla mahkûm deniz kabuklularını özgürlüklerine kavuşturdu.

Öksürüp öğürmeye başladık; su iğrençti. Bowers'a baktığım anda suratımı ekşittim. Suratı dilim dilim doğranmıştı ve yeşil ışıkların altında ışıl ışıl parlıyordu. Kaçacak delik arayan yengeçlerden ötürü vücudu hareket ediyordu ama aslında gayet ölüydü. Çarçabuk o manzaraya arkamı döndüm ve cam parçalarının arasından dikkatli ve ağır adımlarla suyun koridorun aşağısına dek sürüklediği Noor'a doğru yürümeye koyuldum.

"İyi misin?" diye sordum ayağa kalkmasına yardım ederken. Bir yerinin kesilip kesilmediğine baktım.

Loş ışıkta kendine şöyle bir baktı. "Kollarımla bacaklarım hâlâ yerli yerinde. Peki ya sen?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aynı durumdayım," dedim. "Gitsek iyi olur. Diğer adamlar geri dönecektir."

"Evet, az önceki gürültüyü muhtemelen New Jersey'den bile duymuşlardır."

Düşmemek için kol kola girdik ve olabildiğince seri adımlarla ışığı titreşen yengeç şeklinde bir neon tabelanın cızırdayıp durduğu koridorun girişine doğru seğirttik.

Daha on adım atmıştık ki yaklaşan ağır ayak sesleri duyduk.

Dikildiğimiz yerde öylece donakaldık. İki kişi, belki de daha fazlası çıkmaz bir koridorda üstümüze geliyordu. Demek ki patırtımızı duymuşlardı.

"Hadi, gidelim!" dedi Noor ve beni öne doğru çekiştirmeye başladı.

"Hayır—" Ayak diredim. "Çok yakındalar." Karşımıza çıkmaları an meselesiydi. Üstelik önümüzdeki koridor çok uzundu. Bu da yetmiyormuş gibi kırık tank parçalarından geçilmiyordu. Kısacası asla zamanında başaramazdık. "Yine saklanmamız gerek."

"*Dövüşmek* zorundayız," dedi ortamdaki ışığı avuçlarının arasında toplayarak ama geriye pek bir şey kalmamıştı.

Benim de aklımdan ilk geçen dövüşmekti... ama bunun hata olduğunu biliyordum.

"Eğer dövüşürsek ateş etmeye başlarlar ve senin vurulmana izin veremem. Teslim olacağım ve onlara senin kaçtığını söyleyeceğim..."

Kafasını hararetle iki yana sallıyordu. "Hayatta olmaz." Karanlıkta bile gözlerinin parladığını görebiliyordum. Topladığı küçücük ışık topunun dağılmasına müsaade etti ve yerden iki uzun cam kırığı aldı. "Anca beraber, kanca beraber."

Bıkkınlıkla iç geçirdim. "O hâlde savaşıyoruz." Cam parçalarını bıçak gibi tutarak çömeldik. Ayak sesleri güçlüydü ve o kadar yakından geliyordu ki koşarak yaklaşanların kesik kesik soluduklarını duyabiliyorduk.

Bir an sonra oradaydılar.

Koridorun diğer ucunda, neon ışığın hatlarını vurguladığı bir ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

raltı belirdi. Kısa boylu, gürbüz, geniş omuzlu biriydi... ve o anda kim olduğunu çıkaramasam da tanıdık gibiydi.

"Bay Jacob?" dediğini duydum tanıdığım bir sesin. "Sen misin?"

Suratına bir ışık huzmesi düştü. Güçlü, köşeli çenesine, nazik gözlerine... Bir anlığına hayal gördüğümü sandım.

"Bronwyn?" dedim ama resmen bağırmıştım.

"Gerçekten de *sensin*!" diye haykırdı. Suratına geniş bir gülümseme yerleşti. Kırık cam yığınlarının etrafından dolaşarak bana doğru koştu. Tam elimdeki cam parçasını yere bırakmıştım ki Bronwyn beni güçlü, soluk kesici bir kucaklamayla bağrına bastı. "Bu da Bayan Noor mu?" dedi omzumun üstünden.

"Selam," dedi Noor. Sesi az da olsa afalladığını ele veriyordu.

"Demek ki başardınız!" dedi Bronwyn. "O kadar mutluyum ki!"

"Burada ne yapıyorsun?" diye ciyakladım.

"Biz de aynısını sana sorabiliriz!" dedi tanıdık başka bir ses ve Bronwyn'in beni bırakmasıyla Hugh'un bize doğru gelmekte olduğunu gördüm. "Vay canına! Burada neler oldu?"

Önce Bronwyn, şimdi de Hugh. Başım dönüyordu.

Bronwyn beni yere bıraktı. "Şimdi orasını boş ver. O iyi, Hugh! Ve Bayan Noor da burada."

"Selam," dedi Noor tekrar. Ardından, "Şu anda bize doğru gelen silahlı dört tane falan adam olmalı," diye ekledi çabucak.

"Ben ikisinin kafasını patlattım," dedi Bronwyn parmaklarından ikisini havaya kaldırarak.

"Ben de üçüncüsünü arılarımla kovaladım," dedi Hugh.

"Daha fazlası gelecektir," dedim.

Bronwyn yerden ağır görünümlü metal bir çubuk aldı. "O hâlde daha fazla oyalanmayalım, ne dersiniz?"

Yeraltındaki deniz mahsulleri pazarı kafa karıştırıcı bir labirentten farksızdı ama yine de sağa sola kıvrılan ücra koridorlarında elimiz-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

den geldiğince ilerliyor, buraya ne taraftan geldiğimizi ve etrafımızdaki Çince tabelalardan hangisinin *çıkış* anlamına geldiğini hatırlamaya çalışıyorduk. Mekân hem sıkış tepiş hem de uçsuz bucaksızdı; kasalar ve tezgâhlarla dolup taşıyordu, asılan muşambalarla bölümlere ayrılmıştı, sağda solda gözüme son derece tehlikeli görünen elektrik kablosu öbekleri vardı ve tavanda çıplak ampuller sallanıyordu. Kısa süre önce kalabalıktı ama Leo'nun adamları mekânı boşaltmakta iyi iş çıkarmıştı.

"Bize ayak uydurmaya çalışın!" diye bağırdı Bronwyn omzunun üstünden.

Canlı ahtapotlar yüzünden kımıl kımıl görünen bir tezgâhın altından geçip dumanları tüten kuru buzlarla dolu kutulara yerleştirilmiş balıkların iki yanına sıralandığı bir koridor boyunca takip ettik onu. Başka bir koridorla kesiştiği yerden sola döndüğümüzdeyse Leo'nun adamlarından ikisiyle karşılaştık. Biri yere serilmiş, diğeriyse arkadaşının yanına çömelmiş, suratına attığı küçük tokatlarla onu kendine getirmeye çalışıyordu. Bronwyn adımlarını bile yavaşlatmadı. Tam da adamın şaşkınlıkla başını kaldırıp bize baktığı anda kafasına koşar adım bir tekme indirerek onu yerdeki diğerinin yanına serdi.

"Çok üzgünüm!" diye bağırdı koşmaya devam ederken. Yanıt olarak pazarın diğer ucundan bağrışlar yükseldi. Leo'nun adamlarından ikisi daha bizi görmüştü ve şimdi var güçleriyle bize doğru koşuyorlardı. Sert bir dönüş yaptık, ardından daracık bir merdivenden tırmanıp paldır küldür bir kapıdan çıktık. Karanlıkta onca vakit geçirdiğimiz için kendimizi gün ışığında bulmamızla kör olmamız bir oldu. Aniden günümüzde, iş çıkış saatinde, kalabalık bir kaldırıma adım atmıştık. Her yerde arabalar, yayalar, seyyar satıcılar vardı ve baş döndürücü burgaçlar çizerek telaşla oradan oraya koşuşturuyorlardı.

Kaçarken hiçbir şey yokmuş gibi görünmeyi başarmanın sanatsal bir yanı vardır. Sizi öldürebilecek bir şeyden insanların dikkatlerini çekmeden kaçmak hiç de kolay değildir. Bilhassa da siz ve arkadaşınız tepeden tırnağa ıslaksanız, diğer iki arkadaşınızın üstünde de on dokuzuncu yüzyıla ait kıyafetler varsa ve dördünüz birden omzunu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zun üstünden arkanıza ve ara sokaklara gergin bakışlar atıyorsanız, akşamüstü koşusuna çıkmaya denk bir işle meşgul görünmekte gerçekten zorlanırsınız. Belli ki biz de işi yüzümüze gözümüze bulaştırmıştık çünkü tuhaf görünümlü insanların kaldırımları doldurduğu New York gibi bir şehirde bile ikisi kostümlü, ikisi ıslak dört ergenin cezbedeceğinden daha fazla meraklı bakışa maruz kalıyorduk.

Önümüze bakmadan yürüyor, kırmızı ışıkları ve BURADAN YÜRÜNMEZ tabelalarını takmıyor, ya sokakta adım adım ilerleyerek trafiğin duraksamasını bekliyor ya da arabalardan yükselen korna seslerine ve sağa sola kıran araçlara aldırış etmeden çılgınca depara kalkarak karşıdan karşıya geçiyorduk çünkü ezilmek, Leo'nun döngüsüne geri götürülmekten çok daha iyiydi. Leo'nun tetikçileri kötü bir soğuk algınlığı gibi peşimizi bırakmamış, önce Çin Mahallesi'nin daracık sokaklarında, sonra da turistik İtalyan mahallesinde bize göz açtırmamıştı. Hatta işlek Houston Caddesi'nin orta şeridinde sıkışıp kaldığımızda az kalsın bize yetişeceklerdi. Eski moda takım elbiselerinden dolayı onları gözden kaçırmak mümkün değildi. En nihayetinde, tam da daha ne kadar koşabileceğimi merak etmeye başladığımda Noor hızlanarak Bronwyn'e yetişti ve onu bir köşe başından döndürdü. Hugh'la birlikte onları takip ettik. Kısa bir süre sonra Noor, Bronwyn'i tekrar çekip görünüşe göre rasgele bir mağazanın kapısından içeri soktu. Burası bira ve hububat satan, tıklım tıkış, küçük bir dükkândı.

Dükkânın sahibi bize bağırıp çığırırken Leo'nun adamlarından ikisinin bir an bile duraksamadan koşarak kapının önünden geçip gittiklerini gördük. Ardından Noor bizi itekleyerek daracık bir koridora soktu, önce depoya açılan kapıdan, sonra sigara molasındaki şaşkın bir mağaza çalışanının yanından ve en nihayetinde de çift kanatlı bir kapıdan geçirerek iki yanına çöp kutuları sıralanmış bir arka sokağa çıkardı.

Görünüşe bakılırsa onlardan kurtulmuştuk. En azından bir süreliğine. Hâliyle durup biraz soluklanmak için kendimize izin verdik. Bronwyn neredeyse hiç terlememişti ama Noor, Hugh ve ben nefes nefeseydik.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İyi akıl ettin," dedi Bronwyn. Etkilenmişti.

"Evet," dedi Hugh. "İyi işti."

"Teşekkürler," dedi Noor. "İlk seferim değildi."

"Bir süre burada güvende oluruz," dedi Hugh iki soluk arasında. "Çoktan tabanları yağladığımızı düşünmeleri için onlara biraz zaman tanıyalım, ardından harekete geçeriz."

"Sanırım bizi nereye götüreceğinizi sormam gerek," dedim.

"Ben de öğrenmeyi çok isterim," dedi Noor tek kaşını kaldırarak.

"Arka Bahçe'ye," dedi Hugh. "En yakın döngü girişi pek öyle iç açıcı sayılmaz ama en azından uzak değil..."

Kendimi arkadaşlarıma bakmaktan alıkoyamıyordum. Bir parçam onları tekrar göremeyeceğimden endişelenmişti. Veyahut bana bir yabancı gibi davranacaklarından.

Derken Hugh koluma bir yumruk indirdi.

"Ah! Bu ne içindi?"

"Neden saçma sapan bir kurtarma görevine çıktığını bize *söylemedin*?"

Noor ağzı bir karış açık vaziyette bizi izliyordu.

"*Denedim*," dedim.

"Hiç de bile!" dedi Bronwyn.

"Aslına bakarsanız birkaç kallavi ipucu bıraktım," dedim savunmaya geçerek. "Fakat kimsenin bana yardım etmek istemediği gün gibi ortadaydı."

Hugh beni tekrar yumruklamaya hazır görünüyordu. "Olabilir ama yine de yardım *ederdik*!"

"Bu işe tek başına kalkışmana asla izin vermezdik," dedi Bronwyn. İlk defa sesinde bana karşı duyduğu kızgınlığı duyuyordum. "Seni bulamayınca meraktan öldük!" Noor'a döndü ve kafasını iki yana salladı. "Daha önceki gün hasta yatağındaydı, deli çocuk. Birinin geceleyin onu kaçırdığını sandık!"

"Doğrusunu söylemek gerekirse yokluğumu umursayacağınızdan o kadar da emin değildim," dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Jacob!" Bronwyn'in gözleri fal taşı misali açıldı. "Başımızdan geçen onca şeyden sonra? Çok ayıp ediyorsun."

"Onun alınganın teki olduğunu söylemiştim." Hugh kafasını iki yana salladı. "Eski dostlarına biraz itibar et, dostum. Tanrım."

"Üzgünüm," dedim süklüm püklüm.

"Yani... böyle *şey* mi olur?"

Noor bana doğru eğilip, "*Arkadaşın yok, ha?*" diye fısıldadı.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Kalbim aniden öylesine kalabalıklaşmıştı ki aklımdan geçen sözcüklerin aradan sıyrılması mümkün olamıyordu. "Sizi gördüğüme gerçekten çok sevindim, çocuklar."

"Biz de öyle," dedi Bronwyn. Bana tekrar sarıldı fakat bu defa Hugh da ona katıldı.

Derken sokağın diğer ucunda bir silah sesi çınladı. Hepimiz irkildik. Birbirimizden ayrıldığımızda bize doğru akın eden takım elbiseli iki adamı gördük.

Paçayı sıyırmak da buraya kadardı.

"Beni takip edin," dedi Noor. "Metroda onlardan kurtulabiliriz."

Metronun merdivenlerini üçer üçer indim. Hugh metal tırabzanlardan kaydı. Mahşerî geçitte, işten yeni çıkan kalabalıkları yara yara ilerledik. Noor omzunun üstünden, "Buradan!" diye bağırdı ve ardından bir turnikenin üstünden atladı. Biz de aynısını yaptık.

Tren peronuna vardığımızda platform boyunca koşmaya başladık. Arkama bakınca arayı açmış olsak da Leo'nun adamlarının peşimizi bırakmadığını gördüm. Derken Noor durdu, avuçlarından birini yere koydu, demiryolu hattına atladı ve onu takip etmemiz için bağırdı. Bağırırken üçüncü ray hakkında da bir şeyler söyledi ama sesi aniden hoparlörlerden yükselen anonsun gürültüsünde yitip gitti.

Onu takip etmekten başka seçeneğimiz yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kendinizi öldürteceksiniz!" diye bağırdı biri bize. Açıkçası onunla hemfikirdim fakat şu anda bu ihtimal alternatifinden daha tercih edilebilir görünüyordu.

İlk bakışta göze çarpmayan çukurlarla koyu renkli raylar yüzünden düşe kalka dört çift ray boyunca uçarcasına koşuyorduk. O anda, Noor'un bunu daha önce de yaptığını fark ettim. Şehri avucunun içi gibi biliyordu ve yakalanması böylesine zor biri kaçmakta epey deneyim kazanmış olmalıydı. Neden ve neyden kaçtığını merak ettim ve bunu ona sorma şansına nail olmayı diledim çünkü bir tren son sürat üstümüze geliyordu.

Hugh ve ben son rayın üstünden atlarken tren insanın içini fena yapacak kadar yaklaşmıştı. Beraberinde getirdiği rüzgâr ve gürültü ise anbean güçleniyordu. Bronwyn'le Noor bizi karşı platforma çeker çekmez tren âdeta kükreyerek yanımızdan geçip gitti. Frenleri cehennemden fırlamış bir yaratık misali ciyaklıyordu.

Az sonra trenin yolcularını perona kusarcasına boşaltmasıyla platform yüzlerce insanla doldu ama en nihayetinde insanları ite kaka trene binmeyi başardık. Görünmemek için yere çömeldik –vagon neredeyse boştu– ve ardından kapılar kayarak kapandı.

"Tanrım," dedi Bronwyn. Aniden gözüme endişeli göründü. "Umarım tren doğru istikamette gidiyordur..."

Noor nereye gitmemiz gerektiğini sorunca Bronwyn söyledi. Noor iki kaşını birden havaya kaldırdı. "Şansa bak," dedi. "Dediğin yere bir durak var."

Bu harikaydı: Dördümüzün içinde olan bitene en az vakıf olanımız oydu ama kendinden eminliği ve soğukkanlılığı çoktan yol gösterici bir güce dönüşmüştü.

Bir anons duyuldu ve tren istasyondan ayrıldı.

"Beni nasıl buldunuz?" diye sordum Bronwyn'le Hugh'a.

"Emma, sen *ondan* o kadar çok bahsedince neyin peşinde olduğunu çözdü." Hugh başıyla Noor'a işaret etti ve, "Bu arada doğru düzgün tanışamadık. Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Hugh..." Uzandı ve Noor'un elini sıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ondan sonra seni bulmak gayet kolay oldu," dedi Bronwyn. "Ah ve bir köpekten yardım aldık. Addison'ı hatırlıyor musun?"

Başımla onayladım.

"Sharon'ın Panoptidön tazıları New York'a kadar izini sürdü. Bizi pazara getiren ise Addison'ın burnuydu," dedi Hugh. "Ama daha ileri gitmeyi reddetti."

O küçük köpeğe şükürler olsun, diye düşündüm. Bizim için hayatını kaç kere riske attığını saymayı artık bırakmıştım.

"Ondan sonra seni bulmak kolay oldu," dedi Bronwyn. "Bağrışları takip ettik."

"Sizi Bayan Peregrine mi gönderdi?" diye sordum.

"Hayır," dedi Hugh. "Son gelişmelerden haberi yok."

"Şimdiye dek muhtemelen olmuştur," dedi Bronwyn. "Bir şeyleri öğrenmekte üstüne yoktur."

"İki kişiden fazlasının oradan ayrılmasının çok dikkat çekebileceğini düşündük."

"Hepimiz birer kibrit çöpü çektik," dedi Bronwyn. "Hugh ve ben kazandık." Hugh'a bir bakış attı. "Sence Bayan P buraya geldiğimiz için bize kızar mı?"

Hugh hiddetle başını aşağı yukarı salladı. "Burnundan soluyordur. Ama bizimle gurur da duyuyordur. Gerçi bunun için onu önce tek parça halinde eve geri götürmemiz gerek."

"Ev mi?" dedi Noor. "Orası da neresi?"

"1880'li yılların Londra'sındaki Şeytan'ın Arka Bahçesi adlı döngüye," dedi Hugh. "Bizim nazarımızda eve en yakın şey, ama öyle ama böyle."

Noor kaşlarını çattı. "Kulağa... enfes geliyor."

"Biraz bakımsız bir yerdir ama kendine has bir cazibesi olduğu inkâr edilemez. Her halükârda göçebe yaşamaktan iyidir."

Noor biraz şüpheli görünüyordu. "Sizin gibi insanlara göre bir yer mi?"

"*Bizim* gibi insanlara göre," dedim.

Tepki vermedi ya da tepki vermemeye çalıştı ama gözlerinin ar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dında bir şeyin titreştiğini gördüm. Belki de yavaş yavaş idrak ettiği bir düşünce. *Biz.*

"Orada güvende olursun," dedi Bronwyn. "Peşindeki silahlı adamlar... ya da helikopterler oraya giremez."

Tam onunla hemfikir olduğumu dile getirecektim ki H'nin ymbrynelerle ilgili ikazını ve son konuşmamızda Bayan Peregrine'in çoğunluğun iyiliği için bazı fedakârlıklar yapılması gerektiğinden dem vurduğunu hatırladım. O fedakârlıklardan biri de bizzat Noor olacaktı.

"H'nin yapmamızı tembihlediği onca şey ne olacak?" diye sordu Noor bana.

Bronwyn'le Hugh'un mevzudan haberdar olup olmadığını ya da öğrenmelerinin gerekli olup olmadığını kestiremediğinden sesini biraz alçaltmıştı.

"*Onca şey* derken?" dedi Hugh.

"H ölmeden evvel bana Noor ve peşindeki insanlarla ilgili bazı bilgiler verdi. Sonra da V adında bir kadını bulmamız gerektiğini söyledi. Dediklerine bakılırsa ondan başkasının bilmediği bazı önemli bilgilere sahipmiş."

"V mi? Büyükbabanın eğittiği şu gölge avcısı değil mi o?" diye sordu Bronwyn.

V'nin adı ilk kez gündeme geldiğinde Bronwyn kâhinlerin döngüsündeydi. Elbette hatırlayacaktı.

"Ta kendisi," dedim. "H, daha doğrusu gölgesi bize bir harita gösterdi ve kadını nasıl bulacağımıza dair bazı talimatlar verdi—"

"*Gölgesi* mi?" diye sordu Bronwyn nefesini tutarak.

Yırtık harita parçasını cebimden çıkarıp onlara gösterdim. "O esnada artık gölge değildi. Bambaşka bir şeye dönüşüyordu."

"Yani bir hortlağa, öyle değil mi?" dedi Hugh. "Çünkü gölgelerin *dönüştüğü* tek şey hortlaklardır."

Noor şaşkın şaşkın bana baktı. "Hortlakların düşmanımız olduğunu söylemiştin."

"Öyleler," dedim. "Fakat o gölge H'nin *dostuydu*..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu mesele gittikçe daha gerçekdışı bir hâl alıyor," dedi Noor.

"Biliyorum. İşte bu yüzden onlarla Şeytan'ın Arka Bahçesi'ne gitmeliyiz," dedim. "Yardıma ihtiyacımız var ve tanıdığım, güvendiğim bütün tuhaflar orada."

Bana tekrar güvenip güvenmeyecek olmaları ya da onlara çektirdiklerimden sonra bana yardım etmeyi isteyip istemeyecekleri bambaşka bir meseleydi. En azından şansımı denemeliydim. Arkadaşlarıma ihtiyacım vardı. H'nin ikazını hiçe sayacaktım.

Eğer Bayan Peregrine az evvel kaçmasına yardım ettiğimiz kızı siyasi ya da *başka bir* nedenden ötürü onu alıkoyanlara teslim edecek türden biriyse onu hiç tanımamışım demekti. Kaldı ki sevdiklerimle dolu bir döngüde bile Noor'un güvenliğini sağlayamazsam tuhafların Amerika'sının yabanlarında yolunu bulmasına nasıl yardım edecektim?

"Millard kartografi uzmanıdır," dedi Bronwyn.

"Ve Horace da kâhindir," diye ekledim. "Yarı zamanlısından."

"Evet," dedi Noor bakışlarını bana kaydırarak. "Bir türlü o meseleyi anlatmayı bitiremedin."

Kehanet. Bunu ona başkalarının önünde değil, baş başayken anlatmak istiyordum. Zaten artık ateş hattında değildik.

"Bekleyebilir," dedim.

Hugh ve Bronwyn meraklı gözlerle bana baktılar.

"Öyle olsun," dedi Noor fakat sabrının tükenmeye başladığı sesinden anlaşılıyordu.

Tren yavaşlamaya başladı. Bir sonraki istasyona varmıştık.

Koşarak metrodan çıkıp gün ışığının aydınlattığı sokaklara adımımızı attık. Noor, Bronwyn'in yönünü tayin etmesine yardımcı oldu.

"Çok yaklaştık," dedi Bronwyn içimizi rahatlatmak istercesine ve ardından kornalar bas bas bağırırken bizi trafiğin aktığı dört şeritli yoldan çaprazlamasına geçirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Oynanmakta olan bir basketbol maçının ortasına dalıp iki yüksek apartmanın tüm heybetiyle tepeden baktığı hüzünlü yeşil bir alandan geçtik. Her blokta mahalle daha da kötüleşiyor, viraneye dönüyordu. En nihayetinde kendimizi üstüne yeşil muşambalar örtülmüş tel örgülerle ve inşaat iskeleleriyle çevrili devasa, tuğla bir binanın gölgesinde bulduk. Bronwyn durdu ve muşambalardan birini aralayarak tel örgüdeki bir deliği gözler önüne serdi. Noor'la birbirimize tereddütlü bir bakış attık.

Bronwyn ve Hugh peşlerinden gelmemiz için bize el edip ardından delikte gözden kayboldular.

Az sonra Hugh kafasını delikten çıkardı. "Siz ikiniz geliyor musunuz?"

Noor bir saniyeliğine gözlerini sımsıkı yumdu. Kafasının içinde, *Ben ne halt ediyorum?* benzeri bir düşünceyle savaştığına şüphe yoktu. Ardından tel örgüdeki delikten geçti. Bana inanmayacak olsa da sıklıkla ben de aynı savaşı veriyordum. Kafamın içinde bir ses, eski fotoğraflardaki hayaletlerin izini sürme arzusuyla Galler'e gittiğimden beri hemen hemen her gün bana, *Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?* diye haykırıyordu. Onu duymazdan gelme konusunda gittikçe iyileşiyordum ve sesi eskisine nazaran epeyce kısılmıştı. Fakat hâlâ oradaydı.

Tel örgünün diğer tarafında bambaşka, daha doğrusu çok daha hüzünlü ve kasvetli bir dünya vardı. Tel örgüden geçmek, bir cesedin kefenini açmaya benziyordu. Bina uzun yıllar evvel inşa edilmiş, ardından mahvolmaya terk edilmişti. İyiden iyiye serpilmiş çimenlerin arasında dikilip karşımdaki manzarayı sindirmek için derin bir nefes aldım. Bu on katlı bir binaydı ve neredeyse bir şehir bloğu genişliğindeydi; vitraylı pencereleri kırılmış, tuğlaları pul pul dökülüp damarları andıran ölü sarmaşıklara teslim olmuştu. Geniş basamaklar, süslü ferforjelerle çevrili bir kapıya çıkıyordu. Kapının üstündeki ağır, mermer alınlığa PSİKİYATRİ HASTANESİ sözcükleri kazınmıştı.

"Duruma ne kadar da uygun," dedi Noor alçak sesle. "Aklımı kaçırıyor olmalıyım."

"Kaçırmıyorsun." Bir süredir bunu bekliyordum: Kafasında her

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şeyin oturmaya başlamasını. "Aklını kaçırıyor gibi hissettiğini biliyorum ama kaçırmıyorsun. Bana güven."

Bronwyn ve Hugh yirmi adım kadar ileride durmuş, peşlerine takılmamız için artan bir telaşla el sallıyordu.

Noor bana bakmıyordu. "İlaç etkisi altındayım. Yediğim mantarlar bozuk çıktı. Komadayım. Tüm bunlar bir rüyadan ibaret." Elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Her şey şu anda yaşadıklarımdan daha akla yatkın—"

"Sana rüya görmediğini kanıtlayamam. Fakat şu anda aklından neler geçtiğini biliyorum."

Bronwyn artık gerisingeri bize doğru koşuyor ve yalnızca dudaklarını oynatarak, *Hadi, hadi, hadi*, deyip duruyordu.

Derken arkamızdaki tel örgü sarsıldı. Birinin küfrettiğini duydum. Ardından başka bir ses, "Buralarda bir açıklık olduğundan eminim," dedi. Bir diğeriyse ona yanıt vermek yerine homurdanmakla yetindi.

Bunlar Leo'nun adamlarıydı. Buraya kadar izimizi sürmeyi başarmışlardı.

Şayet Noor'un aklında başka bir eylem planı vardıysa bile zangırdayan tel örgüler o düşünceyi zihninden def etmişti.

Bronwyn ve Hugh'la birlikte uzun otları yararak koştuk, süratle basamakları tırmandık, o esnada hayal meyal gördüğüm fakat üstünde TEHLİKELİ YAPI ve GİRİLMEZ yazan tabelaları geride bıraktık ve vaktiyle tahtalarla kapatılmış olsa da sonraları kırılarak tekrardan açılmış bir kapıdan geçtik. Bizler eğilip bükülerek gedikten geçerken dişi andıran sivri odun parçaları ve eğri büğrü çiviler âdeta bizi ısırmaya çalıştılar. Yine bir daha asla çıkamayabileceğimiz bir mezara giriyorduk.

Bina o kadar karanlık ve çöp doluydu ki kendimizi önümüze çıkan sivri bir engelle şişlemeden ya da yerdeki deliklerden birinin dibi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ni boylamadan koşmamız pek mümkün değildi. Biz de yengeç gibi yan yan seğirtmeye başladık. Hugh ve Bronwyn'in peşi sıra tekmeye benzer uzun adımlar atıyor, diğer yandan da kollarımızı önümüzde sallıyorduk. Onlar buraya alışkındı. Leo'nun adamlarının bahçeden gelen seslerini, tel örgüden geçtiklerini, paldır küldür merdivenleri çıktıklarını duyabiliyorduk. Bronwyn içeri girdiğimiz deliğin önüne, sanki sırf o niyetle oracıkta bırakılmış gibi görünen eski bir buzdolabı itekleyivermişti. Ne var ki yollarına çıkan engelin Leo'nun adamlarını uzun süre yavaşlatmayacağını biliyorduk.

Derken kendimizi yarı yarıya tahtalarla kapatılmış kirli pencerelerin aydınlattığı bir odada bulduk. En nihayetinde önümüzü görebiliyorduk. Çürümeye terk edilmiş tekerlekli sandalyelerin ve paslanmakta olan tıbbi gereçlerin kâbusvari cüsselerinin arasına daldık. Ayaklarımız duvardan duvara uzanan ve zehirliye benzeyen sığ su birikintisinin içinde şap şap sesler çıkarıyordu.

Noor alçak sesle kendi kendine mırıldanıyordu. Ona baktığımı görünce durdu.

"Gerginlikten oluyor," dedi.

Çökmüş döşemelerin üstünden atladım ve ona yardım etmek için elimi uzattım. "Gerilecek ne var ki?" dedim neşeden yoksun da olsa sırıtmayı başararak.

Elimi tutup atladı. Gülmüyordu. "Lütfen bana buradan bir çıkış yolu olduğunu söyleyin."

"Daha da iyisi," dedi Hugh omzunun üstünden. "Burada bir Panoptidön kapısı var."

Ne var ki Noor daha yanıt veremeden tüylerimin diken diken olmasına yol açan tekinsiz ve garip bir ses duyuldu. Bu, ahenkten nasibini almamış bir melodinin kekremsi, kulak tırmalayıcı bir akorduydu. Islanıp hamur gibi olmuş, sararmış bir şilte yığınının etrafından dolanınca sesin nereden geldiğini gördük. Bu, hepten enkaza dönmüş bir piyanoydu. Hani şu düz olanlardandı ve geriye doğru devrilmişti. İki yanına kapılar sıralanmış bir koridora açılan odanın yegâne çıkışını kapatıyordu. Piyanonun bağırsakları sökülmüş ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

koridora açılan kapı boşluğunun dört bir yanına çiviyle tutturulmuştu. Kalın teller tıpkı diken diken olmuş metal tüylerden ibaret bir orman gibi yükseliyordu. Bu odadan çıkmak için piyanoya tırmanıp tellerin arasındaki daracık boşluklardan geçmek zorundaydık. Biri bunu çoktan yapmıştı. Duyduğumuz o korkunç akorda öyle basılmış olmalıydı. Bu da birinin ya az evvel buradan ayrıldığı ya da şu anda bizimle aynı havayı solumakta olduğu anlamına geliyordu.

Tam o anda, bizden çok da uzakta olmayan devrilmiş bir kuvözün arkasında bir karaltı ayağa kalktı.

"Ah. Sizmişsiniz."

Suratını kaplayan kıl tabakası öylesine gür, öylesine keçeleşmişti ki adına yalnızca post denebilirdi. Bizi görünce hınzır hınzır sırıttı.

Bu Dogface'ti.

"Çabuk döndünüz," dedi Bronwyn'le Hugh'a.

"Evet ama daha fazla kalamayacağız," dedi Bronwyn.

"Hemen çıkmamız gerek," dedi Hugh.

Dogface piyanoya yaslandı. "Çıkış harcı iki yüz papel."

"Dönüşün harca dâhil olduğunu söylemiştin!" diye çıkıştı Hugh.

"Yanlış duymuş olmalısınız. Ücret politikamızı size anlatırken epey aceleniz varmış gibi görünüyordunuz..."

Önce uzaklardan gelen bir bağırtı, sonra da metalin taşa sürtünme sesini duyduk. Buzdolabını yerinden oynatmayı başarmışlardı.

Dogface kafasını sesin geldiği yana yatırdı. "Bu gürültü patırtı da ne? Başınızı belaya sokmadınız, değil mi?"

"Hiç sorma," dedim asabi asabi, "peşimizde birileri var."

"Ah, olamaz," dedi dilini benden yana şaklatarak. "Bu size fazladan birkaç papele mal olacak. Onları kandırmak, arkanızı kollamak zorunda kalacağız... Sakın şu peşinizdekiler Leo Burnham'ın adamları olmasın? Çıkardıkları seslere bakılırsa epey sinirli gibiler."

"Pekâlâ. Ücreti neyse ödeyeceğiz," dedi Bronwyn.

Onu bir güzel benzetmek için yanıp tutuşuyorduk fakat eğer isterse başımıza tonla bela açabileceğinin de farkındaydık.

"Beş yüz," dedi Dogface.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir sürtünme sesi daha duyduk. Bu defaki, az evvelkinden daha uzun sürdü. İlerleme kaydediyorlardı.

"Bende yalnızca dört yüz var," dedi Hugh ellerini ceplerine daldırarak.

"Vah vah." Dogface oradan ayrılmak için arkasını döndü.

"Kalanını yarın öderiz!" dedi Bronwyn.

Dogface tekrar bizden yana döndü. "Yarın ödeyecekseniz yedi yüzden aşağısı kurtarmaz."

Derken Leo'nun adamlarının olduğu taraftan gürültülü bir çatırtı yükseldi. Önlerindeki engeli bertaraf etmişlerdi.

"Pekâlâ! Tamam!" dedi Hugh. O esnada da ağzından telaşlı bir arı firar ediverdi.

"Sakın ödemeyi geciktireyim demeyin. Aksi takdirde hiç hoşuma gitmese de onlara küçük, gizli kapınızın yerini göstermek zorunda kalırım."

Ceplerini boşalttılar. Dogface parayı işkenceden farksız bir titizlikle sayıp banknotları cebine tıkıştırdı. Piyanoya tırmandı, içindeki bir kolu çekti ve ardından sesleri kesilmiş tellerin arasından sessizce süzülüverdi. Onu takip ettik. Diğer tarafa geçtiğimizde kolu iterek eski konumuna getirdi.

O anda piyanonun aslında bir alarm olduğu kafama dank etti.

Dogface bize yolu gösterdi. Uzun bir koridor boyunca peşi sıra koşturduk, artık haracını aldığından o da adımlarını hızlandırmıştı fakat koridor gittikçe uzuyor gibiydi.

Derken koridorun iki yanındaki kapıların birinden bir avuç tuhaf çıktı ve bizi takip etmeye koyuldular. Tuhafların standartlarına göre bile acayip görünümlüydüler. Öyle ki Noor onları gördüğünde keskin bir nefes aldı. Bacakları olmayan ya da bacakları görünmez olan bir kadın peşimiz sıra havada süzülüyor, uzun pardösüsünün etekleri bacaklarının olması gereken boşlukta dalgalanıyordu. "Ah, tatlım, canını yakmayacağız," dedi yumuşak ve melodik bir sesle. "Arkadaş olacağız."

"*Arkadaş* olur muyuz, bilmem," diye homurdandı suratından iki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

uzun, kıvrık dişle bir de uzun burun fırlayan bir kız, "ama eğer iyi para öderseniz düşman olmayacağımızı garanti edebilirim." En azından yarısı bir yabani domuzdu.

O sırada başka bir bacaksız kadın daha geldi. Bu seferki belli ki havada süzülemiyordu çünkü ellerinin üstünde olabildiğince ileri sıçrayarak hareket ediyordu. Ardından bir kedinin kıvraklığıyla iri yarı domuz kızın onu bekleyen kollarına atladı. Bu sayede onu doğru düzgün görebildim: Yalnızca bacaktan yoksun değildi; kalçası, beli, daha doğrusu gövdesinin yarısı yoktu. Vücudu ve giydiği siyah saten bluzu göbek deliği hizasından dümdüz bir çizgi halinde kesilmişti.

"Buçuk Hattie," dedi başıyla bizi selamlayarak. "Şu ünlü vahşi hanginizsiniz?"

"Ona öyle deme," diye çıkıştı boynunda nabız gibi atan, devasa bir çıban olan ergen bir oğlan. "Bu çok küçük düşürücü."

"Öyle olsun, *temas kurulmamış* diyelim madem."

"Artık o dediğinden de değil," dedi Dogface. "Çabuk ayak uydurmak zorunda kaldı."

Domuz kız homurdanarak güldü. "Şu haline bakılırsa pek ayak uyduramamış!"

Sanki onu yürüten tek şey saf irade gücüymüş gibi Noor çenesini sımsıkı kenetlemişti.

Bir anlığına durup geriye doğru yürüyerek, "Bu meraklı tipler Dokunulmazlar olur," dedi Dogface tıpkı bir tur rehberi gibi. "Hiçbir klanın istemediği tuhaflar."

"Sıradan sayılamayacak kadar bile tuhaf olanlar," dedi Hattie.

"Dünyanın en ürkütücü, en korkunç, en iğrenç tuhafları!" dedi çıbanlı oğlan gururla.

"*Bence* iğrenç değilsiniz," dedi Bronwyn.

"Çabuk lafını geri al!" diye çıkıştı domuz kız kaşlarını çatarak.

Dogface tıpkı bir dansçı gibi döndü ve açık bir kapıdan içeri süzüldü. "Burası da mabedimiz. Daha doğrusu mabedimizin kapısı."

Onun peşinden bir odaya girdik fakat manzarayı görünce Noor'la ikimiz donakaldık. Odanın ortasında bir ameliyat masası duru-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu. Arkadaki duvar ise bal peteklerini andıran bir düzine küçük dondurucu kapısıyla kaplıydı. Bu oda yalnızca yolun sonu değildi, aynı zamanda hastanenin morguydu.

Bronwyn, "Sorun yok," dedi Noor'a nazikçe fakat telaşla. "Bizi öldürmez."

"Ah, *hayatta* olmaz," dedi Noor gerileyerek. "İmkânı *yok*, o şeylerden birinin içinde saklanmam."

"Zaten *saklanmayacağız*," dedi Hugh. "Yolculuk edeceğiz."

"Kız bundan hiç hoşlanmadı," dedi domuz kız. "Korkudan ödü patlıyor!"

Dokunulmazlar şimdi arkamızdaki kapı boşluğunda kıs kıs gülüyorlardı.

Noor çoktan odadan çıkmış, koridordaki bir diğer açık kapıya doğru seğirtiyordu. Burası geldiğimiz yoldan dönmeden evvel medet umabileceği son çareydi.

Bronwyn ve Hugh peşinden gidecek oldular ama onlara mâni oldum. "Bırakın da ben konuşayım," dedim.

Tuhaf olsun olmasın, herhangi birini morg dondurucusuna girmeye ikna etmek zaten iğneyle kuyu kazmaktan farksızdı. Bu dünyaya böylesine yeni birini razı etmek içinse bilhassa ısrarcı davranmak gerekirdi. O dondurucuya girme fikrinden benim de pek hoşlandığım söylenemezdi.

Koridor boyunca koşarak diğer odadaki Noor'un yanına gittim. İçeride, parmaklıklı pencereden süzülen tek bir gün ışığı huzmesinin aydınlattığı çıplak, metal bir karyola duruyordu. Köşelerdeyse muhtemelen vakti zamanında tımarhanede yaşayıp ölmüş insanlara ait gözden çıkarılmış kişisel eşyalar yığılmıştı. Valizler. Ayakkabılar.

Noor gergindi. Odada dört dönüyordu. "Burada bir kapı gördüğüme yemin edebilirim. Az önce koşarak önünden geçtiğimiz sırada…"

"Buradan başka çıkış yok," dedim.

Sonra onu gördüm ve mideme bir sancı saplandı.

"Bunu mu diyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bakmak için döndü. Gördüğünün ne olduğunu anladığında ağlayacağını sandım. Bu göz yanılmasına neden olan bir duvar resminin parçasıydı; bir kapı resmiydi.

O anda piyanonun tınladığını duyduk. Bir, iki, üç kez. Leo'nun adamları telleri aşmıştı.

"Bir seçeneğimiz var," dedim. "Ya..."

Beni dinlemiyordu. Parmaklıklı pencereye ve camdan süzülen güneş ışığı huzmesine odaklanmıştı.

Tekrar şansımı denedim. "Ya burada kalıp bizi *kesinkes* bulmalarını bekleyeceğiz..."

İki eliyle havayı süpürdü ama tek becerebildiği havada karanlık parmak izleri bırakmak oldu. Zaten onlar da göz açıp kapayıncaya dek tekrar ışıkla doldular. Buna daha önce de şahit olmuştum: Bazı tuhaf beceriler kaslar gibiydi, hâliyle gerilebilir hatta yorgun düşebilirlerdi. Kimileriyse baskı altında ortaya çıkmazdı.

Noor bana döndü. "Ya da sana güveneceğim."

"Evet," dedim. Benliğimin her kırıntısıyla bana doğru gelmesini diliyordum. "Bana ve bir avuç ucubeye."

Leo'nun adamları koridorda paldır küldür koşuyor, odaları kolaçan ediyor, kilitli kapıları zorluyordu.

"Bu çok mantıksız." Kafasını iki yana salladı, ardından gözlerini benimkilere dikti ve içinde bir şeyler dinginleşti. "Aslında sana güvenmemeliyim. Ama güveniyorum."

Şimdiye dek onlarca mantıksızlığı kabullenmişti. Şayet hayatımızı kurtaracaksa azıcık daha mantıksızlığın lafı mı olurdu?

Bronwyn ve Dogface panik içinde kapıda bekliyorlardı. "Hazır mısınız?" diye sordu Bronwyn.

"Öyle olsanız iyi edersiniz," dedi Dogface lafa girerek. "Bu arada eğer onlardan birini sizin için indirmek zorunda kalırsak bu size bin papele patlar."

"Veyahut Bayan Poubelle* iki bine hafızalarını silebilir," dedi çıbanı nabız gibi atan oğlan.

---

* (Fr.) Çöp kutusu. *–çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adamlar bizi koridorda koşarken gördüler. Arkama bakmadım fakat bağrışlarını ve ayak seslerini duyabiliyordum. Dokunulmazlar ortadan kaybolmuşlardı. Belli ki Leo'nun adamlarıyla dalaşmak ya da zorunda kalmadıkları sürece düşmanlıklarını kazanmak istemiyorlardı.

Morgda, en alt sıradaki ceset dolaplarından birinin mandalı açılmıştı ve kapağı ardına dek açık duruyordu. Hugh dolabın yanında dikiliyordu ve geldiğimizi görünce bize seslendi, el etti ve ardından dolaba dalıverdi.

Açık dondurucuya doğru koştuk ve gözlerimizi kısarak içindeki karanlığa baktık. Bu yalnızca bir ceset dolabı değildi: Sonsuza dek devam ediyormuş gibi görünen dar bir tüneldi. Hugh'un sesi tünelin derinliklerinde bir yerde yankılandı, ardından çarçabuk yitip gitti. "*Vay canınaaaaa!*"

Noor'un önden girmesini bekledim. "Bu aptallık, ben aptalın tekiyim, bu çok ama çok *aptalca*," deyip duruyordu kendi kendine ama sonra derin bir nefes aldı, cesaretini topladı ve dolabın içine balıklama daldı. Başlangıçta kaysa da sonra biraz sıkıştı. Ben de onu ayaklarından yakalayıp ittirdim. Bir an sonra morg duvarındaki küçük dolap tarafından yutulmuştu.

Yoğun ısrarlarım sonucu Noor'un peşinden giden Bronwyn oldu. Sonra sıra bana geldi. Kendimi dolaba girmeye ikna etmem gerekenden daha zor oldu. Bilhassa da Noor'u ikna edenin ben olduğum düşünüldüğünde. İnsanın kendi isteğiyle bir morg dolabına girmesi öylesine anormal bir eylemdi ki tünelleri andıran, korkunç ve karanlık yerlerin mükemmel döngü girişleri olduğunu bilen zihnimin, *Hayır, hayır, hayır, zombilere yem olacaksın, hayuuır,* diye bağıran içgüdülerimi alt etmek için birkaç saniyeliğine özel çaba sarf etmesi gerekti. Gerçi arkamdaki kapıdan içeri dalan öfkeli adamların seslerinin bir hayli yardımı dokundu ve onlar beni enselemeden dolaba girip solucan gibi kıvranarak elimden geldiğince derinlere ulaşmayı başardım.

Bir el ayağımı kavradı. Havayı tekmeleyerek ondan kurtulmayı başardım. Arkamda bir patırtı duydum ve tatsız bir *küt* sesinin ar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dından adamlardan biri çığlığı bastı. Arkama baktığımda Leo'nun adamlarından birinin yere serildiğini ve domuz kızın elinde irice bir odun parçasıyla adamın arkasında dikilmekte olduğunu gördüm.

Noor'un ileride bir yerlerde homurdandığını duyabiliyordum. Dirseklerinin üstünde komandolar gibi sürünerek karanlığın gittikçe derinlerine dalıyordu. Zor da olsa ilerlemeye devam ettim, ardından çaba sarf etmeden kaymaya başladım. Tünel bir şeyle yağlanmıştı ve hafifçe aşağı doğru meyilliydi; birkaç metre sonra ileri yönlü devinim beni avucuna aldı. Bunun doğmaya benzer olduğunu düşündüm, yalnızca biraz daha süratliydi ve daha uzun sürüyordu. O esnada Noor'un çığlık attığını duydum. Ben de bir şey tarafından çekiliyordum; bu bir el değil, aksine tıpkı yerçekimi gibi her zerremi kavrayan bedensiz bir güçtü. Kan akışımın hızlandığını ve gayet iyi tanıdığım midemdeki o burkulmayı hissettim.

Diğer tarafa geçiyorduk.

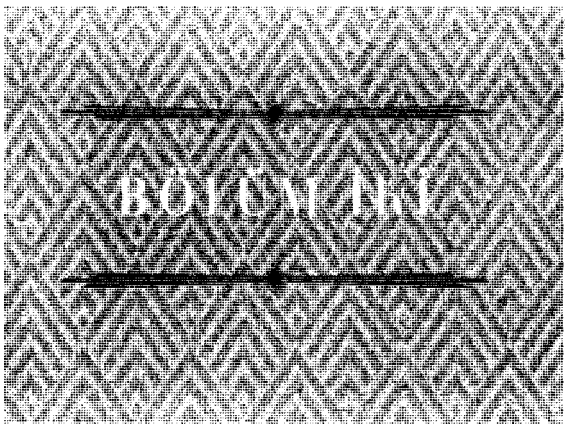
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ARKIVET ALTID
TUHAF ISLER BAKANLIĞI

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Küçük dolaptan Bentham'ın Panoptidön'ünün kırmızı halıyla kaplı uzun koridoruna düştük. Bronwyn ve ben vardığımızda Noor üstüne başına çekidüzen veriyordu. Hugh ise bizi bekliyordu. Artık sabırsızlanmaya başladığı her halinden belliydi.

Bronwyn'le ben ayağa kalkarken, "Bize katılmaktan vazgeçtiğinizi düşünmeye başlamıştım!" dedi Hugh.

"Sizce peşimizden gelirler mi?" dedim gergin gergin kapıya bakarak.

"İmkânsız," dedi Bronwyn. "Dokunulmazlar alacaklarını tahsil etmekten hoşlanır."

Noor'a döndüm. Ona yaklaşarak, "Nasılsın?" diye sordum usulca.

"İyiyim," dedi çarçabuk. Utanmış gibiydi. "Az evvel ortalığı yok yere velveleye verdiğim için gerçekten özür dilerim." Üçümüze birden hitap ediyor ve şık koridorda etrafına bakınıyordu. "Burası kesinlikle az önce ayrıldığımız yerden daha güzel."

Tam Hugh artık ayaklanmamız gerektiğini söylemek üzere ağzını açmıştı ki Noor lafını kesti. "Başka bir yere gitmeden ya da başka biriyle tanışmadan önce söylemem gereken bir şey daha var." Bize baktı. "Bana yardım ettiğiniz için teşekkürler. Size minnettarım."

"Rica ederiz," dedi Hugh biraz fazla kayıtsızca.

Noor kaşlarını çattı. "Ben ciddiyim."

"Biz de öyleyiz," dedi Bronwyn.

"Bize eve döndüğümüzde teşekkür edersin," dedi Hugh. "Hadi. Yoksa Sharon'ın tazıları bizi fark edecek. Üstelik yanıt vermememizin daha iyi olacağı sorular sormaya başlayacaklar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kesin," dedi Bronwyn.

Birbirimize sokularak koridoru çabucak boylu boyunca katettik. Panoptidön'ün bu kesimi nispeten ıssızdı fakat birkaç köşeyi döndükten sonra kalabalıklaşmaya başladı. Her çağa ve tarza özgü türlü türlü kılıklara bürünmüş tuhaflar döngü kapılarından girip çıkıyorlardı. Bir kapının önünde biriken kumlar artık tepeciğe dönüşmüştü. Sövesine sıkıştırılmış bir tuğla yüzünden aralık duran bir diğerinden kükreyen rüzgârın etkisiyle yağmur damlaları savruluyordu. İnsanlar küçük masalarının başında ayakta duran bürokratlar tarafından seyahat belgelerinin kontrol edilip damgalanması için duvar dibinde sıraya girmişlerdi. İnsan seslerinin, ayak seslerinin ve kâğıt hışırtılarının yankısı mekânı tren istasyonlarının akşam iş çıkış saatindeki haline benzetiyordu.

Noor'un gözleri fal taşı misali açılmış, fıldır fıldır dönüyordu. Elini kızın sırtına koymuş olan elini etrafımızdakileri alçak sesle ona açıklamaya çalıştığını duyabiliyordum.

"Bu kapılardan her biri başka bir döngüye açılır... Buraya Panoptidön denir ve Bayan Peregrine'in aşırı derecede zeki erkek kardeşi Bentham tarafından icat edilmiştir... Tabii sonra aşırı derecede şeytani diğer erkek kardeşi ve en büyük düşmanımız Caul tarafından ele geçirildi—"

"Aslına bakarsan epey işe yarar bir icat olduğu ortaya çıktı," diyerek araya girdi Hugh. "Şu anda içinde bulunduğumuz döngü, yani Şeytan'ın Arka Bahçesi eskiden zalim tuhafların gönderildiği bir hapishaneydi... sonra kanun tanımaz bir yere dönüştü ve düşmanlarımız, yani hortlaklar burayı mesken edindi—"

"Ta ki Jacob onları mağlup edip elebaşlarını öldürmemize yardım edene kadar," dedi Bronwyn iftiharla.

Caul'ün adının geçmesiyle kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Aslında tam olarak *ölmüş* sayılmaz," diyerek sözünü kestim.

"Aman, iyi," dedi Hugh, "çöken bir döngüde mahsur kaldı ve oradan asla çıkamayacak. Bu da hemen hemen aynı şey."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Artık hortlakların çoğu öldü, ölmeyenler de hapse tıkıldı," dedi Bronwyn. "Ve döngülerimizin çoğunu yerle bir ettikleri ya da ciddi kayıplara uğrattıkları için şu anda çok sayıda tuhafın gidecek hiçbir yeri yok. Bu yüzden hepimiz buraya taşınmak zorunda kaldık."

"Geçici olarak. Daha doğrusu öyle olacağını umuyoruz," dedi Hugh. "Ymbryneler kaybettiğimiz döngüleri eski haline döndürmeye çalışıyorlar."

Noor duyduklarının altında ezilmeye başlamışa benziyordu. Bu yüzden, "Belki de tarih dersini sonraya saklasak iyi olur," diyerek araya girdim.

Yan yana dizilmiş çok sayıda pencerenin önünden geçiyorduk. Biz yürürken Noor pencerelerden dışarı baktı. Şeytan'ın Arka Bahçesi'nde yalnızca korkunç bir hava kirliliğinin neden olabileceği, sapsarı bir akşamüstü hüküm sürüyordu: Arka Bahçe'nin ufalanmaya yüz tutmuş binaları; yeşilimsi siyah rengiyle yılankavi Ateş Hendeği; Dumanlı Sokak'ın ebedi pusu ve ötesinde, Sanayi Çağı'nın isli kazanında gözden kaybolan gri renkli binalarla kulelerden ibaret bir kargaşanın vücut bulduğu eski Londra.

"Tanrım," dedi Noor fısıltıdan hallice bir sesle.

Yanında yürüyordum.

"Burası Londra. On dokuzuncu yüzyılın sonları. Yine aynı hisse kapıldın, öyle değil mi?"

"Bunların-hiçbiri-gerçek-olamaz hissi," dedi. Yavaşlayarak açık bir pencereden dışarı uzandı ve işaretparmağını pencerenin pervazına sürttü. Diğerlerine yetişmek için adımlarımızı hızlandırırken parmağını kaldırıp baktı. Parmağının ucu isten simsiyah olmuştu. "Ama bu *gerçek*," dedi hayret edercesine.

"Evet, öyle."

Bana doğru uzandı. "Buna hiç alışabildin mi?"

"Her gün biraz daha alışıyor insan." Dediklerini düşündüm. Kısa süre öncesine kadar bu dünyanın gerçek olduğunu kabullenmekte ne kadar zorlandığımı hatırlamayı denedim. "Zaman zaman etrafıma baktığımda hâlâ başımın döndüğü oluyor. Sanki bir tür..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kâbusun pençesindeymişsin gibi?"

"Rüyadaymışım gibi, diyecektim."

Başıyla onayladı ve aramızda müşterek bir uzlaşmanın kıvılcımının ateşlendiğini hissettim. Bu karanlığı da, bu yepyeni dünyanın kumaşına nakşolmuş harikaların ve umudun incecik sırma ipliğini de kabulleniyorduk. *Dahası var*, diyordu çünkü. *Bu evrende hayal edebileceğinizden çok daha fazlası var.*

Derken görüş alanımın kıyısında bambaşka bir tür karanlık belirdi… ve vücudum tepeden tırnağa buz kesti.

"Demek hâlâ hayattasın." Tıslamayı andıran bir fısıltı kulaklarımı doldurdu. "İtiraf etmeliyim ki buna memnun oldum."

O yana döndüğümde siyah pelerinden bir duvarla burun burna geldim. Bu Sharon'dı ve tüm heybetiyle arkamızda dikiliyordu. Noor sırtını pencereye yapıştırmıştı ama suratındaki ifade hiçbir duyguyu ele vermiyordu. Hugh ve Bronwyn neler olduğunu görünce fark edilmemek umuduyla döngülerdeki kılık kıyafet yönetmelikleriyle ilgili bir bilgi panosuna yanaştılar.

"Beni genç hanımla tanıştırmayacak mısın?" dedi Sharon.

"Sharon, bu—"

"Benim adım Noor," dedi Noor elini uzatarak. "Peki ya siz kimsiniz?"

"Yalnızca naçizane bir kayıkçıyım. Sizinle tanıştığıma çok sevindim." Kukuletasının içindeki karanlık tünelde ışıl ışıl parlayan bir sırıtış belirdi ve uzun, beyaz parmakları Noor'un yumuşak, kahverengi parmaklarını kavradı. Noor'un titremesini bastırmaya çalıştığını görebiliyordum. Derken Sharon elini çekti ve bana döndü. "Toplantımızı kaçırdın. Büyük hayal kırıklığına uğradım."

"Bir işim çıktı," dedim. "Bu konuyu daha sonra konuşabilir miyiz?"

"*Elbette*," dedi abartılı bir itaatkârlıkla. "Lütfen, sizi yolunuzdan daha fazla alıkoymayayım."

Ondan kurtulduk. Bronwyn ve Hugh bizi merdiven boşluğunda bekliyordu. "Yine *ne* istiyormuş?" diye sordu Hugh.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hiçbir fikrim yok," diyerek yalan söyledim ve koşar adım basamakları inmeye koyulduk.

Şeytan'ın Arka Bahçesi'nin sokakları tuhaf kaynıyordu ve o akşamüstü, Arka Bahçe'yi kendine özgü kılan garip, zaman zaman da ürkütücü tezatlıklar âdeta resmi geçitteydi. Bir grup genç tuhafa yıkık bir binayı tuhaf becerilerini kullanarak onarmayı öğreten bir ymbrynenin yanından geçtik. Kızıl saçlı bir oğlan zihin gücüyle bir kereste yığınını havaya kaldırırken iki kız dişleriyle büyük kayaları öğüterek girintili çıkıntılı yıkıntıları yavaşça çakıl taşına dönüştürüyordu. Sharon'ın kuzenlerinin yanından da geçtik. Çekiç sallarken şarkı söylemeye meraklı darağacı ustaları sefil vaziyetteki prangalı bir düzine mahkûm hortlağın önünden yürüyordu. Peşlerinden de devriye nöbetine atanmış on güçlü tuhafla bir ymbryneden oluşan bir grup geliyordu.

Noor avazları çıktığınca bağırarak şarkılarını söyleyen darağacı ustalarının geçişini izlemek için o yana döndü.

Hırsız, gergin ipin ucunda sallanmadan önceki gece,
Geldi cellat yanı başına,
Geldim, dedi, sen ölmeden önce,
Bir uyarıyla...

"Yoksa onlar..."

"Tam isabet," diye yanıtladım.

"Yani buradaki *herkes*..."

Bakışlarına karşılık verdim. "Evet. Tıpkı bizim gibiler."

Huşu içinde başını iki yana salladı. Derken gözleri fal taşı misali açıldı ve çenesini kaldırdı. Bakışlarını takip ettiğimde fevkalade uzun boylu bir adamın kaldırım taşlarıyla kaplı sokakta sarsak adımlarla bize doğru yürümekte olduğunu gördüm. En azından dört buçuk

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

metre uzunluğundaydı ve kafasındaki silindir şapka boyuna otuz santim kadar daha ekliyordu. Kollarımı havaya kaldırıp var gücümle zıplasam bile çadır ebatlarındaki çiçekli pantolonunun cebine dahi ulaşamazdım.

Yanımızdan geçerken Hugh adama selam verdi. "Selam, Javier, prodüksiyon nasıl gidiyor?"

Uzun boylu adam öyle aniden durdu ki takla atmamak için kollarını fırıldak gibi döndürüp bir binanın çatısına tutunmak zorunda kaldı. Sonra Hugh'a bakmak için iki büklüm oldu. "Kusura bakma, seni görmedim," diye gürledi. "Ne yazık ki prodüksiyon çıkmaza girdi. Oyunculardan bazıları döngü ıslah çalışmalarına çağrıldılar. Hâliyle biz de *Hayvan Meskeninin Çayırları* isimli oyunumuzu yeniden sahneliyoruz. Oyuncular şu anda Yeşillik'te prova yapıyorlar..."

Nispeten normal uzunluktaki koluyla sokağın karşısındaki pis çimenliğe işaret etti. Burası Arka Bahçe'nin parka en yakın yeriydi. Bayan Grackle'ın öğrencilerinden oluşan oyuncu grubu grotesk hayvan kostümleri içinde ortalıkta dolanarak repliklerini ezberliyordu.

Noor yürümeye devam ederken ağzı bir karış açık vaziyette onlara bakakaldı. Bu tuhaf manzaraya öylesine dalmıştı ki ancak Hugh'un bir taşı tekmeleyip kendi kendine, "Tüh be! Beni canlandıracak oyuncuya koçluk yapmayı iple çekiyordum," diye mırıldanmasıyla daldığı rüyadan uyandı.

Dudaklarında yarım yamalak bir gülümsemeyle bana döndü. "Bahsettiği tiyatro oyunu sizin hakkınızda mı?"

Mahcubiyetin ateşinin boynumdan yukarı tırmanmaya başladığını hissettim. "Şey, evet, ymbrynelerden birinin bir tiyatro grubu var... öyle abartılacak bir şey değil..."

Kayıtsızca elimi salladım ve Noor'un dikkatini dağıtıp konuyu değiştirmenin tez vakitte bir yolunu bulmak umuduyla gözlerimi kısıp ileriye baktım.

"Ah, mütevazılık etmene gerek yok," dedi Hugh. "Oyun baştan sonra Jacob'ın bizi hortlaklardan kurtarmasını ve Caul'ü boyutlararası bir cehenneme sürmesini anlatıyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu çok büyük bir onur!" dedi Bronwyn pişmiş kelle gibi sırıtarak. "Buralarda Jacob'ı tanımayan yoktur—"

"Oha, şuna bakın!" diye bağırdım, Noor'un Bronwyn'in cümlesinin sonunu duymadığını umarak. Döndüm ve Çalçene Meydanı'nın bitişiğindeki küçük insan kalabalığına işaret ettim. İki tuhaf yarışıyordu.

"Bu bir kapı kaldırma yarışması!" dedi Bronwyn. Dikkat dağıtmakta üstüme yoktu. "Ben de katılmayı istiyorum ama önce biraz antrenman yapmalıyım—"

"Oyalanmasak iyi olur," dedi Hugh ama Bronwyn yanlarından geçerken yarışmaya şöyle bir göz atmak için yavaşladı. Tıpkı geri kalanımızın yaptığı gibi.

Bir düzine insan iki bıçkı tezgâhının üzerine yerleştirilmiş bir kapının üstünde dikiliyordu ve dalyan gibi bir delikanlı kendinden yaşça daha büyük, suratında suyu dondurmaya yetecek kadar soğuk bir ifade olan, bariz kassız bir kadınla kapışıyordu.

"Bu Sandina," dedi Bronwyn. "Harika bir kadındır."

Şimdi küçük kalabalıktan, "Sandina! Sandina!" tezahüratları yükseliyordu. Kadın kapının altında çömeldi, geniş omuzlarını yerleştirdi ve sırtındaki bir düzine insan neşeyle haykırıp sağa sola sallanırken homurdanarak yavaşça doğruldu.

Bronwyn de ona tezahürat yapıyordu. Hatta şaşkınlığı ve hayreti suratından okunan Noor bile kadını coşturmak için bağırmaktan geri durmadı.

Suratındaki ne korku ne de tiksintiydi. Hayretti. Buraya kolaylıkla ayak uyduracağını düşünmeye başladım.

Derken nereye gitmekte olduğumuzu bilmediğimi fark ettim. Bronwyn ve Hugh "ev" diye bir yerden bahsetmişlerdi ama son baktığımda, arkadaşlarımız Panoptidön'ün zemin katını işgal eden derme çatma yatakhanelerde kalıyordu. Ateş Hendeği üzerindeki yıkık bir köprüden geçeceğimizi anladığımda nereye gittiğimizi en nihayetinde sorabildim.

"Sen kırıkçı çıkıkçıdayken Bayan P bizi Bentham'ın evinden alıp

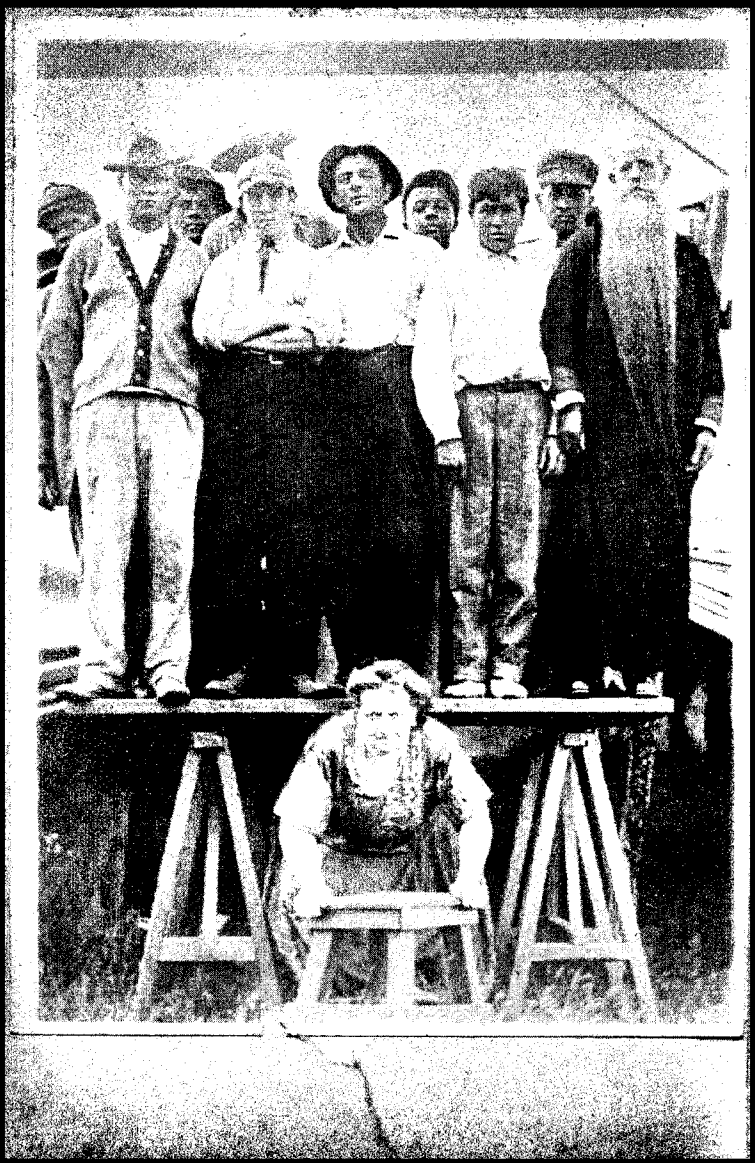
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

başka bir yere götürdü," diye açıkladı Hugh. "Meraklı gözlerle kulaklardan uzağa... Şu tahtaya dikkat edin, gevşek!"

Bahsettiği tahtanın üstünden atlamasıyla kalasın yerinden çıkıp aşağıdaki siyah sulara cup diye gömülmesi bir oldu. Noor kolaylıkla açıklığın üstünden atladı ama sıra bana gelince bacağımı uzatıp kendimi boşluğun diğer tarafına atmam pek kolay olmadı zira yükseklik baş döndürücüydü.

Diğer yakaya vardık. Hendek'in kıyısına paralel yürüyerek eski ve köhne bir evin önünde durduk. Binanın tasarımı yerçekimi ve mimarı kanunlarına âdeta meydan okuyordu: Sanki ev tepetaklak duruyormuş gibi zemin kat, en üst katın en fazla yarısı genişliğindeydi ve boşluğa doğru yayılan ikinci ve üçüncü katlar zemine dek uzanan cambaz ayaklığı ve koltuk değneği ormanı tarafından ayakta tutuluyordu. Evin zemin katı üst katlara nazaran hem daha mütevazı hem de daha bakımlıydı. İkinci katın büyük pencereleri ve oymalı sütunları varken üçüncünün tepesine inşaatı yarım kalmış kavisli bir kubbe kondurulmuştu. Tüm bunlar eğri büğrü açılarla âdeta havada asılı duruyor ve geçen zamanla ihmalin izlerini taşıyordu.

"İnsanın hayallerini süsleyecek türden bir mesken değil," diye itirafta bulundu Bronwyn, "ama en azından bizim!"

İşte o anda tiz, tanıdık bir sesin adımı söylediğini duydum ve kafamı kaldırdığımda Olive'in çatıdaki kubbenin arkasından süzülerek çıktığını gördüm. Elinde bir kovayla bir de paçavra vardı. Belinden gergin bir halatla bağlanmıştı.

"Jacob!" diye haykırdı. "Jacob geldi!"

O bana heyecanla el sallayınca ben de ona aynı şekilde karşılık verdim. Hem onu gördüğüme memnun olmuş hem de içtenlikle karşılandığım için rahatlamıştım.

Olive heyecandan elindeki kovayı düşürdü. Kova çatının göremediğim bir yerine düştü ve birinin şaşkınlıkla bağırmasına neden oldu. Gerçi bağıranın kim olduğunu anlayamadım. Derken karşımızdaki sokak kapısı öyle bir savrularak açıldı ki menteşelerinden biri *zınk* diye yerinden fırlayıverdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Emma koşarak dışarı atıldı.

"Bakın kimi bulduk!" dedi Bronwyn.

Emma dikildiğim yerden birkaç metre beride durup beni tepeden tırnağa süzdü. Üzerinde yalnızca mavi renkli iş kıyafetleri ve ağır, siyah botları vardı. Bir pislik katmanının altındaki yanakları elma gibi kızarmıştı ve sanki üst üste birkaç merdiveni koşarak inmiş gibi oflayıp pufluyordu. Ve yabanıl görünüyordu. Suratı anlaşılması güç bir duygu harmanıydı: Orada hem öfke hem mutluluk hem acı hem de rahatlama vardı.

"Seni kucaklasam mı, yoksa tokatlasam mı bilemiyorum!"

Sırıttım. "Kucaklamayla başlamaya ne dersin?"

"Seni katıksız eşek, hepimizin korkudan ödünü patlattın!"

Koşup kollarını boynuma doladı.

"Öyle mi?" dedim masumu oynayarak.

"Bir an yatakta yaralı vaziyette yatarken sonraki an bize tek kelime etmeden kaçıp gitmek de nedir? *Elbette* ödümüzü patlattın!"

İç geçirdim ve ona üzgün olduğumu söyledim.

"*Ben de*," diye fısıldadı alnını boynuma gömerek ama bir an sonra, sanki artık böyle yapamayacağını anımsamış gibi kafasını aniden çekiverdi.

Ben daha ona neden üzgün olduğunu sorma fırsatını bulamadan başka bir bedenin bize çarpmasıyla sarsıldım. Başımı indirip baktığımda mor renkli kadife bir ceketin kollarının belime dolandığını gördüm.

"Harikulade, *harikulade*! Sağ salim döndün," diyordu Millard, "fakat kavuşma anımızı kamusal alanda yaşamasak olmaz mı?"

Sonrasında bizi eve doğru iteklemeye girişti. Yan yatmış kapıdan paldır küldür girerken Noor'u görmek için omzumun üstünden baktım ama tek görebildiğim Bronwyn'le Hugh'un ışıldayan gülümsemeleriydi. Daha ne olduğunu anlayamadan kendimi alçak tavanlı, samimi bir salon-mutfak-ahır karışımında buldum zira bir köşede gıdaklayan tavuklar vardı. Ayrıyeten etrafa samanlar saçılmıştı. Arkadaşlarım birbiri ardına odaya dalıyordu. Ansızın kucaklama sal-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dırısına uğradım ve herkes aynı anda konuştuğundan içeride gürültülü, neşeli bir curcuna patlak verdi.

"Jacob, Jacob, *geri döndün*!" diye bağırdı Olive, gıcırdayan basamaklardan kurşun ayakkabılarının izin verdiği ölçüde hızla inerken.

"Ve hayattasın!" diye haykırdı Horace, ipek silindir şapkasını hoplaya zıplaya havada sallarken.

"Elbette hayattayım!" dedim. "Kimsenin beni öldürmesine müsaade edecek değildim."

"Orasını bilemezsin!" dedi Horace. "Ne yazık ki ben de öyle. Son zamanlarda neredeyse hiç rüya görmüyorum."

"Amerika ürkütücü ve tehlikeli bir yer," dedi Millard, hâlâ bana yapışık vaziyette. "Bize tek kelime etmeden alıp başını öylece giderken aklın neredeydi?"

"Umursamayacağımızı sanmış!" dedi Bronwyn, duyduklarına inanamamışçasına.

Emma hışımla ellerini kaldırdı. "Ah, kuşlar *aşkına*, Jacob, sen bizi hiç tanımadın mı?"

"Zaten ymbrynelerle başınızı yeterince belaya sokmuştum," diyerek açıklamaya çalıştım, "ve tabii bir de konuştuklarımız vardı…"

"Ne yalan söyleyeyim, konuştuklarımızı hatırlamıyorum bile."

Şimdi düşününce ben de hatırlayamıyordum. Tek anımsadığım sonrasında hissettiklerimdi: Benim tarafımı değil de Bayan Peregrine'in tarafını tuttukları için canımın ne kadar yandığı ve ne kadar öfkelendiğim.

"İnsanlar kızgınken abuk sabuk laflar ederler," diye çıkıştı Hugh. "Ama bu öldün mü kaldın mı umursamadıkları anlamına gelmez."

"Biz bir aileyiz," dedi Olive, ellerini beline koyup suratıma ters ters bakarak. "Yoksa bunu bilmiyor musun?"

Kaşları çatılmış küçücük suratı içimi cız ettirdi.

"Vah, vah, vaaah, arkadaşlarım bana kötü davrandı!" diye sızlandı Enoch, elinde sağa sola sıçrattığı bir kova suyla merdivenden inerken. "Ben de kahraman kesileceğim ve başımı öyle bir belaya sokacağım ki beni kurtarmaları gerekecek! *Bu* onlara günlerini gösterir!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben de seni gördüğüme sevindim."

"Bu sadece birimiz için geçerli. Senin yüzünden iki gündür kahrolası gübreleri küreyip tıkanmış pis su giderlerini açıyorum." Bana omuz atarak yanımdan geçti ve kovanın içindeki vıcık vıcık muhteviyatı sokağa boşaltıp pislik içindeki kaşlarını daha da pis olan elinin tersiyle sildi. "Onlar bağışlayıcı bir ruh halinde olabilir ama bana borçlusun, Portman."

"Öyle olsun," dedim.

Elini uzattı. Suları damlıyordu.

"Tekrar hoş geldin."

Elinin pisliğini fark etmemiş gibi yapıp onunla tokalaştım. "Teşekkürler."

"Neyse, kız kurtarma operasyonun nasıl geçti? Yüzüne gözüne bulaştırdığını varsayıyorum çünkü ortalıkta kız mız yok—"

Teyakkuz halinde etrafa bakındım. "Noor?"

"Daha şimdi buradaydı!" dedi Bronwyn.

Paniğe kapılmaya başlıyordum ama sonra sesini duydum. "Buradayım!" Arkamı döndüğümde Noor'un biz içeri girerken orada olmayan bir karanlık birikintisinden çıktığını gördüm. Belli belirsiz bir parıltı yavaşça gırtlağından aşağı iniyordu.

Tuttuğumun farkında bile olmadığım nefesimi bıraktım.

"Etkileyici," dedi Millard.

"Saklanmana gerek yok," dedi Olive. "Isırmayız."

"Saklanmıyordum," dedi Noor. "Biraz baş başa kalmaya ihtiyacınız varmış gibi görünüyordunuz, hepsi bu."

Onu arkadaşlarıma hâlâ takdim etmediğim için kapıldığım suçluluk duygusuyla yanına gittim.

"Bazılarınız onunla çoktan tanıştınız fakat henüz tanışmamış olanlarınız için… Millet, bu Noor Pradesh. Noor, bunlar da bizimkiler."

Noor odadakilere şöyle bir el salladı. "Merhaba, millet."

Arkadaşlarım onunla tokalaşmak için çevresini sararken fevkalade sakin görünüyordu. Dokunulmazlar'ın morg dolabına girmemek için taklalar atan o kızla uzaktan yakından alakası yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şeytan'ın Arka Bahçesi'ne hoş geldin," dedi Horace, elini uzatırken resmiyetin dozunu kaçırarak. "Umarım burayı *çok* mide bulandırıcı bulmamışsındır."

"Gördüğüm kadarı gayet müthişti," dedi Noor.

"Umarım burada bizimle kalırsın," dedi Hugh. "Başından geçen onca şeyden sonra dinlenmek hakkın."

"Nihayet şahsen tanışabildiğimize memnun oldum," dedi Olive. "Diğerleri senden çok bahsetti. Daha doğrusu senin hakkında çok bağrıştılar, en çok da…"

Olive'in omzuna hafifçe vurup onu kenara çektim. "Pekâlâ, Olive, teşekkürler."

Emma araya kaynayıp Noor'u kucakladı. Bu yaptığı gözüme biraz zorlama göründü. "Sakın daha önce söylediklerimizden seni aramızda görmekten mutlu olmayacağımız sonucunu çıkarma. Çok mutluyuz."

"Al benden de o kadar!" dedi Millard.

Enoch elini pantolonuna sildikten sonra Noor'a uzattı. "Seni tekrar görmek çok güzel. Jacob'ın bu işi yüzüne gözüne bulaştırmadığına çok sevindim – en azından mevcut durumdakinden daha çok."

"Aslında harikaydı," dedi Noor. "O ve yaşlı adam…" Olanları hatırlayınca yüzünü buruşturdu.

"Ne oldu?" diye sordu Emma.

Noor bana kaçamak bir bakış attı, ardından tekrar Emma'ya baktı. "Öldü," derken sesi kederliydi.

"H, Noor'u Leo'nun döngüsünden kurtardı," dedim. "Vuruldu fakat Noor'u mekânına götürene kadar pes etmedi. Onları orada buldum."

Yaşananları böylesine çabucak ve kayıtsızca anlatabildiğime göre kalbim nasır tutmuş olmalıydı. Öte yandan gerçekleri eğip bükmemiştim.

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm," dedi Millard. "Onunla tanışma fırsatına nail olmamıştım ama her kim ki Abe'in yoldaşıysa şüphesiz iyi bir insandır."

"Tanrım," dedi Emma. "Zavallı H." Bizimkilerin arasında onun-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

la tanışan tek kişi oydu ve suratındaki mahzun ifade bana, *Daha sonra konuşacağız,* diyordu.

"Özgürlüğümü ona borçluyum," dedi Noor usulca. Görünüşe bakılırsa söylenecek başka bir şey yoktu.

Odaya çöken kısa süreli, garip sessizliği Millard bozdu. "Her ne olursa olsun şu korkunç Leo Burnham'ın elinden kurtulduğun için ziyadesiyle bahtiyarım," dedi Noor'a.

"Ben de öyle," dedi Noor. "O herif tam bir…" Başını iki yana salladı. Doğru sözcükleri bulamamış gibiydi.

"Canını yakmadılar, değil mi?" diye sordu Bronwyn.

"Hayır. Bana bir sürü soru sordular ve ordularına katılmaya mecbur olduğumu söylediler. Sonra beni iki günlüğüne bir hücreye kapattılar ama canımı yakmadılar."

"Bunun için bile Tanrı'ya şükürler olsun," dedim.

Derken tiz bir ses, "Buna değer miydi, Jacob? Onun için onca şeyi riske atmaya?" diye sordu.

Sesin geldiği tarafa döndüğümde Claire'in kapı boşluğundan bana dik dik baktığını gördüm. Suratındaki nahoş ifade sarı plastik çizmeleri ve şapkasıyla tam bir tezat içindeydi.

"Claire, kabalık ediyorsun," dedi Olive.

"Hayır, asıl kabalık eden Jacob'tı. Ymbryneler savaş çıkmasın diye uğraşıp didinirken kalkıştığı işin savaşa sebebiyet verebileceğini bile bile Bayan Peregrine'e karşı geldi."

"Peki çıktı mı?"

"Ne çıktı mı?"

"Savaş?"

Claire ellerini yumruk yaptı ve en öfkeli ifadesini takındı. "*Mesele* o değil."

"H'yle birlikte çevirdiğiniz dolaplar neyse ki bir savaşın kıvılcımını çakmadı." Bayan Peregrine merdiven sahanlığında belirmişti. Keskin hatlı siyah elbisesi ve tepeden toplanmış saçlarıyla çarpıcı görünüyordu. "En azından şimdilik. Gerçi bizi savaşın eşiğine kadar getirmiş olabilirsiniz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Müdire basamaklardan süzülerek indi ve doğrudan Noor'un yanına gitti. "Demek meşhur Bayan Pradesh sizsiniz," dedi, tekdüze bir sesle. Bir hışımla elini uzattı ve Noor'la tokalaştılar. "Benim adım Alma Peregrine. Bu zaman zaman laftan anlamayan çocukların müdiresiyim."

Noor sanki Bayan Peregrine'in gülünç biri olduğu kanısına varmış gibi muzırca gülümsedi. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. "Jacob savaştan falan bahsetmemişti."

"Bahsetmez." Bayan Peregrine bana döndü. "Ben de zaten bahsedeceğine ihtimal vermemiştim."

Suratımın alev alev yandığını hissettim. "Bana kızgın olduğunuzu biliyorum, Bayan P. Fakat Noor'a yardım etmeye mecburdum."

Noor'un ve diğerlerinin bakışlarını üstümde hissedebiliyordum fakat gözlerimi ymbryneninkilerden ayırmadım. Bayan Peregrine kısa bir müddet daha bakışlarıma karşılık verdi, ardından pat diye döndü, bir kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açıp ardındaki küçük oturma odasını gözler önüne serdi.

"Bay Portman, sizinle görüşmemiz gereken birkaç husus daha var. Bayan Pradesh, yorucu birkaç gün geçirdiniz. Eminim yorgunluğunuzu atıp dinlenmek için fırsat kolluyorsunuzdur. Bronwyn, Emma, lütfen konuğumuzun yerleşmesine yardımcı olun."

Noor soru soran gözlerle bana baktı. Bir bakıma, *Burada neler oluyor?* diye soruyordu. Ben de, *Her şey yolunda,* anlamına geldiğini umarak kafamı çabucak iki yana salladım. Ardından Bayan Peregrine beni odaya sokup kapıyı da arkamızdan kapattı.

Odaya uzun tüylü, kalın kilimler serilmişti ve içeride, yerdeki minder yığınından başka mobilya yoktu. Bayan Peregrine puslu bir pencerenin önünde durdu ve uzun bir süre dışarı baktı.

"Böyle yapacağını tahmin etmeliydim," diyerek söze girdi. "Seni tek başına ve gözetimsiz bırakmakla hata ettim." Kafasını iki yana salladı. "Bu tam da büyükbabanın yapacağı türden bir işti."

"Başınıza açtığım dertlerden ötürü özür dilerim," dedim. "Fakat yaptıklarım için özür dileyeceğimi sanıyorsanız—"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Dertlerle başa çıkılır," diyerek araya girdi. "Ne var ki eğer başına bir iş gelseydi yokluğunla başa çıkamazdık."

Onunla dişe diş tartışmaya, Noor'u Leo Burnham'ın elinden kurtarmak için H'ye neden yardım ettiğimi anlatmaya, davamı tutkuyla savunmaya hazırdım ama o beni gafil avlamıştı.

"Yani siz... kızgın değil misiniz?"

"Ah, hayır. Öfkeden köpürüyorum. Fakat duygularımı dizginlemeyi uzun süre önce öğrendim." Bana döndüğünde gözlerinin yaşlarla ıslanmış olduğunu gördüm. "Sizi yeniden aramızda görmek güzel, Bay Portman. Bir daha asla böyle bir işe kalkışmayın."

Başımla onayladım ve gözyaşlarımı bastırmak için yutkundum.

Boğazını temizledi, omuzlarını döndürdü ve yine az evvelki ifadesini takındı. "Neyse, şimdi. Oturup bana her şeyi anlatacaksınız. Eğer yanılmıyorsam bunu yapmaya *mecbur* olduğunuzla ilgili bir şeyler geveliyordunuz."

Kapı tek bir kez tıklatıldı ve cevap beklemeden ardına kadar açıldı.

Noor odaya girdi.

Bayan Peregrine kaşlarını çattı. "Üzgünüm, Bayan Pradesh. Özel bir görüşme yapıyoruz. Jacob'ın bana anlatacakları var."

"Bizim de konuşmamız gereken bir konu var." Gözleriyle beni yerime mıhladı. "Şu kehanet meselesi. Acil olduğunu söylemiştin."

"Ne kehaneti?" dedi Bayan Peregrine çarçabuk.

"Görünen o ki benimle ilgiliymiş," dedi Noor. "Anlayacağınız, üzgünüm ama meseleyi benden önce bir başkasının duymasına müsaade edemem."

Bayan Peregrine hem şaşırmış hem de etkilenmişe benziyordu. "Gayet iyi anlıyorum. O hâlde sanırım içeri girseniz daha iyi olur."

Yerdeki minderlerden birine işaret etti.

Minderlerin arasına kurulduk. Bayan Peregrine yerde otururken bile muhteşem görünüyordu. Sırtı dimdikti ve elleri elbisesinin siyah kat-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

manları arasında kaybolmuştu. Ona ve Noor'a kehanetten, daha doğrusu ona dair duyduklarımdan ve anlatılmasına mâni olan olaylardan bahsettim. Bayan Peregrine'i henüz bilmediği bazı ayrıntılar hususunda bilgilendirdim. Mesela Panoptidön'den nasıl sıvıştığımı, H'yi New York'ta nasıl bulduğumu ve evine vardığımda neyle karşılaştığımı bilmiyordu: Noor maruz kaldığı uyku tozunun etkisinde H'nin kanepesinde uzanırken H de aldığı ölümcül yarayla yerde yatıyordu.

Sonra onlara, son nefesini vermeden evvel bana söylediklerini anlattım.

Son sözlerini hafızamda hâlâ tazeyken kelimesi kelimesine kâğıda dökmediğim için kendime kızdım; o sözleri duyduğumdan beri başımdan o kadar çok şey geçmişti ki kafamın içi allak bullak olmaya başlamıştı.

"H doğumunu önceden bildiren bir kehanet olduğunu söyledi," dedim Noor'a bakarak. "Rivayete göre 'tuhafların dünyasını azat edecek yediliden' biriymişsin."

Bana sanki Yunanca konuşuyormuşum gibi baktı. "*Bu* da ne demek?"

"Bilmiyorum," dedim ve umutlu gözlerle Bayan Peregrine'e baktım.

Suratı ifadesizdi. "Başka bir şey var mı?"

Başımla onayladım. "'Yeni ve tehlikeli bir çağın' yaklaştığından bahsetti. Sanırım şu yedilinin bizi 'azat etmesi' gereken şey de o. Bir de o adamların Noor'un peşinde olmasının nedeninin yine bu kehanet olduğunu söyledi."

"Okulda bana sinsice yaklaşan şu ucubelerden mi bahsediyorsun?" diye sordu Noor.

"Evet. Ayrıca helikopterle peşimizden şantiyeye gelip Bronwyn'i yatıştırıcı okla vuranlardan."

"Hmmm." Bayan Peregrine şüpheci görünüyordu.

"Eee?" dedim Noor'a. "Ne düşünüyorsun?"

"Bitti mi?" Noor'un kaşları kalktı. "Hepsi bu kadar mı?"

"Muhtemelen değildir," dedi Bayan Peregrine. "Bana sanki H

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

izaha girişmiş gibi geliyor. Kan kaybından ölmeden evvel en temel noktaları size aktarmaya bakmış."

"Fakat bunlar ne *anlama* geliyor?" diye sordu Noor, Bayan Peregrine'e. "Bronwyn sizin her şeyi bildiğinizi söyledi."

"Genellikle bilirim. Fakat muğlak kehanetler uzmanlık alanım değildir."

Fakat Horace'ın uzmanlık alanıydılar. Hâl böyle olunca, Noor'un izniyle Horace'ı çağırıp ona kehanetten bahsettik.

Bizi büyülenmiş gibi dinledi. "Tuhafların dünyasını azat edecek yedi kişi," dedi, eliyle pürüzsüz çenesini ovuşturarak. "Bir şeyler çağrıştırıyor ama daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Kâhinin kim olduğunu söyledi mi? Veyahut kehanetten nerede bahsedildiğini?"

Kendimi hatırlamaya zorladım. "Gizli bir... şeyden" –doğru kelime bir türlü aklıma gelmiyordu– "yazıttan mı ne bahsetti. Hah! Gizli Yazmalar!"

"İlginç," dedi Horace başını aşağı yukarı sallayarak. "Bir tür metne benziyor. Daha önce adının geçtiğini hiç duymadım ama en azından elimizde üzerinde çalışabileceğimiz bir şey var."

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Bayan Peregrine. "H kehanetten birkaç satır söyledi ve sonra öldü mü?"

Kafamı iki yana salladım. "Hayır. Ölmeden önce söylediği son şey, V adındaki kadını bulup Noor'u ona götürmem gerektiğiydi."

"*Ne?*"

Sesin geldiği tarafa döndüğümüzde Emma'nın kafasını kapıdan uzatmakta olduğunu gördük. Ani çıkışından utanmış hâlde ellerinden birini ağzına kapattı ama sonra yaptığının arkasında durmaya karar verdi ve içeri girdi. "Özür dilerim. Fakat hepimiz sizi dinliyorduk."

Kapı biraz daha açıldı ve arkadaşlarımın hepsi oradaydı.

Bayan Peregrine sinirli sinirli iç geçirdi. "Ah, içeri gelin o hâlde," dedi. "Kusura bakma, Noor. Bizim aramızda pek sır yoktur ve içimde bunun hepimizi ilgilendiren bir konu olduğuna dair bir his var."

Noor omuzlarını silkti. "Eğer tüm bunların ne anlama geldiğini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

açıklayabilecek biri varsa sır mır demem, reklam panolarına ilan bile veririm."

"Tuhafların dünyasını azat edecek yedi kişi, ha?" dedi Enoch. "Kulağa epey karizmatik geliyor."

Yanıma otururken dirseğimi kaburgalarına geçirdim. "Sakın onunla kafa bulayım deme," diye mırıldandım.

"Benim fikrim değildi," dedi Noor, Enoch'a. "Bana kalırsa kulağa *çılgınca* geliyor."

"Ama H kehanete körü körüne inanıyordu," dedi Millard. Mor ceketi odayı arşınlıyordu. "Yoksa Noor'un hayatını kurtarmak için kendininkini riske atmazdı. Ayrıca onu bulmamız için Jacob'ın ve geri kalanımızın aklını çelmeye de uğraşmazdı."

"Az evvel," dedi Emma bana. "Şu... kadından bahsediyordun."

"Evet, V," dedim. "H'nin dediğine göre bu kadın yaşayan son gölge avcısıymış. Altmışlı yıllarda bizzat büyükbabam tarafından eğitilmiş. Operasyon günlüğünde sık sık adı geçiyor."

"Kâhinler onunla birkaç kez görüştüklerini hatırlıyorlar," dedi Bronwyn. "Görünüşe bakılırsa ondan epey etkilenmişler."

Emma rahatsızlığını gizlemeyi başaramayarak kıpırdandı.

Bayan Peregrine elbisesinin cebinden küçük bir pipo çıkardı ve Emma'dan onu yakmasını istedi. Ardından piposundan derin bir nefes aldı ve dışarı yeşil renkli bir duman üfledi. "Bir ymbryneden değil de başka bir gölge avcısından yardım istemeni tembihlemesini," dedi bana, "son derece ilgi çekici buldum."

Benden değil de bir başkasından.

"*Çok* ilginç," dedi Claire ona katılarak.

"H bize yardım edebilecek tek kişinin V olduğunu düşünüyor gibiydi," dedim. "Fakat nedenini söylemedi."

Bayan Peregrine başını aşağı yukarı salladı ve yine yeşil renkli dumanlar üfledi. "Abe Portman ve ben birbirimize saygı duyardık ama onun örgütüyle benimkinin anlaşmazlık yaşadığı bazı konular vardı. Hâliyle sizi bana değil de yoldaşlarından birinin korumasına göndermek içine daha çok sinmiş olabilir."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Belki de durumla ilgili bilmediğiniz şeyler olduğunu düşünmüştür," dedi Millard.

"Veyahut kehanetle ilgili," dedi Horace. Bu hatırlatma kısa bir anlığına da olsa Bayan Peregrine'in keyfini kaçırmış gibiydi.

H'nin ymbrynelere tam olarak güvenmediğini elbette biliyordum ama nedenini hiç açıklamamıştı ve bunu diğerlerinin önünde gündeme getirmeye hiç hazır değildim.

"Bize bir harita bıraktı," dedi Noor. "V'yi bulmamız için."

"Harita mı?" dedi Millard, ona bakmak için topaç gibi dönerek. "Derhal anlatın."

"Son nefesini vermeden hemen önce H, gölgesi Horatio'ya duvar kasasında duran harita parçasını bize vermesini buyurdu," dedim. "Sonra da Horatio'nun gözlerini yemesine müsaade etti." Bu, arkadaşlarımın çoğundan tiksinti yüklü iniltiler yükselmesine neden oldu. "Galiba böylece gölgeye tuhaf ruhunu özümsemesi için izin vermiş oldu. Birkaç dakika sonra Horatio... bilemiyorum, sanırım bir hortlağa dönüşmeye başladı. En azından başlangıçtaki hallerine."

"Ben de o anda uyandım," dedi Noor. "Ve Horatio bize ipucuna benzer bir şey verdi."

"Sonra da pencereden atladı," dedim.

"Şu haritayı görebilir miyim?" dedi Bayan Peregrine.

Haritayı ona uzattım. Bayan Peregrine kâğıt parçasını bacağında düzeltirken Millard'ın ceketi kadının omzunun üstünden uzanmıştı. Derken oda sessizliğe gömüldü.

"Bunda üzerinde çalışabileceğim pek bir şey yok," dedi Millard, birkaç saniyelik incelemenin ardından. "Bu ekseriya yüzey şekillerini gösterdiğini düşündüğüm çok daha büyük bir haritanın minicik bir parçası olmalı."

"Horatio'nun verdiği ipucu kulağa harita koordinatı gibi geliyordu," dedim.

"Eğer haritanın bütünü elimizde olsaydı bahsettiğin koordinatlar işe yarayabilirdi," dedi Millard. "Veyahut haritada yer isimleri olsaydı. Kasaba, yol ya da göl isimleri."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aslına bakarsanız," dedi Bayan Peregrine, tek camlı gözlüğünü büyüteç niyetine gözüne götürüp öne doğru eğilirken, "sonradan silinmiş gibi görünüyorlar."

"Şimdi iyice meraklandım," dedi Millard. "Şu gölge eskisinin bir şeyler mırıldandığını söyledin... neydi o?"

"Kadını bir döngüde bulabileceğimizi söyledi," dedim. "H oradan bahsederken 'güçlü bir rüzgâr' ifadesini kullandı. Horatio ise 'fırtınanın kalbinde' olduğunu söyledi."

"Bunlar size hiçbir şey ifade ediyor mu?" diye sordu Noor, odadaki herkese hitap ederek.

"Döngüye dönüştürülmüş bir kasırgaya ya da siklona benziyor," dedi Hugh.

"Orası kesin," dedi Millard.

"Ne tür bir ymbryne öyle korkunç bir şeyi döngüye dönüştürür ki?" dedi Olive.

"Ziyaretçilerin uğramasını katiyen istemeyen biri," dedi Emma. Bayan Peregrine de başıyla onayladı.

"Öyle bir yer biliyor musunuz?" diye sordu Emma, ona.

Bayan Peregrine kaşlarını çattı. "Üzgünüm ama bilmiyorum. Muhtemelen Amerika'nın kuytu bir yerindedir. Gerçi bu da uzmanlık alanım sayılmaz."

"Muhakkak birinin olmalı," dedi Millard. "Umudunuzu yitirmeyin, Bayan Pradesh. Bu meseleyi çözeceğiz. Şunu ödünç alabilir miyim?" Eline aldığında harita havada süzüldü.

Noor'a baktım. Başıyla onayladı. "Olur," dedim.

"Eğer muammayı çözemezsem, buralardan birinin o işi bizim için halledebileceğinden eminim."

"Umarım öyle olur," dedi Noor. "Birilerine soracağın zaman ben de gelmek isterim."

"Elbette," dedi Millard. Memnuniyeti sesinden okunuyordu.

"Ve ben de kehanetle ilgili daha fazla bilgi edinmene yardımcı olabilirim," dedi Horace.

"Bayan Avocet'le konuşabilirsiniz," dedi Bayan Peregrine. "Vak-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tiyle onun öğrencisiydim. Deliliğe, kâhinliğe ve insanların iradeleri dışında kaleme aldıkları yazılara özel bir merakı olduğunu hatırlıyorum. Kehanet metinleri onun ilgi alanına girebilir."

"Şahane bir fikir," dedi Horace. Heyecandan gözleri parlıyordu. Başını Bayan Peregrine'e doğru uzattı. "Birkaç günlüğüne temizlik işlerinden muaf tutulmamın da faydası olur..."

"Pekâlâ." Müdire iç geçirdi. "O hâlde siz de muaf tutulacaksınız, Millard."

"Ama bu hiç adil değil!" diye sızlandı Claire.

"*Benim* de yardımım dokunabileceğinden eminim," dedi Enoch sırıtarak. "Belki de çiçeği burnunda ölümüzü, yani H'yi sorgulamamız gerekir?"

Enoch'un Cairnholm'de sorgulamamıza yardımcı olduğu buzlar içindeki ölü adamı hatırlayınca ürperdim. "Hayır, teşekkürler, Enoch," dedim. "Bunu ona asla yapmam."

Omuzlarını silkti. "Bir şeyler düşünürüm."

Artık herkes alçak sesle gevezelik ediyordu. Noor ayağa kalkıp boğazını temizleyene dek çene çalmayı sürdürdüler. "Yalnızca size teşekkür etmek istiyorum," dedi. "Burada yeniyim. Hâliyle bu tür şeylerle sık sık karşılaşıp karşılaşmadığınızı bilmiyorum. Yani kehanetlerle, kaçırılma olaylarıyla, gizemli haritalarla falan..."

"Pek *sık* olduğu söylenemez," dedi Bronwyn. "Neredeyse altmış yılımızı kayda değer hiçbir şey yaşamadan geçirdik."

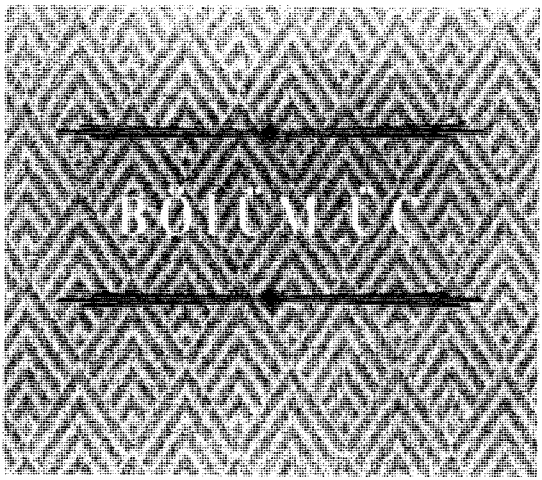
"O hâlde... teşekkürler," dedi Noor biraz acemice.

Otururken suratı al al olmuştu.

"Jacob'ın arkadaşı bizim de arkadaşımızdır," dedi Hugh. "Ve bizler arkadaşlarımıza böyle davranırız."

Hep bir ağızdan onayladılar. Onlar gibi arkadaşlara sahip olduğum için onur ve minnet duydum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Bir süre sonra Bayan Peregrine akşam yemeği vaktinin geldiğini duyurdu. Dediğine göre şimdiye dek Noor'u ağırlamakta pek iyi bir iş çıkarmamıştık ve bu da hatamızı telafi etme şansımızdı. Hep birlikte zemin katı boylu boyunca arşınlayıp çöktü çökecek gibi görünen basamaklardan üst kattaki yemek odasına çıktık. Kerestelerden yapılma uzun masaya, ayrı tellerden çalan tabak çanakla güzel bir sofra kurulmuştu. Yan yana sıralanmış pencereler ise kirli nehre ve karşı yakadaki yıkılmaya yüz tutmuş binalara bakıyordu. Günbatımının kehribar rengi ışığında neredeyse güzel görünecekti.

Noor ve ben en nihayetinde temizlenme fırsatı bulduk. Bitişikteki odada bir lavabo, puslu bir ayna ve aynanın altında da su dolu büyük bir ibrik vardı. Suratlarımıza su çarpıp biraz temizlenebildik.

Ama sadece biraz.

Geri döndüğümüzde Noor yanıma oturdu. Emma parmağının ucuyla mumları yakarken Horace da ocağın içinde asılı duran siyah renkli büyük kazandan kepçeyle kâselere paylaştırılmış porsiyonları denetliyordu.

"Umarım yahni seviyorsundur," dedi, dumanı tüten kâselerden birini Noor'un önüne koyarken. "Her öğünde yahni yemeyi dert etmediğin sürece Şeytan'ın Arka Bahçesi'nde yemekler gayet iyidir."

"Şu anda ne olsa yerim," dedi. "Açlıktan midem kazınıyor."

"İşte aradığım ruh!"

Havadan sudan konuşmaya daldık. Kısa süre sonra oda uğultuya dönen konuşma sesleriyle ve çatal kaşık tıngırtılarıyla doldu. Nerede olduğumuz düşünüldüğünde ortam gayet samimiydi. Soğuk mekân-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ları sıcacık yuvalara dönüştürmek Bayan Peregrine'in çok sayıdaki hünerinden biriydi.

"Normal hayatında ne yapardın?" diye sordu Olive, tıka basa dolu ağzıyla.

"Çoğunlukla okula giderdim," diye yanıtladı Noor. "Bu arada geçmiş zaman eki kullanman gözümden kaçmadı..."

"Hayatınız kökten değişecek," dedi Bayan Peregrine.

"Çoktan değişti bile," dedi Noor. "Geçen haftayla kıyaslandığında hayatım tanınmaz hâlde. O günlere dönmeyi istediğim de yok ama..."

"İşte, bu," dedi Millard, yemek saplanmış çatalını ondan yana sallayarak. "Bir müddet tuhaf bir hayat sürdükten sonra normal hayata katlanmak çok güçtür."

"Güven bana, deneyim konuşuyor," dedim.

Noor bana baktı. "Normal hayatını hiç özlemiyor musun?"

"Zerre kadar bile özlemiyorum," dedim ve gayet ciddiydim.

"Seni özleyecek bir annen ya da baban var mı?" diye sordu Olive. Olive daima anne babalarla ilgili sorular sorardı. İkisini de kaybetmesinin üstünden çok uzun zaman geçmiş olmasına rağmen sanırım onları herkesten çok özlüyordu.

"Üvey annemle babam var," dedi Noor. "Gerçek anne babamla hiç tanışmadım. Fakat geri dönmezsem Osuruk Surat ile Teena'nın ortalığı velveleye vereceğini hiç sanmıyorum."

Osuruk Surat dediğinde arkadaşlarımdan birkaçı ona garip garip baktı fakat bunun şimdiki zamana has garip bir isim olduğunu varsaymış olacaklar ki hiç kimse tek kelime etmedi.

"Tuhaf olmak hoşuna gitti mi?" diye sordu Bronwyn.

Noor ağzına doğru düzgün tek bir lokma bile koyamamıştı fakat tavrına bakılırsa bunu dert ettiği yoktu. "Bana neler olduğunu öğrenene kadar daha korkutucuydu ama artık alışmaya başladım."

"Şimdiden mi?" dedi Hugh. "Dokunulmazlar'ın döngüsündeyken—"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kapalı alanlarla bir alıp veremediğim var," dedi. "O, şey, yani kapak—" Kafasını hüzünle iki yana salladı. "Başımı döndürdü."

"Başını döndürmüş!" diye bağırdı Bronwyn, ellerini çırpa çırpa katılarak gülerken. "Bu çok iyiydi!"

Enoch inledi. "Lütfen kasıtlı ya da kasıtsız, döngülerle ilgili kelime oyunu yapmayalım."

"Pardon," diye mırıldandı Noor. Fırsattan istifade ağzını tıka basa doldurmuştu.

Horace ayağa kalkarak tatlı zamanının geldiğini duyurdu. Mutfakta gözden kaybolduktan kısa süre sonra elinde koca bir pastayla geri döndü.

"Bu pasta da nereden çıktı?" diye haykırdı Bronwyn. "Resmen zula yapmışsın!"

"Özel günler için saklıyordum," dedi Horace. "Bence bundan daha özelini bulamayız."

İlk dilimi Noor'a servis etti. Ne var ki Noor pastasından daha tek bir lokma alamadan, "Farklı olduğunu ne zaman fark ettin?" diye soruverdi.

"Kendimi bildim bileli farklıydım," dedi Noor, nükteli bir gülümsemeyle, "fakat *bunu* yapabildiğimi yalnızca birkaç ay evvel keşfettim." Elini yanan mumun üstünden geçirdi, ışığını iki parmağının arasına aldı ve ağzına attı. Sonra yuttuğu ışığı parlak bir duman halinde dışarı üfledi. Yavaşça çöken duman tıpkı havada süzülen toz parçacıkları gibi gelip yine mumun üstüne kondu.

Herkes şaşkınlık nidaları eşliğinde onu alkışlarken, "Ne müthiş!" diye bağırdı Olive.

"Hiç normal arkadaşın var mı?" diye sordu Horace.

"Bir tane. Gerçi onu o kadar sevmemi pek normal olmamasına bağlıyorum."

"*Lilly* nasıl?" diye sordu Millard özlemle iç çekerek.

"Onu senden sonra hiç görmedim."

"Ah," dedi Millard mahcup mahcup. "Elbette. Umarım sıhhati yerindedir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mizacının aksine uzun süredir sessiz olan Emma aniden, "Erkek arkadaşın var mı?" diye soruverdi.

"Emma!" dedi Millard. "Başkasının özel hayatına burnunu sokma."

Emma kıpkırmızı kesildi ve başını öne eğerek gözlerini tabağındaki pastaya dikti.

"Sorun değil," dedi Noor gülerek. "Hayır, yok."

"Millet, sanırım Noor'un birkaç lokma yemesine izin vermeliyiz," dedim, Emma'nın sorusu karşısında nedense utanarak.

Düşüncelere daldığından son birkaç dakikadır sesi çıkmayan Bayan Peregrine bardağına çın çın vurdu ve herkesten ona kulak vermelerini istedi. "Yarınki barış müzakerelerine katılmam gerek," dedi. "Ymbryneler üç Amerikan klanının liderleriyle çok hassas pazarlıkların ortasında..." Cümlenin burasında Noor'a döndü. "...ve aralarında bir savaş patlak vermesi tehdidi her geçen gün artıyor. H'nin küstah operasyonunun ve sizin ortadan kayboluşunuzun işleri daha içinden çıkılmaz bir hâle soktuğundan eminim."

"Eyvah," dedi Noor usulca.

"Elbette suçlanacak kişi siz değilsiniz. Fakat zararı en aza indirgememiz ve incinmiş egoları tamir etmemiz gerekecek. Tabii eğer onları tekrar müzakere masasına oturtabilirsek."

Bronwyn masadakilerin duyabileceği bir ses tonuyla, "Herkes barış müzakerelerine *Kuşlar Meclisi* diyor," diye fısıldadı Noor'a.

Noor ona bön bön baktı. "Ha?"

Bronwyn kaşlarını havaya kaldırdı. "Hani ymbryneler kuşa dönüşebiliyor ya? Ondan!"

"Kuşa mı dönüşüyorlar?" dedi Noor, hayretler içinde Bayan Peregrine'e bakarak.

"Bu tantananın nedenini hâlâ anlamış değilim," dedi Enoch. "Amerikalıların birbiriyle savaşması gerçekten o kadar önemli mi? Bu konu neden bizi bu kadar ilgilendiriyor?"

Bayan Peregrine kaskatı kesildi ve kaşığını masaya bıraktı. "Aynı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şeyleri tekrar etmekten nefret ediyorum ama daha önce de söylediğim gibi savaş bir—"

"Virüstür," dedi Hugh.

"Ve 'hudut nedir bilmez'," dedi Emma, bir ders kitabından okurcasına.

Bayan Peregrine ağır ağır sandalyesinden kalkıp pencerenin kenarına gitti. Ders vaktinin geldiğini hissedebiliyorduk.

"Amerikalılar elbette önceliğimiz değil," dedi. "Biz ymbryneler en çok toplumumuzu, döngülerimizi, yaşam tarzımızı ıslah etmekle ilgileniyoruz. Fakat savaşın yaratacağı kargaşa ortamı bunu imkânsız hâle getirecektir. Çünkü savaş bir *virüstür*. Bunun ne anlama geldiğini anlamadığınızı görebiliyorum. Bu sizin hatanız değil; hiçbiriniz tuhaf fraksiyonların birbiriyle savaştığına tanık olmadınız. Ne var ki ymbrynelerin çoğu oldu."

Döndü ve uzaklara baktı. Arka Bahçe'nin üstünde asılı duran ebedi duman örtüsü şimdi rengi maviye çalan mor lekelerle bezenmişti.

"En yaşlılarımız 1325 yılında patlak veren feci İtalyan savaşını hatırlıyor. İki tuhaf fraksiyonu birbirine girdi ve ne yazık ki savaş yalnızca mekânsal hudutları kasıp kavurmakla kalmadı, zamansal olanları da tarumar etti. Tuhaflar döngülerde savaştılar ve çatışmalar ister istemez şimdiki zamana taşındı. Çok sayıda tuhaf ve *binlerce* sıradan insan hayatını kaybetti. Koskoca bir şehir yanıp küle döndü! Yerle bir oldu!" Bize döndü ve yıkımın resmini yapmak istercesine elini havada bıçak gibi savurdu. "Bir sürü sıradan bizi savaşırken gördü. Bir türlü durumu kontrol altına alamadık. Bu türümüzün itlaf edildiği bir soykırımın, çok sayıda tuhafın canına mal olan ve tuhafları yüz yıl boyunca Kuzey İtalya'dan başka diyarlara süren kanlı bir katliamın kıvılcımını yaktı. Durumu telafi etmek için üstün gayret gösterdik. Bir kerede koca koca köylerin hafızasını silmek zorunda kaldık. Islah çalışmalarına giriştik. Nesiller boyu Ucubeler Savaşı olarak bilinen bu kıyım sırf başka bir şekilde hatırlansın diye sıradan tarih kitaplarını revize etmeleri için tuhaf akademisyenleri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

görevlendirdik. Hatta Perplexus Anomalous da onlardan biriydi! En nihayetinde Perplexus ve diğer akademisyenler o vahim olayı Oaken Bucket Savaşı olarak baştan yazmayı başardılar. Sıradanlar bugün bile binlerce insanın ahşap bir kova uğruna çıkan bir savaşta can verdiğine inanıyor."

"Sıradanlar çok aptal," dedi Enoch.

"Eskiden oldukları kadar değiller," dedi Bayan Peregrine. "Bu anlattıklarım yedi yüz yıl önceydi. Bugün tuhaflar arasında savaş çıkacak olursa durumu gizlemek neredeyse imkânsız olacaktır. Çatışmalar şimdiki zamana taşınabilir. Bu da kayda alınıp dünyaya duyurulacakları anlamına gelir. İfşa oluruz, mahvoluruz, düşman ilan ediliriz. Güçlü tuhafların çarpışmasına tanıklık eden sıradanların kapılacağı dehşeti hayal etmeyi deneyin. Dünyanın sonunun geldiğini düşünürler."

"Yeni ve tehlikeli bir çağ," dedi Horace kara kara.

"Ama Amerikalılar tüm bunları bilmiyor mu?" diye sordu Emma. "Neler olabileceğini anlamıyorlar mı?"

"Anladıklarını iddia ediyorlar," dedi Bayan Peregrine. "Ayrıca tuhafların muharebe meydanlarının yalnızca geçmişte ya da bir döngüde olabileceğini dikte eden muhtelif savaş konvansiyonlarına uyacaklarına yeminler ediyorlar. Ne var ki savaşları kontrol etmesi zordur ve olası sonuçlardan gerektiği kadar endişelenmiyorlarmış gibi görünüyorlar."

"Sözümona Soğuk Savaş dönemindeki Ruslar ve Amerikalılar gibi," dedi Millard. "Karşılıklı güvensizlikleri onları kör etmiş. Göz önünde olmanın tehlikelerine duyarsızlaşmışlar."

"*Akşam yemeği sohbetlerimizin hep bu kadar iç karartıcı olmayacağına söz veriyorum*," diye fısıldadı Olive, masanın diğer tarafından Noor'a.

"Peki ya kehanette sözü geçen 'tehlikeli çağ' buysa?" dedim. "Kehanet tuhaflar arasında çıkacak bir savaşı öngörmüş olabilir mi?"

"Kesinlikle ihtimal dahilinde," dedi Horace.

"O hâlde savaş kaçınılmaz olabilir," dedi Hugh.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır," dedi Bayan Peregrine. "Bunu kabullenmeyi reddediyorum."

"Kehanetler illa doğru çıkacak diye bir kaide yok," dedi Horace. "Bazen gerçekleşebilecek ya da gidişata müdahale edilmezse *büyük ihtimalle* gerçekleşecek olaylar hakkında ikaz niteliğindedir."

"Umarım kehanetin *tek bir kelimesi* bile doğru değildir," dedi Olive, sefil bir hâlde. "Kulağa çok ürkütücü geliyor."

"Evet, şahsen azat edilmeye ihtiyaç duymamayı umarım, çok teşekkürler," dedi Claire.

"Ben de kimseyi *azat etmek* zorunda kalmamayı umarım," dedi Noor. "Gerçi yediliden biri olduğumu söylüyor. Yani sanırım onca işi tek başıma yapmak zorunda kalmayacağım... ama diğer altı kişi kim?"

Horace ellerini iki yana açtı. "Bir başka muamma. Lütfen tuzu uzatır mısın?"

Olive yüzünü ellerine gömdü. "Bir süreliğine güzel şeylerden bahsedebilir miyiz *lütfen?*"

Emma uzanıp kızın saçlarını karıştırdı. "Kusura bakma, tatlım. Canımı sıkan bir konu daha var. Noor'u ele geçirmeye çalışan şu sözde gizli cemiyet. *Kim* onlar?"

"Bunu öğrenmeyi ben de çok isterim," dedi Noor.

"Bu sizce de bariz değil mi?" dedi Millard.

Şaşkınlık içinde ona döndüm. "Hayır. Bariz mi olmalı?"

Görünmez parmaklarını şıklattı. "Onlar *hortlaklar*."

"Ama H sıradan olduklarının altını bilhassa çizdi," dedim.

"Ayrıca kâhinlerin döngüsünden Bayan Annie, Amerikalı sıradanların kurduğu gizli bir cemiyetten bahsetti," diye ekledi Bronwyn. "Hani şu köle ticareti yapılan günlerden kalma olan."

Bazen Bronwyn'in anlatılanları nasıl da can kulağıyla dinlediğini unutuyordum.

"Evet, ben de oradaydım," dedi Millard. "Geçmişte bu tür bir cemiyetin var olduğundan şüphem yok. Fakat şimdilerde herhangi bir sıradanın bize karşı tehlike teşkil edebilmesi için gerekli vasıta-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lara sahip olduğundan şüpheliyim. Çok uzun zamandır döngülerde saklanıyoruz."

"Ziyadesiyle katılıyorum," dedi Bayan Peregrine.

"Bu konuyu en son gündeme getirdiğimizde," dedim, "başka bir klanın işine benzediğini söylemiştiniz. Hortlakların değil."

"Bazı şeyler değişti," dedi Bayan Peregrine. "Son günlerde hortlak faaliyetlerinde çarpıcı bir yükseliş gözlemledik. Yalnızca son birkaç gün içinde pek çok yerde görüldüler."

"Saldırıya mı geçtiler?" diye sordu Horace. Beti benzi atmıştı.

"Henüz değil fakat hareket halinde oldukları rapor edildi. Hepsi de Amerika'da."

"Ama Ruhlar Kütüphanesi çöktükten sonra yalnızca küçük bir grubun kaçmayı başardığını sanıyordum," dedi Emma.

Bayan Peregrine ağır adımlarla masanın etrafında dolaşırken bir düzine mumun düşürdüğü gölgeler çehresinde dans ediyordu. "Bu doğru. Fakat küçük bir hortlak grubu bile başımıza büyük belalar açabilir. Ayrıca Amerika'da halkın arasına karışmış, göreve çağırılmayı bekleyen birkaç uyuyan ajanları da olabilir. Henüz kesin bir şey bilmiyoruz."

"Kaç kişiden bahsediyoruz?" diye sordu Noor. "Okuluma gelen tiplerle helikopter saldırısındakileri düşününce sayıları epey çok olmalı..."

"Belki de *hepsi* hortlak değildi," dedi Bronwyn. "Yardım etmeleri için sıradan kiralık askerler tutmuş olabilirler. Belki de zihin kontrolüyle dizginlerini ellerinde tutuyorlardır."

"Yalnızca hortlaklar böylesine küstahça bir kaçırma olayına kalkışabilir," dedi Millard, "sonra da suçu bir başkasına atar. Sıradanlara ya da başka bir Amerikan klanına."

"Mevzu düzenbazlık ve kılık değiştirme olduğunda kimse onların eline su dökemez," dedi Bayan Peregrine. "Öyle ki Göz Önünde Gizlenme Departmanı'nı kuran Percival Murnau'nun ta kendisiydi."

Adamın adını sanki mutlaka bilmem gerekirmiş gibi söylemişti. "O da kim?" diye sordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bayan Peregrine sandalyemin yanında durup bana tepeden baktı. "Murnau, Caul'ün sağ koludur... daha doğrusu, *koluydu*. Döngülerimizden pek çoğunu yerle bir eden ve halkımızı kıyımdan geçiren yağmaların asıl mimarı oydu. Neyse ki onu Ruhlar Kütüphanesi'nin çöktüğü gün yakaladık. Şimdi hapishanemizde mahkeme gününü bekliyor."

"O pis bir adam," dedi Bronwyn. Duyduğu tiksintiden sesi titriyordu. "Görevlerimden biri onun hücresinin bulunduğu kanatta gardiyanlık yapmaktı. Hücresine giren ne olursa olsun yiyor – sıçanlar, böcekler. Hatta diğer hortlaklar bile ona yanaşmıyor."

Horace çatalını masaya attı. "*İştahım* kaçtı."

"Yani eğer peşimdekiler bahsettiğiniz hortlaklarsa," dedi Noor, "o hâlde benden ne istiyorlar?"

"Onlar da kehanetten haberdar olmalı," dedi Horace. "Yoksa neden seni arayıp bulma zahmetine girsinler ki?"

"Onu aylar önce buldular," dedi Millard. "Onu istedikleri zaman kaçırabilirlerdi. Fakat *beklediler.*"

"Neyi?" diye sordum.

"Belli ki başka birinin onun peşine düşmesini," diye yanıtladı.

"Beni yem olarak kullandıklarını mı düşünüyorsun?" diye sordu Noor, gözlerini az da olsa belerterek.

"*Yalnızca* yem olarak değil," dedi Millard. "Seni istiyorlardı. Fakat başka birini daha istiyorlardı ve ikinizi birden yakalamak için sabretmeyi göze aldılar."

"Kimi?" diye sordum. "H'yi mi?"

"Olabilir. Belki de istedikleri V'ydi."

"Veyahut *sizdiniz*, Bay Portman," dedi müdire. Ben pastamın son lokmasını yutarken söylediğini idrak etmemi bekledi. "Bence siz ve Bayan Pradesh çok dikkatli olmalısınız. Bana kalırsa biri ikinizi birden ele geçirmeye çalışıyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Akşam yemeğinden sonra hep birlikte üst kata yatmaya çıktık. Üçüncü kat evin en tepesine yayılmış zikzak şeklindeki koridorlar vasıtasıyla birbirine bağlanan küçük odalardan ibaret bir keşmekeşti. Yarısı kızlara, diğer yarısıysa erkeklere ayrılmıştı.

Noor'un gözleri yorgunluktan kıpkırmızıydı. Ben de en az onun kadar yorgun göründüğümden emindim. Ayakta duracak kadar bile dermanımız yoktu.

"Sen Horace ve benimle aynı odada kalacaksın," dedi Hugh.

"Ve sen de benim yatağımı alabilirsin," dedi Olive, Noor'a.

"Kesinlikle olmaz. Ben yerde yatarım."

"Sorun değil," dedi Olive. "Zaten ben de genellikle tavanda uyuyorum."

"İmkânlar biraz kısıtlı, daha doğrusu pek imkân yok," dedi Hugh. Koridorun sonundaki kovaya işaret etti. "Şurası tuvalet." Döndü ve koridorun diğer ucundaki başka bir kovaya işaret etti. "Şurada da kaynamış içme suyumuz duruyor. Sakın ikisini birbirine karıştırayım demeyin."

Diğerleri Noor'la beni yalnız bırakmışlardı ki Bayan Peregrine elinde içinde mum yanan bir fenerle çıkageldi. Elbisesini değiştirmiş, uzun kollu bir gecelik giymişti. Saçları açıktı ve ensesine dökülüyordu. "Sabah sizinle görüşemeyeceğiz," dedi üzüntüyle. "Fakat sizden yalnızca bir Panoptidön kapısı uzaklıkta olacağım. Eğer bana ulaşmanız gerekirse müzakerelerin gerçekleştirildiği döngüye ulak göndermekten çekinmeyin."

"Keşke gitmek zorunda olmasaydınız," dedim. "Yardımınız olurdu."

"Eğer bu kadar önemli olmasaydı asla gitmezdim. Ne yazık ki şu anda daha büyük sorumluluklarım var. Şafak sökmeden yola çıkacağım." Noor'a dönüp gülümsedi. "Geldiğinize çok sevindim, Bayan Pradesh. Umarım burada kendinizi evinizde hissedersiniz. Buraya ideal şartlarda gelmemiş olabilirsiniz ama bu durum varlığınızdan duyduğum memnuniyeti azaltmıyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Teşekkür ederim," dedi Noor. "Ben de burada olduğuma memnunum."

Bayan Peregrine öne eğildi ve Noor'u iki yanağından öptü. Bunu yalnızca diğer ymbrynelere ve onur konuklarına yaptığını görmüştüm. "Kuşlar sizinle olsun," dedi ve ardından koridorun aşağısında gözden kayboldu.

"Yarın tüm bunları derinlemesine araştırırız," dedim. "Eğer kehanetle ilgili başka bir şey varsa öğreniriz. Ayrıca Millard haritanın gizemini çözmemize yardım edecek." Noor'un gözlerine fazladan bir an daha baktım. "Bu hepimiz için önemli."

Noor başıyla onayladı. "Teşekkür ederim." Bitkin bir soluk verdi. Kendimi onun yerine koyunca ve şu anda hissediyor olabileceklerini düşününce içim sızladı.

"Nasılsın?" diye sordum. "Hâlâ aklını kaçırıyor gibi hissediyor musun?"

"Başımdan geçenlere kafa patlatacak kadar zamanımın olmaması sanırım iyi oldu. Şimdilik idare ediyorum. Ne zaman anlık bir sessizlik olsa aklıma ne geliyor, biliyor musun?"

"Ne?"

"İki gün sonra cebir sınavım olduğu ve şu anda ders çalışıyor olmam gerektiği."

İkimiz de güldük.

"Bence notların biraz darbe alacak. Üzgünüm."

"Sorun değil. Garipsemediğim ve aklımı karıştırmayan tek bir şey bile yok. Üstelik duyduklarımın çoğu aşırı korkutucu ve karmaşık... fakat şu anda her şeyin bariz bir şekilde ters gidiyor olmasına rağmen aslında kendimi epey *iyi* hissediyorum."

"Öyle mi?"

Sesi alçalarak fısıltıya dönüştü. "Uzun zamandır ilk defa... yalnız değilmişim gibi geliyor."

Gözlerimiz buluştu. Uzanıp elini tuttum.

"Yalnız değilsin," dedim. "Dostların var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Minnetle gülümsedi ve ardından beni kucakladı. Göğsümün içinde küçük ama güçlü bir şeyin kıpırdandığını hissettim.

Başımı öne eğdim ve dudaklarımı kafasının üstüne koydum. Neredeyse bir öpücük gibiydi.

Sonra birbirimize iyi geceler diledik.

Şu eski rüyayı tekrar gördüm. Büyükbabam öldükten sonra pek çok kez gördüğüm rüyanın aynısını. Öldüğü gecedeyiz. Evinin arkasındaki korulukta adını haykırarak koşuyorum. Her zamanki gibi onu bulmakta geç kalıyorum. Göğsünde bir delikle yerde öylece yatmış, kan kaybediyor. Gözlerinden biri koparılıp alınmış. Yanına gidiyorum. Benimle konuşmaya çalışıyor. Bu rüyalarda genellikle benimle konuşur ve o gece söylediklerinin aynısını söyler: *Kuşu bul. Döngüde.* Ne var ki bu defa Lehçe bir şeyler geveliyor ve onu anlayamıyorum.

Derken bir dalın kırıldığını duyuyorum. Diz çöktüğüm yerde başımı kaldırıp bakınca Abe'in kanına bulanmış o canavarı görüyorum. Korkunç, kalın dilleri havada dans ediyor.

Horatio'nun suratına sahip. Gırtlaksı bir gölge hırıltısıyla bir şey söylüyor ve onu rahatlıkla anlıyorum.

O geliyor.

Bir patlama sesine sıçrayarak uyandım.

Çarçabuk yatakta doğrulduğumda Hugh'la Horace'ın çoktan ayaklanmış olduğunu gördüm. Pencereden dışarı bakmak için itişip kakışıyorlardı.

"Neler oluyor?" diye bağırdım yatak örtüleriyle debelenirken.

"Kötü bir şey," dedi Hugh.

Pencerenin önünde onlara katıldım. Şafak yeni yeni söküyordu. Uzakta sirenler uğulduyor ve Arka Bahçe'nin dört bir yanından

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

panik yüklü çığlıklar yükseliyordu. Diğer binalardaki insanlar pencerelerini savurarak açıp dışarı bakarak neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Bronwyn odaya daldı. Yataktan yeni kalktığından saçları darmadağındı. "Ne oldu?" dedi. "Bayan P nerede?"

Emma onu itekleyerek içeri girdi. "Herkes ortak alana!" diye bağırdı. "Yoklama yapacağız! Hem de hemen!"

Bir dakika sonra hep birlikteydik. Müzakerelere katılmak için şafak sökmeden evvel evden ayrılan Bayan Peregrine dışında herkes oradaydı. Arka Bahçe'nin bir yerlerinde saldırı ya da patlama gibi kötü bir şey olmuştu fakat ne olduğuna dair hiçbirimizin en ufak bir fikri yoktu.

Sesinden yetkili olduğu anlaşılan birinin sokağın aşağısına doğru koşup, "Evlerinizde kalın! Aksi söylenene kadar sakın dışarı çıkmayın!" diye bağırdığını pencereden duyabiliyorduk.

"Bayan P ne olacak?" dedi Olive. "Ya başına kötü bir şey geldiyse?"

"Ben öğrenebilirim," dedi Millard. "Unutmayın ki görünmezim."

"Ben de görünmez olabilirim," dedi Noor. Önündeki havayı parmaklarıyla tırmıklayarak ışığı topladı ve yarattığı karanlığın içine adım attı. "Yardım etmeme izin ver."

"Teklifin için teşekkürler ama yalnız çalışsam daha iyi olur."

"Bu riski almaya değmez," dedi Emma. "Bayan P kendi başının çaresine bakabilir."

"Ben de bakabilirim," diye yanıtladı Millard. "Bir şeyler oluyor olmasına ama kimsenin bize her şeyi tüm gerçekliğiyle anlatmayacağına kalıbımı basarım. Eğer buralarda dişe dokunur bir şeyler bilmek istiyorsan gidip kendin öğrenmelisin."

Omuzlarını silkerek çıkardığı sabahlığı ayaklarının dibine düştü.

Emma onu yakalamak için hamle yaptı.

"Millard, çabuk geri dön!"

Fakat Millard çoktan tabanları yağlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ortak alanda volta atmaya başladık. Beklerken gerginliğimiz çenemize vurdu. Noor kollarını sımsıkı kavuşturmuş, kendi kendine mırıldanıyordu. Olive beline bir halat dolayıp kendini üçüncü katın penceresinden bırakmış, olan biteni daha iyi görebilmek için elinden geldiğince yükseklerde süzülüyordu.

"Dumanlı Sokak'tan dumanlar yükseldiğini gördüm," dedi, birkaç dakika sonra onu çektiğimizde.

"Dumanlı Sokak'tan hep dumanlar yükselir," dedi Enoch. "Bu yüzden oraya Dumanlı Sokak denir."

"Öyle olsun. Dumanlı Sokak'tan *aşırı* miktarda duman yükseldiğini gördüm," diye açıkladı durumu, ayaklarını kurşun ayakkabılarına sokarken. "Kopkoyu, siyah dumanlar."

"Hortlakların tesisinden geriye kalanlar orada," dedi Bronwyn endişeyle. "Ve yakaladıklarımızı tuttuğumuz hapishane de öyle."

Noor bana sokuldu. "Bu kötü, öyle değil mi?"

"Öyle görünüyor," dedim.

"Anlaşıldı. Ben boy gösterdiğim anda her şey rayından çıkıyor." Dudaklarını büzüştürüp bakışlarını pencereye kaydırdı. "Bazen insanlara kötü şans getirdiğimden şüpheleniyorum."

Tam ona saçmaladığını söylemek üzereydim ki Millard geri döndü. Önce çıplak ayaklarıyla basamakları döverken çıkan şap şap sesleri duyduk, sonra koşarak odaya daldı.

Hepimiz başına üşüştük.

"Neler oluyor?" dedi Emma fakat Millard azıcık soluklanmadan tek kelime edecek durumda değildi. Sanırım yere uzanmıştı.

En nihayetinde iki soluk arasında, "Hortlak... hortlaklar," demeyi başardı.

Sanki bu küçücük bilgi kırıntısı en büyük korkularını gerçeğe dönüştürmüş gibi, "Ah olamaz," dediğini duydum Bronwyn'in alçak sesle.

"Ne olmuş onlara?" diye sordu Enoch, mizacına ters düşecek kadar korku yüklü bir sesle.

"Hortlaklar... hapishaneden... firar... etmiş."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"*Hepsi* mi?" dedim.

"Dört tanesi." Millard doğrulup oturdu ve eline geçen ilk şeyle, yani başıboş bir çorap tekiyle kaşlarını sildi.

Horace ona bir bardak su getirdi. Millard suyu tek dikişte içti, ardından ateşli çıkışlarla hikâyeyi anlatmaya koyuldu. Başlarında nöbet tutan gardiyanı öldürmüşlerdi. "Kuşlara şükürler olsun ki görevde değildin," dedi Millard, Bronwyn'e. Ardından hapishanenin duvarına sürünerek geçmelerine yetecek genişlikte bir delik açmış, kimsenin dikkatini çekmeden Panoptidön'e sızmış ve ardından kayıplara karışmışlardı.

Duyduğumuz patlama sesi, Panoptidön'ün koridorunda infilak eden bir bombaya aitti.

"Bayan Peregrine'den haber var mı?" diye sordum.

"Tüm bunlar yaşanmadan kısa süre evvel Panoptidön aracılığıyla müzakerelerin gerçekleştirildiği döngüye seyahat etmiş," dedi Millard. "Sharon'ın Panoptidön'deki emir erlerinden birine teyit ettirdim."

"Tanrıya şükürler olsun," dedi Olive.

"Biri onu getirmeye gitse hiç fena olmaz," dedi Emma. "Olanları bilmesi gerek."

"Bu biraz sıkıntı olabilir," dedi Millard.

"Nedenmiş?"

"Çünkü hortlaklar, Panoptidön'e güç sağlayan gölgeyi de beraberlerinde götürmüşler. Hâliyle makine kapandı."

Âdeta odadaki tüm hava çekildi. Herkes şaşkınlıktan donakalmıştı.

"Ne?" dedim. "*Nasıl?*"

"Senin de gayet iyi bildiğin üzere hortlaklar ve gölgeler tabiatları gereği müttefiktir—"

"Hayır, yani demek istediğim... eğer makineye güç veren gölgeyi kaçırdılarsa nasıl oldu da firar etmek için Panoptidön'ü kullanabildiler?"

"Hatlarda birkaç dakikalık yedek güç kalmış olmalı. Tam da kaçmalarına yetecek kadar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Midemin kasıldığını hissettim.

"Tüm bunlar ne anlama geliyor?" diye sordu Noor.

"Yani her nereye gittilerse onları takip edemeyiz," dedi Emma, kafasını iki yana sallayarak.

"Ayrıca," dedi Millard, "bir müddet burada mahsur kalacağımız anlamına geliyor."

"Bu da yetmezmiş gibi Bayan Peregrine de müzakerelerin gerçekleştirildiği döngüde kapana kısıldı," dedi Claire sefil bir hâlde, "hem de çok sayıda ymbryneyle birlikte."

Derken pencereye gürültülü bir şekilde vurulduğunu duyduk. Bu son derece garipti çünkü evin üçüncü katındaydık.

Emma telaşla o yana koştu ve pencereyi kaydırarak açtı. "Evet?" dediğini duydum. Bir an sonra suratında tuhaf bir ifadeyle geri döndü ve, "Jacob, sanaymış," dedi.

Pencerenin kenarına gittiğimde asık suratlı, genç bir adamın ikinci katın çatısında dikilmekte olduğunu gördüm. "Jacob Portman?" dedi.

"Siz kimsiniz?"

"Ulysses Critchley," dedi. "Zaman İşleri Bakanlığı'nda Bayan Blackbird için çalışıyorum. Kendisi sizi görmek istiyor. Derhal."

"Hangi konuda?" dedim.

Ulysses başıyla Arka Bahçe'nin diğer yakasından yükselen ve artık rahatlıkla görülebilen dumanlara işaret etti. "Patırtı hakkında."

Ardından döndü, çatının kenarına dek yürüdü, istifini hiç bozmadan boşluğa adım attı ve normalin yarısı hızla gözden kayboldu.

"Gitsen iyi olur," dedi Emma ısrar edercesine. "Ama ben de seninle geliyorum."

"Ben de," dedi Enoch ve Millard aynı anda. Ardından Millard, Bronwyn'e dönüp, "Tabii eğer beni taşımanın sakıncası yoksa? Biraz bitap düştüm de," dedi.

Bronwyn onu kucaklamadan evvel üzerine bir pantolonla gömlek geçirmesinde diretti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O anda Noor'u, kehaneti ve bugün yapmayı planladığımız onca şeyi anımsadım. Noor'a döndüm. "Çok üzgünüm," dedim. "Bugün sözde senin meselenle—"

Elini sallayarak sözümü kesti. "Sorun değil. Durumun ciddi olduğu ortada. Bu arada ben de geliyorum."

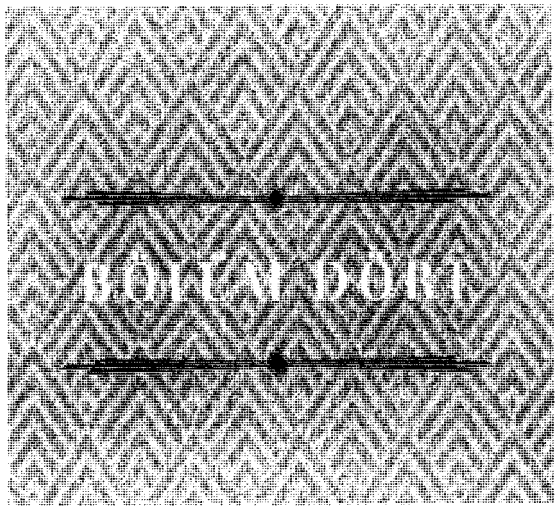
Gülümsedim. "Eğer ısrar ediyorsan." Ardından döndüm ve pencereden Ulysses'e seslendim: "Biz merdivenden ineriz!"

Diğerleri bize şans dilediler ve oradan ayrıldık.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

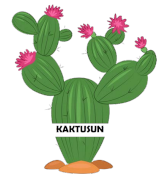

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Ulysses Critchley'nin yerçekimine meydan okuyan ve Olive'inkinden pek de farklı olmayan bir tuhaflığı vardı. Gerçi doğaya aykırı hafifliği o denli sınırda olmadığından gökyüzünde kontrolsüzce sürüklenme tehlikesiyle karşı karşıya değildi. Ayda yürüyen bir astronotun hızlandırılmış versiyonuna benziyordu. Öyle ki küçük sıçrayışlarının her biri bizim üç ya da dört adımımıza denk geliyordu.

Arka Bahçe boyunca onu takip ettik. Sokaklara akın eden kaygılı tuhaflar orada burada toplanmış, gökyüzüne yükselen dumanları kara kara izliyorlardı. *Hortlak* sözcüğü herkesin dilindeydi. Henüz neler döndüğünü öğrenememiş olsalar da kötü bir şey olduğundan emindiler. Savunma hattımız ihlal edilmişti. Düşmanlarımız umduğumuz kadar bozguna uğramış değildi.

Dumanlı Sokak'a girdiğimizde kırıkçı çıkıkçı Rafael ile asistanını, sedye taşıyan iki adamın yanından yürürlerken gördük. Suratları asıktı. Saygısızlık etmemek için kenarda durup geçmelerini bekledik.

"*Acaba kimdi?*" diye fısıldadı Enoch. "*Umalım da iyilerden biri olmasın.*"

"Gardiyanlardan birkaçını konuşurken duydum," dedi Millard sessizce. "Sanırım Melina Manon. Hani şu telekinetik olan."

"Ah, ne yazık," dedi Enoch. "Biraz çatlaktı ama ondan hoşlanırdım."

"Biraz saygı gösterin!" diye tısladı Emma.

"O bir kahraman," dedi Bronwyn. Gözyaşlarını sildiğini gördüm.

Sokaktaki bir çatlaktan dumanlar püskürdü, kederli tören alayı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gözden kayboldu ve biz de yolumuza devam ettik. Bentham'ın evini görene dek Ulysses'in bizi nereye götürdüğüne dair en ufak bir fikrim yoktu.

Panoptidön'den başka nereye gidecektik ki?

Üst katların camlarından bazıları patlamıştı. Emniyet kordonunun dışında küçük bir kalabalık toplanmıştı. Bina tahliye edilmişe benziyordu. Gazeteci Farish Obwelo da oradaydı; insanlarla röportaj yaparken not defterine hışımla bir şeyler karalıyordu.

Ulysses girişte duraksadı ve kendini yukarı çekmeyi tercih edermiş gibi başını kaldırıp binanın yan cephesine baktı. Ardından omzunun üstünden bize bir bakış atıp iç geçirdi. "Hadi, yerelmaları," dedi ve bizi içeri soktu.

Merdivenlere yöneldik. Ne var ki biz daha ilk basamağa ulaşamadan Sharon'ın uzun kollarını iki yana açarak bize doğru gelmekte olduğunu gördüm. "Genç Portman ve arkadaşları!" diye gürledi. "Tam zamanında!"

Sharon'ın devasa cüssesi merdivenlerin önünü tıkıyordu.

"Onları Bayan Blackbird'e götürüyorum," dedi Ulysses sinir olmuş gibi.

"Bayan Blackbird bekleyebilir," dedi Sharon ve baştan savıcı tek bir el hareketiyle oğlanı kenara itip bizi yan koridora soktu.

"Bir dakika," dedi Millard, "Jacob'ın Bayan Blackbird'le önemli bir işi—"

"Bizimki de öyle!" dedi Sharon fakat sesi öyle gür çıktı ki Millard suspus oldu.

Derken çatık kaşlı Ulysses de peşimize takıldı. Birlikte bodrum katına indik. En son gördüğümde gümbür gümbür çalıştıklarından havayı gürültüyle dolduran makinelerin bulunduğu odalardan geçtik. Ne var ki şimdi hepsi sessizdi.

Ardından koşar adım başka bir odadan geçtik. Buraya daha önce hiç ayak basmamıştım. İçerisi telsiz ve telgraf cihazlarına benzer aletlerle doluydu. Kulaklarında kulaklık, suratlarında ise derin bir konsantrasyon ifadesi olan çok sayıda insan bir arada oturuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Köşede, smokini telsiz telleriyle sarılıp sarmalanmış, şapkasının tepesine de anten takılmış çarpık bacaklı bir adam vardı. Boynuna asılı ayar kutusundan yüksek sesli, çağıldayan bir zırıltı yükseliyordu. (Yoksa ses adamın kendisinden mi geliyordu?)

"Hortlakların haberleştikleri gizli kanalları takip ediyorlar," dedi Sharon bana.

Ulysses sinirli sinirli boğazını temizledi. "Uzaktan yakından alakası yok!" dedi. "Bunlara aldırış etmeyin, hiçbir şey görmediniz!"

Ağzında bir şeyler geveleyerek bizi paldır küldür odadan çıkardı.

En nihayetinde Bentham'ın makinesinin kalbine geldik. Burası dişlilerin, vanaların, duvarları ve tavanı boylu boyunca kat edip köşedeki bir kutunun tepesinde toplanan bağırsağa benzer boruların hükmettiği bir odaydı. Kutu ise bir telefon kulübesi şeklinde ve ebatlarındaydı fakat penceresizdi, ürkütücüydü ve dökme demirdendi.

"Olup biteni kendi gözlerinle görmeni istedim," dedi Sharon, başıyla kutuya işaret ederek. Bu kutu batarya haznesinin ta kendisiydi. Kapısını sağlamlaştıran devasa kilit paramparça olmuş hâlde öylece yerde duruyordu.

Sharon kapıyı açtı. İçerisi boştu. Deri kayışlar gölgenin onlarla tutuştuğu mücadeleden ötürü esneyip aşınmıştı. Haznenin iç duvarları benden başka kimsenin göremediği siyah bir tortuyla lekelenip beneklenmişti. Bunlar gölgenin gözyaşlarıydı.

"Küçük dostun gitmiş," dedi Sharon.

"O benim *dostum* değildi," dedim, aniden kapıldığım vicdan azabına şaşırarak. Gölgeler birer canavardı fakat acıyı da korkuyu da hissedebiliyorlardı. Ayrıca kaçan gölgenin kayışlar bağlandıktan ve haznenin kapısı kapandıktan sonra nasıl da uluduğunu dün gibi hatırlıyordum.

"Neyse," dedi Sharon. "Gitti ve elimizde başka yok. Seyahat etmek imkânsız; buradaki tüm operasyonlar durma noktasına geldi."

"Ee? Bu konuda ne yapmamı istiyorsun?"

"Herhalde bize..." dedi arkamızdan gelen tiz bir ses, "bir tane daha bulamazsın, değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Arkamıza döndüğümüzde tepeden tırnağa karalara bürünmüş asık suratlı bir kadının kapı boşluğunda dikilmekte olduğunu gördük. İki gözünün arasında tuhaf bir et beni vardı.

"Bayan Blackbird," dedi Ulysses ve öne eğilerek onu layığıyla selamladı.

Kulaklarıma inanamıyordum. "Benden… bir tane *daha* bulmamı mı istiyorsunuz?"

Suratındaki aksi ifadeye rağmen zoraki gülümsedi. "Tabii eğer size çok zahmet olmayacaksa?"

"Üzgünüm," dedim doğru sözcükleri seçmeye gayret ederek. "Onları nerede bulacağımı bilmiyorum…"

"Ah." Gülümsemesi silindi. "Ne fena."

Emma önüme geçti. "Bayan Blackbird, saygıda kusur etmek istemem ama Jacob elinizden kaçırdığınız gölgeyi yakalamaya çalışırken az kalsın canından olacaktı. Ondan aynı şeyi tekrar yapmasını—"

Ymbryne elini salladı. "Hayır, hayır. Kesinlikle haklısınız. Bu hiç adil değil. Şimdi" –sert bir bakışla Emma'yı yerine mıhladı– "siz kim oluyorsunuz?"

Emma sırtını dikleştirdi. "Emma Bloom."

Ymbryne başını hızla aşağı yukarı salladı. "Elbette, evet. Alma Peregrine'in civcivleri." Gözleri çarçabuk arkadaşlarımın üstünde dolaştı. "Cesaretinizin methini duydum. Ve siz de *la Lumiere* olmalısınız," dedi Noor'a dönerek. Neden sonra sanki onu doğru düzgün göremiyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Gözleriniz rahatsız mı ediyor, matmazel?" diye sordu Ulysses.

"Evet, korkarım öyle. Bazı günler işe yaramaz hâle geliyorlar. Ne var ki Üç Numara beni hiç yarı yolda bırakmaz… Uyan bakalım, seni tembel!" Alnının ortasındaki et benine dokunduğunda yumru aralanarak kan çanağına dönmüş iri bir gözyuvarını meydana çıkardı.

"*Bu* da ne?" dedi Bronwyn ama sonra kabalığından utandı.

"Üçüncü gözüm. Neyse ki hâlâ kartal gibi keskin." Sütü andıran iki gözü dosdoğru Noor'a bakıyordu fakat alnının ortasındaki büyük göz bana dikilmişti. "Gölgeler konusunda endişelenmeyin,"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dedi. "Baş belasıdırlar ve tasfiyeleri de tatsızdır. Neyse ki hâlâ hazırlık safhasında olan yedek bir planımız var; gölge bataryasının sonsuza dek dayanmayacağından şüphelendiğimizden son birkaç ayı alternatif bir güç kaynağı geliştirmekle geçirdik."

Şimdi üç gözü de beklenti içinde Sharon'a bakıyordu.

"Onu devreye sokmamız biraz zaman alabilir, madam," dedi Sharon. "Henüz pek hazır olduğu söylenemez."

"Size birkaç gün müsaade," dedi Bayan Blackbird ama stres, sesini de suratındaki gülümsemeyi de çatlatmıştı. "Gelin, Portman, sizinle görüşmek istediğim başka bir mesele daha var." Arkadaşlarıma döndü. "*Yalnız*."

Panoptidön'ün ilk katına çıkan basamakları tırmanırken Bayan Blackbird dibime kadar girip arada sırada çözmekte zorlandığım İskoç aksanıyla olan biteni bana bir çırpıda anlattı. Anlattıklarının çoğunu zaten Millard'dan duymuştum. Ne var ki pençe gibi eliyle kolumu öyle sıkı kavramıştı ki bırakırsa kaçacağımdan korkuyor gibiydi.

İkinci sahanlığa vardığımızda yanan halının keskin kokusu burnuma çarptı. Koridoru henüz yarılamıştık ki bombanın patladığı yeri gördüm. Duvarlar ve zemin simsiyahtı. Yarım düzine döngü kapısı paramparça olmuş ve patlamanın etkisiyle menteşelerinden çıkmıştı. Bir başka ymbryne siyah takım elbiseli ve önlüklü bir kızla konuşuyordu –Zaman İşleri çalışanlarının üniforması olduğundan Ulysses'in üstünde de aynı kıyafetten vardı– ve çok sayıda yetişkin dumanları hâlâ tütmekte olan patlama alanında oradan oraya koşturarak enkazdan aldıkları numuneleri torbalara dolduruyor ve ölçümler yapıyordu. Ne de olsa burası bir olay mahalliydi.

"Esasında gidip bizim için başka bir gölge yakalamanızı hiç ummamıştım, Portman, yalnızca ufak bir şakaydı." Özür dilercesine gülümsedi. Öyle ki acayip isteğini Bayan Peregrine'le paylaşmamam için bana yalvarır gibiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Elbette," dedim ve gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdim. *Söylemem.*

"Bir dakika," dedi ve başka bir ymbryneyle konuşmaya gitti. Bu uzun boylu, siyahi bir kadındı. Üstüne geniş yakalı bir ceket giymiş, boynuna da dokuma bir kravat takmıştı. Konuşurlarken bana baktıklarını fark etmemiş numarası yaptım. Onlara bakmak yerine kasasının içinde eğri büğrü duran, yanımdaki döngü kapısını incelemeye koyuldum. Pirinç levhanın üstü çizilmişti ama hâlâ okunaklıydı: YASUR YANARDAĞI, TANNA ADASI, YENİ HEBRİTLER, OCAK 1799.

Merak içinde kapıyı ayağımla dürttüm. Savrularak ardına kadar açıldı ve Panoptidön geçitleri arasında pek yaygın olan üç duvar, bir zemin, bir de tavandan ibaret alışılageldik yatak odasını gözler önüne serdi. Ne var ki dördüncü duvar, pirinç levhada vaat edilenin aksine tropik bir adadaki yanardağ manzarasına bakmıyordu. Kelimenin tam anlamıyla bomboştu.

"Sizi beklettiğim için üzgünüm." Bayan Blackbird peşinde diğer ymbryneyle geri döndü. "Bu Bayan Babax.* Kendisi Zaman İzleri Bakanlığı'nın eş başkanı olur."

Bayan Babax'ın suratına geniş, uhrevi bir gülümseme yerleşti. Benimle tokalaşmak için elini uzattı. "Sizinle tanışmak büyük zevk, Jacob," dedi pürüzsüz İngiliz aksanıyla. "Bu sabah sizi çağırttık çünkü tek umudumuz siz olabilirsiniz."

Bakışları hararetli ve tereddütsüzdü. Birileri benden büyük şeyler beklediğinde olduğu gibi göğsümün sıkışmaya başladığını hissettim.

"Hortlakların niyetinin ne olduğunu bilmiyoruz," dedi Bayan Blackbird. "Fakat onları başka birilerinin daha canını yakmadan tekrar yakalamamız gerek." Üçüncü gözü hızla kırpışıyordu.

"Zaten tuhaf çocuklarımızdan birini kaybettik," dedi Bayan Babax. "Bu iş burada bitecek."

"Sizinleyim," dedim. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

---

* Leiothrichidae ailesine mensup, daha ziyade Çin ve Vietnam bölgelerinde görülen bir tür kuş. *–çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yanlarında bir gölge olduğunu biliyoruz," dedi Bayan Blackbird. "Bu onları daha tehlikeli yapıyor. Ama aynı zamanda..."

Başını yana yatırdı ve kalın kaşlarını kaldırdı.

"Takip edilmelerini de mümkün kılıyor," dedim. "Benim tarafımdan."

Gülümsedi. "Aynen öyle."

"Bu konuda hünerleriniz çok işimize yarayabilir," dedi Bayan Babax.

"Elimden geldiğince yardım etmekten memnuniyet duyarım."

"Öyle pat diye kabul etmeyin," dedi Bayan Babax, sertçe parmağını sallayarak. "Neye bulaşacağınızı bilmenizi istiyorum." Bayan Blackbird kaşlarını çattı. Bayan Babax konuşmayı sürdürdü. "Bunlar alelade hortlaklar değil. Elimizdekilerin en kötüleriydi. Tehlikeli, hilekâr ve ahlaksızlar. Daha önce hiç Percival Murnau adını duymuş muydunuz?"

"Caul'ün sağ kolu mu?" dedim.

"Ta kendisi," dedi Bayan Babax. "O ve üç kasabı. Hortlakların yakın geçmişte başımıza musallat ettiği yıkımın ve kargaşanın en azından yarısından bizzat onlar sorumlu."

"İşledikleri suçları sayacak olsak geceleri gözünüze uyku girmez," dedi Bayan Blackbird.

"Korkunç mahlûklar olduklarından eminim," dedim, "ama daha kötülerini de gördüm."

Göğsümdeki sıkışıklık geçmeye başladı. Bazen kim olduğumu, şimdiye dek neler başardığımı ve nelerin üstesinden geldiğimi unutuyordum.

"Bizzat Caul'ün kendisini ve koskoca hortlak ordusunu alt ettiniz," dedi Bayan Blackbird bir nebze olsun huşuyla. Bana göz kırptı. "Sizden o malum şeyi istememin yegâne sebebi de buydu."

"Fakat o zamanlar Bay Portman'ın onlarla savaşırken kullanabileceği, buyruğu altındaki gölgelerden oluşan bir ordusu vardı," dedi Bayan Babax. "Ne var ki gölgeler aniden soyu tükenmeye yüz tutmuş türler arasına girdi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bence halledebilirim," dedim. "Kaçırdıkları gölgeyi gayet yakından tanıyorum. Bunun faydası dokunabilir."

Bayan Babax ciddiyetle başını aşağı yukarı salladı. "Bu tam da söyleyeceğinizi umduğum şeydi."

"Biz şu lanet Panoptidön zımbırtısını tekrar çalıştırmayı başarır başarmaz," dedi Bayan Blackbird. "Göreve çağırılmaya hazır olun."

* * *

Bayan Blackbird beni çıkışa götürürken yine kolumu sımsıkı kavradı. Bunun beni değil de onu avutmaya yönelik bir hareket olduğunu o anda anladım. Tutunabilecekleri yegâne umut dalıydım ve kendisini gerçek olduğuma inandırmaya çalışıyordu.

Arkadaşlarımı Panoptidön'ün bağırsaklarında bırakmıştım. Hâliyle şimdi nerede olduklarını merak ediyordum. Bunu Bayan Blackbird'e sorduğumda elini beni sürüklediği giriş salonunun diğer tarafına doğru gelişigüzel salladı. Burada, iki yanında irikıyım birer muhafızın dikildiği büyük bir kapı vardı.

"*Kadimler yardımcım olsun*," diye mırıldandı. "*Herkes burada.*"

Binanın önündeki kalabalık büyüdükçe büyümüştü. Arka Bahçe'nin dört bir yanından gelen tuhaflar cevap bulma umuduyla Panoptidön'ün önünde toplanmışlardı. Bayan Blackbird'le birlikte kapıdan çıktığımız an bağırıp çığırmaya başladılar.

Farish Obwelo ve başka bir gazeteci itişip kakışan kalabalığın en önünde duruyordu. Farish'in alnının ortasındaki iri göz Bayan Blackbird'ün alnının ortasındakine odaklanmışken bir başka gazeteci Bayan Blackbird'le ikimizin karakalem bir resmini çiziyordu. Eli öylesine hızlı hareket ediyordu ki yalnızca bir bulanıklıktan ibaretti.

"Madam, hortlakların kaçmayı tam olarak nasıl becerdiğini lütfen bize anlatır mısınız?" diye bağırdı Farish.

"Soruşturmamız devam ediyor," dedi Bayan Blackbird.

Diğer gazeteci öne atıldı. "İnşa ettiğiniz hapishane güvenli mi? Aynı hadise tekrar yaşanabilir mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Gayet güvenli. Fakat yine de gardiyanlarımızın sayısını iki katına çıkarıyoruz. Şu anda biz burada konuşurken mazgallı siperler de güçlendiriliyor. Sizi temin ederim ki hortlakların geri kalanının hiçbir yere gideceği yok!"

"Sizce yardım almış olabilirler mi?" dedi Farish.

"*Yardım* mı?" Bayan Blackbird ona insanın iliğini kemiğini kurutacak türden bir bakış attı.

Farish şansını başka bir soruyla denedi: "Jacob Portman'ın tüm bunlarla ilişkisi nedir?"

Suratıma sıcak bastığını hissettim.

"Yorum yok!" diye bağırdı Bayan Blackbird.

"Amerika'daki durum dikkatinizi dağıttığından buradaki işleri savsakladığınız söylenebilir mi?"

Bayan Blackbird'ün ağzı istemsizce açıldı. Sorunun küstahlığı karşısında beyninden vurulmuşa dönmüştü.

Derken Sharon tüm heybetiyle arkamızda belirdi –vücudundan yayılan soğuğu sırtımda hissedebiliyordum– ve ardından o gür ve kalın sesiyle, "SESSİZLİK!" diye gürledi.

Kalabalıktan yükselen gürültü mırıltıya dönüştü.

"Ymbryneler en kısa zamanda bu krizi çözecekler! Gerçekler ortaya çıktıkça hepinizin haberi olacak! Fakat şu anda BU ALANI BOŞALTMALIYIZ!"

Sırf sesinin kudreti bile istediğini yaptırmasına yeterdi ama darağacı ustası kuzenlerinin binanın etrafından dolaşarak çıkagelmesi son noktayı koydu ve kalabalık dağılmaya başladı.

"Şu akbabalardan uzak durun," dedi Bayan Blackbird ve hâlden anlayan bir tavırla kolumu hafifçe sıktıktan sonra gerisingeri binaya girerek içeride gözden kayboldu.

Dağılmakta olan kalabalığın içinden Noor'un bana el salladığını gördüm. Bronwyn'in omuzlarına çıkmıştı. Kalabalığı yararak onlara doğru ilerledim. Emma, Enoch ve Horace da oradaydı. Belli ki bize katılmak için Arka Bahçe'yi tek başına arşınlama cesaretini göstermişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eee? Yaşlı dilber Blackbird ne istiyormuş?" diye sordu Enoch.

"Senden başka bir gölge daha yakalamanı nasıl ister ya?" dedi Emma öfkeden köpürerek. "Sanki ayak işlerine koşabilecekleri, gözden çıkarılabilir bir oğlanmışsın gibi! Bu ne cesaret!"

Farish'in ilgiyle beni süzmekte olduğunu gördüm. "Jacob! Birkaç sorum var!"

"Başka bir yerde konuşalım," diye mırıldandım arkadaşlarıma ve onları oradan uzaklaştırdım. O anda ihtiyacım olan en son şey *Skandal Postası*'nda boy göstermekti.

"Ünlü olduğundan hiç bahsetmemiştin," dedi Noor, bana muzipçe bakarak.

"Yerel ünlümüz," dedi Emma gururla.

"Bunlar hep geçici heves," diye homurdandı Enoch.

Bronwyn pis pis sırıttı. "*Geçen* hafta da öyle demiştin."

Balçık Sokağı'nın aşağısına doğru yürüdük, pansiyona çevrilmiş mezbahayla Büzüşük Kafa diye bir barın önünden geçtik ve meraklı kulaklarla aramıza yeterli mesafe koyduğumuza kanaat getirdiğimde onlara ymbrynelerin benden ne istediğini anlattım.

"İstediklerini yapacak mısın?" diye sordu Horace.

"Elbette," dedim. "Eğer hortlaklar bir dolaplar çeviriyorsa neyin peşinde olduklarını öğrenmemiz gerek."

"Onları tanıdığım kadarıyla uzun süredir neyin yolunu yapıyorlarsa hâlâ aynı şeyin peşinde olduklarına kalıbımı basarım," dedi Emma. "Şimdi yalnızca çarkları harekete geçiriyorlar."

"Tüm mahkûmlar gibi hapisten kaçmak istediler," dedi Enoch. "Bu illa şeytani bir amaçları olduğu anlamına gelmez."

"Hortlaklar şeytani bir amaçları olmadan duramazlar," dedi Millard.

Bir noktada üstündeki kıyafetlerden kurtulduğundan orada olduğunu bile unutmuştum.

Enoch, "*Ehh*," diyerek Millard'ı başından savdı, ardından Noor'a baktı ve, "Peki ya ona ne olacak?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?" dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Noor ona bir bakış attı. "Evet, ne demek istiyorsun?"

"Ona yardım edeceğini sanıyordum, Portman."

"Zaten ediyorum," dedim.

"Kaçak hortlakların izini sürerken o işi nasıl yapacakmışsın?"

"İkisini de yaparım—"

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," diyerek araya girdi Noor. "Sorun olmaz."

"Öyle mi?" dedi Enoch. "Peki, eğer kediayı saldırısına uğrarsan ne yaparsın?"

"Ne saldırısına?"

Enoch bana göz kırptı. "İşte, tam olarak bundan bahsediyordum."

Noor'un suratındaki ifade taş kesildi.

"Kediayılar *bizler* gibi tuhaf çocuklara asla saldırmazlar," dedi Bronwyn. "Onlar yalnızca—"

"Teşekkürler, Bronwyn. Biliyoruz," dedim. "Sen de çeneni kapat, Enoch."

Enoch, Noor'u utandırmıştı. Bunun durumu iyice kötüleştireceğinden endişelendim.

"Sizce hortlaklar gerçekten içeriden yardım almış olabilirler mi?" diye sordu, her zamanki gibi konuşmanın duygusal dinamiklerinden bihaber olan Millard.

"Öyle olmalı," dedi Bronwyn. "Kaçtıkları hapishane dağ gibi sağlamdır. Bunu en iyi ben bilirim çünkü oranın inşaatında bizzat çalıştım. Şeytan'ın Arka Bahçesi'ndeki birinden yardım almadan ne ellerine patlayıcı geçirebilirler ne de duvardaki o deliği açabilirler. Ama kimden?"

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi Emma. "Kolum bile buradaki şüphelilerin listesinden kısa kalır. Eski Hendek korsanları, paralı askerler, nektar müptelaları..."

"Çoğunun kasabadan kaçtığını sanıyordum," dedi Enoch.

"*Çoğunun*," diye yanıtladı Emma. "Sanırım bazıları geçmişlerini saklıyor ve ymbrynelerin tarafındaymış numarası yapıyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bazı tuhaflar artık o kadarını bile yapmaya tenezzül etmiyor," dedi Millard. "Şuna baksanıza."

Gazete satan bir seyyar satıcının önünde durdu. Gazetelerin çoğu günümüzdendi; daha büyük dünyada yaşanan en son gelişmelerden (bir nevi) bihaber kalmamamız için haftada bir döngü dışından getiriliyorlardı fakat tuhaflara has birkaç gazete de vardı. Bunlardan biri *Skandal Postası*'ydı ve manşetinde şöyle yazıyordu:

YMBRYNELER DÖNGÜ GÜVENLİĞİNİ YÜZLERİNE GÖZLERİNE BULAŞTIRDILAR: HORTLAKLAR FİRAR ETTİ

Nüshalardan birini gazetelikten kaptım. "Bu kadarcık zamanda nasıl baskıya girebildiler?" dedim hayretler içinde. "Daha az evvel oldu!"

"Özel baskı," dedi seyyar satıcı oğlan.

"Eski bir ahbabım *Skandal Postası* için çalışıyor," dedi Horace, gizemli bir şekilde. "Arada bir olacakların haberini önceden aldığı olur."

Okumayı sürdürdüm. Kat yerinin altında kalan bir makaleye daha küçük harflerle şu başlık atılmıştı: AMERİKA'NIN SORUNLARI YMBRYNELERİ BİZİMKİLERİ ÇÖZEMEYECEK KADAR MEŞGUL MÜ EDİYOR?

Makalenin geri kalanını okuyamayacak kadar kızgındım.

Derken Emma, "Şuna bakın," diyerek dikkatimi firari hortlakların sabıka fotoğraflarının asıldığı ilan panosuna çekti. En tepeye KATİLLER ARANIYOR yazılmıştı. Onu uzun bir suç ve sahte isim listesi takip ediyordu.

"Sizce de *epey* haşin tiplere benzemiyorlar mı?" dedi Horace. "Hiçbiriyle gece vakti karanlık bir sokakta karşılaşmayı istemezdim."

"Beni korkutmuyorlar," dedi Enoch. "Bilhassa şu ikisi bir hayli mazlum duruyor. Banka memuruna benziyorlar."

Bahsettiği hortlakları gördüm. Birinin yuvarlak, ince çerçeveli bir gözlüğü ve uzun bir burnu vardı; diğeri düpedüz bir profesöre benziyordu. Öbür ikisi kavgacı tipleri andırıyordu. Bilhassa da geniş bir burnu ve tel tel saçları olan en tepedeki – gerçi her ne kadar sahte

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

6545

olsalar da aralarındaki tek gözbebekli oydu. Sol üste bakan gözbebekleri adama insanın içini huzursuz eden fazla rahat bir hava veriyordu. Sanki yaz tatilinde neler yapacağını hayal ediyor gibiydi... ya da gece çöktüğünde fotoğrafçıyı nasıl boğacağını.

Sabıka fotoğrafının altında yazan ad şuydu: P. MURNAU.

Hoparlörlerden işleyişin sekteye uğramayacağına ve tüm tuhafların işlerine ya da sınıflarına devam etmelerinin beklendiğine dair bir anons geçildi.

Elbette onlara kulak asacağımız yoktu. Bizim yapacak çok daha önemli işlerimiz vardı.

"Bence Bayan Avocet'le bugün görüşebiliriz," dedi Horace, Noor'a. "Fakat önce randevu almam gerek. Başını kaşıyacak vakti yok. Eğer ayaklarına kapanırsam onu akşamüstü bizimle görüşmeye *belki* ikna edebilirim."

"Lütfen ayaklarına kapan, Horace," dedi Bronwyn.

"Eğer yalvarmak işe yaramazsa tehdit et," dedi Millard. "Sizler de elleriniz ve gözlerinizle bana biraz destek çıkarsanız çok makbule geçer. Tuhaf arşivlerinde taramam gereken birkaç yüz harita var. Hâliyle şu aşamada uzatacağınız her yardım eline ihtiyacım var!"

"Elbette," dedi Emma.

"Emrine amadeyim," dedi Bronwyn. "Gidip Olive'le Claire'i de alayım. Onların da yardım etmek isteyeceğinden eminim."

"Elbette biz de varız," dedim, karşılıklı baş hareketleri vasıtasıyla Noor'la anlaşarak.

Emma gözlerini kısarak bana baktı. "Tabii ymbryneler sana ihtiyaç duymadığı sürece, değil mi Jacob?" derken az kalsın parmak sallayacaktı.

"Doğru," dedim, istifimi bozmamaya çalışarak. Noor geldiğinden beri Emma bir garip davranıyordu ama bu durumu kafaya çok takmamaya karar verdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Neyse ki Noor fark etmemiş gibiydi. Daha doğrusu ya fark etmemişti ya da pek umursamamıştı. Millard'ın yarı giyinik hayaletine dönüp, "Aklında belli bir fikir var mı? Yoksa körlemesine mi arayacağız?" diye sordu.

"Aslında pek körlemesine sayılmaz," diye yanıtladı Millard. "Dün gece geç saatlerde evden gizlice çıktım ve bir dostumla gece yarısı sohbetine tutuştum. Perplexus Anomalous'u hatırlarsınız, değil mi?"

"Gecenin köründe ona musallat mı oldun?" dedi Enoch, burnundan gülerek.

"Perplexus kadar yaşlı insanlar pek uyumazlar," dedi Millard. "Ayrıca onu süratle yaşlanmaktan kurtardığımızdan beri bana son derece dost canlısı yaklaşıyor." Millard'ın kendiyle ne kadar gurur duyduğu sesinden anlaşılıyordu. Bunun sebebini anlayabiliyordum: Kahramanlarından biriyle arkadaş olmuştu. "Neyse, ona bulmacamızdan, harita parçasından ve eski gölgenin mırıldandığı ipuçlarından bahsettim. Perplexus, eğer V'nin döngüsü Amerika'daysa –ki büyük ihtimalle öyle– ve 'güçlü bir rüzgâr, fırtınanın kalbinde' ifadelerinin ima ettiği gibi büyük kasırgalarla çevriliyse Orta Batı Amerika'yı aramamızın en mantıklısı olacağının altını çizdi. Ülkenin ortasında, pek çok kişi tarafından amiyane tabirle 'Hortum Geçidi' diye bilinen geniş bir kuşak var."

"Tabii," dedi Noor, başıyla onaylayarak. "Nebraska, Oklahoma, Kansas… *Oz Büyücüsü* eyaletleri."

"Peki ya sen?" dedi Bronwyn, Enoch'a sertçe bir bakış atarak.

Enoch kaşlarını çattı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, bir sabahı dinlenerek ve aylaklık ederek geçirmenin hayalini kuruyordum. Gerçi sanırım o gemi çoktan kaçtı."

"Zaten insan burada nasıl kafa dinler ki?" dedim.

"Ah, Arka Bahçe'nin de kendine göre güzellikleri var. Canım ne zaman istese idam izleyebilirim… veya Ateş Hendeği'nde çamur banyosu yapabilirim…" Başıyla yanımızdaki çamurlu akarsuya işaret etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu moral bozucu yorumun ardından grubumuz dağılmaya başladı.

"*Hey, Enoch dalga geçiyordu, değil mi?*" diye fısıldadı Noor bana.

"Sanırım öyle?"

Derken sırtıma şap diye ıslak bir şey çarptı.

Ben kendi etrafımda dönerken, "Bakın kimler teşrif etmiş!" diye bağırdı biri ve bir çamur öbeği göğsümün ortasına isabet etti. "Geldiğin yere dön, şarlatan!"

Bu Itch'ti – hani bir süredir bana garezi olan şu yarı-balık yarı-adam. Belden aşağısı nehrin içinde kalacak şekilde durmuş, benden yana çamur fırlatıyordu.

"Kes şunu!" diye bağırdı Bronwyn. Ona fırlatacak bir şeyler bulma umuduyla etrafına bakındı ama yeterince hızlı değildi. Hendek'in sakinlerinden bir kadın çamurların içinden çıkıp bize doğru bir avuç dolusu pislik fırlatmak için tam o ânı buldu.

"Herkese döngü özgürlüğü!" diye haykırdı kadın.

Bu seferki fazla yakınımda dikilen Noor'a da isabet etti.

Bütün arkadaşlarım onlara bağırıyordu. Emma avucunun ortasında bir ateş topu peyda etti ve ateş topunu tehditkâr bir şekilde onlara doğru sallamaya başladı fakat onların atış menzilinden çıkmak dışında yapabileceğimiz pek bir şey yoktu. Biz de öyle yaptık. Oramdan buramdan sulu çamurlar damlıyordu. Noor benden daha iyi durumdaydı ama o da isabet almıştı.

"Dertleri neydi onların?" dedi Noor, tişörtüne bulaşan çamurları kazırken.

"Hızla yaşlanmaktan korkmamıza gerek kalmadığından bize kızgın ve hınçlılar," dedi Bronwyn.

"Sizin de bir an önce o şeyden kurtulmanız iyi olur," dedi Enoch, burnunu büzüştürerek. "İyice paklanın. Zehirlidir."

"Şu anda duş almak için neler vermezdim," dedim, üstüme başıma bakarak.

"Korkarım duş almaya cidden ihtiyacın var," dedi Millard. "Ateş Hendeği'nin bu kesimi et yiyen mikroplar tarafından istila edilmiştir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Et yiyen *neler*?" dedim dehşet içinde.

"Endişelenme, ağırkanlıdırlar," dedi Enoch. "Seni mideye indirmeleri muhtemelen bir haftalarını filan alır."

"Tamam, pekâlâ, duş hiç de fena olmaz," dedi Noor, biraz korkmuş vaziyette.

Bronwyn'i kıyın kıyın bizden uzaklaşırken yakaladım.

"Musluktan akan sıcak suya ve sabuna ihtiyacınız var," dedi Enoch. "Fakat bunu bulabileceğiniz tek yer..."

Emma ve Enoch bakıştılar.

"*Bir* yer var," dedi Emma, alt dudağını çiğneyerek, "ne var ki oraya gitmek azıcık zor ve az biraz da riskli bir iş."

"Başka seçeneğimiz yok, öyle değil mi?" dedim, özür dilercesine Noor'a bakarak. "Her ne yaparsak yapalım derilerimizin tümüne ihtiyacımız olacağından adım gibi eminim."

Enoch omuzlarını silkti.

Noor perişan görünüyordu.

Emma geri geri yürüyerek yanımızdan uzaklaşırken günümüz Londra'sında, Şeytan'ın Arka Bahçesi'nin hemen dışındaki güvenli bir evin yerini bağırarak tarif etti. Modern banyoları, sıcak suyu ve tesisatı vardı.

"Biz bakanlıklar binasındaki Harita Departmanı'nda olacağız," dedi Millard. "Temizlenip paklandığınızda bizimle orada buluşun. Vücudunuzda en ufak bir çamur zerresi kalmadığından da emin olun."

"Evet," dedi Enoch. "Çünkü şahsen ben tenimi seviyorum."

Tenlerimizi yavaş yavaş mideye indiren mikroskobik böcekleri kafamıza çok takmamaya çalışarak Noor'la birlikte Ateş Hendeği'ndeki tekne iskelesine gittik ve Horace'ın verdiği gümüş bozukluk karşılığında kır saçlı, yaşlı bir tekneci şaşaalı kanosuyla bizi ağır ağır akan siyah nehirden geçirdi. Bir yabancının önünde konuşmak istemediği-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mizden çoğunlukla sessiz kaldık. Noor yolculuğun çoğunu burnunu tutarak ve yanlarından geçtiğimiz, çamaşırcı kadınların pencerelerine çamaşır astığı, yıkılmaya yüz tutmuş meskenlere ve perperişan vaziyetteki çocukların bağırarak koşuşturduğu ara sokaklara bakarak geçirdi.

"Onlar sıradan insanlar," dedim. "Döngünün bir parçası."

Noor büyülenmişe benziyordu. "Yani her gün aynı şeyi yaptıklarını mı söylüyorsun?"

"Her günün her saniyesi," dedi tekneci, hırıltılı sesiyle. "Yetmiş iki yıldır buradayım ve ne yapacaklarını saniyesi saniyesine bilirim."

Yekeyi itivermesiyle tekne sertçe sağa döndü. Bir an sonra tepemizdeki yaya köprüsünde koşan bir oğlan tökezledi ve birkaç metre sağımıza, yani eğer tekneci dümeni kırmasaydı olacağımız yere cup diye düşüverdi.

"Şimdi diğer çamur çulluğuna güvercin ciğerli sıçan diyecek," diye mırıldandı tekneci.

Oğlan yüzeye çıktı. "Seni güvercin ciğerli sıçan!" diye bağırdı, yaya köprüsündeki birine.

Noor kafasını iki yana salladı. "Çok *acayip*..."

Noor döngünün çıkışına delalet eden uzun, karanlık tünele yaklaştığımızı görünce mırıldanmaya başladı. Ninniler gibi tatlı ve basit bir melodisi vardı. Üstelik o ezgiyi mırıldanırken omuzlarının gevşediğini görebiliyordum.

Ona mırıldandığı melodiyi sormak istedim ama o sırada karanlık bizi çepeçevre sardı.

Döngü geçişinin ani sarsıntısı tarafından kıskıvrak yakalandık ve birkaç saniye sonra kendimizi cam cepheli binalardan ve temiz sokaklardan oluşan bambaşka bir Londra'da bulduk.

Tekneci tek kelime etmeden bizi nehrin kıyısında bıraktı. Bizden kurtulduğuna memnun olduğu her halinden belliydi.

Emma'nın tarifine uyduk. Birkaç köşeden döndük, işyerleriyle ve otobüslerle dolu geniş bir caddeden geçtik, toplu konutlardan aşağı çark ettik ve çok geçmeden oraya vardık: Hepsi birbirinin aynı, biti-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şik nizam evlerden ibaret bir sokaktaki alelade, iki katlı bir ev. Her an bir gölgenin karşımıza çıkabilme ihtimalinden ötürü algılarımı inceden açık tutuyordum ama sıradışı bir sancı hissettiğim yoktu.

Zili çaldık. Kapıyı tanımadığım bir adam açtı. Üzerinde tıpkı Ulysses'inki gibi siyah bir takım elbiseyle bir de önlük vardı. Demek ki bu da Zaman İşleri çalışanlarından biriydi. Bir an için bizi tepeden tırnağa süzdü, isimlerimizi sordu, ardından içeri girmemize müsaade etti.

Mucizevi bir şekilde evin iki banyosu vardı.

Hayatım boyunca hiçbir şey kendimi bu denli iyi hissettirmemişti. Çamurlar, pislikler ve bir umut, et yiyen mikroplar üzerimden akıp burgaçlar çizerek gidere akın ederken sıcak suyun altında öylece dikildim ve ardından canım yanana kadar keselendim. Kalın, beyaz bir havluyla kurulandım. Banyo dolabında yeni bir jiletle bir de hiç açılmamış deodorant buldum. Ne var ki Hendek lekeli, kirli kıyafetlerimizden başka üzerimize giyecek giysimizin olmadığını fark ettiğimde moralim biraz bozuldu.

Derken kapı çalındı ve bizi içeri alan adam, bitişikteki odada türlü türlü kıyafetlerle dolu bir gardırop olduğunu, istediğimi seçebileceğimi söyledi.

Belime bir havlu doladıktan sonra seçeneklerimi keşfe çıktım. Üstüme güzelce oturan haki renkli, düğmeli bir gömlek, koyu renkli bir pantolon ve bilek yüksekliğinde, kahverengi, bağcıklı bir çift bot buldum. Bu kıyafetlerin pek çok döneme ayak uydurmamı sağlayacağını umuyordum.

Oradan çıkıp oturma odasına girdim. Noor henüz ortaya çıkmamıştı. Pencerenin kenarında durup kısa bir müddet sokağı izledim. Postacı posta arabasını iterek evden eve uğruyor, yaşlı bir adam köpeğini gezdiriyordu. Burnumuzun dibinde böylesine sıradan bir dünyanın var olmasına hayret etmemek mümkün değildi.

Derken Noor'un, "Hey," dediğini duydum ve gayriihtiyari sesin geldiği tarafa döndüğümde odaya girmekte olduğunu gördüm. Bir an için onun buraya birlikte geldiğim insan olduğuna inanamadım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Düz, beyaz, uzun kollu bir bluz ve mavi bir kot pantolon giymişti. Saçları taranmıştı ve ışıl ışıl parlıyordu. Çok *güzel* görünüyordu. Tanıştığımızdan beri pisliğin içinde debelenip durduğumuzdan ve canımızı kurtarmaya çalıştığımızdan ne kadar güzel olduğunu neredeyse unutmuştum. Hâliyle beni öyle gafil avladı ki tepkimi de gizlemeye vaktim olmadı ve şimdi, ah tanrım, ona alık alık bakıyordum.

Boğazımı temizledim. "Sen, şey... gerçekten çok iyi görünüyorsun," dedim.

Güldü. Sanırım kızarıyordu. "Sen de öyle."

Muhtemelen yalnızca iki ya da üç saniye süren fakat bana hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir sessizlik oldu ama sonra, "Neyse, şey, artık geri dönmemiz gerekmez mi?" diye sordu.

Ani bir çınlama evi doldurdu. Zaman İşleri çalışanı koşarak odaya daldı.

"Bu da ne?" dedim.

"Kapı zili," diye yanıtladı.

Biri sanki dünyanın sonu gelmişçesine zile abanıyordu.

Adam koşarak kapıyı açmaya gitti ve kısa süre sonra basamakları döven ayakların gök gürültüsünü andıran sesini duyduk. Hugh ve Emma soluk soluğa oturma odasına daldılar.

"Geri dönmeniz gerek," dedi Emma.

"Aramaya çalıştım ama hat meşguldü," dedi Hugh.

"Neler oluyor?" dedim. Noor'la birbirimize endişeli birer bakış attık. "Yoksa V'nin döngüsünü mü buldunuz?"

Noor umutlu görünüyordu ama Emma kafasını iki yana salladı. "Henüz değil," dedi. "Horace çağırıyor. Şu anda Bayan Avocet'le birlikte. Ona neyin peşinde olduğumuzu söylediğinde Bayan Avocet hiç vakit kaybetmeden onunla görüşmüş. Şu anda bizi bekliyorlar."

"Belli ki bir şey bulmuşlar," dedi Hugh. "Büyük bir şey. Ama ne olduğunu söylemiyorlar."

Ayaklarımız birbirine dolanırken hep birlikte merdivenlere doğru atıldık.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

* * *

Emma'yla Hugh'un geldiği tekne bizi iskelede bekliyordu. Üstelik motorluydu. Emma tekneciye sanki hayatı buna bağlıymış gibi sürmesini buyurdu. Bir dakika sonra döngünün girişinden uçarcasına geçiyorduk. O kadar süratliydik ki başım dönüyordu. Ateş Hendeği'nde arkamızda geniş, kahverengi bir iz bıraka bıraka ilerledik. Nehre cumburlop düşmemek için teknenin iki yanına sımsıkı tutunmak zorunda kaldık. En sonunda kasabanın göbeğindeki iskeleye yanaştık. Ayağımın toprağa bastığına hiç bu kadar memnun olmamıştım.

Bayan Avocet'in ofisi eskiden St. Barnabus'un Kaçıklar, Şarlatanlar ve Cani Haylazlar Tımarhanesi'ne ev sahipliği yapan tuhaf bakanlıklar binasının içindeydi. Kayıt masalarından ve asık suratlı bürokratlardan geçilmeyen kalabalık lobisini koşar adım aştık ve birkaç kat merdiven çıktıktan sonra kendimizi bir koridorda bulduk.

Derken kapının tekinden telaşla çıkan biri doğruca bana çarptı ve elindeki kâğıtlar etrafa saçıldı.

"Hayır, hayır, lanet olsun! Bunları sıralayana kadar göbeğim çatlamıştı!" dedi ve dizlerinin üstüne kapaklanıp kâğıtları toplamaya koyuldu. Kim olduğunu ancak o zaman gördüm.

"Horace!" dedi Noor. "Biziz!"

Başını kaldırıp bize yabanıl bir bakış attı. Kollarının altından şapkasının kenarlarına dek her yerinden kuş tüyü misali kâğıtlar fışkırıyordu. Aşırı resmi smokini de hesaba katıldığında şaşkına dönmüş bir tavus kuşuna benziyordu.

"Ah!" dedi. "Güzel! Anlatacak çok şey var. Nereden başlasam—"

Hep birlikte çömelip kâğıtları toplamasına yardım ettik.

"H'nin bahsettiği şu metin," dedi çabuk çabuk konuşarak. "Bayan Avocet ondan haberdardı. Ona *Gizli Yazmalar* deniyormuş ve meğer gerçek bir kitapmış." Birkaç sayfayı zaten taşmış olan deri kaplı bir dosyaya tıkıştırdı, elinde kalan birkaçını da yeleğinin içine sokuşturdu. "Tuhafların muğlaklıkta sınır tanımayan kehanetleri-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nin bile tozunu attırır. Ne var ki Bayan Avocet'e onu sorduğumda az kalsın sandalyeden düşecekti. Günün geri kalanındaki tüm toplantılarını iptal etti ve en iyi stajyer ymbrynelerini toplayıp bu işe koştu. Uzun yıllardır kimsenin Yediler Kehaneti'nden ya da *Gizli Yazmalar*'dan bahsettiğini duymadığını söyledi – ve duyacağı günü korkuyla beklediğini."

Bütün kâğıtlar toplandıktan sonra ayağa kalktı ve koridorun sonundaki kapıya işaret etti. Bu kapı civardaki tüm kapıların iki katı genişliğindeydi ve yanına, E. AVOCET, RANDEVUSUZ GİRİLMEZ yazılı bir tabela asılmıştı.

Kapıyı açmaya davrandım ama ben daha koluna dokunamadan kapı gürültülü bir gıcırtıyla içeri doğru savrularak açıldı. İçerisi karanlık bir mağarayı andırıyordu. Gözlerimin karanlığa alışması biraz sürdü. Arka duvarda çok sayıda pencere olsa da gazete kâğıtlarıyla kaplandıklarından içeriye yalnızca turuncumsu, cılız bir ışığın girmesine müsaade ediyorlardı. Ofisi şamdanlara oturtulmuş yüz ya da daha fazla mumun dört bir yandan göz kırpan, dans eden alevleri aydınlatıyordu ve onların yarattığı loş ışık birikintilerinde kitaplarla kızlardan başka hiçbir şey göremiyordum. Üst üste istiflenmiş kitap kuleleri, tavana dek uzanan rafları dolduran kitaplar, olmayacak açılarla yan yatmış fakat yine de ayakta durmayı başaran kitap yığınları. Her kitap yığınının başında önündeki işe odaklanmış, uzun elbiseli bir genç kadın vardı. Toplamda on iki kişiydiler. Boyunlarını acı verici açılarla bükmüş, sayfaları inceliyor ve defterlerine not alıyorlardı. Bunlar Bayan Avocet'in ymbryne akademisinin öğrencileriydi. Üstelik çok uzun yıllar evvel Bayan Peregrine de oradan mezun olmuştu. Önlerindeki işe o kadar dalmışlardı ki biz yanlarından geçerken başlarını kaldırıp bakmadılar bile.

Kitap yığınlarının arasından geçerek yaşlı, tanıdık bir suratın huzuruna çıktık: Bayan Avocet kâğıttan görünmeyen bir masanın başında oturuyordu.

"Ah, sonunda geldiniz," dedi. "Yanıma gelin, gençler. Fanny, yer aç!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başta halı sandığım şeyden yeri göğü inleten bir kükreme yükseldi ve iri kıyım, kahverengi bir kediayı yerden kalkıp köşeye çekildi.

"Korkmayınız, canım," dedi Bayan Avocet, Noor'a. "Bir katırafa kadar evcildir ama mekânın sahibi gibi davranmaktan hoşlanır."

"Ben iyiyim, teşekkürler," dedi Noor. Ne var ki şaşkınlığı hâlâ suratından silinmemişti.

Bayan Avocet gözlerini kıstı. "Umarım ışığı sorun etmezsiniz. Balina yağı çok fazla tütüyor, gaz lambalarıysa gözlerimi rahatsız ediyor." Ardından bizi masasına bakan uzun, kadife kanepeye buyur etti. Küçük camlı, tel çerçeveli gözlüğünü burnundan yukarı itti ve dirseklerini masaya dayayarak öne eğildi. Bizi karşılarken takındığı hoş gülümseme yüzünden silindi ve katarakttan mustarip olmalarına rağmen gözleri kararlılıkla parıldadı.

"Lafı dolandırmayacağım çünkü boşa harcanacak vaktim yok," dedi hafifçe titreyen sesiyle. "*Gizli Yazmalar* adından da anlaşılacağı üzere tuhaf kehanetler alanında uzmanlaşmış akademisyenler tarafından biraz şüpheli bulunur – o da ancak bahsi açıldığında. Hakkında çok az şey bilinir. Doğru düzgün bir kitap bile değildir: Asla layıkıyla kaleme alınmamış, gelişigüzel karalamalardan ibarettir. Tam adı *Avignon Müneccimi Robert LeBourge'un Gizli Yazmaları*'dır fakat *Müneccim Bob'un Gizli Yazmaları* şeklinde kısaltıldığını da duydum."

"Müneccim nedir?" diye sordu Noor.

"Kâhin anlamına gelen havalı bir kelime," dedi Horace.

"LeBourge hiç de havalı bir tip değildi," dedi Bayan Avocet. "İhtiyar Bob ekseriya ipe sapa gelmez, tutarsız laflar eden eğitimsiz bir ırgattı ve onu tanıyanların çoğu ruhunun ele geçirildiğini, aptalın teki olduğunu ya da ikisinden de biraz nasibini aldığını düşünürdü. Fakat çoğunlukla iki kelimeyi bir araya getiremeyen bu adam bazen elektriğe kapılmış gibi zangır zangır titrer ve kulağa doğaçlama gibi gelen kafiyeli dizelerden oluşan eksiksiz dörtlükleri birbiri ardına sıralayarak tumturaklı nutuklar atardı. Bu bile yeterince hayret vericiydi fakat insanlar dörtlüklerin öngörülere benzediğini –ve o

BELONGS TO KAKTUS TEAM

öngörülerden bazılarının gerçekleştiğini– fark ettiğinde İhtiyar Bob ünlü oldu ve insanlar onun dudaklarından dökülen sözleri yazmaya başladı."

"Bir tür melek olduğunu zannetmiş olmalılar," dedi Noor.

"Daha ziyade şeytan," dedi Bayan Avocet. "Kâhinlik suçunu işlediği için kaynar yağa sokuldu ama kılına bile zarar gelmedi. Bir başka sefer asıldı ama ölü numarası yaptı ve daha sonra tahnit odasından kaçtı. Elbette bir tuhaftı ve tarihimizin en ilgi çekici şahsiyetlerinden biriydi." Başını hafifçe yana çevirdi ve odadaki diğer herkese hitaben, "Eğer isterseniz aranızdan biri onun hakkında harika bir dönem ödevi yazabilir!" deyiverdi. Sonra bakışlarını tekrar bize çevirdi. "*Bob'un Gizli Yazmaları* o anda yanında kim varsa onun tarafından kayda geçirilmiş sözlerinin derlenmiş halidir."

"Peki ya Yediler Kehaneti?" diye sordum.

"Yediler Kehaneti metnin yalnızca birkaç tercümesinde geçer. Görünüşe bakılırsa kehanetin dillendirildiği esnada Bob'un yanında farklı dillere hâkim kişiler bulunuyormuş ve hepsi metni kendi dilinde kâğıda aktarmış. Aralarında bazı çelişkiler var. Kaldı ki mecburi tavizlerle hepsinin harmanlanıp İngilizceye tercüme edilmesiyle elde edilen en bilinen versiyonu Bob'un gerçekte söylediklerine dair bilgiye dayalı bir tahmin olmanın ötesine geçemez. Neyse ki gözde öğrencilerimden biri o dillerin pek çoğuna hâkim ve canını dişine takmış, o kördüğümü çözmeye çalışıyor."

Şık, genç bir kadın iki eliyle sımsıkı tuttuğu bir defterle öne çıktı. Kuş kanatları gibi saçları, koyu renkli bir teni ve zekâ saçan gözleri vardı.

"Bu Francesca," dedi Bayan Avocet, "ve eğer dönem sonunda sınavlarımdan geçerse, ki geçmesini bekliyorum, kendisi Bayan Bittern,* yani en yeni ymbrynemiz olacak." Bayan Avocet'in gözleri gururla parlıyordu. Francesca tatlılıkla gülümsedi.

---

* (İng.) Balabankuşu –*çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sahne senin, kızım."

Francesca defterini açtı. "Yediler Kehaneti dört yüz yıl kadar önce yazılmış," diyerek söze girdi, "ama yaşadığımız döneme çok sayıda atıfla başlıyor. Dinleyin...

Ve şimdi hoyrat kafiyelerle bezeli sözlere geldi sıra
Gelecekte olacaklar hakkında.
İnsanlar kuş misali uçtuğunda
Ve atlarıyla sabanlarını bıraktıklarında bir yana,
Ve göz açıp kapayıncaya
Tinleri yedi düveli dolaştığında.
Gölgeden can bulmuş mahlûklar
Uykularında çocuklarımıza musallat olduğunda
Ve ymbryneler sürülerini başıboş koyduğunda..."

Durdu ve gözlüklerinin üstünden bize baktı. "Ana fikri anlamışsınızdır." Birkaç sayfa atladı. "Buna bir süre daha devam ettikten sonra şöyle diyor...

Hapishaneler patlayıp toza dumana karıştığında
Ve kargaşa başladığında saltanatına
Hainler nihayetinde krallarını çağırdığında
Kadimler uykularından uyandırıldığında
Bir savaş çağı başlayacak demektir çok yakında."

Odadaki herkesin tüyleri ürperdi. Hatta bir anlığına mum alevleri bile titrer gibi oldu. Francesca başını notlarından kaldırdı.

"Ardından bir savaşı tarif etmeye başlıyor.

Yedi düvelin her karış toprağı batacak
Mahlûkların ve insanların
Ve kupkuru çayırların
Kavruk leşleri gibi kokup pisliğinde boğulacak."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Teşekkürler, Francesca," dedi Bayan Avocet, "sanırım durum anlaşıldı." Sonra bana ve arkadaşlarıma döndü. "Gördüğünüz gibi İhtiyar Bob dramaya doğuştan yetenekliydi."

"Bu ymbrynelerin mağlubiyete uğrayacağı anlamına mı geliyor?" diye sordu Emma. "Barışın bozulacağı anlamına mı?"

Tüm ymbryneler sayfa çevirmeyi kesip başlarını kitaplarından kaldırınca koca odaya derin bir sessizlik çöktü.

"Kesinlikle hayır," dedi Bayan Avocet çarçabuk. "Şuna bir bakayım." Francesca elindeki kitabı ona uzattı ve Bayan Avocet asabice kitabın sayfalarını çevirmeye başladı. "Bu kısmın tercümesi biraz muğlak... mesela ille de tuhaf klanları arasında geçecek bir savaşı tarif ettiği söylenemez. Çalışmanı gözden geçirmem gerek, Frannie."

"Elbette, hanımefendi." Francesca alçak gönüllülükle başını aşağı yukarı salladı. "Belki de Latince, Macarca ve Kadim Tuhaf Dili arasında tercüme yaparken bir şeyleri yanlış yorumlamışımdır—"

"Evet, öyle olmalı."

"Benim ymbrynelere inancım tam," demek zorunda hissetti Francesca.

Bayan Avocet hafifçe kızın elini sıvazladı. "Öyle olduğunu biliyorum, canım."

"Fakat yazılanlar korkunç bir *hadisenin* patlak vereceğine işaret ediyor," dedi Hugh. "Ve çok fazla can kaybı yaşanacağına."

"Peki şu yediliden ne haber?" diye sordu Noor.

Başımla onayladım. "Evet, onların olacakların önüne geçmesi gerekmiyor muydu? Hani tuhafların dünyasını 'azat' edeceklerdi?"

"Fakat 'azat etmek' *gerçekten de* korkunç şeyler yaşanacağı anlamına gelmiyor mu?" dedi Emma. "Yedili ondan *sonra* imdadımıza yetişecek."

"Orası kitabın sonlarına doğru," dedi Bayan Avocet. "Ah, *sen* okusana, senin gözlerin hâlâ genç." Kitabı gerisingeri Francesca'nın eline tutuşturdu.

"*Azat* kitapta geçen anlaşılması güç sözcüklerden bir diğeri," dedi Francesca, "gerçi yedilinin hayati önem taşıdığı gayet açık. Tüm

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tercümelerin mutabık kaldığı tek satır şöyle: 'Savaşı sonlandırmak için kapıyı kapatmalıdır yedili.'"

"Nerenin kapısını?" diye sordu Noor.

Francesca yüzünü büzüştürdü. "Bilmiyorum."

"Konuyu kendime getirmek niyetinde değilim," dedi Noor. "Ama orada... *benden* de bahsediliyor mu?"

"Evet. Sonlara doğru," dedi Bayan Avocet ve sanki uzun zamandır bu ânı bekliyormuş gibi yüzünde garip, sıcak bir gülümsemeyle Noor'a baktı. "Yedilinin doğuşunu önceden bildiriyor. Ama hepsini değil çünkü metin yarıda kalmışa benziyor."

"O hâlde onlardan biri olduğumu nereden çıkarıyorsunuz?" diye sordu Noor. "Yoksa Bob sosyal güvenlik numaramı filan mı vermiş?"

"Bir madde dışında gerisine değinilmemiş," dedi Francesca. "Yediliden birinin 'ışık emen bir bebe' olacağını söylüyor."

Sırtımdaki tüm tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

Noor şüpheci görünüyordu. "Bir bebe mi?" dedi. "Yani... bir bebek gibi mi?"

Şimdi Emma da kaşlarını çatmıştı. "Bebeklerin tuhaf becerileri yoktur."

Bayan Avocet başını hafifçe aşağı yukarı salladı. "Bebeklerin tuhaf becerilerden yoksun olması neredeyse şaşmaz bir kaidedir. Aksi fevkalade ama fevkalade ender rastlanan bir durumdur. Ama olabilir."

"Bunu yalnızca birkaç aydır yapabiliyorum," dedi Noor, pençe gibi yaptığı eliyle havadan bir parça ışık koparark. "Yani benden bahsediyor olamaz."

"Ah." Bayan Avocet ciddiyetle başını aşağı yukarı salladı. "Şimdi size bir hikâye anlatmalıyım. Ve anlatacaklarımı dinlerken otursanız daha iyi olur," dedi Noor'a.

"*Zaten* oturuyorum."

Bayan Avocet gözlüğünü yukarı itti ve gözlerini kısarak ona baktı. "Güzel." Parmak uçlarını çenesinin altında birleştirdi, kısa fakat

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dramatik bir ara verdi ve ardından anlatmaya koyuldu. "On beş yıl önce bize bir bebek getirildi. Çocuk yuvasındaki ışığı elleriyle toplayıp... yutan bir bebek."

Noor kılını kıpırdatmadan Bayan Avocet'e bakıyordu.

"Bana kalırsa o bebek sizdiniz." Bayan Avocet öne eğildi. "Söyleyin, canım kızım, acaba sağ kulağınızın arkasında ay şeklinde küçük bir doğum izi olabilir mi?"

Noor bir an duraksadı, uzun bir nefes aldı ve ardından sağ elini kaldırıp kulağını örten saçları geriye attı. Bayan Avocet'in tarif ettiği doğum izi işte oradaydı.

Titremeye başlayan elini saçından çekti.

Göğsümün sıkıştığını hissettim.

Usulca, "Bendim," dedi Noor kaşları çatılırken.

"Evet. Sizdiniz." Bayan Avocet gülümsedi. "Sizi tekrar görmeyi dört gözle bekliyordum."

"*Ah Tanrım*," diye fısıldadı Horace, elleri göğsünde kenetlenmiş hâlde.

Fakat Noor başını iki yana sallıyordu. "Beni buraya kim getirdi? Annemle babam neredeydi?"

"Sizi bize getiren Bombay'dan bir ymbryneydi. Orada güvende olmadığınızı söyledi. Annenizle babanızın öldürüldüğünden ve peşinizde birilerinin olduğundan bahsetti."

"Peki o birileri kimmiş?"

"Gölgeler, canım kızım. Burada hiç rastlamadığımız bilhassa habis bir tür – tabii bu durum gelişinizden birkaç ay sonra değişti. Çok sayıda saldırıdan sonra siz dahil herkes için en güvenlisinin Amerika'ya gönderilmeniz olduğuna karar verildi. Okyanusu geçtiğinizde gölgelerin izinizi kaybedeceğini umduk."

"Hâlâ anlamış değilim," dedi Noor. Sesi yılgın çıkmaya başlamıştı. "Birkaç ay öncesine dek hiçbir becerim yoktu. Çocukluğumda böyle şeyler yapabildiğim hiç olmadı."

Bayan Avocet sesini bir gıdım alçalttı ve masasının üstünden öne eğildi. "Yanımızdan ayrılmadan evvel size becerinizi önemli ölçüde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

baskılayacak ve ortaya çıkmasını genç erişkinlik dönemine dek geciktirecek deneysel bir serum verildi. Görüyorsunuz ya, gücümüzü kullandığımızda gölgeler kokumuzu alabiliyor. Hâliyle uzun yıllar güvenliğinizi sağlamak için sizi Amerika'da saklamanın yanında bunun da işe yarayabileceğini düşündük." Yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi. "İşe yaradığını görmekten çok bahtiyarım. Olağanüstü bir genç hanıma dönüşmüşsünüz, Bayan Pradesh. Sıklıkla sizi merak ederdim. Hep hâlinizi hatırınızı sormak istedim ama öyle yaparsam hortlaklara yerinizi belli edeceğimden korktum."

Noor gözlerini yere dikmiş, başparmaklarıyla şakaklarını ovuşturuyordu.

"Ama bir ymbrynenin gözetiminde ya da diğer tuhaf çocukların etrafında büyümedim. Kendimi bildim bileli koruyucu ailelerin yanındaydım..."

"Onu Amerika'ya kiminle gönderdiniz?" diye sordum.

"Büyükbabanızın yoldaşlarından biriyle," dedi Bayan Avocet. "Velyana adında bir kadınla."

Ağzım bir karış açılıverdi.

Noor kafasını zınk diye kaldırdı. "Neye benziyordu? Kimsede fotoğrafı yok mu?"

"Buralarda bir yerlerde olduğundan eminim," dedi Bayan Avocet, Francesca'ya el ederken.

Stajyer ymbryne derhal harekete geçti ve göz açıp kapayıncaya dek kadının fotoğrafını buldu. "Bu fotoğrafta, size eşlik ettiği zamanki halinden biraz daha genç," dedi Bayan Avocet. Noor'a uzattığı fotoğrafa göz ucuyla bakıverdim.

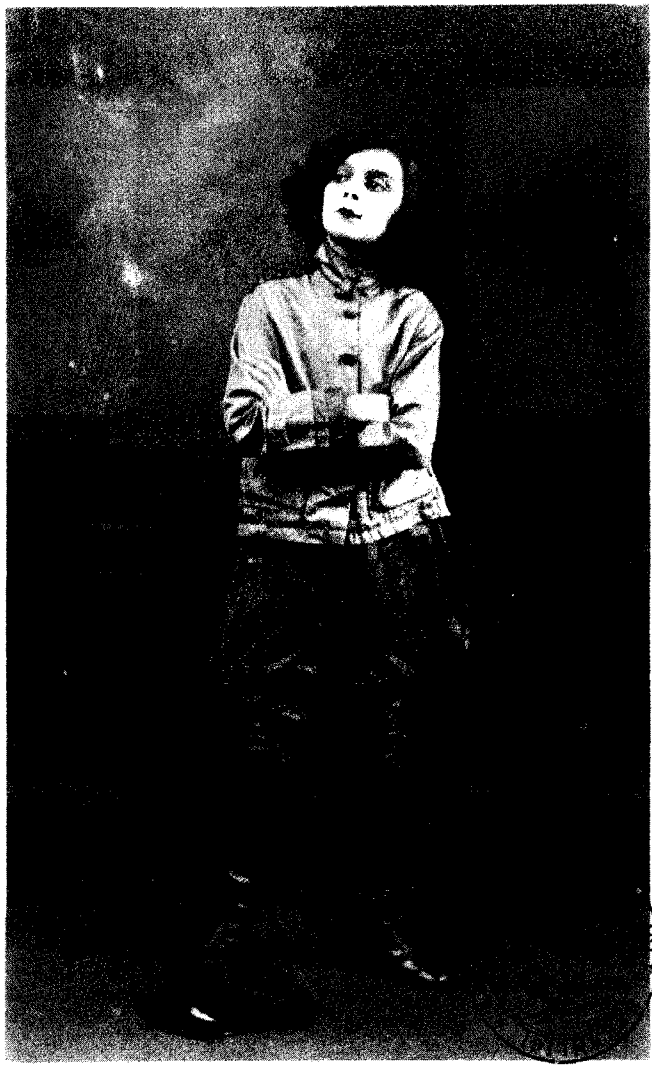
Evet, bu V'ydi. Fotoğraf da kâhinlerin Georgia'daki döngülerinde bize gösterdikleri fotoğrafın aynısıydı.

Noor fotoğrafı havaya kaldırdı. Bir an sonra eli titremeye başladı. "*Anne*," diye fısıldadı.

Bir anda donakaldım. Hepimiz donakaldık.

"Altı yaşıma kadar bana o baktı," dedi Noor. "Ve sonra öldürüldü."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Noor, V'nin fotoğrafını elinde döndüre döndüre Bayan Avocet'in masasının önünde volta atıyordu. "Bana bir soygun sırasında öldürüldüğünü söylediler," dedi. "Birkaç adam gece vakti bize saldırdığında annemle yürüyorduk. Ben düşüp kafamı çarptım. Hatta yara izim hâlâ duruyor." Elini istemsizce sağ kulağının üstündeki saçlara götürdü. "Uyandığımda hastanedeydim. Bana annemin öldürüldüğünü söylediler."

"Sizi o olayın bir soygun olmadığına temin ederim," dedi Bayan Avocet. "Ayrıca öldürülmüş de değil. Başınızdan geçen şey bir hortlak saldırısıydı. Muhtemelen yanlarında bir de gölge vardı. Görünüşe bakılırsa onları püskürtmeyi başarmış. Fakat siz yaralanınca sizi daha fazla güvende tutamayacağını fark etmiş."

"Ve benden vazgeçmiş," dedi Noor. Sesinden ağlamak üzere olduğu belliydi. "Üstelik öldüğünü düşünmeme izin vermiş."

Bayan Avocet ayağa kalkıp masasının etrafından dolandı. Noor'un ellerini tuttu. "Başka seçeneği yoktu. Sadece sıradanların arasında güvende olacağınızı ve sizinle irtibat kurması halinde hayatınızı riske atacağını biliyordu."

"Tanrım, annesini kaybetmek kalbini paramparça etmiş olmalı," dedi Emma.

"Ama muhakkak *birileri* ona göz kulak olmuştur," dedi Hugh. "Bu kişi V olmayabilir ama..."

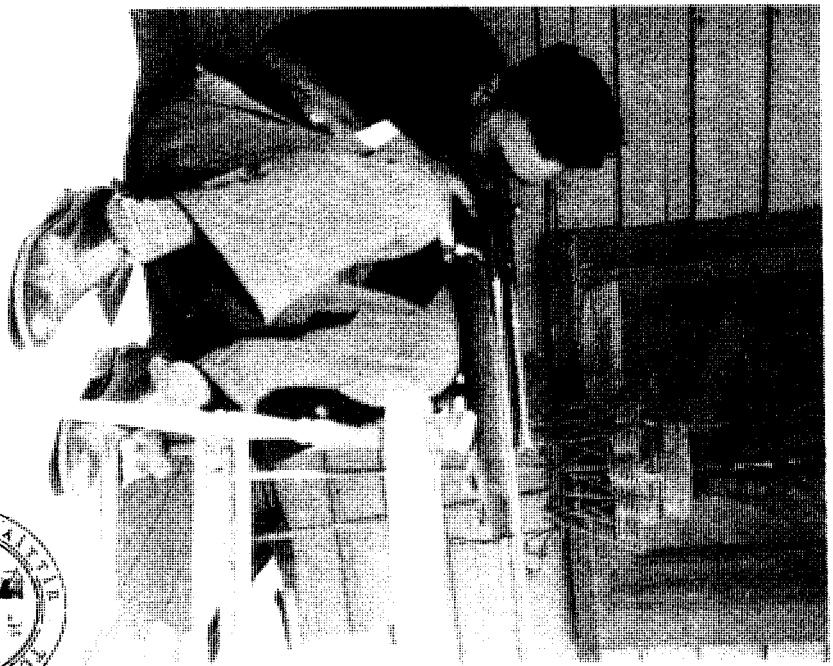
Bu aklıma bir fikir getirdi.

Bayan Avocet'i kenara çekip ona arşivlerinde büyükbabamın herhangi bir fotoğrafı olup olmadığını sordum. İstediğim fotoğraf kaşla göz arasında bulundu. Bu Abe'in yıllar önce çekilmiş bir fotoğrafıydı. Bir evin verandasında oturmuş, elindeki tüfeğin nişangâhından bakıyordu. Bayan Avocet'in dediğine göre fotoğraf bir döngü istilası tatbikatı sırasında çekilmişti. Fotoğrafı Noor'a gösterdim.

"Burada daha genç duruyor ama sanırım bu Bay Gandy." Biraz aklı karışmış görünüyordu. "Neden? Onu tanıyor muydun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BAKANLIĞI * ARŞİVE AİTTİR
TİCARİ İŞLER

Kalbim tekledi.

Emma fotoğrafa bakmak için kalabalığı yararak yanımıza geldi, ardından nefesini tuttu. "Abe!"

Gandy, Abe'in mahlaslarından biriydi.

"Bu benim büyükbabam," dedim. Şimdi Hugh ve Horace da fotoğrafı görmek için itişip kakışıyordu.

"Arada sırada beni yoklamaya gelirdi," dedi Noor. "Sosyal hizmetler için çalıştığını sanıyordum!"

"Abe seni *yokluyordu*," dedi Emma. "Ama sosyal hizmetler için değil."

"En başından beri ailemizin bir parçasıydınız, canım kızım," dedi Bayan Avocet, Noor'a. "Sadece bundan haberiniz yoktu." Derken ayağa kalktı ve cılız kollarını Noor'a sardı.

Ymbryne onu bıraktıktan sonra Noor durdu ve yanağındaki gözyaşını silerek toparlandı.

"Sen iyi misin?" diye sordum ona. "Tüm bunlar hazmetmesi güç şeyler."

Çabucak başıyla onayladı ve ardından kafasını kaldırıp bana baktı. Gözleri dingin bir kararlılıkla parlıyordu. "O hayatta," dedi. "Ve onu bulacağım."

"*Öhöm.*"

Bir hışımla sesin geldiği yana dönüverdim. Hiçbir şey göremeyince en az benim kadar irkilmiş görünen arkadaşlarıma soru soran bir bakış attım. Hepimiz birinin boğazını –yüksek sesle– temizlediğini duymuştuk ama o yana baktığımızda ortalıkta kimsecikler yoktu.

"Millard?" dedi durumu ilk idrak eden Emma. "Ne zaman geldin?"

"Daha da önemlisi," dedi Bayan Avocet ters ters, "*nasıl* geldiniz?"

"Neredeyse en başından beri buradaydım," dedi Millard. "Biraz geciktim ve konuşmanızı bölmek istemedim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Görünmezleri anadan üryan vaziyette etrafta sinsice gezinmekten men eden katı kurallarımız var, Bay Nullings."

"Evet, hanımefendi, lütfen özrümü kabul ediniz." Millard, Bayan Avocet'in masasının yanında dikilen küçük arkadaş grubumuza doğru yürüyor gibiydi. "Horace'ın size anlatıp anlatmadığını bilmiyorum ama çözmeye çalıştığımız tek şey bu kehanet değil. Elimizde bir de harita var – bizi V'nin şu anda ikamet ettiği döngüye götüreceğine inandığımız bir harita."

Bayan Avocet kaşlarından tekini kaldırarak Horace'a baktı. "Hayır," dedi yavaşça. "Horace o konudan hiç bahsetmedi."

"Bahsetmeye zamanım olmadı, hanımefendi," dedi Horace. "Kaldı ki haritalar Millard'ın uzmanlık alanıdır."

Bayan Avocet hafifçe iç geçirdi.

"Neyse. Gelişme var mı?" diye sordu çehresi aydınlanan Noor, Millard'a. "Bir şey bulabildin mi?"

"Henüz değil. Olive ve Claire hâlâ alt katta, sizin şu harita parçasının ait olabileceği orta batı coğrafyalarını araştırıyorlar fakat durumumuz samanlıkta iğne aramaktan farksız. Amma velakin az evvel öğrendiğimiz enteresan bilgilerin bize yardımcı olabileceğini düşünüyorum." Noor'a doğru ağır bir adım attı. "Altı yaşına kadar V'yle yaşadın, öyle değil mi?"

"Beş buçuk yaşıma kadar," dedi Noor ve ardından başını aşağı yukarı sallamaya başladı. Millard'ın ne soracağını çoktan kestirmişe benziyordu. "Yaşadığımız yer hakkında hatırladığım herhangi bir şey olup olmadığını bilmek istiyorsun."

"Evet. Hiç değilse bile sık sık gittiği yerler hakkında bize genel bir fikir verebilir."

"V neden saldırıya uğradığı bölgede saklansın ki?" diye sordum.

"Eğer gizli bir döngüdeyse gerçekten de çok yakında olabilir; döngü girişleri ustaca gizlendiği sürece mesafelerin pek bir önemi yoktur. Yalnızca biraz tarife ve somut bilgilere ihtiyacım var. Mesela yaşadığın yerin civarındaki kasabaların adları harika olurdu..."

Noor'un kaşları çatıldı. Kafasını iki yana salladı. "Hiçbirini ha-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tırlamıyorum. Sık sık taşınır, âdeta göçebe hayatı yaşardık. Hiçbir yerde uzun süre kalmazdık."

"Hatırladığın *bir şeyler* muhakkak vardır," dedi Millard biraz ümitsizlikle. "En küçük bir hatıra kırıntısı bile işimize yarayabilir."

Düşüncelere dalan Noor dudağını ısırdı. "Aslına bakarsanız bir müddet bir şehirde yaşadık. Küçük bir dairede kalıyorduk. Radyatörlerden gece boyunca yükselen tıkırtıları ve sokaktaki büyük menfezlerden salıverilen su buharlarını hatırlıyorum. Bir de hep otobüse bindiğimizi. Limon yağı gibi kokan ve yeşil plastik oturakları olan eski bir otobüse."

"Ah, hiç yoktan iyidir!" dedi Bronwyn, oturduğu yerde doğrularak.

Millard acı çekiyormuşçasına uzun uzun iç geçirdi. "Harita parçası kentsel bir bölgeye ait değil," dedi. "Yani, hayır, bu hatıraların bize pek faydası dokunmayacak. Başka bir yer var mıydı?"

"Bir sürü yer vardı," dedi Noor. "Ama hiçbirinde uzun uzadıya kalmadık." Duraksayarak yine düşüncelere daldı. "Biri dışında. Küçük bir kasaba. Dönüp dolaşıp yine oraya giderdik. Ama oraya dair anılarım gerçekten çok bulanık." Keskin, sinirli bir nefes verdi. "Bu çok *garip*. Sanki..."

"Biri hatıralarınızı silmiş gibi mi?"

Francesca. Bizi dinlediğini fark etmemiştim.

Noor ona tuhaf bir bakış attı. "Bunun mümkün olduğundan haberim bile yoktu!"

Francesca ve Bayan Avocet bakıştılar. "Hanımefendi," dedi Francesca, "sizce Bayan Pradesh'in hafızası silinmiş olabilir mi?"

O esnada ellerini ovuşturmakta olan Bayan Avocet başıyla onayladı. "Eğer o döneme ait diğer anıları duruyorsa hafızasının kısmen silinmiş olması mümkün. Belli başlı hatıraları silmek için."

"Bir dakika, *ne*?" dedi Noor gözleri fal taşı misali açılırken. "Siz ciddi misiniz?"

"Hafıza silme olayı gayet yaygındır," dedi Bronwyn.

"Ama *sıradanların* üstünde," dedi Hugh alçak sesle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Noor pek sakinleşmişe benzemiyordu.

Bayan Avocet elini, teskin etmek istercesine Noor'un koluna koydu. "Sizi tehlikelerden korumak için yapılmış küçük bir işleme benziyor, canım kızım. Eğer V güvenliğiniz konusunda endişelendiyse günün birinde sırf geçmişe özlem duyduğunuz için ya da vakti zamanında yuva gözüyle baktığınız o yerin çekimine kapıldığınız için oraya dönmeye çalışacağınızdan da endişelenmiş olmalı."

Noor gözlerini ayakkabılarına dikmişti. Tek kelime etmedi ama kalbinin kırıldığı her halinden belliydi.

"Birinin bunu kendi çocuğuna yaptığını düşünsenize," dedi Emma ciddiyetle.

"Ben kendi annemle babama yapmak zorunda kaldım," dedim, sıkıntılı bir iç çekişle. "Kolay bir karar değildi."

Noor kafasını iki yana sallıyordu. "Belki de V'nin güvenliğimi sağlamaya çalıştığı falan yoktu," dedi usulca. "Belki de sadece beni istemedi."

"Daha neler," diye bağırdı Bayan Avocet fakat öyle çabuk doğruldu ki sırtındaki kaslardan biri çekti. Destek almak için masasının kenarına tutundu ve suratını acıyla ekşiterek sırtını azar azar dikleştirdi. "Vah, vah. Francesca, yine sırtımı incittim. Zahmet olmazsa yağlarımı getirebilir misin?"

"Derhal, hanımefendi," dedi Francesca ve çabucak gözden kayboldu.

Bir boğaz temizleme sesi daha. Millard.

"Kusura bakma, Noor ama korkarım ki kendine acıman için vaktimiz yok," dedi. Böyle bir kabalık ettiği için az kalsın ona avazım çıktığı kadar bağıracaktım ama sözümü kesti.

"Apaçık ortada ki," dedi, "V denilen bu kadın sana çok değer vermiş, aksi takdirde seni hortlaklara teslim edip de kurtulabilirdi. Şimdi lütfen konumuza dönebilir miyiz?"

Noor somurttu ve her nasılsa biraz daha sakin görünüyordu. Çok geçmeden suratındaki ifade yerini çelik gibi bir kararlılığa bıraktı.

"Çok güzel," dedi sandalyesinde hâlâ iki büklüm oturmakta olan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bayan Avocet. "Bayan Pradesh, acaba küçük bir işlemden geçmeye gönüllü olur muydunuz?"

"İşlem mi?" diye sordu Noor. İki kaşı birden havalanmıştı.

"Tahmin edebileceğiniz üzere," dedi Bayan Avocet suratını az da olsa acıdan buruşturarak, "nadiren de olsa biz ymbryneler de hata yaparız" –bunu itiraf etmenin ona rahatsızlık verdiği her halinden belliydi– "ve yanlış insanların hafızalarını sileriz. Kimi zaman elimizin ayarının kaçtığı da olur. Hâliyle yaptığımızın birazını geri almamız gerekir. Çalışanlarımızın arasında bazı kayıp hatıraları geri getirme yeteneğine sahip Bay Reggie Breedlove diye bir adam var. Evet, o kadar basit bir olay değil. Ayrıca hafızanızın silinmesinin üstünden uzun yıllar geçtiği için sonuç alabileceğimizin de garantisi yok."

"Ah," dedi Noor. Sesinde bir umut tınısı vardı. "Bence denemeye değer."

Bayan Avocet Gülümsedi. "İşte, aradığım ruh!"

On beş dakika sonra Breedlove, Bayan Avocet'in ofisine girdi. Francesca'ysa ymbrynenin incinmiş sırtına gerekli yağları çoktan sürmüştü. Yüzüne renk gelen Bayan Avocet dimdik ayağa kalkarken Breedlove sarhoşmuş ya da yataktan yeni kalkmış gibi sendeleyerek ona yaklaştı. Takım elbisesini de kravatını da apar topar üzerine geçirmiş gibi bir hâli vardı. Uzun boylu ve yanık tenliydi. Suratı genişti. Fal taşı misali açılmış gözlerini ise hiç kırpmıyordu.

Francesca onu yanımıza getirirken adam bu sefer de bir kitap yığınına takılıp tökezledi ama düşmeden toparlandı.

"Biraz dengesiz görünüyor," dedi Emma şüpheci bir edayla.

"Büyüklerinize biraz itimadınız olsun," diye çıkıştı Bayan Avocet.

Breedlove hiç vakit kaybetmeden çalışmaya koyuldu. Canının azıcık bile yanmayacağına ve *daha fazla* anısının silinmeyeceğine dair Bayan Avocet'ten garanti alan Noor şöminenin önündeki dik sırtlı sandalyede oturuyordu.

Breedlove tıpkı bir kuaför gibi Noor'un arkasında durdu. "Alevlere bakın," diye buyurdu sonra. "Hiçbir şey düşünmeyin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Elimden geleni yaparım."

Breedlove koca avuçlarını Noor'un kafasının iki yanında tuttu. Gözlerini yumdu. Derken burun deliklerinden incecik dumanlar çıkmaya başladı.

Noor'un gözleri sanki alevlerin içinde başka bir şey görüyormuş gibi ateşin üstünde dolanıyordu. Atkuyruğu yapılmış saçları dimdik olup havada dans etmeye başladılar.

Ona doğru eğildim. "*İyi misin?*" diye fısıldadım.

"Lütfen konuşmayın," dedi Breedlove.

Tam ona kafa tutacaktım ki dilime hâkim olmayı başardım.

Millard gergin gergin kilimi arşınlıyordu. Emma ve Bronwyn kanepeye oturmuş, ikisi de istemsizce kollarını kendilerine doladıklarından birbirlerinin aynadaki yansımaları gibi görünüyorlardı.

Bayan Avocet kımıldamadan öyle dikiliyor, gözleri parıldıyordu.

Noor'un yanında durup tepki verip vermeyeceğini görmek için suratını inceledim. Eğer canının yandığını anlarsam bu işe noktayı koymaya hazırdım.

Otuz saniye su gibi akıp geçti.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordum Breedlove'a.

Francesca beni susturmak için elini kaldırdı ama Breedlove araya girmemi bu defa dert etmedi. "Boş noktaları arıyorum," diye açıkladı.

Ona konuyla ilgili başka bir soru daha soracaktım ki aniden kaskatı kesildi.

"İşte, burada," dedi. "Bu kısım küçük deliklerle dolu." Gür kaşları aniden havalandı. "Bir tanesi de epeyce büyük."

"Hatıralarını geri getirebilecek misin?" diye sordu Bayan Avocet.

"Bakacağız." Elleri Noor'un şakaklarına biraz daha yaklaştı. Burnundan süzülen dumanlar yoğunlaşırken kendi saçları da dikelmeye başladı. "Belki birkaçını geri getirebilirim."

O anda Noor konuşmaya başladı. Yavaşça, sanki transtaymışçasına.

"Bir nehirde oynadığımı hatırlıyorum. Derin, geniş bir nehir. Upuzun bir adı vardı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bayan Avocet, Francesca'ya döndü. "Bunları not ediyor musun?"

Francesca not defterini kaldırıp ona gösterdi. Tıpkı arkasında dikilmekte olan diğer iki stajyer ymbrynenin de yaptığı gibi.

Noor hâlâ konuşuyordu. "Bahçede büyük bir ağaç vardı. Annemin dediğine göre bir karaağaçtı. Birileri ağacın dalına salıncak kurmuştu. Fakat ben düşüp bileğimi burktum. O olaydan sonra annem bir ay o salıncağa binmeme izin vermedi. O kadar kızmıştım ki!" dedi Noor.

"Başka?" dedi Breedlove. Tonlaması melodikti. Burun deliklerinden çıkan dumanlar kalın tutamlar halinde tepemizdeki çatı kirişlerine doğru yükselmekte olduğundan hızla bir soruna dönüşüyordu.

Ne var ki Noor'un dumana aldırış ettiği yoktu.

"Elmalar," dedi. "Sonbaharda ormana dalıp yaban elması toplardık. Çok tatlı ve lezzetli olurlardı. Suları kollarımdan akıp dirseklerimden damlardı. Ama sonra..." Bir anlığına sessizliğe gömüldü. Kâğıda sürtünen kalemlerin sesi dışında odada çıt çıkmıyordu. Sonra yine konuşmaya başladı. "Kaşınıyor, çok kaşınıyor. Her yerim." Sanki o âna dönmüş gibi kollarını ve göğsünü hart hurt kaşımaya başladı. "Dikenli çalıların arasında oynadığım için her yerimde küçük, kırmızı noktalar çıktı. Dikenleri üçgene benziyordu," dedi. "O günden sonra ormana pek gitmedik. Annem oraların tehlikeli olduğunu söyledi. Orada silahlı adamlar da vardı. Parlak, turuncu ceketler giyen adamlar. Bir keresinde onlara büyük bir marketin otoparkında rastladık. Kocaman, ölü bir hayvanı kamyonetlerinin tepesine bağlamışlardı. Çok üzülmüştüm. O manzarayı görünce hemen ağlamaya başlamıştım."

"Marketin adı neydi?" diye sordum, fısıltıdan azıcık daha yüksek bir sesle.

Breedlove bana dik dik baktı.

Noor'un suratı kasıldı. Bakışları alevlerin üstünde gezindi. Ardından kafasını iki yana salladı.

"Kötü bir koku olduğunu hatırlıyorum. Fabrika gibi bir şey vardı ve bazen bütün kasaba çürümüş yumurta gibi kokardı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Stajyer ymbryneler cayır cayır not alıyorlardı.

"Güzel," dedi Millard usulca. "Başka?"

"Sabahları ağaçkakan sesine uyanırdım. Bahçenin hududunda yaşardı. Çok küçüktü. Bazen gelip penceremin pervazına konardı. Kafasında küçük, kırmızı bir şapka varmış gibi görünürdü."

"Sanırım tüylü ağaçkakandan bahsediyor," dedi Bayan Avocet.

Noor'un konuşması hızlandıkça hızlanıyordu. Breedlove'ın burun deliklerinden tüten duman ise artık resmen oluk oluk akıyordu.

"Uzun, çok uzun bir yol vardı. Zirvesi olmayan bir dağ. Lucky Charms marka kahvaltılık gevreğe döktüğüm süt pembeleşene kadar ondan tek kaşık almadığımı hatırlıyorum." Derken usul usul inlemeye başladı. Breedlove birden bire ellerini çekti.

"Hepsi bu kadar," dedi Breedlove. "Eğer daha derine inersem zihninde hasar bırakabilirim."

Noor'un kafası öne düştü ve kızcağız tükenmiş vaziyette sandalyesine yığıldı.

Millard, Bronwyn ve ben yanına koştuk. Sandalyesinin yanına diz çöktüm. "İyi misin?"

Noor şaşkın şaşkın başını kaldırıp bana baktı. Sanki bir rüyadan uyanmış gibiydi. "Evet. Evet, sadece..." Bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Biraz yorgunum."

Breedlove iki parmağıyla burnunu tıkadı, sümkürür gibi bir ses çıkardı ve kafasının içinde için için yanan ateşi söndürdü. Ardından kilimin kenarına takılmayı ihmal etmeden sandalyenin etrafından dolanıp Noor'un karşısına geçti. "Önümüzdeki günlerde yeni şeyler hatırlayabilirsin," dedi. "Ama ne yazık ki hepsi bölük pörçük olacak."

"Teşekkür ederim," dedi Noor adama bitkin bitkin gülümseyerek. "Bu" –sertçe yutkundu– "epey sarsıcıydı."

"Öyle olduğuna eminim," dedi Millard.

Noor ona, daha doğrusu sesin geldiği tarafa baktı. "Bunun yardımı oldu mu?"

"Anlattıklarından bir şey çıkarabileceğimizden eminim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çoktan çıkardık," dedi Francesca ve arkasındaki stajyer ymbryneye döndü. Utangaç kız gözlerini elindeki defterden kaldırmadan başıyla onayladı.

"Tarif ettiğiniz bitki ve hayvan türlerinden yola çıkarak," dedi kız, "orta batıdan değil de Amerika Birleşik Devletleri'nin doğu yakasından bahsettiğiniz sonucuna vardık."

Noor şaşkınlıktan donakalmışa benziyordu. "Ne? Emin misiniz?"

"O eyaletlerde kasırga çıkıyor mu?" diye sordum.

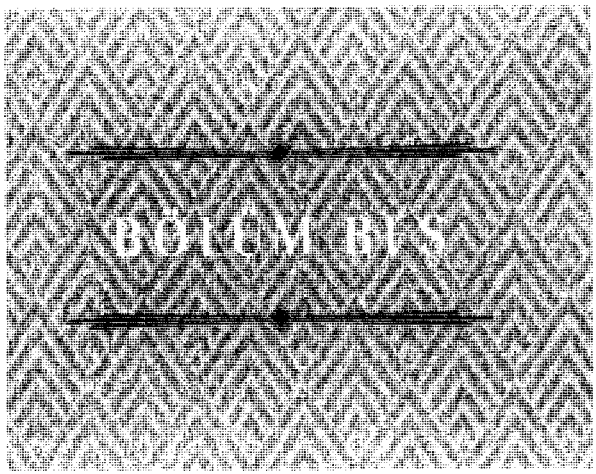
"Zaman zaman," dedi Millard yine lafa girerek. "Diğer eyaletlerdeki kadar sık değil ama çıktığı oluyor."

Hugh iç geçirdi. "Üç ya da dört eyalet bile hâlâ korkunç büyük bir samanlık."

"Doğruya doğru," dedi Millard. "Ama öncekinden daha küçük olduğu kesin."

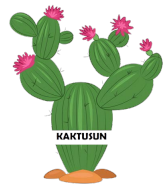
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Noor ayakta durmakta birkaç dakika zorlansa da hiçbirimize dinlenmenin lafını bile ettirmedi. Hâl böyle olunca Harita Departmanı'na gitmek için hep beraber merdivenlerden inmeye koyulduk. Harita Departmanı tavana dek uzanan kitaplıklardan ve tekerlekli merdivenlerden ibaret bir labirentten farksızdı. Ayrıca içerisi havanın kendisinden geliyormuş gibi görünen parlak beyaz günışığıyla doluydu. Bunun bir tuhaf hilesi olduğuna kanaat getirdim çünkü ortalıkta ne bir pencere ne de bir lamba vardı. Yüksek kitaplıkların arasındaki açıklıklara harita sermeye uygun, uzun, düz masalar yerleştirilmişti. Olive, Enoch ve Claire'i işte o masalardan birinde, devasa atlaslardan ibaret bir yığına yarı yarıya gömülmüş hâlde bulduk.

"Oklahoma'yı neredeyse bitirdik!" diye duyurdu Olive, bizi görünce.

"Hades'e şükürler olsun," diye homurdandı Enoch.

"Öğle yemeği getirdiniz mi?" diye sordu Claire.

"Şimdi mola verme zamanı değil!" dedi Millard. "Kaldırın şunları. Görünüşe bakılırsa yanlış kapıyı çalıyormuşuz."

Üçü birden inledi.

Bizlerse yerde öylece duran atıl orta batı haritalarını topladık ve sil baştan işe koyulduk. Millard tıpkı bir talim çavuşu gibi emirler yağdırmaya başladı. Başka şartlar altında bu hâli sinirimize dokunurdu. Ama burası onun mıntıkasıydı ve görevimiz de çok önemliydi. Bu yüzden gıkımızı çıkarmadan ona boyun eğdik.

"Hugh," dedi Millard havlarcasına, "en tepedeki rafa tırman ve gördüğün tüm atlasları indir. Büyük olana *bilhassa* dikkat et çünkü

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Günler Haritası'nın el yazması kopyalarından biridir ve çok nadirdir. Jacob, sen de Ohio, Pennsylvania, New Jersey, New York ve Maryland'deki döngülerden kuzeyinde ve batısında uzun nehirler olanların listesini yap. Ve Noor… senin için özel bir görevim var."

Mevzubahis eyaletlerin atlaslarını aramızda bölüştük. Uzun adları olan nehirleri, H'nin bize verdiği harita parçasındakilerle eşleşen coğrafi şekillerle yerleşim yerlerini tarayarak metodik bir biçimde sayfaları çevirmeye koyulduk.

Çok geçmeden hepimiz işe dalmıştık.

Saatler geçti.

Etrafımızdaki atlas yığınları öyle bir yükseldi ki tıpkı bölme duvarları gibi bizi birbirimizden ayırdı. Arada sırada Millard'dan, tesadüfen karşısına çıkan ayrıntılara ilgi duyduğunu ya da şaşırdığını ima eden homurtular yükseliyordu. Bir saat sonra Noor'a ara vermeye ihtiyacı olup olmadığını sordum ama kafasını iki yana salladı. Aradan bir saat daha geçtikten sonra önüne bir bardak su koydum. Suyu iki yudumda içti. Ardından sanki çalışabilmesi için su gibi şeylere ihtiyacı olduğunu unutmuş gibi başını kaldırıp bana şaşkınlık ve minnetle baktı. Bir an sonra yine incelemekte olduğu atlasa dalmıştı. Bir saatin ardından Claire, "*Hâlâ* acıkmadınız mı?" diye inledi ve küçücük bir kâğıt kesiğine maruz kaldıktan sonra bandajlaya bandajlaya kalınlığını ikiye katladığı parmağını havaya kaldırdı. "Balçık Sokağı'nın sonunda, *Skandal Postası*'nın gurmesinden iki yıldız alan bir yahni restoranı var."

"Kaç üzerinden iki yıldız?" diye sordu Hugh.

"Beş. Gerçi Arka Bahçe'deki restoranlar arasında şimdiye dek bir yıldızdan fazla alan tek işletme, yani…"

"Sanırım ara vermeye ihtiyacımız var," dedi Millard iç geçirerek. "Aç ayı oynamaz derler."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Kesinlikle gidip karnınızı doyurmanız gerek," dedi Noor, incelediği sayfadan başını kaldırmadan.

"Sen gelmiyor musun?" diye sordum.

"Siz gidin," dedi Noor. "Ben aç değilim."

"İşte, aradığım ruh!" dedi Millard.

Hugh önündeki kitabın kapağını biraz sertçe kapattı. "Fiona'yı bulmak için de çok değil, şu kadarcık uğraşsaydınız," dedi kızgınlıkla, "şimdiye dek çoktan aramıza dönmüş olurdu."

Emma kamyon çarpmışa döndü. "Ah, Hugh," dedi ama Hugh gözyaşlarına mâni olmak için elinden geleni yaparak çoktan çıkış kapısının yolunu tutmuştu. Az evvel çalışmakta olduğu yerdeyse tek bir arı vızıldıyordu.

"Onunla konuşacağım," dedi Emma ve peşinden koştu.

Noor bana baktı. "Demin ne oldu?"

"Hugh'un uzun yıllardır âşık olduğu arkadaşımız Fiona bir süre önce kayboldu. Öldüğü varsayılıyor."

Bronwyn, Hugh'un sayfalarını karıştırdığı atlası yerden aldı. "Ah, hayır," dedi kederle. "İrlanda'ya bakıyormuş." Görebilmemiz için kitabı havaya kaldırdı.

"Enoch, güya gözün onun üstünde olacaktı!" diye bağırdı Claire.

Enoch gözlerini devirdi.

"Fiona İrlandalıdır," diye açıkladım Noor'a.

"Çok üzgünüm," dedi Noor, kafasını iki yana sallayarak. "Bu onun için korkunç olmalı."

"Biliyor musunuz, önceki gece rüyamda Fiona'yı gördüm," dedi Horace.

Hepimizin kafaları ondan yana döndü.

"Fiona'yı mı gördün?" dedim. "Neden hiçbir şey söylemedin?"

"Hugh'u umutlandırmak istemedim. İlla bütün rüyalarım kehanet niteliği taşıyacak diye bir kaide yok ve bazen neyin ne olduğunu anlamak biraz zaman alıyor."

"Peki rüyanda ne gördün?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Millard elindeki atlası karıştırmaya döndü. "Dinlemedeyim," dedi. "Fakat bildiğin gibi rüyalara pek kulak asmam."

"*Biliyorum*, Millard. Bunu senden sadece on bin kere duydum." Horace kafasını iki yana salladı ama konuşmayı sürdürdü. "Neyse, rüyamda Fiona bir otobüsteydi. Yanında üstüne yeşil bir tunik, kafasına da tüylü bir şapka geçirmiş ufak tefek bir oğlan vardı. Ve Fiona korku içindeydi. Tehlikede olduğunu iliklerimde hissettim. Gerçi bunun hiçbir anlamı olmayabilir. Yine de birilerine anlatmak istedim."

"Bana kalırsa rüyalar birçok anlam taşır," dedi Noor. "Fakat bu illa doğru çıkacakları anlamına gelmez."

Horace ona minnetle baktı.

"Ama lütfen Hugh'a anlatmayın," dedi Millard. "Eğer bunu duyarsa bize İngiltere'deki her otobüsü kontrol ettirir ve elimiz boş döndüğümüzde eskisinden de beter hâle gelir."

Bir süre sonra Emma ve Hugh ellerinde paketlerle geri döndüler. Hepimize birer kâse yahni almışlardı. Hugh az evvelki çıkışı için özür dilerken Emma serçeparmağını kahverengi bulamaca daldırarak yahnilerimizi şipşak ısıttı. Bir yandan çalışırken diğer yandan da karınlarımızı doyurduk.

"Sakın atlaslara yahni damlatayım demeyin," diyerek ikaz etti Millard bizi. "Bir kitaba zarar vermenin cezası otuz yıldan başlıyor – yüklü para cezası da cabası."

"*Hay aksi*," dedi Hugh alçak sesle ve açık sayfalardan birini kimseciklere çaktırmadan gömleğiyle siliverdi.

Birkaç saat sonra, görünüşte kaynaksız olan ışık cılızlaşmaya başladı. Çalışmaya devam etme azmiyle gözlerimizi kısıp iyiden iyiye kitapların üstüne abandık ama çok geçmeden kitaplıkların arasındaki koridorun sonunda işgüzar bir oğlan belirdi ve, "Departman bugünlük kapanıyor! Lütfen salonu boşaltalım!" diye bağırdı.

"Gitsek iyi olur," dedi Horace. "Eski tımarhanenin hastaların-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dan birkaçı hâlâ binada aşık atıyor ve geceleri saklandıkları yerlerden çıkıp buralarda dolaştıkları söyleniyor."

"Nihayet," diye mırıldandı Enoch.

Hepimiz yorgunluktan bitap düşmüştük.

Biz dışarı çıkarken Noor, Millard'a ne kadar ilerleme kaydettiğimizi sordu.

"Yavaş ama emin adımlarla ilerliyoruz," dedi Millard. "Bu sabaha nazaran başarmaya çok daha yakınız. Gelgelelim tabiri caizse sabanla sürmemiz gereken daha dönümlerce dillere destan arazi var" –esnemesine engel olamadı– "tabii aklına bir kasaba adı gelmediği sürece."

"Deneyeceğim." Noor iç çekti. "Hepinizi yorduğum için üzgünüm."

"Hiç öyle düşünme," dedim. "Gerçekten."

"Bu hepimizi ilgilendiriyor," diye ekledi Emma.

Noor süklüm püklüm gülümsedi. "Teşekkürler. Bu benim için çok şey ifade ediyor."

O gün için paydos eden bakanlık çalışanlarının kapılardan dışarı akın ettiği kalabalık lobiye adım atmıştık ki beni manasızca mutlu eden bir konuşmaya kulak misafiri oldum:

"Sakın endişe etme," dedi Hugh, Noor'a. "Onu bulacağız."

Ve ardından Noor'un sırtını sıvazladı.

Akşamüstü sularıydı. Ufuk çizgisine doğru yol alan kusmuk sarısı güneş bize fabrika dumanlarının arasından göz kırpıyordu. Gün boyu çalışan tuhaflar kafalarını dağıtmak için sokaklarda ve Arka Bahçe'nin az sayıdaki meydanında aylaklık ediyordu. Kafalarını dağıtmaya gerçekten ihtiyaçları vardı çünkü yakın geçmişte yaşanan trajedi ve gerilim tıpkı bir örtü gibi döngünün üstünde asılı kalmıştı. Yürürken kulak misafiri olduğum her konuşma kasvetli ve endişe yüklüydü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Noor biraz yavaşlayıp grubun gerisine düştü. Arkamı döndüğümde meskenlerin aralarındaki çatlaklardan efkârlı efkârlı uzaklara bakmakta olduğunu gördüm. Bugün başından tonla şey geçmişti. Aslında hepimizin başından çokça şey geçmişti ama olan ona olmuştu. Üstelik yaşadıklarını hazmetmeye hiç vakti olmamıştı.

O bana yetişebilsin diye adımlarımı yavaşlattım. Beni fark etmesi biraz zamanını aldı ama sonra kafasını benden yana çevirdi.

"Oyalandığım için üzgünüm," dedi. "Dalmışım."

"Konuşmak istediğin herhangi bir şey var mı?"

Kafasını iki yana salladı. Gözlerini aşağı indirdi. Bir an için aşınmış kaldırım taşlarının üstündeki adımlarımız eşleşti. En nihayetinde, "Başını alıp gitmeyi düşündüğün hiç olmuyor mu? Panoptidön'den bir kapı seçip... bir süreliğine bir yerlere gitmeyi? Her şeyden kaçmayı?" dedi.

"Doğrusunu söylemek gerekirse hiç aklıma gelmedi," dedim kaşlarımı çatarak. "Gerçi kulağa gayet cazip geliyor."

"Hiç aklına *gelmedi* mi?" Kulaklarına inanamıyormuş gibi görünüyordu. "Bu nasıl mümkün olabilir? Keşfedilmeyi bekleyen binlerce yere açılan binlerce kapın var. Havaalanı yok, pasaport yok, gümrük yok—"

"Aslında son söylediğin doğru değil. Bu günlerde özel muamele görüyoruz çünkü durum vahim fakat çoğu tuhafın Panoptidön vasıtasıyla seyahat etmek için bilete ihtiyacı var. Ve tıpkı sıradan insanlar gibi gümrükten geçiyorlar."

Noor gözlerini devirdi. "Ne demek istediğimi anladın. Aynı şey değil."

Gülümsedim. Ne demek istediğini gerçekten de anlamıştım.

"Bilmiyorum," dedim en sonunda. Gittikçe bulanıklaşan ufka baktım. "Şeytan'ın Arka Bahçesi'ne ayak bastığım ilk andan beri facialarn ve kargaşanın ardı arkası kesilmedi. Tek yaptığım yangın söndürmekti. Bir gün keşfe çıkmayı isterim ama şimdiye dek... bunu düşünmeye pek vaktim olmadı," diye ekledim kulağa muhtemelen biraz ümitsiz gibi gelen sözlerime iyimser bir hava katmaya çalışarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Makul," dedi. Tekrar ufka baktı. "Hayatının geri kalanını geçirmek için şu saniye başka bir döngü seçecek olsan hangi Panoptidön kapısını tercih ederdin?"

"Şu saniye mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

"Kumsalı olan, sakin, olaysız bir yere açılanını," dedim hiç sektirmeden. "Biraz can sıkıntısı hayatıma renk katardı."

O anda aslında evimi, çocukluğum boyunca kaçmak istediğim o yeri tarif ettiğimi fark ettim. Bana ne haltlar olduğunu merak ettim.

"Ben tarihi bir yerlere giderdim," dedi Noor. "Hey, ne kadar geçmişe gidebiliyoruz?"

"Döngüler var olduğu sürece canımızın istediği kadar, sanırım. Bu da birkaç bin yıl demek. Eskiden Millard'ın süper eski, çökmüş döngülerin yerlerinin dahi gösterildiği koca bir Günler Haritası vardı. Hatta bazıları Antik Roma, Antik Yunan, Antik Çin dönemlerine falan aitti..."

"Kulağa muhteşem geliyor," dedi Noor, gözlerinde dalgın bir bakışla. "Yapacağım şey bu." Duraksadı. "Yani eğer fırsatını bulursam."

"Bulacağından eminim," dedim.

Güldü. "İyimserliğin hoşuma gidiyor."

"Günün birinde bütün yangınları söndüreceğiz," dedim. "İşte, o zaman istediğimiz kadar keşfe çıkabiliriz."

Bana bakıp gülümsedi. İşte o anda, hiç düşünmeden *biz* dediğimi fark ettim. "Geride kalıyoruz," dedi usulca. Fakat bunu söylerken hâlâ gülümsüyordu.

Tam arkadaşlarımıza yetiştiğimiz anda yanımızdan aksi istikamette yürümekte olan birkaç tuhaf kız geçti. Önüme atlayıp kıkırdayarak el salladılar. "İmzanı alabilir miyim?" dedi biri.

Suratımın utançtan kıpkırmızı kesildiğini hissettim. Noor şaşkınlık yüklü bir kahkahayı bastırdıktan sonra tek kaşını kaldırarak bana baktı. Kafamı iki yana sallayarak onunla göz göze gelmekten kaçındım.

"Peki ben bir öpücük alabilir miyim?" deyiverdi başka bir kız.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şimdi tenim de karıncalanıyordu. Dümdüz önüme bakıp bu utanç verici ânın geçmesini bekledim.

"Ah, istersen ben sana bir öpücük verebilirim!" diye seslendi Enoch kızların arkasından ama kızlar onu duymazdan gelip yürümeye devam ettiler.

Emma arkalarından pis pis baktı.

Nihayet Noor beni dirseğiyle dürttü. "Eee? Bu çok sık başına gelir mi?"

"Arada bir."

"Zor olmalı," dedi nükteli bir edayla ama gülümsemesi içtendi. Belki de tüm bu garip ilgide gizli bir hayır vardı. Ne de olsa sırf yok yere ünlü olduğum için Noor Pradesh'in beni biraz olsun etkileyici bulmasını ummuyor değildim.

"Siz ikiniz! Acele edin!" Emma şimdi de *bize* pis pis bakıyordu.

Adımlarımızı biraz hızlandırdık fakat konunun burada kapanmasına henüz hazır değildim. En azından Noor, "Garip miydi? Yani büyükbabanın eski kız arkadaşıyla çıkmak?" diye sorana kadar.

O kadar şaşırmıştım ki az kalsın küçük dilimi yutacaktım. "Nasıl— Sen bizim... şey olduğumuzu nereden biliyorsun?"

"Apaçık ortada. Sana nasıl baktığını görebiliyorum."

İç çektim. O bakışları benden başkasının görmediğini umuyordum. "Şey, artık birlikte değiliz."

Noor neler olduğunu sordu. Bu *gerçekten* de girmek istemediğim bir mevzuydu.

Onu unutamamış.

Bu sözcükler dudaklarımdan dökülmüş olsaydı oracıkta büzüşüp utançtan ölürdüm.

"Sanırım asıl sorun aramızdaki yaş farkı," dedim ki bu belki de yüzde 10 doğruydu. "Birbirimizi bir türlü... anlayamadık."

"Hmm. Bunu anlayabiliyorum."

Bunu yediğini sanmıyordum. Hatta beni açık bir kitap gibi okuduğundan emindim. Fakat en nihayetinde insafa geldi ve konuyu değiştirmeme izin verdi ki bu şimdilik benim için yeterliydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir grup telekinetiğin hiçbir şeye ellerini sürmeden tutuştuğu halat çekme yarışını izlemek için onumuz birden durduk. Noor doğal olarak büyülenmişti. Hâliyle Eski Çalçene Meydanı'nın alçak duvarlarından birinde kendimize oturacak rahat bir yer bulduk ve gözlerimizin önündeki tuhaflığı seyre daldık.

"Geceleri burada ne yaparsınız?" diye sordu Noor.

"Büzüşük Kafa var – hani şu Bıçaklama Sokağı'ndaki bar," dedi Emma. "Ama çoğunlukla tahnit sıvısı ve fare şarabı servis ediyorlar. Ayrıca içerisi iğne atsan yere düşmeyecek kadar kalabalık oluyor."

"Bahsettiğim idamlar da var," dedi Enoch. "Her akşam saat tam altıda iskelenin orada gerçekleştiriliyor.

"İdamlardan *hiç ama hiç* hoşlanmıyorum," dedi Olive.

"Aman, *neyse*. Zaten birkaç defa seyrettikten sonra insanı bayıyor."

"Kuşlara şükürler olsun ki kediayı dövüş ringi, hortlaklar mağlup edildikten hemen sonra kapatıldı," dedi Hugh ama *mağlup* kelimesini duyunca Emma'yla Horace'ın suratlarının kasılması gözümden kaçmadı. Bu, kulağa artık hiç de inandırıcı gelmiyordu.

"Çoğu şey daha kati güvenlik kurallarından ötürü kapatıldı," dedi Bronwyn. "Ayrıca gün batımıyla başlayan nur topu gibi bir sokağa çıkma yasağımız oldu."

"Bence gayet makul. Bana kalırsa medeni insanlar hava kardığında yataklarında olmalılar," dedi Claire.

Belli ki güvenlik kuralları muhafızların her şeye göz kulak olmasını gerektiriyordu. Onları meydanı kuşatan çatıların tepelerinde, muhiti kolaçan ederken görebiliyordum.

Emma onlara baktığımı görünce, "Bunlar iç güvenlik kuvvetlerimiz. Yeni silah altına alınanlar. Eskilerin çoğu gölge baskınları sırasında ortadan kaldırıldı," dedi.

"Zavallı hergeleler," diye mırıldandı Enoch.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ymbryneler hiçbir şeyi şansa bırakmıyor," dedi Bronwyn. "Bana kalırsa her an bir şey olacak diye ödleri kopuyor."

Tam o anda bir grup insan slogan atarak meydanın ortasında dört dönmeye başladı.

"Ne istiyoruz?" diye bağırdı göstericilerden biri.

"Döngü özgürlüğü!" diye yanıtladı diğerleri.

"Ne zaman istiyoruz?" dedi göstericilerin lideri.

"En kısa zamanda!" diye haykırdı diğerleri hiddetle.

"Vay be, olaya bakın," dedi Horace. "Resmen demokrasi!"

Bazı göstericiler pankart taşıyordu. EŞİT MUAMELE İSTİYORUZ! Bir diğeri o sabahın *Skandal Postası*'nın manşetinden ilham almıştı: YMBRYNE BASİRETSİZLİĞİ!

"Bunlar sana Florida'dayken bahsettiğimiz fındık beyinliler," diye mırıldandı Enoch bana. "Kim gerçek dünyayı döngülerde yaşamaya yeğler ki?"

"Sanki bizi kazığa oturtup canlı canlı yakmayacaklarmış gibi," dedi Emma. "Hepimiz aynı tuhaf tarihi kitaplarını okumadık mı?"

"Hareketleri gittikçe büyüyor," dedi Millard. "Eğer ymbryneler bir an önce işlerini halledip hortlakları kontrol altına almazlarsa halk desteğini kaybedecekler."

"Ama ymbryneler olmasaydı yirminci yüzyıldan sağ çıkamazdık!" dedi Claire öfkeyle. "En doğrusunu bildiklerini kanıtlamadılar mı? Onların döngüleri olmasaydı hepimiz Caul'ün gölgelerine yem olurduk!"

"Bazıları baskınlara karşı daha hazırlıklı olabileceğimizi söylüyor," dedi Millard. "Bir de Şeytan'ın Arka Bahçesi'ndeki tesislerine çok uzun zaman evvel saldırmış olmamız gerektiğini."

"Boş yere atar yapıyor gibiler," dedi Noor.

"Teşekkür ederim, al benden de o kadar," dedi. "Atar nedir?"

"Nankör pislikler!" diye bağırdı Enoch göstericilere.

Aniden yanımda bir soğukluk hissettim ve dondurulmuş gübre kokusuna benzer bir koku burun deliklerimizi doldurdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu cumartesi buluşuyoruz," dedi alçak bir ses. "Senin de gelip herkese hitaben bir konuşma yapman çok hoşumuza gider."

Sesin geldiği yana döndüğümde iki metre on santim uzunluğunda siyah bir pelerinle karşılaştım. "Hepiniz davetlisiniz," dedi Sharon. Dişleri ışıldıyordu.

"Bu ahmaklarla mı takılıyorsun?" dedi Enoch.

"Ama sen ymbryneler için çalışıyorsun!" diye bağırdı Claire.

"İstediğim siyasi düşünceyi benimsemekte özgürüm. Ayrıca uzun yıllardır gücü ellerinde bulunduran ymbrynelerin tekelinin daha eşitlikçi bir yapıya dönüşmesinin vaktinin geldiğine inanıyorum."

"Sıradan tuhafların fikirlerine de kulak veriyorlar," dedi Emma. "Halka açık oturumlar düzenliyorlar!"

"Dinliyormuş numarası yapıyorlar, kafalarını emme basma tulumba gibi sallıyorlar, ardından yine kendi bildiklerini okuyorlar," dedi Sharon.

"Ama onlar *ymbryne*," dedi Bronwyn.

"İşte, asıl sorun da bu tutum," diye yanıtladı Sharon.

"Asıl sorun *sizsiniz*," diye çıkıştı Claire.

Aniden yer derinlerden gelen bir gümbürtüyle sarsıldı ve meydanın etrafındaki binaların camları zangırdadı. Kalabalığın içinde biri çığlığı basarken göstericilerin çoğu kendilerini yere attı.

"Bu da neydi?" diye cıyakladı Horace. "Hapishaneden yine mi birileri kaçtı?"

"Bu ya bir felaket ya da çığır açıcı bir gelişme olabilir," dedi Sharon, elini kapüşonunun üstünden kulağına siper edip sesi dinlerken. "Yeni bataryanın bu geceye dek tamamen şarj olması beklenmiyordu..."

Ve onun gibi irikıyım bir adamın atamayacağı kadar seri adımlarla Bentham'ın evine doğru koşmaya başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sokağa çıkma yasağı başlarken eve döndük. Herkes yorgundu ve biraz gevşeyip sonra da yatmaya hazırlanmak istiyordu. Dip dibe geçirdiğimiz uzun bir gün olmuştu ve hepimiz sohbetten de heyecandan da nasibimize düşeni almıştık. Yani, neredeyse hepimiz.

Nasıl olduğunu bilmiyorum ama Noor'la üst kattaki ortak alanda baş başa kalmıştık.

Önceki konuşmamız bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Panoptidön'ü özgürce kullanmadığıma öyle şaşırmıştı ki o hâli kendimi sorgulamama neden oldu. *Neden yapmamıştım?* Ona cevap verirken ağzımdan çıkanları elbette kendi kulaklarım da duymuştu ama şimdi gerçeği olduğu gibi söyleyip söylemediğimi merak etmekten kendimi alamıyordum. Daha kötüsü, Noor kayıtsız biri olduğum fikrine kapılmıştı ama ben bunun doğru olmadığını biliyordum.

Ne var ki sessiz dalgınlığım onu daha fazla soru sormaya teşvik etti –*Sorun nedir? Aklına takılan bir şey mi var?*– ve o anda, ona kendimle ilgili anlatmadığım tonlarca şey olduğunu fark ettim. Bilmesini istediğim şeyler. Tuhaflarla ilk günlerim, onlarla ilk tanışmam, onlardan biri olduğumu öğrenmem. Noor'a hikâyemi baştan sona anlattım: sisli, gizemli Cairnholm'e babamla gelişim; büyükbabamın son sözlerindeki ve eski fotoğraflarındaki ipuçlarını takip edişim; o ipuçlarının beni Bayan Peregrine'in viran hâldeki yetimhanesine ve ardından döngüsüne götürüşü. Şimdilerde ihtiyarlamış ya da ölmüş olmaları gerektiğini düşündüğüm o çocuklarla tanışmam ve *hâlâ* çocuk olduklarını gördüğümde yaşadığım akıl karışıklığı ve şaşkınlık. Boğuştuğum tüm o şüpheler: Gözlerime inanmalı mıydım? Kendi zihnime güvenebilir miydim? Gölgeleri görebildiğimi fark ettiğim kısma geldiğimde Noor nefesini tuttu. Adadaki yabancının psikiyatristim –ve bir hortlak– çıktığı yere geldiğimdeyse nefesi hepten kesildi.

Çenem ağrıyana kadar konuştum ama kendimi bazı ayrıntıları atlarken yakaladım. Bunlar çoğunlukla Emma'yla benim hakkımdaydı. O konuya girmek istemiyordum – ona karşı beslediğim hisler sıradan hayatımı terk etme kararımda büyük rol oynamıştı. Yine de

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

konuşmak, vaktiyle geçtiğim yollardan geçiyor gibi görünen biriyle iletişim kurmak iyi geldi.

Kendimi daha az yalnız hissetmemi sağladı.

Fakat en nihayetinde gevezeliğim beni kendime getirdi.

"Pekâlâ, senin sıran," dedim apar topar. "*Hayatın* hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum."

"Ancak rüyanda görürsün." Kafasını iki yana salladı. "Hayatım yalnızca üç ay kadar önce heyecanlı bir hâl aldı. Gerçi o kadarını zaten biliyorsun. Şimdi bana adadan ayrıldıktan sonra başınızdan geçenleri anlat. Hikâyenin en heyecanlı yerinde kesilmesinden nefret ederim!"

"Kusura bakma ama hayatın tüm bunlardan evvelki hayatımdan *imkânı* yok daha sıkıcı olamaz."

"Şu soruma da cevap ver, sonra sıkıcı hayatımdan bahsetmekte yine de ısrar edersen öyle yaparız. Annenle babana söylemeyi hiç düşündün mü?"

Az kalsın gülecektim. "Evet. Aslında buna yeltendim de annem duyduklarını kaldıramadı, babamsa beni evlatlıktan reddetti. Durum o kadar kötüleşti ki söylediklerimin tek kelimesini bile hatırlamamaları için Bayan Peregrine hafızalarını silmek zorunda kaldı."

"Evet, bundan daha önce bahsetmiştin," dedi Noor usulca. "Çok üzgünüm."

"Şu anda uzun bir tatildeler. Evde yalnız olduğumu sanıyorlar. Sanırım geri dönüp de beni bulamadıklarında endişelenmeye başlarlar."

"Ailenle ilgili kısım gerçekten çok üzücü. Ama geri kalanı... alın yazısı filan gibi. Annenle babanı hiçbir zaman aile gibi görememişsin. İnan bana, bunun neye benzediğini biliyorum. Fakat en nihayetinde yeni bir aile bulmuşsun." Gülümsedi ve ellerini yavaşça birleştirerek avuçlarının arasında yusyuvarlak bir gölge topu peyda etti. "Aranızdaki bağ... harika." Derken gözlerinin ardında bir şeyler değişti ve üzerine âdeta kara bulutlar çöktü.

Köhne kanepede aramızda küçük bir boşluk vardı. Ona doğru

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kaykılarak o boşluğu doldurdum. "Onu bulacaksın," dedim, ellerini ellerimin arasına alarak. "Bulacağını biliyorum."

Umursamıyormuş ayağına yatarak omuzlarını silkti. "Sanırım göreceğiz," dedi. "Kimbilir, belki de beni hatırlamaz bile."

"Hatırlayacağından eminim. Seni düşündüğünde yüreğinin hâlâ sızladığından da öyle. Ayrıca seni tekrar gördüğüne deliler gibi mutlu olacağını da biliyorum."

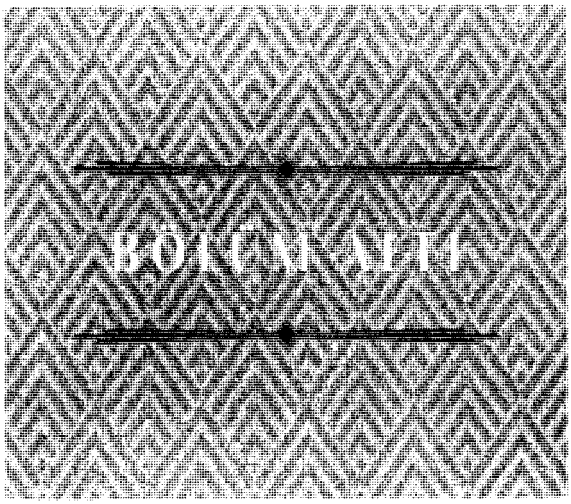
Uzun bir nefes aldı ve iç geçirdi. "Bir süre burada kalıp o sıkıcı, eski hayatlarımızdan bahsedebilir miyiz?"

"Elbette." Güldüm. "Kulağa gayet cazip geliyor."

Öyle de yaptık. Saatlerce konuştuk. Eski hayatından, eski hayatımdan, adadan ayrıldıktan sonra başımızdan geçenlerden ve bir düzine başka şeyden bahsettik. Onunla sabaha kadar sohbet edebilirdim ve muhtemelen ederdim de, tabii eğer döşemelerin arasından sesimizi duyduğundan şikâyet eden Horace uyku mahmuru gözlerle merdivenlerden inip yanımıza gelmeseydi. Ancak ondan sonra ikimiz de saatin ne kadar ilerlediğini ve yorgunluktan kolumuzu bile kaldıracak halimiz olmadığını fark ettik. Hâliyle üzülerek de olsa yataklarımıza doğru yollandık.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İki günde ikinci kez patırtıya uyandım. Gerçi bu seferki bir patlama değildi. Birileri kapıyı güm güm yumrukluyordu. Dışarısı hâlâ karanlıktı.

"Jacob!" diye bağırdı Emma alt kattan.

Yalınayak ve üstüm başım darmadağın vaziyette yataktan fırlayıp koşarak koridora çıktım. Hepimiz telaşla aşağı koşarken merdivendeki ayak sesleri gök gürültüsünden farksızdı.

Emma açık vaziyetteki sokak kapısının önünde dikiliyordu.

"Bayan Blackbird burada," dedi kenara çekilerek ymbryneyi gözler önüne sererken. "Bayan Peregrine'le ilgili."

"O nerede?" dedim. "Geldi mi?"

Bayan Blackbird hâl hatır sorma safhasını atlayarak doğrudan konuya girdi. "Bayan Peregrine Amerika'da, barış müzakerelerinin gerçekleştirilmekte olduğu döngüde," dedi, üç gözüyle bana dimdik bakarak. "Bir saat önce Panoptidön'ü çalıştırmayı başardık ve saniyesinde ondan papağanla gönderdiği acil bir mesaj aldık."

Bayan Blackbird, Emma'yı itekleyerek içeri girdi. Telaşlı görünüyordu. "Bir mevzu var," dedi esrarengizce. "Bilhassa sizi istedi."

"Beni mi?" dedim. "Oraya gitmemi mi?"

"Hem de hemen," diye yanıtladı Bayan Blackbird.

"Meselenin neyle ilgili olduğunu söyleyebilir misiniz?" dedi Emma.

"Eğer ille de sizi istediyse," dedi Bayan Blackbird, "işin içinde muhakkak bir de gölge vardır."

Sertçe yutkundum. Göğsümdeki o eski sıkışıklık geri dönmüştü. "Sadece giyinmeme müsaade edin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tek başına gitmesine *imkânı yok* izin vermeyiz," dedi Noor. Ben fark etmeden yanıma sokuluvermişti. Şaşkın şaşkın ona baktığımda elimi sıktı.

"Esasen ben de Jacob'ın tek başına gitmesini asla salık vermezdim," dedi Bayan Blackbird, "ama siz henüz çok toysunuz, Bayan Pradesh. Ayrıca Leo Burnham ve adamları da orada olacak. Sizi görmelerine izin vermek arı kovanına çomak sokmaktan farksız olur."

"Biliyorum," dedi Noor kaşlarını çatarak. "Zaten ben de *kendimi* önermeyecektim..."

Buna içten içe memnun olmuştum; Noor'u bile isteye bir gölgenin yanına yaklaştırma fikri bile midemin kasılmasına neden oluyordu.

"İki arkadaşınızı seçin," dedi Bayan Blackbird, Noor'u duymazdan gelerek. "Giyinin ve üç dakika içinde benimle dışarıda buluşun."

Ve ardından bir hışımla kendi etrafında dönüp dışarı süzülerek kapıyı da arkasından çarparak kapattı.

Düşünmek için zamana ihtiyacım yoktu: Emma'yla Enoch'tan benimle gelmelerini istedim. Enoch baş belasının teki olsa da ve Emma'yla aramız şu anda pek tıkırında olmasa da ikisi de baskı altında cesur, hünerli ve gözü pekti. Onlara gözüm kapalı güvenebileceğimi biliyordum.

"Gidip eşyalarımı alayım," dedi Emma, suratı kararlılıkla sertleşirken ve ardından gıcırdayan basamakları uçarcasına tırmandı.

Enoch sırıttı. "Aman, *tamam*, madem öyle, arkanı bir kere daha kollayayım bari... İzninle, gideyim de birkaç tuzlanmış kalp alayım." Ve ardından Emma'nın peşinden koşturdu.

Göz açıp kapayıncaya kadar hepimiz üst kattaydık. Önceki gün aldığım yeni kıyafetlerimle botlarımı giydim ve herkesle vedalaştım. Arkadaşlarım koridorda arkama doluştular ve şans dileyip fısır fısır öğütler yağdırmaya başladılar. "*Onlara günlerini göster, Jacob*," dedi Hugh; "*Arkanı kolla!*" diye fısıldadı Horace endişeyle; "*Sakın Bayan Peregrine'in sözünden çıkma*," dedi Claire. Korkmuyormuş gibi davranmaya çalışıyordum ama midemin derinlikleri çoktan buz kesmeye başlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir an için Noor'la baş başa kaldık.

"Bunu yapabilecek tek kişi olduğun gerçekten doğru mu?" diye sordu bana. "Ymbryneler adına bu tür işleri yapan yetişkinler falan yok mu?"

"Eğer sandığım şeyse," dedim, "bu sorunu çözebilecek kimse yok."

"Biliyorum," dedi. "Sormadan edemedim." Cesurca bir ifade takınmaya çalışıyordu ama endişesini gizleyebildiği söylenemezdi. Kendiminkini gizleyebildiğimi umdum.

"Keşke gelebilseydin ama bence Bayan Blackbird haklı."

"Zaten burada yapacak çok işim var." Ne diyeceğini bilemezcesine duraksadı ama sonra, "Dün gece başka bir şey daha hatırladım. Küçücük bir çocukken annemle geçirdiğim günlerden. Evimizin garaj yolundan görebildiğim bir yol tabelası. Bunun bizi bir yere götürüp götürmeyeceğini bilmiyorum. Ama öğrenmem gerek," dedi.

"Kayda değer bir şey olabilir," dedim. "Burada iyi olacağından emin misin?"

"İlla biri için endişeleneceksek o *sensin*. Ben muhtemelen Millard ve diğerleriyle eski kitapları tarıyor olacağım."

Tuhaf arkadaşlarıma rahatça adlarıyla atıfta bulunduğunu duymak hoşuma gitti. Süratle bizden biri oluyordu.

"Onu bulacağından eminim," dedim. "Ve onu bulduğun anda yanında olmayı gerçekten çok isterim."

"Ben de öyle," dedi Noor.

Sonra boynuma atılarak bana sarıldı. "Kendine dikkat et," dedi göğsüme doğru. "Sana tek parça halinde ihtiyacım var."

Uzun bir an boyunca birbirimize sarılarak orada öylece dikildik. Kıpırdamak bile istemiyordum.

"İyi olacağım. Söz veriyorum."

"Öyle olsan iyi edersin."

"Ve çok geçmeden döneceğim."

Kafasının tepesini öptüm. Şampuan ve kitap kokuyordu. Kokusu burun deliklerimi doldurduğunda midemin derinliklerini istila etmekte olan buz azar azar da olsa erimeye başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"*Öhöm.*"

Enoch kollarını kavuşturmuş vaziyette basamakların tepesinde dikiliyordu.

Derken kapı çalındı ve Bayan Blackbird'ün, "Üç dakikanız doldu, Bay Portman!" diye bağırdığını duydum.

Emma'ya, Enoch'a ve bana Arka Bahçe'de yol gösterirken Bayan Blackbird'ün çıtı çıkmadı. Şafak henüz sökmemişti ve iç güvenlik muhafızları hâlâ dışarıda, sokağa çıkma yasağını uyguluyordu.

Bentham'ın evine vardık. Birkaç Zaman İşleri çalışanı dışarıda nöbet tutuyordu. Ayrıca birkaç muhafızın daha çatıda uzaklara bakmakta olduğunu görebiliyordum. Herkes teyakkuzdaydı.

İçeri girip merdivenleri tırmandık fakat her zamanki katlardan birinde durmak yerine tırmanmaya devam ettik. Müzakerelerin gerçekleştirilmekte olduğu döngüye açılan kapı ana Panoptidön koridorunda değil, Bentham'ın cam vitrinlerin içindeki antikalarından geçilmeyen tozlu tavan arasındaydı.

Odanın diğer ucunda güzel, eski bir asansör vardı. Bayan Blackbird'ün söylediğine göre döngü girişi burasıydı. Yeni olduğunu ve ymbryneler tarafından bilhassa barış müzakereleri için bağlandığını açıkladı. Kapının üstündeki küçük, pirinç düğmeye bastı ve asansörün kapısı kayarak açıldı. İçerisi göze ziyadesiyle hoş gelen, cilalı ahşaplarla kaplıydı. Arka duvarda, büyükçe bir manivelanın takılı olduğu bir panel vardı ve manivelanın etrafına dekoratif harflerle üç sözcük kazınmıştı: YUKARI, AŞAĞI ve DÖNGÜ.

"Lütfen orada kendinize dikkat edin. Amerika," diye mırıldandı, kafasını iki yana sallayarak, "çocuklara göre bir yer değildir."

"Görünüşe bakılırsa cenazemizi planlamaya pek hazırsınız," dedi Enoch, bizler asansöre binerken.

"Hiç de bile!" dedi Bayan Blackbird, ardından bizi yüreklendirmek istercesine gülümsedi. "Bol şans."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hadi hayırlısı, diye düşündüm ve ardından kolu DÖNGÜ sözcüğüne getirdim. Kapı kendiliğinden kayarak kapandı. Asansör kabini bir metre kadar alçaldı ama sonra sarsılarak durdu.

Enoch tedirgin tedirgin etrafına bakındı. "Bu nasıl iş—"

O daha cümlesini tamamlayamadan serbest düşüşe başladık.

Ayaklarım yerden kesildi ve son yemeğim tehditkârca gırtlağıma kadar geldi.

"*Burada... neler... oluyor?*" demeyi başardı Emma. Gerçi kulaklarım tıkandığı için onu güçlükle duyabilmiştim.

Ve ardından karanlığa gömüldük. Önce aniden hiddetle sola savrulduk, ardından duvara çarpıldık. Birkaç saniye sonra hoş bir çınlama duyuldu –*ding!*– ve ışıklar tekrar yandı. En nihayetinde sarsılarak durduk.

Kapı kayarak açılıp karanlıktan bir duvarı gözler önüne serdiğinde mide bulantısına karşı koymaya çalışarak ayakta sallanıyordum. Yüzümüze sıcak, nemli bir hava çarptı. Bu, iriyarı, terli bir adam tarafından kucaklanmaktan farksızdı.

"Neredeyiz?" dedi Enoch. O anda bir dehşet dalgasının benliğime yayıldığını hissettim.

Emma avucunun içinde küçük bir alev peyda ederek asansörden dışarı ihtiyatlı bir adım attı ve o loş ışık kayadan yontulmuş, uzun, engebeli bir tüneli gözler önüne serdi. Benden azıcık yüksek, azıcık da genişti.

Korkunç bir anı seline kapıldım ve sıcağa rağmen tenim buz kesti. En son buna benzer bir yere adım attığımda silahla vurulmuştum ve devasa ağaçları andıran bir mahlûk neredeyse sevdiğim herkesi öldürecekti.

Emma da benzer şeyler hissediyor olmalıydı. "Ah, Tanrım," dedi, "sakın bizi şeye göndermiş olmasınlar—"

"Aptallık etme," dedi Enoch. "Orası boyutlar arası heladan akıp gitti."

"Yerin sekiz yüz metre derinliğindeki bir altın madenindesiniz."

Bu Bayan Peregrine'in yankılarla ikiye, üçe katlanan sesiydi. Onu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duyunca içimiz hemencecik rahatladı. Bu bir kâbus değildi. O cehennemvari labirente geri gönderilmemiştik.

Derken bir ışık göründü ve ardından Bayan Peregrine elinde ışıl ışıl parlayan bir fenerle köşeyi döndü.

"Bayan P!" diye bağırdı Emma. "İyi misiniz? Neler oluyor?"

Biz ona doğru koştururken o da bize doğru koştu. Emma onu çabucak, sımsıkı kucaklayıverdi.

"Ben iyiyim," dedi Bayan Peregrine çarçabuk. "Fakat siz ve Bay O'Connor gelmemeliydiniz. Burası tehlikeli bir yer."

"O kadarını anladık," dedi Enoch. "Zaten biz de o yüzden geldik."

"Bayan Blackbird yanıma iki arkadaşımı almamı söyledi," dedim savunmaya geçerek, "ve ben de onları seçtim."

Bayan Peregrine'in bunu onaylamadığı her halinden belli oluyordu ama onları geri göndermeyi denemenin beyhude olacağını biliyordu. Bu beni hayrete düşürdü: Hep birlikte göğüs gerdiğimiz onca şeyden sonra hâlâ vesayetindekileri hafife alıyordu.

"Pekâlâ," dedi, kafasını iki yana sallayarak. "Ses çıkarmadığınız, yanımdan ayrılmadığınız, Amerikalılarla konuşmadığınız ve kafanıza göre çekip gitmediğiniz sürece burada kalabilirsiniz. Anlıyor musunuz?"

"Evet, hanımefendi," dediler hep bir ağızdan.

Bayan Peregrine başıyla onayladı. "O hâlde Marrowbone'a* hoş geldiniz, çocuklar. Başımız büyük belada."

"Bir *madenin* derinliklerinde barış müzakeresi düzenlemek hangi sivri zekâlının fikriydi?"

Enoch sorusunu sorarken Bayan Peregrine'in arkasından bağırmak zorunda kalmıştı. Bayan Peregrine öyle hızlı yürüyordu ki kelimenin tam anlamıyla onu tünellerde kovalıyorduk.

---

* (İng.) Kemikiliği. *–çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Burası yalnızca giriş. Müzakereler tepemizdeki kasabada, yani yüzeyde gerçekleştiriliyor. Keşke çağa uygun kostümler giyseydiniz." Tünelin bir diğer kolunu gösteren bir tabelaya işaret etti. Tabelanın üstünde KOSTÜM İŞLERİ yazıyordu. "Fakat şimdi vaktimiz yok ve ayrıca döngüdeki sıradanların çoğu zaten yakalandı."

"Yakalandı mı?" dedim.

Bana yanıt vermedi.

Bir başka asansöre geldik. İlkinden çok daha ilkel ve korkutucu görünüyordu. Tel kafesin içine doluştuk ve Bayan Peregrine yerdeki manivelaya asıldı. Bir yerlerde devasa bir motor kükreyerek can buldu ve asansör âdeta acı çığlıklar atarak yukarı doğru fırladı. Kapalı yerlerde kalma korkusu olan insanların en büyük kâbusunun içine düşmüştük: Bir süre boyunca tek görebildiğimiz dört bir yanımızdan akıp giden kayalar oldu.

"Uzun bir yolculuk olacak," dedi Bayan Peregrine, gürültünün içinde sesini duyurmak için bağırarak, "yani size bazı şeyleri anlatmanın tam zamanı. Ayrıca Marrowbone'da Amerikan casuslarının konuşmalarımıza kulak kabartmadığı bir yer bulmakta zorlanıyoruz."

Bayan Peregrine'in ne kadar yorgun göründüğü gözümden kaçmadı. Saçları darmadağın olmuş ve gömleği eteğinin içine yamuk yumuk sokulmuştu. Bunlar Bayan Peregrine'in asla gözden kaçırmayacağı türden ayrıntılardı.

"Bugün erken saatlerde bir kaçırılma hadisesi yaşandı. Kurban, Kuzey klanının önemli tuhaflarından biriydi ve Californio klanından biri tarafından kaçırılmış gibi görünüyordu. Hâliyle Kuzeylilerden bir birlik ymbrynelerin sert itirazlarına rağmen Californioların kampına gitti ve bir tutsak aldı. Derken büyük bir arbede çıktı ama neyse ki kimse canından olmadan onları durdurmayı başardık."

"Hikâyenin bundan ibaret olmadığını tahmin ediyorum," dedi Emma.

"Hayır. Suçu Californioların işlediğini düşündüren 'delil' fazla kusursuz ve bariz – o denli ki sonradan oraya yerleştirilmişe benziyor. Burnuma hortlak kokuları geliyor. Bu hadisenin hortlakların hapis-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

haneden firar etmesinden yalnızca birkaç saat sonra yaşandığından bahsetmiyorum bile. Bence gizlice döngüye sızdılar, kızı kaçırdılar ve bunu da Californioları töhmet altında bırakacak şekilde yaptılar. O esnada klanlar arasında barışı tahsis etme çabalarımızı mahvedecek bir çatışmanın çıkmasını da resmen garantiye aldılar. Bugün kasabanın ortasında savaş çıkmasına mâni olmak için çok uzun uğraşlar verdik. Ne var ki hortlakların sorumlu olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlayamazsak savaşı yalnızca ertelemişiz demektir."

"Ve bu işte bir gölgenin parmağı olduğunu düşünüyorsunuz," dedim. "O yüzden beni çağırdınız."

"Evet," dedi ymbryne.

"Benden kanıt bulmamı istiyorsunuz," dedim. "Benden başkasının göremeyeceği bir delil."

"Doğru."

"Jacob'ın bir savaşı önlemesini istiyorsunuz," dedi Enoch, sanki doğru duymamış gibi parmaklarından biriyle kulağını karıştırarak. "Hem de Amerikalılara *göremeyecekleri* bir kanıt sunarak?"

"Görmelerini sağlamanın bir yolunu bulmak zorundasınız," dedi Bayan Peregrine ve elini omzuma koydu. "Çok üzgünüm, oğlum. Ama şu anda tek umudumuz sensin."

O zifiri cehennemden çıkıp serin, parlak bir güne adım attık ve uzun süredir ilk defa nefes aldım. Bayan Peregrine bizi çabucak silahlı üç adamın yanından geçirdi. Adamlardan biri kabarık kürklere sarınmış bir dağ adamına benziyordu. İkincisi geniş siperlikli şapkası ve uzun, deri pardösüsüyle tıpkı bir kovboy gibi giyinmişti. Takım elbiseli ve kravatlı üçüncüsü ise Leo Burnham'ın adamlarından biri olmalıydı. Birbirlerine öyle dik dik bakıyorlardı ki oradaki varlığımızı doğru düzgün fark etmediler bile.

"Amerikan klanlarının her birinden bir nöbetçi," dedi Bayan Peregrine alçak sesle. "En iyisi göz teması kurmamak."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ardından bizi gideceğimiz yere götürecek aracın başına geldik. Açıkçası posta arabası gibi bir şeyle karşılaşmayı bekliyordum. Fakat payımıza atların çektiği, cam muhafazalı bir cenaze arabası düştü.

"Bu kadar kısa zamanda ayarlayabildikleri tek araç buydu," dedi Bayan Peregrine özür dilercesine. "Binin."

Enoch ohladı. Emma suratını ekşitti ama yorumda bulunmadı.

Şimdi tartışmanın zamanı değildi.

Cenaze arabasının muavini arka kapıyı bizim için açınca hepimiz bindik. İçeride dik oturmamıza yetecek kafa boşluğu ancak vardı.

"Ne kadar şık!" dedi Enoch, elini siyah kadife perdelerin üstünde gezdirirken. Üç gündür ikinci kez, cesetlere tahsis edilmiş bir yeri işgal ediyordum. Sanki evren bana bir şey söylemeye çalışıyordu ve öyle üstü kapalı imalarda bulunmaya da zahmet etmiyordu.

Bayan Peregrine uzun sakallı, düz suratlı bir adam olan sürücüye bir şey söyledi. Adam dizginleri şaklattı ve muavini silahlı üç adamla birlikte geride bırakarak harekete geçtik.

Ormanlardan ve tepelerden ibaret bir manzara iki yanımızdan akıp gidiyordu. Ağaçlarla kaplı olmayan tepelere ise madencilik makineleri serpiştirilmiş gibiydi: Daracık rayların üstündeki vagonlar hafriyat kayalarıyla doluydu; makineler havaya su buharı ve duman kusuyordu; etrafta cüruf yığınları vardı. Birkaç gerçek madenci sağda solda yorgunluktan küreklerine yaslanmış, sigaralarını tüttürüyordu. Bunların o döneme ait, döngünün içinde kısılıp kalmış sıradanlar olduğunu varsaydım.

Yolculuğumuz sırasında Bayan Peregrine bize klanların kamplarını gösterdi. Kuzeyli delegasyonu ormanın kıyısına kurulmuş bufalo derisinden çadırlarda kamp yapıyordu. Californiolar kasabanın sınırındaki Fakirhane adı verilen gecekondu mahallesine yerleşmişti. Leo'nun Beş Bölge klanı ise Marrowbone'un en iyi (ve tek) konaklama yeri olan Eagle Pass Hotel'de kalıyordu.

"Öyleyse ymbryneler nerede uyuyor?" diye sordum.

"Ağaçlarda," dedi basitçe.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Güçlü bir rüzgârda uçuvereceklermiş gibi görünen kümesten hallice evlerden oluşan Fakirhane'den geçerek kasabaya girdik.

Birkaç blok sonra Marrowbone'un göbeğindeydik ve burası kendi gözlerimle gördüğüm ilk hakiki Eski Batı kasabasıydı. Sokaklar izlediğim kovboy filmlerinden yola çıkarak görmeyi umduğum eyer dükkânları, silah ustaları ve barlardan ibaret her zamanki çeşitlilikle kaplıydı. O filmlerden tek bir farkı vardı: Etrafta kimsecikler yoktu.

Atlar yavaşlayarak durdular. Bayan Peregrine sürücüye seslenip sorunun ne olduğunu sordu.

"Bir adım daha öteye gitmem," dedi adam. Atlarından birinden tiz, gergin bir inilti yükseldi.

"Görünüşe bakılırsa durağımıza geldik," dedi Bayan Peregrine ve hep birlikte cenaze arabasından indik.

"Herkes nerede?" diye sordum.

Bayan Peregrine sokağın yukarısına işaret etti. "Az ilerideler."

Gözlerimi kıstığımda onları gördüm. Düzinelerce insan sokağın iki yanındaki sayvanların gölgesinde dikiliyor, varillerle vagonların arkasında saklanıyordu. Kuzeyliler solumuzdaydı ve sağımızdaki Californiolarla bakışıyorlardı. Biz onlara doğru yürürken –evet, onlara *doğru*– iki klanın maden girişindeki silahlı adamlar gibi bir tür sessiz açmaz içinde oldukları süratle açıklık kazandı.

"Tarafsız zümre!" diye bağırdı Bayan Peregrine biz yaklaşırken. "Ateş etmeyin!"

"Ateş etmeyin!" diye bağırdı sokağın Kuzeylilere ait tarafından biri.

"Ateş etmeyin!" diye yanıtladı Californioların tarafı.

Bir başka ymbryne dükkânlardan birinden fırladığı gibi ahşap basamaklardan inerek telaşla bize doğru koşturdu. Bu Bayan Cuckoo'ydu. Metalik gri saçları ve koyu renkli teni Marrowbone'un güneş yüzünden rengi atmış, tebeşirimsi sokaklarının aksine capcanlı görünüyordu.

"Alma!" Endişeli ve nefes nefeseydi. Bakışları bana kaydı. "Güzel, onu bulmuşsun. Herkes bekliyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hiçbir saldırı girişimi oldu mu?" diye sordu Bayan Peregrine. "Veyahut silahına davranan?"

"Henüz olmadı, mucize eseri," dedi Bayan Cuckoo.

Hemen Bayan Cuckoo'nun peşine takıldık ve ayakkabılarımızın dövdüğü tahta kaldırımlardan yükselen kof sesler eşliğinde geldiği yoldan geri döndük. Kuzeylilerin saflarında, omzunda taşıdığı en az otuz santim kalınlığında ve altı metre uzunluğundaki devasa kütüğü cirit misali atmaya hazırlanan asık suratlı kadını görene dek Bayan Cuckoo'nun neyden bahsettiğini kafamda canlandıramadım. Onun az ötesinde kemerlerinden ölü kuşlar sarkan, elleri tüfekli iki adam dikiliyordu. Adamların yanındaysa, önündeki koca kayayı parmağının ucuyla bir o yana bir bu yana yuvarlayan küçük bir kız vardı. Californio cephesinde, kovboy şapkalı bir oğlan ellerini ovuşturarak sokağın karşısına pis bakışlar atıyordu. Gözüm parmaklarının arasında can bulan elektrik kıvılcımlarına takıldı. Derken ondan bile küçük bir oğlanın göğsüne kayışla tutturulmuş fişeklikle korkusuzca dikildiğini gördüm. Kafasındaki Meksika şapkası o kadar büyüktü ki kulaklarını aşağı doğru bastırıyordu.

Sokağın iki tarafı da silah sallayan hem tuhaf hem de geleneksel insanlarla doluydu ve en ufak bir şiddet eyleminin kanlı bir savaşı tetikleyeceği gün gibi ortadaydı.

Bayan Peregrine durup bize döndü. "Klan liderleriyle buluşmak üzereyiz," dedi. "Sizinle konuşulmadığı takdirde sakın ağzınızı açmayın." Ardından dönüp bir kapıdan geçti. Biz de onun peşinden içeri girdik. Barı ve masaları görüp dökülmüş biranın ekşimtırak kokusunu da alınca buranın bir bar olduğunu tahmin ettim.

İçeride, bar tezgâhının yakınındaki masalardan birkaçının etrafına yerleşmiş yaklaşık on kişi vardı. Biz içeri adımımızı atar atmaz sessizliğe gömüldüler ve dönüp bize baktılar. Bayan Cuckoo önümüzü kesip, "*Bekleyin*," diye tıslarken Bayan Peregrine tekerlekli sandalyedeki beyefendi görünümlü bir adamın yanına yaklaştı.

"*Bu Bay Parkins*," diye fısıldadı Bayan Cuckoo bize, "*Californio klanının lideri*." Kabarık bir bufalo postuna bürünmüş adamın teki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

parmak eklemleri arasında bir bozukluk gezdirirken odanın karşı tarafından bakışlarıyla Parkins'e âdeta ateş ediyordu. "Antoine LaMothe, Kuzeyli klanının lideri," diye ekledi Bayan Cuckoo. Liderlerin iki yanında özel korumaları olduğunu varsaydığım adamlar dikiliyordu. Bunlardan biri kürk avcısı gibi giyinmişti, diğeriyse tıpkı John Wayne'e benziyordu. Adının Bayan Wren olduğunu hatırladığım ufak tefek, zarif bir kadın alçak sesle LaMothe'la konuşuyordu.

"Ve Leo Burnham de şurada," dedi Bayan Cuckoo, "gerçi sanırım onu zaten tanıyorsunuz."

Bu oydu, evet. Şahsına has ince çizgili takım elbisesi, krem rengi fötr şapkası ve mor kravatıyla bir dirseğini bara dayamış, içkisini yudumlarken yüzünde belli belirsiz bir keyifle gelişmeleri izliyordu. Gidip o çirkin suratına bir yumruk indirmek için duyduğum güçlü arzuya karşı koydum.

Bayan Peregrine hâlâ sessizce ve telaşla LaMothe'la konuşmakta olan Bayan Wren'in yanına gitti. İkili bir süre daha tartıştan sonra konuşma sırası Bayan Peregrine'e geldi. Dudaklarını okumaya çalışsam da pek başarılı olamadım. Fakat görünüşe bakılırsa Bayan P'nin de pek başarılı olduğu söylenemezdi. LaMothe kafasını hiddetle iki yana sallıyordu.

Californio klanının lideri Parkins onların münakaşasını izlerken daha fazla dayanamayıp elini güm diye tekerlekli sandalyesinin kolçağına indirdi. Öfkeden burnundan soluyordu.

"Şunlara lanet olası bir *şans* tanı, LaMothe," diye bağırdı.

LaMothe kendi etrafında döndü. Suratı kıpkırmızı kesilmişti. "O hâlde sen de lanet olası toprak işçimi geri ver!"

"O lanet olası toprak işçini biz *kaçırmadık*!" diye parladı Parkins.

İki tarafın da fedaileri teyakkuza geçerek ihtiyaç doğması halinde silahlarına davranmaya hazırlandılar.

"Muhakkak öyledir!" dedi LaMothe. "Zaten son elli yıldır onlardan birini ne kadar çok istediğini söyleyip duran da bendim!"

Parkins'in sandalyesi kendiliğinden birkaç metre ilerledi. "Onu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

J. M. Parkins

biz kaçırmadık, nokta! Şimdi diyeceklerimi iyi dinle, ya kaçırdığın kızı gün batımına kadar kampımıza geri getirirsiniz ya da gününüzü görürsünüz!"

Kaşlarımı çattım. Olanları takip etmekte zorlanıyordum. İki klan lideri karşılıklı tehditler yağdırıp küfürler savururken kafam ikisi arasında mekik dokuyan bir pinpon topundan farksızdı.

"Niye gün batımını bekleyesiniz ki?" diye bağırdı LaMothe. "Hadi, şimdi gelin!" Bir süredir LaMothe'un kabanının kıvrımları arasında saklanan iki rakun kafalarını çıkarıp Parkins'e hırladı. Kuyruklarından adamın kabanının astarına bağlıydılar.

Bayan Peregrine ve Bayan Wren sakinleşmeleri için adamlara yalvarırken Bayan Cuckoo da Enoch'u, Emma'yı ve beni yavaşça kapıya doğru götürüyordu.

Ne var ki kapının Leo'nun adamlarından biri tarafından dışarıdan tutulduğunu öğrenmemiz pek uzun sürmedi.

Leo Burnham yaslandığı bardan doğruldu, LaMothe'la Parkins'in arasına girdi ve, "KESİN SESİNİZİ, HEPİNİZ!" diye bağırdı.

Ve şaşırtıcı bir şekilde seslerini kestiler.

"Antoine, yapmamış olabileceği bir şeyden ötürü Parkins'e savaş açmayı gerçekten istiyor musun?"

"Ama *yaptı*," diye hırladı LaMothe ki böylelikle az kalsın bir ağız dalaşı daha başlatacaktı.

"Fikir ayrılıklarımızı çözüme kavuşturmak için kuşların bizi bu taşra döngüsüne sürüklemesine izin vermedik mi? O hâlde eğer bu işin Parkins'in başının altından çıkmadığına inanıyorlarsa en azından bırakalım da bunu bize kanıtlasınlar."

"Ben de aynen böyle düşünüyorum!" dedi Parkins.

"Teşekkür ederim, Leo," dedi Bayan Wren. "Ağzına sağlık."

"İyi," dedi LaMothe meydan okuyan gözlerle Bayan Peregrine'e bakarak. "Söyleyeceğinizi söyleyin."

Leo başparmağıyla bize işaret etti. "Bunlar şu bahsettiğin becerikli dedektifler mi, Peregrine? Hani şu Fransız'ın eteğinin altında saklananlar?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kimsenin saklandığı yok," dedim ve öne çıktım.

Leo'nun suratındaki ifadenin değiştiğini gördüm. En sonunda beni tanımıştı.

"Dur bir dakika," dedi. "*Bu* velet mi?" Kafasını iki yana sallıyordu. Az kalsın gülecekti. "Bu ne cüret, Peregrine."

"Onu tanıyor musun?" dedi LaMothe.

"Baş belasının tekidir. Ayrıca büyükbabası da bir suçluydu."

Dudağım seğirdi. Onu tokatlamak istiyordum. Bayan Peregrine, *Ben hallederim*, dercesine bir elini sırtıma koydu. "İki konuda da yanılıyorsun. Seni temin ederim ki Jacob dünyadaki en iyi, en parlak ve en başarılı gölge iz sürücüsüdür."

"Birden fazla mı var?" dedi Leo, gözlerini kısarak bana bakarken.

"Onları görebiliyor, beş yüz metreden hissedebiliyorum," dedim.

Konuşmaya devam edip onları nasıl kontrol edebildiğimden de bahsedecektim ama Bayan Peregrine omzumu sıkarak sözümü kesti.

"Tespit kabiliyeti çok sayıda tuhafın hayatını kurtardı," dedi çarçabuk.

Leo bunu kabullenmeye isteksiz görünüyordu ama kısa bir iç çatışmanın ardından pes etti. Leo onu görmeye bile tahammül edemezken son birkaç gündür Bayan Peregrine'in onun güvenini kazanmak için elinden geleni yaptığı ortadaydı.

"Bu işin içinde gölge parmağı olduğunu sana düşündüren nedir?" diye sordu Leo, beni süzmeye devam ederken.

"Deneyim ve sezgi," dedi Bayan Peregrine. "Ben kanıtlayamam ama sanırım Jacob yapabilir." Parkins'le LaMothe'a döndü. "Ve eğer ikna edici bir delil bulamazsa, size daha fazla köstek olmayacağız; aranızdaki sorunu istediğiniz gibi çözebileceksiniz."

"Ama sizi uyarıyorum," dedi Bayan Wren. Suratı solgun ve kasvetliydi. "Eğer savaş çıkaracak olursanız ymbryneler taraf tutmayacak ve engin dünyanın döngüleri size sonsuza dek kapalı olacak."

Leo güldü. "Dünyanın geri kalanının canı cehenneme."

Rakunları yine başlarını uzatıp Parkins'e kindarca hırlarken,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nereye istiyorlarsa baksınlar," dedi LaMothe tiksintiyle. "Ben yolun sonunun nereye çıkacağını zaten biliyorum."

Yolun başladığı yer, Kuzeyli klanının kasabanın sınırındaki kampıydı. Kamp hayvan derisinden yapılma geniş (ve epey etkileyici) çadırlardan oluşuyordu. Bazıları ince düşünülmüştü, bazılarına kapı ve pencereler açılmıştı hatta LaMothe'a ait olduğunu tahmin ettiğim bir tanesi iki katlı bir bina yüksekliğindeydi. Bir diğeriyse epeyce tepemizde ağaçlara asılmıştı.

LaMothe bizi kızın –adı Ellery'ydi– kaçırıldığı çadıra götürdü. Çadırın ormanlık alana bakan arka tarafını ve yırtılan yeri gösterdi. Sonra sıra kaçırıldığı esnada uyumakta olduğu yatağa geldi.

Olay günün erken saatlerinde olmuştu.

Bir boğuşmanın yaşandığına işaret eden apaçık emareler vardı –tepetaklak edilmiş bir karyola, yerlere saçılmış özel eşyalar– fakat bunların hiçbirini klasik gölge saldırılarının emarelerinden sayamazdım. Çimenlerde dillerin sağı solu kamçılamasına bağlı piton şeklinde çöküntü izleri yoktu. Belirgin bir şekilde uzun ve jilet gibi keskin dişlerin ardında bırakacağı türden ısırık izleri yoktu. Ve en can sıkıcısı da gölge kalıntısından, yani göz yuvalarından aralıksız akan şu pis kokulu, siyah yapışkan maddeden de eser olmamasıydı. Ne var ki klan liderleri ve ymbryneler beni iş üstünde izliyorlardı ve eğer hüsranımı belli edersem sorun çıkacağını biliyordum. Hâliyle ben de Ellery'nin yastığını yakından inceliyormuş gibi yaptım ve çadırın duvarındaki uzun yırtığın dokusuyla ilgilenir gibi göründüm.

Bu arada Emma'nın hortlakları görmüş olmaları umuduyla çadırın dışındaki insanlara onların sabıka fotoğraflarını gösterdiğini duyabiliyordum ama Emma eli boş dönmek üzereydi.

Kaygılanmaya başladım. Başarısız olmaktan ve tepeden tırnağa silahlı iki tuhaf klanı arasında bir savaş patlak verirse bu döngüden çıkamamaktan korkuyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

LaMothe'un sabrı tükenmek üzereydi. Hiçbir şey bulamadığımı hissetti ve emir erlerinden birinden *onların* topladıkları kanıtları getirmesini istedi.

"Bunu ağaçlardan birine saplanmış hâlde bulduk." Elindeki çantadan bir bıçak çıkarıp havada sallandırdı. "Çadırı kesip açmak için kullanılan bıçağın ta kendisi – öyle olduğu tırtıklı kenarından anlaşılıyor. Ayrıca onlara ait." Bıçağın deri kabzasına oyulmuş sembole işaret etti. Bu örgülü bir kemendin içine kondurulmuş bir *C* harfine benziyordu.

"Bizimkilerden biri," diye itiraf etti Parkins, "ama buraya nasıl geldiğini bilmiyoruz."

"Tabii bilmezsin!"

"Bizden çalınmış olabilir!" dedi Parkins. "Belki de şu hortlaklar tarafından kasıtlı olarak buraya bırakılmıştır!"

LaMothe'un çam yarması gibi fedaisi öne çıktı. "Peki ya sürüklenme izleri?" dedi. "Dosdoğru kampınıza çıkıyorlar!"

"O da bir düzmece olabilir!" diye bağırdı Parkins. "Kimbilir, belki de *bizimkilerden* birini indirmeye bahane aradığınızdan o izleri *siz* yapmışsınızdır!"

Ortamdaki duygusal sıcaklık kaynama noktasına yaklaşıyordu.

"Hey, hey, beyler!" dedi Bayan Wren, kendini iki öfkeli adamın arasına atarak. "Şahsen ben Jacob'ın aradığımız delili bulacağından eminim."

"İz üstündeyim!" diye yalan söyledim biraz daha zaman kazanmak için. "Bana bir dakika daha verin!"

Bayan Peregrine yanımda bitiverdi. "*Şaka yapmadığınızı umarım*," diye fısıldadı.

Suratımı ekşittim.

Yüzünden düşen bir parça oldu.

Bir an için umudunu kaybetmiş gibi göründü ama sonra dikkati dağıldı ve yüzü ilhama benzer bir kıvılcımla yeniden aydınlandı.

Diğerlerine döndü. "Affedersiniz!" dedi yüksek sesle. "Bay Portman önemli bir ilerleme kaydetti! Lütfen bizi takip edin!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Uzun adımlarla çadırdan çıkarken işaretparmağını kıvırarak beni yanına çağırdı.

"Tam da şüphelendiğim gibi!" dedi heyecanlıymış ayaklarına yatarak. "Son derece net bir göz akıntısı izi!"

"Ne *izi*, ne *izi*?" dedi LaMothe.

"Göz sızıntısı. Her gölge sürekli yağlı gözyaşları akıtır. Onları da yalnızca Jacob görebilir – ve *gördü*! İzler şu tarafa doğru gidiyor!"

"Jacob, bu harika!" dedi Emma, solgun yanaklarına yeniden renk gelirken.

Enoch omzumu hafifçe yumrukladı. "Günün birinde senin de bir işe yarayacağından emindim."

Ben elbette şaşkınlıktan küçük dilimi yutmuştum. Bayan Peregrine neyin peşindeydi?

"*Ormanın sınırı boyunca uzanan damlacıklar görüyorsun*," diye tısladı kulağıma çarçabuk.

Başka seçeneğim olmadığından ona ayak uydurdum ve iz sürüyormuş gibi davrandım. Ormanın sınırı boyunca yürüdük. Bayan Peregrine hep yanı başımdaydı. Bu tepesi atmış kovboylar ve dağ adamları en nihayetinde tüm bunları uydurduğumu fark ettiğinde birinden birinin beni vuracağından emindim. Fazla uzun da sürmeyecekti çünkü sürü yavaş yavaş huzursuzlanıyordu.

LaMothe homurdanmaya başladı.

"Hangisi daha olası?" diyordu. "Görünmez bir canavarın Ellery'mi kaçırıp suçu Parkins'in ve halkının üstüne atması mı? Yoksa Californio süprüntüsünün en nihayetinde onu kaçırmış olması mı? Herkes onun bir toprak işçisine ne kadar çok ihtiyacı olduğunu biliyor; andaval çiftçiler olduklarından hiçbir şey yetiştirmeyi beceremiyorlar."

Bir süredir mizacının aksine çıtını çıkarmayan Leo, "Bir şey söylememe izin verin," dedi. "Bunu söylemek istememiştim çünkü gurur duyduğum bir şey değil. Ne var ki birkaç gün önce bir hortlak saldırısına maruz kaldık. Bir gölgeyle inime dalıp gelecek vadeden bir vahşiyi burnumun dibinden kaçırdılar. *Evimin içinden*."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onu *gördün* mü?" dedi Parkins fedaisinin ittiği, engebeli zeminden birkaç santim yukarıda öylece süzülen sandalyesinde dönerek.

"Hayır, John, lanet şeyler görünmez. Fakat adamlarımdan birinin onun tarafından odanın diğer ucuna fırlatıldığına şahit oldum. Ayrıca inanılmaz kötü bir kokusu var..."

Aman Tanrım, diye düşündüm. Burnham, H'nin hortlak olduğunu sanmıştı. Bu kesinlikle mantıklıydı. H o gölgeyi hortlaklara taş çıkarırcasına kontrol ediyordu ve cesedini bulduklarında gözleri yerinde yoktu. Hâliyle aksini kanıtlayacak gözbebeklerinden de yoksundu.

"Hâlâ zerre kadar mantıklı gelmiyor," dedi LaMothe. "Onlar neden Ellery'yi kaçırsınlar ki? Tereyağından kıl çekercesine kaçırabilecekleri başka tuhaflar var. Hortlakların yetiştirilecek ekinleri ya da ekilip biçilecek toprakları mı var?"

"Kargaşa yaratmak için," dedi Bayan Wren kasvetle. "Tuhafların dünyasının geri kalanına kargaşanın hâkim olması onların ekmeklerine yağ sürer. Bizim dikkatimiz dağınıkken asıl planlarını hayata geçirebilirler."

"Neymiş... o plan?" diye sordu LaMothe.

Bayan Wren iç geçirdi. "Keşke bilseydik."

Tüm bunlar olup biterken ben hâlâ yeni damlacıklar bulma numarası yapıyordum. Bayan Peregrine arada sırada başını kaldırıp ağaçlara bakıyordu ve orada artık her ne gördüyse yönümü biraz değiştirmem için beni iki kere dürtükledi.

Derken bir tane gördüm. Hem de *gerçek* olanından. Gözlerime inanamıyordum—

Ayak izi ebadında çiğnenmiş çimenler ve onun orta yerinde siyah bir leke. Pat diye durdum ve iki büklüm olarak lekeyi incelemeye koyuldum.

"Ne oldu, evlat?" dedi Parkins.

"Kalıntı!" diye yanıtladım, heyecandan dilimi tutamayarak. "Yani, şey, epey büyük bir tane."

Parmağımı birikintiye daldırdım. Birazını iki parmağımın arasın-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da ezdim. Hâlâ ıslaktı. Derken parmak ucumdaki deri yanmaya ve zonklamaya başladı.

Lanet olsun. Hakikaten asidikti bu. Elimi silmeden evvel parmağımı burnuma götürüp kokladım. Başka bir şeyle karıştırılması imkânsız çürümüş et kokusu burun deliklerimi doldurduğunda az kalsın öğürecektim.

Bu kesinlikle bir gölgeydi.

Hem de öyle alelade bir gölge değildi. Dövüş ringinden kurtardığımdı. Yani yakın zamana kadar Panoptidön'e güç veren gölgenin ta kendisiydi.

"Hangisi olduğunu biliyorum," dedim. "Kokusundan tanıdım."

"Tıpkı yaman bir tazı gibi," dedi Leo hayretle.

Şaşkınlık içinde Bayan Peregrine'e baktım. *Nereden biliyordunuz?*

Yalnızca gülümsemekle yetindi.

İzi –gerçek olanı– çabucak takip ettim. Siyah damlacıklar gölgenin yavaşladığı yerlerde toplanmış, süratle hareket ettiği yerlerdeyse seyrelmişti. Nerede olduklarını anlamam için damlacıkları illa gözümle görmek zorunda değildim; bazılarının kokusunu da alabiliyordum. Hatta kimilerinin kokusunu üç, dört metre öteden bile alabildiğim oluyordu.

İz, ağaçlıktan madene doğru uzanıyordu. Ne var ki girişin etrafından dolaşıp yan tarafta son buluyordu. Yaklaşık otuz santim çapındaki gölge salgısı birikintisini de işte orada buldum. Burada uzun bir süre beklemişti.

Tam birikintiye yakından bakmak için eğilmiştim ki LaMothe'un adamlarına seslendiğini duydum. Çömelip yerdeki bir şeyi incelediler. Ayağa kalktıklarındaysa LaMothe elini Bayan Peregrine'e uzattı. Küçük, beyaz bir şey avucunun içinde kıvranıyordu.

"Bu da nedir?" diye sordu Bayan Peregrine.

"Ellery'nin kurtçuklarından biri," dedi LaMothe. "Korktuğunda ya da üzüldüğünde göz bandının altından firar ettikleri olur."

"O hâlde burada olduğunu biliyoruz. Tıpkı gölge gibi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu da her şeyi kanıtlıyor!" dedi Parkins. "Kızı kaçıran hortlaklarla gölgeleriydi. Onu döngüden alıp götürdüler."

"Ama muhakkak döngüden çıktıklarını gören biri olurdu," dedi Leo. "Dört bir yanda muhafızlarımız var."

"Eğer şuradan gittilerse kimseye görünmezler," dedi LaMothe ve sırtını yamaca vermiş devasa kayanın oraya doğru yürüdü. "Biri itmeme yardım etsin."

Yedimizin birden itmesi gerekti ama en sonunda kayayı yana doğru birkaç adım yuvarlamayı başardık. Kayanın arkasında karanlığa doğru uzanan bir tünel vardı.

"Bir yaşıma daha girdim," dedi Parkins. "Burası madenin arka kapısı mı?"

"Ve döngünün," dedi Leo.

"Bir gölge hiç zorlanmadan şu kayayı yerinden oynatabilir," dedim.

"Evet, sanırım mevzu açıklığa kavuştu, öyle değil mi?" dedi Parkins bıkkınlıkla. "Şimdi, LaMothe. Seninkiler kızımı bir an önce geri getirseler iyi olur. Hadi, şimdi ikileyin."

LaMothe güldü. "Ah, daha bitmedi. Biz Ellery'yi geri alana kadar da bitmeyecek."

Parkins kelimenin tam anlamıyla öfkeden zangır zangır titriyordu. "Şimdi, söyleyeceklerimi iyi dinle, LaMothe – *vahşisi* hortlaklar tarafından kaçırıldığı hâlde Burnham müzakerelere ayak diremiyor..."

"Bu durum farklı. Barış müzakereleri yapmamız gerekirken bana karşı bir savaş açıldı."

"Bay LaMothe, lütfen makul olunuz," diye yalvardı Bayan Wren.

Adam ymbryneye çıkıştı. "Pekâlâ, o zaman şuna ne dersin? Bu hortlakların hapishanenizden kaçanlar olduğunu söylüyorsunuz. O hâlde ya durumu kontrol altında tutamıyorsunuz ya da onları kasten salıverdiğinizi farz etmekten başka seçeneğim kalmayacak."

"Bu ne saçmalık!" diye haykırdı Bayan Wren.

"Aslına bakarsan bal gibi de haklı," dedi Leo. "Siz kuşlar hort-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

laklara ve canavarlarına güya aylar önce dur diyecektiniz. Şimdi yine kıyamet mi koparıyorlar? Bu kadar beceriksiz kimselere güvenmemizi nasıl bekliyorsunuz?"

LaMothe hırlayan rakunlarını benden yana döndürdü. "Yani şimdi sen on parmağında on marifet olan meşhur bir iz sürücüsün, öyle mi?" dedi. "Öyle olsan iyi edersin."

LaMothe bana doğru bir adım attı ve elime küçük bir kart tutuşturdu. Bu belden aşağısı kabarık siyah elbisesi tarafından yutulmuş, göz bandı takan bir kızın fotoğrafıydı.

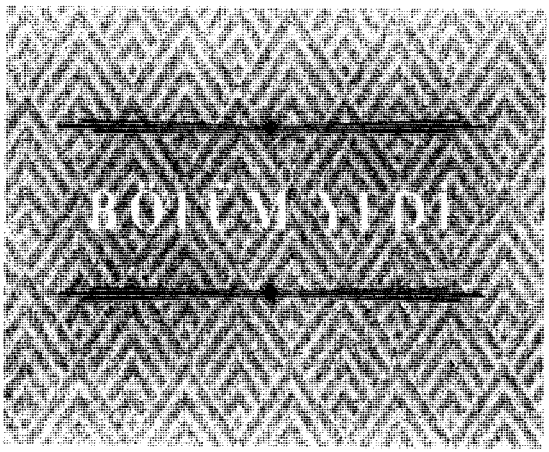
"Hayır." Bayan Peregrine fotoğrafı elimden kaptı. "Jacob'ı bu işe karıştırmıyoruz."

"Onu bu işe bulaştıran sendin," dedi LaMothe. Gözleri yanan kömürleri andırıyordu. "Pisliğini temizle, Peregrine. Ya kızımı geri getir ya da barış anlaşmasını unut."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Çok üzgünüm, Jacob. Sizi bu işe bulaştırdığıma çok pişmanım."

Bayan Peregrine, Emma ve Enoch beni tünellerde takip ediyordu. Bense gölgenin göz akıntısının izini sürüyordum. Onu burada takip etmek daha kolaydı ama acaba döngünün öteki yanında ne olacaktı?

"Ya beceremezsem?" dedim. "Daha önce hiçbir gölgenin izini bu şekilde sürmedim. Ben tuhafların kokusunu kilometrelerce öteden alabilen Addison gibi değilim."

"Sizin yapabildiğiniz şey daha bile iyi. Onların varlığını hissedebiliyorsunuz."

İz, Amerikalıların kullandığı döngü girişine çıktı. Bu da bir asansör olmasına rağmen şimdiki zamana çok daha yumuşak bir geçiş yaptık. Turistlerle dolu bir lobiye adım attık.

"Umarım harika zaman geçirmişsinizdir!" Pişmiş kelle gibi sırıtan bir tur rehberi tişörtüme üzerinde *Olde Time Altın Madeni'ni gördüm ama elime geçen tek şey bu dandik çıkartma oldu!* yazan bir çıkartma yapıştırıverdi.

Çıkışın yanındaki kilime nüfuz etmiş siyah bir leke gözüme çarptı. Gölge buradan günümüze adım atmıştı.

Gölgenin ardında bıraktığı iz dışarıda da devam ediyordu. Onun peşinden kaldırımın sonuna kadar yürüyüp bir köşeden döndük. Onu takip etmek gittikçe kolaylaşıyordu. Öyle ki bir yerden sonra iz peşinde sağa sola bakınmayı bıraktım. Burnum ve daha da önemlisi midemdeki bir his bana nereye gideceğimi söylüyordu. Kendimi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

pencerenin pervazında soğumakta olan turtanın etrafa yayılan kokusunu takip eden eski bir çizgi film karakteri gibi hissediyordum.

Şehrin kalabalık merkezinden geçerken beraberimdekilerin eski giysilerinin dikkat çekeceğinden endişe ettim. Ta ki etrafıma daha dikkatli bakana kadar. Dört bir yanımız Eski Batı'ya has kılıklara bürünmüş, tepeden tırnağa kovboy kostümlü adamlar ve eski zaman hanımefendileri gibi giyinmiş kadınlar tarafından kuşatılmıştı. Eski binaların çoğu muhafaza edilmişti. Bir zamanlar kanun tanımaz bir sınır kasabası olan yer Vahşi Batı temalı bir tür açık hava parkına dönüşmüştü ve Eski Batı'ya özgü kılık kıyafetlerle fotoğraf çektirebiliyor, hediyelik eşya satan dükkânlardan deri tozluk, kovboy şapkası ve çakma bufalo kemiği satın alabiliyor, meşhur düellolaların kostümlü canlandırmalarını izleyebiliyordunuz. O anda kasaba meydanında bir tanesi sahneleniyordu. Öyle ki yanık tenli turistlerle odaklanma sorunu yaşayan yaramaz çocuklarından oluşan kalabalık düelloculara tezahürat ediyordu. Kendimi döngüde hâlâ sürmekte olan gerçek silahlı düelloyu düşünmekten alamadım. Bu kasaba bir döngü girişi için hakikaten mükemmel bir kılıftı. Tuhaf kostümlere bürünmüş tuhaf insanların geliş gidişleri burada kimsenin ilgisini uyandırmazdı.

"Bu sıradanlar için eğlenceli mi?" diye sordu Enoch. "Birbirlerine ateş eder *gibi* yapan insanları izlemek yani?"

"Gözünüzü dört açın," diye tısladı Emma, kalabalıktaki yüzlere göz gezdirirken. "Murnau ve diğer hortlaklar hâlâ civarda olabilir. Onlar bizi görmeden onları görmemiz en iyisi olur."

Son söylediği beni tekrar gerçekliğe döndürdü. Şu anda hortlak avındaydık ama eğer peşlerinde olduğumuzu anlarlarsa bu onların da bizi avlamaya başlayacağı anlamına gelirdi. Bu fikir bir süredir kafamı kurcalayan ama Amerikalıların önünde soramadığım bir soruyu prangalarından kurtardı:

"Bayan P, gölge kalıntısının başladığı yeri nasıl bildiniz?"

Emma'nın kafası zınk diye bana döndü. "Ne dedin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çadırda hiç kalıntı yoktu," dedim. "Onu uydurdum. Asıl iz binlerce adım öteden başlıyordu ve her nasılsa beni ona götüren Bayan P oldu." Beklenti dolu gözlerle ona baktım.

Esrarengiz bir gülümsemeyle bakışlarıma karşılık verdi. "Biz olay mahallini incelerken hortlakların Marrowbone döngüsüne hiç ayak basmadıklarını fark ettim. Bizzat gelmek yerine gölgelerini göndermişlerdi. Tabii biriyle birlikte. Çok dikkat çekmeyecek biriyle. Kızın çadırına giren, onu kaçıran ve gölgenin beklemekte olduğu yere, yani sizin kalıntılara rastladığınız yere sürükleyen de yine o kişiydi."

"Ama o kişinin izini nasıl sürdünüz?"

"Ymbryne içgüdüsü," dedi.

Enoch homurdandı. "Ah, hadi *ama*."

"Pekâlâ öyleyse. Yırtık çadıra girip çıkan hafif fakat alışılmışın dışında ayak izlerine rastladım. Bu izler ne Californioların ayılıp bayıldığı dümdüz tabanlı kovboy botlarınınkine ne de çoğu Kuzeylilerin giydiği mokasenlerinkine benziyordu; kaymaz tabanlı bir ayakkabının bırakacağı türden yivli bir izdi. Ağaç sınırı boyunca devam ediyordu."

"Bizi şaşırtmaktan hiç vazgeçmiyorsunuz, hanımefendi," dedi Emma.

"Peki şu diğer kişi kim?" diye sordu Enoch.

"Ayakkabı numarasına ve şey, ymbryne içgüdüsüne dayanarak Ellery'yle aynı fiziksel yaşta ve yapıda bir kız olduğundan şüpheleniyorum. Siz gölgenin kokusunu ve içinizdeki hissi takip etmeyi sürdürün. Bu hortlaklar yanlarında gölge olmadan seyahat etmez ve o şekilde izleneceklerinden şüpheleneceklerini sanmıyorum. Avantaj sizde. En azından şimdilik."

"Yalnızca yollarına *yayan* devam ettikleri sürece avantaj bizde," dedim. "Eğer arabaya binerlerse..."

İzin kuruyup kalmasının an meselesi olduğu kanısındaydım. Bana kalırsa çıkmaz bir otoparkta ve boş bir park yerinde bitecekti iz.

"Bir gölgeyle arabanın içine doluşmak," dedi Enoch. "Ne mide bulandırıcı bir senaryo."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Mide bulandırıcı olsun ya da olmasın, o şekilde izlerini sürmem mümkün değil. Takip edebileceğim damlacıklar olmayacağı gibi koku izi de iyiden iyiye hafifleyecek." İç geçirdim. "İz sürme kabiliyetim o kadar gelişmiş değil."

Bayan Peregrine tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Bana kalırsa kendinizi şaşırtabilirsiniz, Bay Portman. Bakın bizi nereye getirdiniz."

Başımı kaldırıp baktım. İz dosdoğru bir otobüs terminaline çıkıyordu.

"Şaka mı bu?" dedi Emma. "Gölgeyi *otobüse* mi bindirmişler?"

"Daha neler," dedim.

Terminale girdik. Bekleme alanı iç karartıcı ve griydi. Ayrıca muhtemelen 1970li yıllardan beri temizlenmemişti. Dilenciler her köşeyi tutmuştu. Beklemekte olan diğer herkes bitkin ve sinirliydi. Belli belirsiz bir göz akıntısı izini tek başıma otobüse binme alanına kadar takip ettim ama orada aniden kesildi.

Bu inanılmazdı. Gerçekten de *otobüse* binmişlerdi.

Arkadaşlarımı bulmak için gerisingeri koştum ve işte, Emma oradaydı. Fal taşı misali açılmış gözlerle bana doğru koşuyordu. "Adamın teki onlardan birini tanıdı!" dedi, hortlakların sabıka fotoğraflarını havada sallayarak. Sonra beni kolumdan yakalayıp bilet gişesine doğru çekiştirmeye koyuldu.

"Evet, onları gördüm," dedi bankonun arkasındaki adam. Canının sıkıldığı her halinden belliydi. "Birkaç saat önce. Saat beşte Cleveland'a doğru yola çıkan otobüse bindiler."

Ardından dikkatini tekrar telefonundan izlediği basketbol maçına verdi.

Bayan Peregrine camı tıklattı. "Otobüs, terminalle Cleveland arasında kaç durakta duruyor?"

Adam iç çekti. Çekmeceden bir kâğıt çıkarıp şap diye bankoya yapıştırdı. "Çizelgesi burada."

Bayan Peregrine çizelgeye baktı. "Beş durak," dedi. "Hem de bin altı yüz kilometrelik bir yolculukta." Bir kez daha camı tıklattı. "Cleveland'a gidecek bir sonraki otobüs ne zaman kalkıyor?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kırk beş dakika sonra," dedi adam, telefonundan başını kaldırmadan.

Bayan Peregrine halinden memnun bir gülümsemeyle bana döndü. "Gördünüz mü, Bay Portman? Umudunuzu kaybetmenize ramak kala bakın neler oldu."

"Onlarla aynı duraklarda duracağız," dedi Emma. "Her defasında etrafta gölge kalıntısı olup olmadığına bakabilirsin..." Ne zaman bir plan yapsak ya da çözülmesi imkânsız bir sorun çözüme kavuşur gibi görünse yaptığı gibi heyecandan ellerini ovuşturuyordu. Bu sevdiğim ve hep seveceğim huylarından biriydi.

Enoch yine homurdandı. "Ben de geceyi kendi yataklarımızda geçirebileceğimizi umuyordum."

"İstiyorsan hâlâ öyle yapabilirsin," dedim. "Kimse seni gelmeye zorlamıyor."

"Geliyor," dedi Emma. "Sadece hayıflanma fırsatını kaçırmak istemedi."

Bekleme alanının ıssız bir yerini bulduk. Oturduğumuz bankın kolçağına bozuk parayla çalışan, arızalı bir televizyon takılıydı. Kafam o kadar doluydu ki tartıda en az bir milyon kilo gelirdi. Stresten titriyordum ama aynı zamanda metal banka şöyle bir uzansam şıp diye uykuya dalabilecek vaziyetteydim. Dünyamızda yer yerinden oynamıştı hatta her şey dağılıyordu ama Emma ve Enoch kasabadaki sıradanların giydiği bir şeyle ilgili şakalaşıyordu ve aklından artık her ne geçiyorsa düşünceli düşünceli etrafına bakınan Bayan Peregrine'in suratındaki ifadeyse durgundu. Belki de birden fazla felaketin aynı anda baş göstermesi tehdidi altında yaşamaya o kadar alışmışlardı ki artık pek etkilenmiyorlardı ama ben kaldıramıyordum.

"Bunu başarabileceğimden nasıl böylesine emin olabiliyorsunuz?" dedim, hüsranımı belli etmemeye çalışarak.

"Çünkü sen Jacob'sın," dedi Emma omuzlarını silkerek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben hiç başarabileceğini söylemedim," dedi Enoch. "Ama açıkçası bütün gün Millard'la atlasların sayfalarını işaretlemekten daha cazip geldi."

Akıl sağlığı ve bilgelik timsalimiz Bayan Peregrine'e döndüm. "İzi kaybeder ve sonrasında da onları bulamazsam ne olur? Kızı geri götüremezsek ne olur?"

Lütfen o kadar da mühim olmadığını söyle. Başarısızlığımın dünyanın sonunu getirmeyeceğini söyle.

"Ne mi olur?" İç çekti. "Amerikalılar bize itimatlarını kaybederler, müzakere masasından kalkarlar ve birbirleriyle didişmeye kaldıkları yerden devam ederler. Ne yaparsak yapalım savaşa girmelerine mâni olamayabiliriz."

Bunu öylesine gelişigüzel söylemişti ki az kalsın çenemi yerden toplayacaktım.

"Bayan P, sözlerim için beni bağışlayın ama pek de umurunuzda değilmiş gibi görünüyorsunuz," dedi Emma.

"Umurumda olmaz olur mu?" diye yanıtladı. "Her ne olursa olsun, diğer ymbrynelerle birlikte müzakereleri devam ettirmek için yine elimizden geleni yapacağız. Fakat kontrol edebileceğimiz şeylerin de bir sınırı var. Amerikalılar barış istemeli. Onları buna zorlayamayız. Sağlam bir barış anlaşması imzalasalar bile günün birinde o anlaşma da bozulabilir."

"O hâlde bizi bu işe neden koşuyorsunuz?" dedi Enoch. "Eğer bütün yollar aynı yere çıkıyorsa kızı kurtarmak için neden zahmete giriyoruz?"

Bayan Peregrine'in suratındaki dingin ifade kayboldu ve gözleri kısıldı. "Çünkü asıl umursadığım kız değil," dedi, "hortlaklar."

Şimdi şok olma sırası Emma'daydı. Bayan Peregrine genellikle bu kadar dobra konuşmazdı. Ne var ki bize yetişkin muamelesi etmeye karar vermişe benziyordu. "Bu kaçırılma hadisesi tesadüfi bir eylem değildi. Bayan Wren'in teorisini makul bulmuyorum. Bana kalırsa kargaşa yaratmaktan ve barışı sabote etmekten çok daha fazlasını hedefliyorlar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O hâlde hedefledikleri ne?" diye sordum.

"Hortlakları takip edin," dedi. "Onları gözlemleyin. Ancak öyle öğrenebiliriz."

"Peki ya kız?" dedi Enoch.

"Eğer becerebilirseniz onu geri getirin. Fakat gereksiz risk almayın. Kişisel başarısızlıkları hazmedebilirim ama hiçbirinizi kaybetmeyi göze alamam."

"Biz bu tehlikeli görevdeyken siz ne yapacaksınız?" diye sordu Enoch.

"İzlemede olacağım."

Emma şaşırmış görünüyordu. "Bizimle gelmiyor musunuz?"

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı Bayan Peregrine. "Ama hiçbir zaman çok uzakta olmayacağım. Ah... Hugh'u da yanınıza almanızı istiyorum."

Enoch kafasını yana yatırdı. "Bu biraz ani oldu."

"Yarım saat içinde burada olabilir mi?" dedim, duvardaki saate göz atarak.

"Eli kulağındadır," dedi Bayan Peregrine. "Bir süre önce onu almaya birilerini gönderdim."

O esnada Hugh, Ulysses Critchley'yle birlikte binaya girdi ve pişmiş kelle gibi sırıtarak bilet salonunun diğer ucundan bize el salladı.

"Neden Hugh?" diye sordu Enoch alçak sesle. "Eğer desteğe ihtiyacımız olduğunu düşündüyseniz mesela... neden Bronwyn'i çağırtmadınız?"

"Çünkü Hugh becerikli ve özverili biri," dedi Bayan Peregrine. "Ve açıkça söylemek gerekirse Fiona'yı aklından çıkarması için biraz serüvene ihtiyacı var."

Buna karşı çıkamazdım. Zavallı çocuk meşgul olmadığı her anı üzüntüden kendini yiyip bitirerek geçiriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otobüs şirketinin adı ve logosu çocuk edebiyatında adı geçen (uçabilen, perilerle arkadaşlık eden ve kimsenin yaşlanmadığı bir adada yaşayan) bir karakterden ödünç alınmıştı ve otobüsü süsleyen, kafasında tüylü, janti bir şapkayla gülümseyen karikatürvari çizimi pislik içindeki terminalle gülünç bir tezat içindeydi.

Ben arkadaşlarımın peşinden otobüse binemeden evvel Bayan Peregrine baş başa kalabilmemiz için beni bir kenara çekti.

"Onu rüyanızda gördünüz, değil mi? Kardeşimi?"

Bir an için nefes almayı unuttum.

"Evet."

"Ama rüyadan çok daha fazlasına benziyordu," dedi. "Sanki kafanızın içindeymiş gibi."

Tıpkı bir robot gibi başımı aşağı yukarı sallıyordum. "Evet. Evet."

"Aynı rüyaları ben de gördüm."

"*Gerçekten mi*?"

"Rüyalarımız vasıtasıyla bize ulaşmaya çalışıyor olabilir. İşkence etmek için. Bize, yani şu dünyada en çok nefret ettiği, mahvoluşundan sorumlu tuttuğu iki kişiye. Ama inanın bana, Jacob. *Tek* yapabildiği görülerle bize sataşmak olacak."

"Emin misiniz?" diye sordum. "Ya onu geri getirmeye çalışıyorlarsa?"

Kafasını sertçe iki yana salladı. "Olabilir. Fakat çok derin bir deliğin dibinde mahsur kaldı ve sonsuza dek orada kalacak. En azından bu kadarına söz verebilirim."

"Fakat bu onları denemekten alıkoyacak diye bir kaide yok," dedim. "Bunları onun için yaptıklarını mı düşünüyorsunuz? Caul'ü geri getirmeye çalıştıklarını?"

"Lütfen sesinizi yükseltmeyin," dedi etrafına bakınarak. "Ayrıca hayal gücünüzün zihninizi ele geçirmesine izin vermeyin. Unutmayın ki Müneccim Bob *asla* gerçekleşmemiş olaylara dair kehanetlerde de bulundu. Şimdilik önümüzdeki işe odaklanalım ve olasılıkların üstünde çok fazla durmayalım. Bir de... lütfen konuştuklarımız aramızda kalsın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başımla onayladım. "Pekâlâ."

"Ama bir dahaki sefere rüyanıza girdiğinde... *muhakkak haberim olsun.*"

Otobüsün motoru çalıştı. Arkadaşlarım pencerelerden bana el sallıyorlardı.

Hâl böyle olunca koşarak otobüse bindim.

"Size bazı hediyeler getirdim," dedi Hugh, kucağındaki küçük çantayı kurcalarken. Otobüs hareket edeli yalnızca birkaç dakika olmuştu ama Enoch çoktan uykuya dalmıştı. Şimdi o da koltuğunda doğruldu. Emma'yla ben Hugh'un neler getirdiğine bakmak için koridorun diğer tarafındaki koltuklarımızdan uzandık. "Bizimkiler aranıza katılacağımı öğrendiklerinde size götürmem için bazı şeyler verdiler. Claire bize yahnili sandviçler hazırladı." Kahverengi kâğıda sarılı sandviçleri çıkarıp aramızda paylaştırdı. "Yedek iç çamaşırlarıyla çorapları Bronwyn akıl etti. Ah, bu çok iyi – tuhaf koyunun yününden örülmüş iki süveter de Horace'tan."

"Evet!" dedi Enoch. "Ben de onlara ne olduğunu merak ediyordum."

"Güvelere yem olmuşlar ama Horace bir süredir boş vakitlerinde onları onarıyordu."

"Kurşunları durdurabiliyorlar da güveleri durduramıyorlar mı?" dedi Emma.

"Şeytan'ın Arka Bahçesi'ndeki güveler metali bile yiyebilir," diye açıkladı Hugh.

"Duyduğum kadarıyla insan eti de yiyorlar," dedi Enoch. "Harikulade yaratıklar."

Hugh çantasından sayfaları köşelerinden kıvrılmış bir kitap çıkardı. "Olive'in *Tuhaf Gezegen: Kuzey Amerika* nüshası." Kitabı elinde sallayınca sayfaların arasından bir harita düştü. "Millard da en güncel Amerikan döngüleri haritasını arasına sıkıştırıverdi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu da senin için," dedi, elime küçük bir kutu tutuştururken.

"Kimden?" diye sordum.

Göz kırptı. "Bil bakalım kim."

Özenli, yuvarlak hatlı bir el yazısıyla üstüne bir not yazılmıştı. Notta şöyle diyordu:

Kaçırdığın gün batımı.

Kutuyu açtım. Güneş ışığına yakalanmış toz zerrecikleri gibi ışıltılar saçan kehribar rengi bir ışık huzmesi kutunun içinden taştı. Ardından etrafımda dört dönmeye başladı. Öyle ki ışık yitip gidene kadar tek görebildiğim o oldu. Az sonra suratımda hoş bir karıncalanma hissiyle öylece kalakaldım.

"Vay canına," dedi Hugh. "Bu çok güzeldi."

"Gerçekten de öyleydi," dedi Enoch.

"Biri görebilirdi," dedi Emma aksi aksi. Ne var ki otobüsteki bir düzine kadar yolcu ya telefonlarına ya da pencerelerden dışarı bakıyordu. Yani bir gören olmamıştı.

"Kıskanma," diye sataştı Enoch ona. "Sana hiç yakışmıyor."

"Ne? Ben, ş-şey..." diye kekeledi kaşlarını çatarak. "Of, *kes sesini.*"

Kalktı ve gidip başka bir koltuğa oturdu.

"Ona kulak asma," dedi Enoch. "Bazı şeyleri atlatması uzun zaman alıyor. Abe'in arkasından yarım yüzyıl sızlandı."

"Şu döngü haritasına bakayım," dedim, konuyu değiştirmeye can attığımdan.

Enoch'la Hugh'un yanına sığıştım ve haritayı kucağımızda açtık. Çok geçmeden haritanın garipliğine kapılıp gittik.

Bir ton ağırlığındaki deri ciltli atlaslara altınla çizilmiş döngü haritaları görmüştüm. Restoranlarda kullanılan tabak altlıklarına karalandıklarına, başka haritaların üstüne basıldıklarına, raptiyelerle ve ipliklerle çizildiklerine tanık olmuştum. Fakat bunun gibi bir şeye hiç rastlamamıştım. Kucağımızdaki, araba yolculuğu esnasında benzin istasyonundan satın alabileceğiniz gerçek ve modern bir haritaydı. En garibi de iki yanı boyunca uzanan reklamlardı. *Döngü*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

reklamları. Daha çok kamyon duraklarına benziyorlardı: benzin, yiyecek, kalacak yer... ve birtakım tuhaflıklar.

Yirmi dört saat boyunca sıcak yemek, diyordu birinde. *Otel tipi konaklama imkânı.*

Bir diğeri başka özellikleriyle böbürleniyordu: *Felaketsiz döngü günü! Mükemmel iklim, barışçıl sıradanlar. Konukseverliğimizin tadını çıkarın!*

Bir başkası şöyleydi: *Silahlı barış kuvvetleri huzurlu bir konaklama imkânı sağlıyor.*

Bir tanesinin indirim kuponu bile vardı: *%10 indirim için buradan kesin!*

"Ne biçim bir ülke burası?" diye sordu Hugh.

"Ymbrynesiz bir ülke," dedi Enoch.

Tuhafların dünyası pek çok şey olabilirdi ama gözüme bilhassa kapitalist göründüğü hiç olmamıştı. Amerika'daki tuhaf topluluğunun Avrupa'da tanıma fırsatı bulduğum toplulukla uzaktan yakından alakası yoktu. Birkaç hafta evvel H'yle tanıştığımdan beri bunu yüzlerce kez fark etmiştim fakat yeni yeni şeylerle karşılaştıkça afallamaya devam ediyordum.

"Otel tipi bir döngü," dedi Enoch uykulu uykulu. "Kulağa cennet gibi geliyor."

"Çok fazla ümitlenme," dedim. "Hortlakların rahatlarına düşkün mahlûklar olduğunu hiç sanmıyorum."

"En nihayetinde bir yerde durmak zorunda kalacaklar," dedi Enoch. "Kaçırılan kız döngüye muhtaç. Eğer durmazlarsa süratle yaşlanır."

"Onu hayatta tutmaya ihtiyaçları olduğunu varsayıyorsun," dedi Hugh.

"Kızı kaçırmak için onca zahmete girdiler," dedi Enoch. "Göz göre göre kuruyup bir kemik tozu yığınına dönüşmesine izin vermeyeceklerinden eminim."

Yola devam ettik. Güneş batmaya başlamıştı. Enoch ve Hugh şakalaşıyor, Hugh'un arılarından birini kullanarak diğer yolculara mu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sallat oluyorlardı. Enoch'un Hugh'un moralini yüksek tutmak için elinden geleni yaptığını görebiliyordum ve bu Enoch'u biraz daha sevmeme neden oldu. Sabah akşam dallamalık etmeye çabalasa da tatlı bir mizacı vardı.

Koltuğuma döndüm. Horace'ın hırkalarından birini top yapıp kafamla pencerenin arasına sıkıştırarak gözlerimi kapattım ve hatırlayamadığım huzursuz rüyalarla dolu huzursuz bir uykuya daldım.

Bir sarsıntıya uyandım. Biri yanıma oturmuştu.

Bu Emma'ydı.

Ellerini kucağında kenetlemişti ve gergin görünüyordu. Enoch'la Hugh'un bizi dinlemediğinden emin olmak için omzunun üstünden o yana baktı. Uyuduklarını görünce de konuşmaya başladı.

"Konuşmamız gerek," dedi. "Aramızda geçenler konusunda."

Bu beni çabucak uyandırdı.

"Ah," dedim suratımı ovuşturarak. "Tamam. Fakat ben sanmıştım ki…"

Bir daha o mevzuyu açmayacağımız konusunda anlaştığımızı sanmıştım.

"Bu konuyu düşünmemeye çalışıyorum," dedi. "Göz ardı etmeye, yokmuş gibi yapmaya. En başından beri yalnızca arkadaşmışız gibi davranmaya. Ama işe yaramıyor."

"Bu gayet bariz," dedim.

Ne zaman biri Noor'un adını ansa suratın asılıyor.

"Yalnızca bir kez daha özür dilemek istedim. Yaptığımdan ötürü üzgünüm. Onu aramamalıydım."

Karmaşık duygulardan ibaret bir dalga kabararak göğüs kafesimi doldurdu. Böyle söylediğinde kulağa çok ehemmiyetsiz geliyordu. Tek bir telefon görüşmesinden ötürü aramızdaki ilişkiyi bitirmiştim. Bir yanım hâlâ aşırı tepki verip vermediğimi merak ediyordu. Em-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ma'nın kalbini incir çekirdeğini doldurmayacak bir nedenden ötürü kırıp kırmadığımı.

"Bunu sık sık denediğin oluyor muydu?" diye sordum. "Yani Abe'i aramayı?"

"Hayır. Yalnızca o gün yoldan bir kere aradım. O da yalnızca ona veda etmek içindi."

Ona inanıp inanmadığımı bilmiyordum... ya da umurumda olup olmadığını. Aniden o gün hissettiklerim benliğimi istila etti; hiçbir zaman gerçekten benim olmadığını ve asla da olmayacağını fark ettiğim anda kapıldığım elem katiyet. Sırf Emma gibi birinin benden hoşlanması fikrini sevdiğim için kendimi kandırdığımı fark ettiğim anda kapıldığım üzüntü.

"Bir bakıma öyle yaptığına memnunum," dedim. "Doğrudan yüzleşmek istemediğim bir şeyle yüzleşmemi sağladın."

"O nedir?" diye sordu ürkekçe.

"Birkaç gün evvel kendi ağzınla söyledin. Ben Abe değilim ve hiçbir zaman da olmayacağım."

"Ah, Jacob. Öyle söylediğim için özür dilerim. Kızgındım."

"Biliyorum. Zaten o yüzden kendini tutamayıp o denli dürüst davrandın. Çünkü aslında hâlâ onu seviyorsun."

Suspus oldu. Cevabı buydu.

İşte bu kadar basitti.

Sırf ona büyükbabamı hatırlattığım için elinde olmadan bana bağlanmıştı. Ayrıca kalbini de kırmamıştım çünkü aslında gönlünü bana hiç kaptırmamıştı.

"Benden nefret etmeni istemiyorum," dedi.

Başını önüne eğdi. O anda, o ışıkta gencecik görünüyordu. Onun için üzüldüm.

"İstesem bile senden nefret edemem."

Kafası omzuma düştü. Ben de sesimi çıkarmadım.

Hava kararda kararacaktı. Koyu kırmızı güneşin son kırıntılarının yolun ötesindeki dağların ardında kaybolmasını ve etrafımızdaki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

arazinin akşamın ilerleyen saatlerine özgü hüzünlü bir maviye bürünmesini izledim.

"Peki ne dedi?" diye sordum. "Onu aradığında ne konuştunuz?"

"Aslında pek bir şey demedi." İç geçirdi. "Kızgındı. Onu aramamam gerektiğini söyledi."

"Kendine mâni olamadın."

"*Akşam yemeğini böldüğümü söyledi. Ve telefonu suratıma kapattı.*" Bunu öyle usulca söylemişti ki onu güçlükle duyabildim. Başını kaldırıp baktığında gözleri yaşlıydı. "Kendimi tam bir aptal gibi hissettim. Ardından beni beklemekte olduğun arabaya döndüm ve hiçbir şey olmamış gibi davrandım."

Az da olsa kalbim sızladı ve ardından hiç beklemediğim bir düşünce kafamın içinde kanat çırptı: *Yoksa büyükbabam pisliğin teki miydi?*

Kolumu ona doladım ve, "Üzgünüm, Em," dedim.

"Üzülme," dedi. "Bunu duymam gerekiyordu. O defteri en sonunda kapatabilmem için."

En sonunda. Ama artık bizim için çok geçti.

"Eskisi gibi yakın olamayacağımızı biliyorum," dedi. "Fakat aynı zamanda arkadaştık da. Üstelik arkadaşlığımız gerçek ve kıymetliydi."

"Hâlâ öyle," dedim. O anda içinde bir şeyin kilidi açıldı ve omuzları sarsılmaya başladı.

Dediğimde ciddiydim.

Ona karşı beslediğim tüm o harika hislerin gerçekliklerinden hiçbir şey kaybetmediklerine inanıyordum. Yalnızca ona artık âşık değildim, onu eskisi gibi sevmiyordum.

"Teşekkür ederim," dedi burnunu çekerek. "Peki şimdi ne yapacağız?"

"Şöyle," dedim ona sarılarak. "Şimdi ikimiz de biraz uyuyacağız."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Biri koluma dokundu. Emma, "*Durduk*," diye fısıldadı.

Gözlerimi kırpıştırdım. Gecenin bir yarısıydı ve Iowa'daki bir otobüs terminaline varmıştık.

"Sen önden git," dedi Enoch, koridorda beni kapıya doğru itekleyerek.

Otobüsten indim ve otobüsün park ettiği yerin çevresinde gölge kalıntısı aramaya koyuldum. Hiçbir şey yoktu. Burada inmemişlerdi.

Terminal binasına girdik. Gece boyunca açık, küçük bir restoran alanı vardı. Enoch ve Hugh kauçuktan farksız birkaç sosisli aldı. Emma fasulyeli ve peynirli dürüm sipariş etti. Artık günden güne yaşlanıyorlardı. Neredeyse bir yüzyıldır ilk defa büyümekte olan ergen bedenlerin içindeki ergenlerdi ve hep açtılar. Ama benim midem âdeta düğümlenmişti ve yeme düşüncesi bile midemi bulandırıyordu. Asıl antika olan arkadaşlarımken çoğunlukla onlardan daha yaşlı hissetmemin garip olduğunu düşündüm.

Tekrar otobüse bindik ve yola devam ettik.

Emma şafak sökmeden evvel beni sarsarak uyandırdığında endişeden uyur uyanık bir hâldeydim.

Otobanda durmuştuk. Otobüs bir trafik keşmekeşinin ortasına düşmüş gibiydi. İlerilerde bir yerde acil durum araçlarının ışıklarının yanıp söndüğünü görebiliyorduk.

İçime kötü bir his doğuyordu.

Üç şerit giderek daralarak tek bir şeride dönüşmüştü. Yavaş yavaş asıl manzara görüş alanımıza girdi: Kötü bir kaza olmuştu. Gözüme ilk çarpan polis araçları, ambulanslar, itfaiye aracı, parlak ışıklar ve trafiğe yön veren polisler oldu. Ortalık kasvetli bir panayır yeri gibiydi. Fener alayından farksız ışıkları geçip harap bir otobüsün arkasında son bulan kalın, siyah lastik izlerini gözlerimle takip etmekten kendimi alamadım.

"*Aman Tanrım,*" diye fısıldadı Emma, turuncu ve kırmızı ışıklar suratına vururken.

"O otobüs olabilir mi?" diye sordu Hugh. "*Onların* bindikleri?"

"Öğrensek iyi olur," dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Enoch tek kelime etmeden başını aşağı yukarı salladı.

Trafik durma noktasını çoktan geçmişti. Şoförün homurtulu itirazlarına rağmen aracın kapısını açarak arkadaşlarımla birlikte otobüsten indik.

"Polisin bir kaza mahallinde etrafa bakınmamıza izin vermesinin imkânı yok," dedim.

"Bir yere aitmiş gibi davrandığında nerelere girip çıkabileceğini bilsen şaşkınlıktan küçük dilini yutarsın," dedi Emma.

Enkazın etrafında dolanan hâlâ birkaç sağlıkçı vardı ama kazanın üstünden birkaç saat geçmişe benziyordu ve yaralılar çoktan alınıp götürülmüştü.

Otobüs tıpkı yere serilmiş bir dev gibi yan yatmıştı. Bükülüp kertilmiş gövdesi ışık kargaşasında parlayıp sönüyordu. Kayarak yoldan çıkmış, yan devrilmiş ve ormanlık alanın sınırına doğru sürüklenirken toprakta bir çukur açmış gibi görünüyordu. Görünürde kazaya karışmış başka araç yoktu. Görünüşe bakılırsa otobüsün şoförü kontrolü kaybetmiş ve kendi kendine kaza yapmıştı.

Çok geçmeden gölgenin göz akıntısının izlerini buldum. Otobüsün dört bir yanına saçılmıştı ve enkazdan başlayıp ormanlık alanın içinde devam ediyordu. Ormanda ne bir polis ne de bir acil yardım personeli vardı. Hatta koyu renkli ağaçlardan başka hiçbir şey yoktu.

Ben iz sürerken arkadaşlarım da peşime takıldı. Ormanın başladığı yeri yirmi ya da otuz adım kadar aştığımızda Emma yolumuzu aydınlatmak için avucunun içinde bir alev peyda etti.

Önce bir çöp yığınının, sonra da dikenli bir çalının yanından geçtik ve onu bir yaprak öbeğinin ortasında öylece yatarken bulduk.

Kızı. Ellery'yi.

Ölüyordu. Kafasındaki yarıktan oluk oluk kan akıyordu. Bacağı altında doğal olamayacak bir şekilde bükülmüştü.

Yanına koştuk.

"Biri yardım getirsin!" diye bağırdı Emma ve Hugh acil yardım personellerine doğru gerisingeri koşmaya başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Zayıf, solgun bir kızdı. Yalnızca tek bir gözü vardı ve normalde diğer gözünü örten göz bandı kaybolmuştu. Onun yerinde büzüşmüş, siyah bir delik vardı.

Yardımın gelmesini beklerken neler olduğunu çözmeye çalıştık. Ama Ellery'nin aklı karışmıştı. Bilinci de gelip gidiyordu.

"Ağlamamı istediler," diyordu. "Boş gözlü adamlar. Beni ağlattılar."

Bunu söylerken göz yuvasından küçük, beyaz bir kurtçuk çıkıverdi. Taklalar atarak suratından yere düştü. Düştüğü yere baktığımda onun gibi yüzlercesinin kuru yaprakların arasında kıpırdandığını gördüm.

Az kalsın kusacaktım. Emma ve Enoch istiflerini bozmadılar.

"Onu çaldılar," dedi kız ağlamaya başlayarak. "Onu benden aldılar."

"Kimi?" dedi Emma.

"*Maderwurm*," diye fısıldadı. Sesi titriyordu. "Şimdi ölecek. Dışarıda yaşayamaz."

Emma, Enoch ve ben başlarımızı kaldırıp birbirimize dehşet yüklü bakışlar attık.

"Adamlar şimdi nerede?" diye sordum.

"Gittiler," dedi. "Onları öldürecek misiniz?"

"Ah, kesinlikle," dedi Enoch.

"Ama kızı öldürmeyin. Onların dediklerini yapmak istemiyor. Onu zorluyorlar."

"Hangi kızı?" diye sordum.

"O yaptı. Otobüsü durdurdu."

"Nasıl?"

"Halatlarıyla. Bana hayatımda gördüğüm en güzel çiçekleri verdi..."

Sağlıkçılar geldiğinde kıvranmaya başlamıştı. Acil durum teknisyenlerinin el fenerleri her yanı aydınlattı. Derken ona müdahale edebilmeleri için bizi oradan uzaklaştırdılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ellery kıvranıyor, inliyordu ve sağlıkçılar önünü kapattığından neler olduğunu göremesem de bir şey daha oluyordu. Sağlıkçılar gerileyerek ondan uzaklaşırken birinin küfrettiğini duydum.

Bir başkası, "Ne halt oluyor?" dedi.

Ve aniden onu tekrar görebildim.

Ellery şiddetli bir kasılmanın pençesine düşmüştü ve etrafında ipeksi ipliklerden bir koza oluşmaya başlamış gibiydi.

"Yüce İsa," dedi Enoch. "Süratle yaşlanıyor!"

Bu saçtı. Gittikçe artan bir hızla kafa derisinden fışkırıyor, ardından ağararak sırasıyla kahverengiye, gümüşi griye, fildişi rengine bürünüyordu.

Derken ani bir rüzgâr dalları büktü ve etrafımızdaki yaprakları uçuşturdu. Arkamıza baktığımızda bir helikopterin ağaçların az ötesine inmekte olduğunu gördük. Ne yapmamız gerektiğini kestiremediğimizden çömelerek olacakları izlemeye koyulduk. Helikopterden çok sayıda karaltı atladı ve bize doğru koşmaya başladılar.

Bunlar Amerikalılardı. LaMothe ve fedaisi, Ellery'nin adını haykırarak ağaçların arasından bize doğru koşuyordu. Bayan Peregrine, Bayan Wren ve Bayan Cuckoo hemen arkalarındaydı. Bizden yana bakmaya fırsat bile bulamadılar. Dehşete kapıldıklarından zaten tabanları yağlamak üzere olan sağlıkçılar oradan uzaklaştırıldı. Amerikalılar Ellery'nin başına üşüşürken ymbrynelerin küçük bir cam şişeden kızın gevşek vaziyetteki ağzına bir şey döktüklerini gördüm.

Bir şekilde onu kurtarmaya çalıştıkları barizdi ama kız tüm çabalara rağmen süratle yaşlanmaya devam ediyordu. Onu kucaklayıp götürürlerken kıza son kez baktım. Otuz saniyede teni neredeyse yarı saydamlaşmış, gözleriyse bulutlanarak sütü andıran bir kıvam almıştı.

Ymbrynelerin onun için yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı. Amerikalılar Ellery'yi alıp götürürlerken Bayan Peregrine onların yanından ayrılıp bir ağacın altında toplaştığımız yere geldi.

"Hanımefendi!" diye bağırdı Emma ve ona sarıldı. "Siz nereden çıktınız?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gözümün üzerinizde olacağını söylemiştim!" dedi Bayan Peregrine, saçları helikopterin rüzgârında savrulurken. "İyi etmişim..."

"Kız ölecek mi?" diye bağırdı Enoch.

"Yaşlanmasını yavaşlatmak için ona acil durum serumu verdik ama hâlâ yenik düşebilir. Hugh nerede?"

"Yardım çağırmaya gitti," dedi Emma. "Henüz dönmedi."

Ymbrynenin suratından endişeli bir ifade geçti.

Hugh'u bulmak için koştuk. Onu fenerler ve polis tarafından çevrili enkaza dönmüş ve devrilmiş otobüsün yanında bulduk. Kazanın başında nöbet tutan polis helikoptere göz atmak için oradan ayrılmıştı. Hâliyle o anda bizi otobüsün gözler önündeki şasisine doğru koşmaktan alıkoyacak kimse yoktu.

Yaklaştıkça tekerleklerin patlak olduğunu gördüm. Akslar da kırılmıştı. Hugh onlardan birinin yanında dikilmiş, halata benzer bir şeyi çekiştiriyordu. Halatlar akslara dolanmış, tekerlek yuvalarını tıkamıştı.

Biz hep birlikte Hugh'a doğru koşarken, "Ellery halatlardan bahsetmişti," dedi Emma. "Başka bir kız daha olduğunu söyledi. Bahsettiği kız otobüsü durdurmak için halatlarını kullanmış—"

"Haklıydınız," dedim Bayan Peregrine'e. "İkinci bir kişi daha vardı. Bir kız."

Fakat otobüsle aramızdaki mesafe biraz daha azalınca Hugh'un elindekinin halat olmadığını gördük. Bu bir sarmaşıktı.

Sarmaşıklar akslara, tekerleklere dolanmıştı.

"Yok artık, daha neler..." dedi Emma, onlardan birine uzanırken. Yeşil ve dikenliydi, ayrıca orasında burasında mor renkli narin çiçekler açmıştı.

"Ellery çiçeklerden de bahsetti," dedim. "Kızın ona çiçeklerinden verdiğinden."

Enoch sarmaşıktan bir çiçek kopardı. "Bunu tanıyorum... Cairnholm'deki evimizin etrafında açarlardı..."

Hugh hâlâ tek kelime etmemişti. Çiçeği Enoch'un elinden aldı ve sirenlerin dans eden parlak ışığına tuttu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hanımefendi?" dedi. Çocuksu yüz hatlarını tekinsiz bir ifade bürüdü. "Bu bir yabangülü."

Bayan Peregrine ona döndü. Gözlerini onunkilere dikti ve ciddiyetle başını aşağı yukarı salladı. "Evet, Hugh."

"Anlamıyorum," dedim. Ama görünüşe bakılırsa benden başka herkes anlamıştı.

"Fiona'nın çiçeği," dedi Emma usulca. "Öyle bir niyeti olmasa bile onları açtırırdı. Kimi zaman o yürürken arkasından filizlenirlerdi."

Havanın seyreldiğini ve başımın dönmeye başladığını hissettim. "Yani şey mi demek istiyorsunuz?"

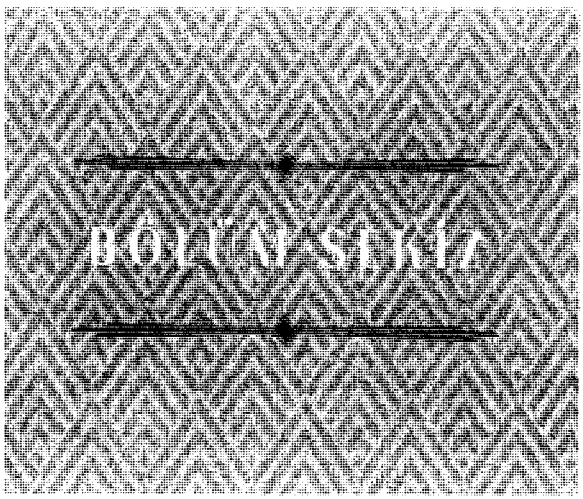
Enoch sarmaşıklara baktı. "Böyle bir şeyi Fee'den başkası yapamaz."

"Aman Tanrım," diye feryat etti Hugh, gözyaşları yanaklarından süzülürken. "O *yaşıyor*."

Emma onu kucaklayınca Hugh da ona yaslandı. Hem mutlu hem de mahvolmuş hâldeydi. "Onların elinde. Fiona *onların* elinde. Ah, aşkım. Ah, Tanrım."

"Onu geri alacağız, Hugh," dedi Bayan Peregrine. "Bundan bir an bile şüphen olmasın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Hepimiz Amerikalıların helikopterine binecektik çünkü hem herkesin içine sığabileceği kadar büyüktü hem de oradan ayrılmanın en hızlı yoluydu. Helikopterin havalanmaya hazırlanmasını bekliyorduk. Yorgunluktan kemiklerimiz sızlıyordu. Perişan hâldeki bedenlerimizi acil durum araçlarının arasına park edivermiştik. Bayan Wren her nasılsa polisi uzakta tutmayı başarmıştı. Çılgınca bir hikâye uydurduğundan ya da tam zamanında birkaç hafıza sildiğinden şüphelendim. Hâlâ dimdik ayakta duran tek kişi LaMothe'tu. Bayan Cuckoo ve Bayan Peregrine, Ellery'yle ilgilenirken, alnına merhemler sürüp yegâne gözüne göz damlasına benzer bir şey damlatırken endişeden volta atıyordu. Bir zamanlar Ellery'nin göz bandının örttüğü boşluk şimdi kısmen uzun saçlarının ardında kalmıştı. Soluk renkli bir kurtçuk kafasını gümüş grisi saç tellerinin arasından çıkardı; tüylerim ürperince bakışlarımı derhal kaçırdım ama manzara değişiminin midemdeki bulantı hissine pek faydası dokunmadı.

Derken Hugh'un isteri krizinin eşiğinde olduğunu fark ettim. Emma ve Enoch onu sakinleştirmeye çalışıyorlardı ama Hugh hâlâ makul davranamayacak kadar afallamış görünüyordu. Daha da kötüsü: Yine ağlıyordu. Ayağa kalkıp ona doğru yürümeye koyuldum ama Emma onu kendine doğru çekti ve kulağına telaşla bir şeyler fısıldadı. Bir adım daha attım. Ne var ki beni tek bakışıyla durdurdu. Bunun için Hugh'un omzunun üzerinden gözlerini kısarak bana bakması yetmişti. *Bırak da ben halledeyim*, dedi yalnızca dudaklarını oynatarak.

Ben de onları baş başa bıraktım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

En nihayetinde tek başıma kalmıştım. Kendimi işe yaramaz hissediyordum ama aynı zamanda işe yaramadığıma da memnundum. Ertelenmiş yorgunluğum en nihayetinde içime işliyor, tetikte kalmak için var gücümle gayret etmeme rağmen zihnimi bulandırıyordu. Yakınımdaki bir polis aracına yaslandım. Bayan Cuckoo'nun yol kenarında azametle yürüyüşünü izlerken arabaya dayadığım dirseğim her saniye biraz daha kayıyordu. Ne yaptığımıza fazla merak salan, trafiğe sıkışmış sıradanların hafızalarını silerken mekanik bir tavrı vardı. Öyle ki az kalsın gülecektim. Âdeta sarhoş gibiydim.

Ve o anda, aniden bir ses duydum.

Seni tekrar görmek ne güzel.

Ensemdeki incecik tüyler bile diken diken oldu. Kaskatı kesildim. Alaycı, tekdüze, kibar bir sesti fakat resmen zehir saçıyordu – ayrıca garip bir şekilde tanıdıktı. Nereden geldiğine bakmak için döndüm ama etrafta hiçbir yabancı yoktu.

Sonra onu tekrar duydum. *Eee. Heyecanlı mısın?*

Sözcükler sanki kendi zihnimin uydurmasıymış gibi içimde bir yerden yükseliyordu. O kadar yorgundum ki ayakta rüya görüp görmediğimi merak ettim. Hayır, bu bir kâbustu.

Dudak şapırdatma, ünlüleri uzatma gibi küçük ama tiksindirici sesler kafamın içini doldurdu. Bunlar abartılı bir tatminin sesleriydi. Sanki biri uzun bir günün ardından sıcacık, tertemiz yatak örtülerinin arasına kıvrılmıştı.

Hmm-mmm, diye fısıldadı ses. *Böylesi çok daha iyi. Buna tekrar alışabilirim.*

"Kim var orada?" dedim, bir hışımla kendi etrafımda dönerek.

"Jacob, iyi misin?" Emma şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Afallamış, nerede olduğumu bir anlığına unutmuştum. "Evet," dedim. "Kusura bakma, iyiyim. Ben sanırım sadece... uyuyakaldım." Kaşlarımı çattım. "Belki de azıcık yürüsem iyi olur. Biraz hava alayım. Kafamı toparlayayım."

Emma başını aşağı yukarı sallamakla yetindi. O ve Enoch kendilerini Hugh'u sakinleştirmeye o denli kaptırmışlardı ki garip davra-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nışımı sorgulamadılar. Ben de yürüdüm. Sorumsuzluk sayılmayacak ama kafamdaki o sesi kovalamaya ve kendimi kendi yalanlarıma inandırmaya yetecek kadar uzaklaştım: Hiçbir şey olmadığına. Hiçbir şey duymadığıma.

Acil müdahale araçlarından oluşan labirentten çıkarak hiçliğe doğru uzun, kararlı bir adım daha attım. Gece havası vücuduma çarpıyordu. Bir süre evvel tatlı tatlı esen rüzgâr gittikçe saldırganlaşıyordu. Rüzgâr ani bir hamleyle bacaklarıma öyle bir dolandı ki yana doğru tökezledim ve düşmemek için bir ambulansın arka kapılarına tutundum.

O sesi tekrar duydum.

Yeni bir dünya yaklaşıyor, diye fısıldadı, *ve öyle güzel bir yer olacak ki—*

"Kimsin sen?" dedim karanlığa tıslayarak.

Yalnızca eski bir dost.

"Bu da ne demek?" dedim, kafamı telaşla sağa sola döndürürken. Yüreğim ağzımdaydı.

Ses güldü. Bu karanlık bir sesti, kasvetli ve hırıltılı. Derken o tanıdık sözcükleri duydum:

Yedi düvelin her karış toprağı batacak, mahlûkların ve insanların ve kupkuru çayırların kavruk leşleri gibi kokup pisliğinde boğulacak...

Bir kilit sarsıldı.

Ambulansın arka kapıları savrularak açıldı. Az kalsın ayaklarım yerden kesilecekti. Sanki korkudan kafayı yemek üzere değilmişim gibi kendimi ambulansın karanlığına doğru çekilirken buldum. Sebebini bilmiyordum. Hatta onu görene dek aradığım şeyin ne olduğunu bile bilmiyordum. Oysa orada ne bulacağım gayet barizdi.

Bir ceset. Bir örtünün altında kıpırdamadan öylece yatan bir ceset.

Bütün içgüdülerim oradan kaçayım diye, yardım çağırayım diye, uçağın tekine atlayıp Florida'daki sıkıcı ve tekdüze hayatıma döneyim diye çığlıklar atıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ne var ki o çığlıkları susturdum. Onlara cehennemin dibine gitmelerini söyledim.

Ardından cesaretimi toplayıp ambulansa tırmandım. Örtüyü köşesinden kaldırırken yüreğim göğsümden fırlayacak gibiydi. Kafasının yarısı içine göçmüş, genç bir adamın ölü çehresiyle burun burna geldim.

Yüce İsa.

"Yalnızca eski bir dost," dedi ses. Şimdi cesetten, ölü genç adamın kanlı ağzından geliyordu. "Ama yakında geri döneceğim..."

Örtünün ucunu elimden bıraktım. Bedenim şimdi kontrolsüzce titriyordu.

Derken şoför mahallindeki radyoda bangır bangır bir şarkı çalmaya başladı. Bu "With a Little Help from My Friends"* idi.

Başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Kendimi çılgına dönüp kontrolden çıkmış gibi hissediyordum. Koşarak ambulanstan indim ama inmemle Enoch'a toslamam bir oldu. Fal taşı misali açılmış gözlerle beni iki kolumdan yakaladı.

"Nereye kayboldun?" Şimdiye dek dikkatimi çekmemiş bir gürültüyü bastırmak için avazı çıktığınca bağırıyordu: Helikopterin motorunun sesi. "Hadi," dedi, "gidiyoruz!"

Ve beni beklemekte olan helikoptere doğru çekiştirdi.

İki dakika sonra havadaydık. Emniyet kemerleriyle koltuklarımıza bağlanmıştık. Kulaklıklarımız da pervanelerin kükremesini boğuyordu. Ellery'yi ön sırada oturmakta olan LaMothe'la fedaisinin kucağına yatırmışlardı. Geri kalanımız ise arka sıraya sığışmıştık. Hepimizin sığabilmesi için Bayan Wren ve Bayan Cuckoo kuş suretine bürünmek zorunda kalmıştı ve şimdi pilotun yanına konmuş, boncuk gibi gözleriyle ağarmakta olan gökyüzünü tarıyorlardı. Ymbry-

* "*Arkadaşlarımın Ufak Bir Yardımıyla*" anlamına gelen, 1967 yılı çıkışlı The Beatles şarkısı *–çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

neler Ellery'yi stabilize etmek için ellerinden geleni yapmışlardı ama ölümün önüne geçebilmeleri için onu bir döngüye götürmekten başka çareleri yoktu. Hâl böyle olunca en yakınımızdaki döngüye, yani Locust Gap* adındaki ücra bir kasabaya doğru yola koyulduk.

Hâlâ az evvel olanların etkisinden kurtulamamıştım. Bir görü müydü? Yoksa bir halüsinasyon mu?"

Duyduğum Caul'ün sesiydi.

Caul'ün kehanetin en kıyametvari dizelerinden alıntı yapan sesi. Tüm bunlar... ne anlama geliyordu?

Muhtemelen aklımı kaçırmak üzere olduğum anlamına geliyordu. Ya öyleydi ya da Caul bana işkence etmenin yeni ve yaratıcı bir yolunu bulmuştu.

Hugh çöküşün eşiğindeydi. Emma'nın ve Enoch'un gayretlerine rağmen durumu gittikçe kötüleşiyordu.

Kulaklık setinin mikrofonuna konuştuğundan hepimizin duyabileceği şekilde, "Şu anda Fiona ellerinde," diyordu. "Aradan zaman geçtikçe onu geri alma ihtimalimiz de azalacak. Buranın üç yüz, hayır, hayır, beş yüz kilometre çevresindeki bütün döngüleri didik didik aramalıyız."

Emma elini Hugh'un koluna koydu. "Hugh, bu işe yaramaz—"

"Elbette yarar! Bir helikopterimiz var!"

LaMothe arkasına dönerek ona dik dik baktı. "Bu benim helikopterim, evlat ve gideceği tek yer de en yakındaki döngü çünkü bu kızın hayatını kurtarmamız gerek." Aksi bakışları Bayan Peregrine'e kaydı. "Talebene hâkim ol."

"Lütfen, Hugh, sakin olmalısın," dedi Bayan Peregrine. "Bir sonraki hamlemizi çok dikkatli seçmemiz gerek. Bu durum hepimizi üzüyor. Hepimiz Bayan Frauenfeld için endişeleniyoruz. Ancak bu kritik an, plan yapmadan körü körüne çırpınmak için en kötü zaman."

"Fiona da yaşamak için döngüye muhtaç," diye mırıldandı Hugh. "O da süratle yaşlanacak."

---

* (İng.) Çekirge Gediği –*çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah, Tanrım," dedi Emma. Beti benzi attı. "Unutmuşum."

Ben de unutmuştum. Ruhlar Kütüphanesi çöktüğünde orada olmadığından Fiona'nın biyolojik saati diğerlerininki gibi sıfırlanmamıştı. Bu da süratle yaşlanabileceği anlamına geliyordu.

"Aylar, aylar önce Bayan Wren'in döngüsü çöktükten sonra Fiona'yı esir almış olmalılar," dedi Bayan Peregrine. "En son uçurumun kenarından atlarken görülmüştü. Şu anda sadece o düşüşten sağ kurtulduğu ve aşağıdaki ormanlık alandan alındığı çıkarımında bulunabiliriz."

Bu sahneyi kafasında canlandırırken Hugh gözlerini sımsıkı yumdu. "Onca zamandır ona neler yaptırıyorlar? Neden onu yanlarında istiyorlar?"

"O kadarını henüz bilmiyoruz," dedi Bayan Peregrine, "ama onu bunca zamandır sırf" –Bayan Peregrine pencereden dışarı baktı– "Iowa'nın orta yerinde kemik tozuna dönüşsün diye hayatta tutmadıklarından emin olabilirsiniz."

"Evet," dedi Hugh sefil bir hâlde. "Sanırım öyle."

"Şimdi şu döngüye uğradıktan sonra," dedi Bayan Peregrine, "Şeytan'ın Arka Bahçesi'ne döneceğiz, insanlarımızı ve istihbarat toplayacağız ve aklıselim bir plan yapacağız. Ardından onu kurtaracağız."

Hugh başıyla onayladı. "Eğer öyle diyorsanız öyle olsun, hanımefendi."

Çalılar ve ağaçlar pervanenin rüzgârıyla savrulurken eski bir ahırın yanındaki araziye indik. Pervaneler daha yavaşlamaya bile başlamadan ymbrynelerle Amerikalılar helikopterden atladılar. Bayan Wren ve Bayan Cuckoo kuş suretinde ahıra doğru kanat çırptılar. Geri kalanımız onlara yetişene dek çoktan insan suretine bürünmüşlerdi. Her nasılsa tamamen giyiniklerdi ve saçlarının tek bir teli bile bozulmamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

LaMothe'un ve fedaisinin Ellery'yi bir merdivenden ahırın tavan arasına çıkarmasına yardım ettik. Döngü girişi buradaydı. Midemin kasılmasına yol açan çabucak bir geçişin ardından kızı tekrar aşağı taşıyıp ılık, sisli bir sabaha çıkardık.

"Eller yukarı! Sakın kımıldamayın!" dedi biri. Sesin geldiği yana baktığımda adamın tekinin bize bir silah doğrulttuğunu gördüm.

Ahşap bir sandalyede lakaytça oturuyordu. Kafasında bir şapka, suratında da garip, bıyıklı bir maske vardı. "Adınız ve klan üyeliğiniz!" diye bağırdı havlarcasına.

"Sen benim kim olduğumu bilmiyor musun?" diye gürledi LaMothe adama.

"Yanki olmadığın ve cebinde de geçiş için elli papel olmadığı sürece açıkçası pek umurumda değil." Ardından kafasını yana yatırdı, sandalyesinde doğruldu ve, "Dur bir dakika... Hay canına yandığım..."

"Aynen öyle," dedi LaMothe'un fedaisi. "Karşındaki Antoine LaMothe. Ve eğer kendini idam mangasının karşısında bulmak istemiyorsan—"

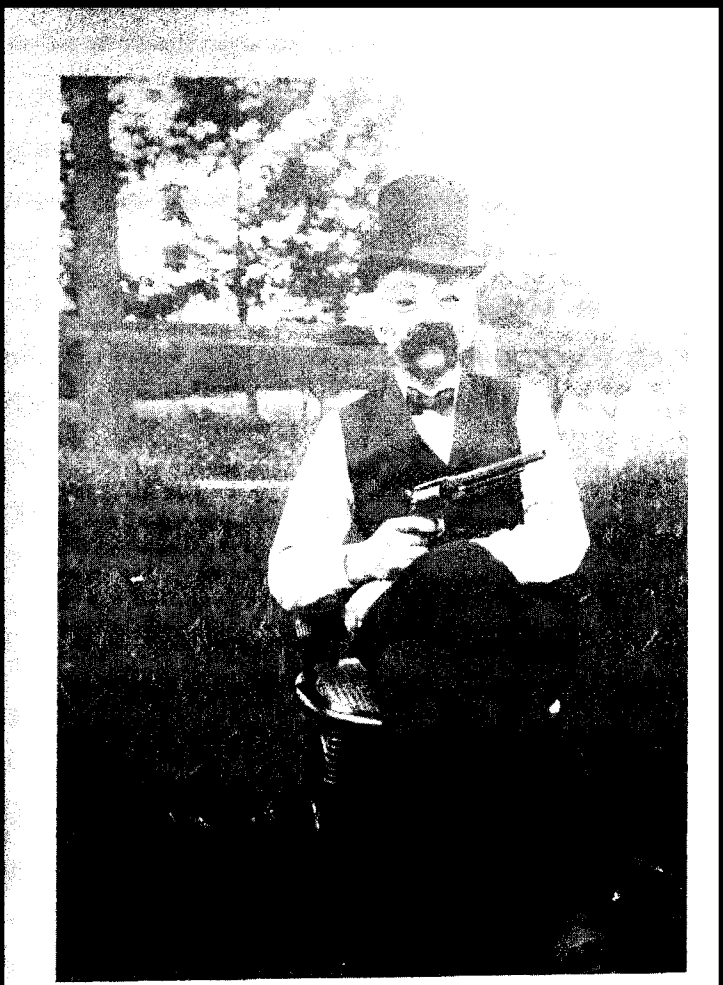
Bunu duyar duymaz adam tabancasını fırlatıp attı ve kendisi de yere kapaklandı. "Çok üzgünüm, Bay LaMothe, efendim, sizi tanıyamadım, yani, sizinle karşılaşmayı beklemiyordum—"

Bayan Wren öne çıkarak adamı yerden kaldırdı. "Bu zavallı kıza bir yatak lazım," dedi. "Yaralarına lapa uygularken onu rahat ettirebileceğimiz bir yere ihtiyacımız var."

"Elbette, elbette," dedi adam gergin gergin gülerek. "Şu tarafta bir tesis var, sahipleri epey misafirperverdir ve hiç şüphesiz sizin gibi seçkin kimseler için konaklama ücretinden feragat ederler."

Adam el pençe divan vaziyette yolu gösterirken biz de onu bir grup ahşap binaya doğru takip ettik. Binaların en büyüğünün sayvanında büyük harflerle LOKMANTA yazıyordu. Tamı tamına böyle hecelenmişti. Girişte aylaklık eden üç kişi vardı. Bunlardan biri beyaz ceketli bir garson, diğer ikisiyse birbirinin aynısı önlükler giymiş aşçılardı. Maskeli adam bir oda hazırlamaları için onlara bağırınca üçü birden doğrulup içeride gözden kayboldular.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ymbryneler bizi dışarıda bıraktılar. "İşimiz uzun sürmez," dedi Bayan Peregrine. "Yalnızca kızın durumunun stabil olduğundan emin olmamız gerek. Sonra yola koyulacağız."

Hugh gerginlikten elini kolunu nereye koyacağını bilemez hâldeydi. Kafayı sıyırmamak için kendini zor tutuyordu. Bu yüzden de şakağındaki damar nabız gibi atıyordu. Onu suçlayamazdım. Hayatının aşkı Caul'ün en belalı adamlarının elindeydi ve kızcağızın neler yaşamakta olduğunu –ya da şimdiye dek başından neler geçtiğini– ancak Tanrı bilirdi.

Fakat o anda hiçbirimizin elinden bir şey gelmezdi. Hâl böyle olunca ben de çıplak, küçük kasabada Hugh'un dikkatini dağıtacak bir şeyler aramaya koyuldum.

"Karl'ın neden maske taktığını öğrenmek ister misiniz? Her iddiasına varım ki istersiniz," dedi heyecanlı, tiz bir ses. Ardından restoranın köşesinden küçük bir kız çıkageldi. Altı yaşından büyük olamazdı. Üzerindeki kıyafetler aleladeydi ve kahverengi saçları küt kesilmişti.

"Nedenmiş?" dedi Enoch bıkkınlıkla. "Nektar müptelası mıydı?"

"Tanınamamamak için," dedi kız dilini döndüremeyerek. Birkaç defa daha denese de sözcüğü doğru düzgün telaffuz etmeyi bir türlü beceremedi. "Her kim girişte nöbet tutarsa tutsun maske takar. Birini öldürmek zorunda kalırlarsa diye? Böylece kimse intikam almak için onların peşine düşmez?"

"Hadi ya!" dedi Enoch. Merakı uyanmıştı.

"Benim adım Elsie ve siz de yenisiniz. Döngü saatinin dişlilerini değiştirmeye gelen yarı-ymbrynelerle birliktesiniz, değil mi? Son zamanlarda dişliler çokça takılıp başımıza bela oluyor." Hızlı fakat tekdüze bir ses tonuyla konuşuyordu. Ayrıca merakı suratından okunuyordu.

"Onlar yarı-ymbryne değil," dedi Emma. "Gerçek ymbryneler."

"Ha!" dedi kız. "Millet, siz aşşşşşırı komiksiniz!"

"Şaka yapmıyoruz," dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ve yanlarındaki kürklü adam da Kuzeyli klanının lideriydi," dedi Enoch.

"Siz ciddi misiniz?" diye sordu Elsie, gözlerini belerterek. "Burada ne işiniz var?"

"O konuda konuşamayız," dedi Enoch. "Çok gizli."

"Ayrıca uzun da kalmayacağız," diye ekledi Hugh, altını çizmek istercesine fakat böyle der demez kaşları havalanıverdi. "Tabii eğer bugün erken saatlerde yanlarında genç bir kız olan dört adama rastlamadıysan?"

"Yok. Buraya aylardır ayak basan kimse olmadı."

Hugh'un suratı asıldı.

"Şuradaki kartlaşmış idam mahkûmu hariç." Sokağın karşısındaki darağacından sarkan çürümüş bir cesede işaret etti. "Bizi soymaya kalkışan bir hayduttu? Biz de onu vurduk ve ikaz niyetine oraya astık? Ted Birader'in kıvılcım taşı çalındığından beri hırsızlığa pek iyi gözle bakmıyoruz." Ümitle bize baktı. "Buraya *o meseleyi* çözmeye gelmiş olamazsınız, değil mi?"

"Hangi meseleyi?" diye sordu Enoch.

"Ted Birader'in kıvılcım taşı meselesini. Bu kadar itibarlı insanları döngümüzde görünce onu çalan adamın yakalandığını ve sizin de taşı iade etmeye geldiğinizi ummuştum."

"Üzgünüm," dedi Emma, bir parçacık vicdan azabıyla. "O konuda hiçbir bilgimiz yok."

"Ah." Kızın pek yüksek olan morali biraz bozuldu. "Yine de Ted Birader'le görüşmek istemez misiniz? Bunun ona iyi geleceğinden eminim. O günden beri kendinde değil."

"Gerçekten yapamayız," dedi Emma.

Elsie'nin başı önüne düştü. "Ahh, anlıyorum tabii," dedi, ardından pek de uzak sayılamayacak küçük bir eve şöyle bir göz attı. "Oysa hemen şuracıkta oturuyordu..."

"Neden olmasın," dedim. "Eğer yakınsa."

Emma'yla göz göze geldim ve başımla Hugh'a işaret ettim. Mesajı hemen aldı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Evet, hadi gidip onunla tanışalım," dedi, bir çırpıda Hugh'un koluna girerken.

"O hâlde gaza basalım!" diye bağırdı kız tiz bir sesle.

Hugh istemeye istemeye de olsa bizimle geldi. Elsie bıdı bıdı konuşurken küçük eve doğru yürümeye koyulduk. "Son günlerde zaman âdeta akmıyor, akmıyor, *akmıyor*. Kimsenin geldiği de yok. Yalnızca birkaç pazarlamacı ve döngü bekçisi. Güya bir öğretmen gelip bana ders verecekti. Onun dışında buralar acayip sıkıcı. Siz nereden geliyorsunuz?"

"Londra'dan," dedi Emma.

"Ah. Hep öyle büyük yerlere gitmek istemişimdir. Oralar güzel mi?"

Enoch güldü. "Pek sayılmaz."

"Olsun, yine de görmek istiyorum. Hangi zamandansınız? Yani ne zaman doğdunuz?"

"Çok soru soruyorsun," dedi Hugh.

"Evet, sorularımla ünlüyümdür. Ted Birader bana sorgucubaşı diyor. Evinize dönerken beni de yanınızda götürür müsünüz?"

Emma şaşırdı. "Buradan hoşlanmıyor musun?"

"Locust Gap'ten başka yerler de görmek istiyorum. Bu arada ben Cincinnati'de doğdum. Ama dört yaşımdan beri buradayım."

"Çok uzun zaman olmamış," dedim.

Başıyla onayladı. "Evet. Sanırım öyle. Yalnızca kırk dört yaşındayım."

Küçük eve girdik.

Bu bir fırına girmekten farksızdı. İçeride gürül gürül yanan devasa bir şömine, şöminenin önündeyse bir kalın yorgan yığını vardı.

"Selam, Birader," dedi Elsie ve yorgan yığını hafifçe bizden yana döndü. Yorganlardan oluşan kozanın içinde bir oğlan çocuğu vardı.

"Yüce Tanrım," dedi Hugh. "Canlı canlı kızaracak!"

"Ona dokunmayın," diyerek ikazda bulundu Elsie. "Soğuktan yanarsınız. Ateşi şu anda eksi elle derece."

"Se-se-se-selam," dedi oğlan, tir tir titriyor olmasına rağmen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

konuşmaya çalışarak. Teni maviydi, gözleriyse kan çanağına dönmüştü.

"*Zavallıcık*," diye fısıldadı Emma.

Çoktan boncuk boncuk terlemeye başlamıştım ama ona yaklaştıkça oğlandan dalga dalga soğuk yayıldığını hissedebiliyordum. Öyle ki ısıyı da teri de geri püskürtüyordu.

Elsie'ye döndüm. "Şeyinin... çalındığını söylemiştin. Neydi o?"

"*Kıvılcım taşı*," dedi kız ve oğlana mahzun mahzun gülümsedi. "Aslında kendisi anlatırdı ama dili soğuktan kaskatı kesildiğinden artık konuşmakta zorlanıyor."

"Belki ben yardım edebilirim," dedi Emma, "kısa bir süreliğine dahi olsa," ve ardından iki avucundan da alevler yükseldi. Parlayana dek onları harladı ve ellerini iki yana açarak oğlanın tepesinde dikildi.

"Bu ç-ç-çok güzel," diye kekeledi. "Te-te-teşekkürler, han-han-han'fendi."

İçerideki sıcaklık katlanılmaz bir hâle gelmişti. İçerisi ısındıkça burnuma garip, kekremsi bir koku gelmeye başladı. Sanki biri çöpleri yakıyordu. Ama kokuya aldırış etmeden odaklanmayı denedim; oğlan anlaşılır cümleler kuracak kadar ısınmıştı.

"Bir ra-rahatsızlığım var," dedi Ted. Teni artık bir ya da iki ton daha az maviydi. "Normal bir hayat sürmemi mümkün kılan tek şey kıvılcım taşımdı. Sürekli yanan ve hiç sönmeyen küçük, yeşil bir taş. Onu bana uzun zaman önce ymbrynem vermişti." Üzgün ve efkârlı görünüyordu. "Tabii o zamanlar hâlâ ymbrynelerimiz vardı. Taşı uzaklardan, denizin diğer tarafından getirdiğini söylemişti. Onu mi-midemde tuttuğum sürece o da beni daima sıcak tutacaktı. Ve çok, çok uzun bir zaman boyunca öyle de yaptı."

Koku yavaş yavaş sıcaklıktan daha boğucu bir hâl alıyordu. Burnumu tıkadım. İşin tuhafı burnumun direğini kırmak üzere olan koku benden başkasını rahatsız etmiyor gibiydi.

"Derken o adam kasabaya geldi," diyerek konuşmasını sürdürdü. Artık sözcükler dudaklarından daha kolay dökülüyordu. "Dok-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tor olduğunu söyledi. Ben hep biraz üşürüm. Hatta kabanımla hırkam olmadan dışarı adımımı bile atamam... ve o da beni iyileştirebileceğini söyledi. Tabii eğer kıvılcım taşına birkaç ayar çekmesi için onu öksürerek çıkarırsam."

Onu öyle bir can kulağıyla dinliyordum ki yolu yarılayana dek odanın köşesine doğru yürümekte olduğumu fark etmedim. Bir şey beni o yana çekiyordu. Koku. Ve bir iç sıkıntısı.

"Onu benden çaldı," dedi oğlan. "Ve peşine düşüp taşımı ondan almaya çalıştığımda bir şey beni durdurdu. Göremediğim ama çok güçlü bir şey." Ağlamamak için gözlerini kırpıştırarak kafasını iki yana salladı. "Beni duvara mıhladı. Çığlık atamayayım diye ağzımı tıkadı. Bir süre sonra bayılmışım..."

Odanın köşesinde, yerde siyah bir leke vardı. Kokunun kaynağı.

"Jacob," dedi Emma çarçabuk, "sanırım bir—"

"Gölgeden bahsediyor," dedim. "Burada da bir damla göz akıntısı var."

Oğlan başıyla onayladı. "Beni zapt ettiği yer de orasıydı."

"Bu ne zaman oldu?" diye sordum.

"Beş, altı ay önce," dedi Elsie.

"Adam neye benziyordu?"

"Alelade biriydi," dedi oğlan gözlerini kırpıştırarak. "Şey... silik biriydi."

"Gözlüklüydü, değil mi Ted?" dedi Elsie. "Hiç çıkarmadığı koyu renk camlı gözlükleri varmış."

Derken kapı önce çalındı, sonra da açıldı. Bayan Peregrine odaya girdi ve sıcaktan soluğu kesilince derin bir nefes aldı.

"Gidiyoruz," dedi.

Hugh ve Enoch çocuklara çarçabuk veda edip Bayan Peregrine'in arkasından koştular.

Elsie yalvarırcasına bana bakıyordu. "Yapabileceğin hiçbir şey yok mu? Önemli tanıdıkların var..."

"Şu anda işimiz başımızdan aşkın," dedim, "ama sizi unutmayacağız."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elsie başını aşağı yukarı salladı. Dudağını ısırdı.

"Teşekkür ederim," dedi Ted. "Arkadaş canlısı yüzler görmek güzel. Buralarda ondan pek bulamıyoruz."

"Çok üzgünüm," dedi Emma. "Keşke burada daha fazla kalabilseydik."

"Sorun değil," dedi oğlan iç geçirerek ve kederli bakışlarını gerisingeri şömineye kaydırdı.

Elsie de aynısını yaptı. Ateşin kudretli ışığında gözüme bir anlığına hem gencecik, hem yaşlı hem de kayıp göründü.

Emma ellerini yavaşça kapattı. Çok üzgün ve mahcup görünüyordu. Bu insanları doğru düzgün tanımıyorduk bile ama onun yüreği Fransa'dan büyüktü. Bunu zaten biliyordum.

Biz kapıya vardığımızda oğlanın rengi çoktan maviye çalmaya başlamıştı.

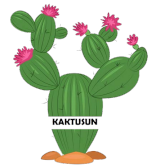
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Ellery'yi LaMothe'un fedaisiyle birlikte Locust Gap'te bıraktık. Kızın durumuna bakmak istiyordum ama ymbryneler ziyaretçiye değil de dinlenmeye ve sessizliğe ihtiyaç duyduğunda direttiler. Elimizi çabuk tutmamız kızın hayatını kurtarmıştı ama iyileştiğinde ne tür bir hayatı olacağı zamanla açıklık kazanacaktı çünkü tek bir akşamda normal ömrünün çoğunu tamamlamıştı ve süratle yaşlanmanın insanın beyninde yarattığı etki sıklıkla hazin olurdu. Yine de LaMothe yaptıklarımız için bize minnettar gibiydi. Pek konuşmuyordu ama halinden tavrından anlayabiliyordum. Marrowbone'a dönüş yolculuğunda helikopterde sessizdi, eskisi kadar insanlara çıkışmıyordu ve rakunları en nihayetinde mızmızlanıp kıvranmayı kesmişti.

Geri kalanımız da pek konuşmadık. Enoch uyuyakaldı. Emma'yla Hugh yolculuğun büyük bölümünde fısır fısır bir şeyler konuştular. Bir yandan da Emma, Hugh'un yumruk yaptığı ellerini sıvazlayarak gevşetti.

Bense Noor'u düşündüm. Onun kadar ilgi çekici olmayan birileri ya da bir hayat memat meselesi dikkatimi dağıtmadığı sürece son zamanlarda bunu pek sık yapar olmuştum. Sakin anlarda çehresini gözümün önüne getirmem stresimi yüzde on ila yüzde yirmi azaltmaya yetiyordu. Mütemadiyen göğsümü sıkıştıran gerilim hafifliyor ve zaman zaman, bilhassa da onun yanında olduğumu, onu öptüğümü hayal ettiğimde o gerilim bambaşka bir şeye, saf bir arzuya, ihtirasa dönüşüyordu.

Dürüst olmam gerekirse Emma'ya karşı hiç böyle hisler besleme-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

miştim. Onunla aramızdaki şey saf olduğu kadar muhafazakârdı da. Noor'a karşı hislerimse farklıydı. Daha kimyasaldı. Daha ilkeldi.

Fakat hassastı da.

Bu dünyaya o kadar yabancıydı ki! Nasıl hissettiğini, ayak uydurmayı becerip beceremediğini merak ettim. İyi miydi? Millard'ın haritaları konusunda ilerleme kaydedebilmişler miydi? V'nin döngüsünü bulmaya yaklaşmışlar mıydı? Noor onu bulursa –hayır, *bulduğunda*– neler olacaktı?

Bu da aklıma başka bir şey getirdi: Fiona'yı bulma meselesi ne olacaktı?

Ellery ve LaMothe'un fedaileri dönüş yolculuğunda bize eşlik etmediğinden helikopterde hepimize yetecek kadar yer vardı. Hâliyle Bayan Wren'in ve Bayan Cuckoo'nun kuş suretine bürünmelerine gerek kalmamıştı. Yolculuğun büyük bölümünde Bayan Peregrine'le alçak sesle ciddi bir şeyler konuştular. Hem Fiona'nın hem de Hugh'un iyiliği için hortlakların Fiona'yı nereye götürdüklerine dair akıl yürüttüklerini umdum ama bundan emin olamazdım. Bugün yaşadıklarımızdan önce Hugh uzun zamandır ilk defa huzurluydu, eğleniyordu ve keyfi de yerindeydi ama zamanla kabuk bağlayan yarası şimdi yeniden açılmıştı ve öncekinin iki katı genişliğindeydi. Artık onu, Fiona aramıza dönene ve yeniden güvende olana dek rahat nefes alamayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum ve kuşlar korusun ama eğer Fiona'nın başına bir şey gelecek olursa Hugh kederinden ölürdü.

Bu düşünceyi bir kenara ittim ve onun yerini Bayan Peregrine'e sormak için yanıp tutuştuğum başka bir soru aldı. Ne var ki herkesin kulaklıkları takılı olduğundan mikrofondan soramazdım. Bu LaMothe'un duymasını istediğim bir şey değildi.

Gerçi adam kel kafasını cama dayamış, uyukluyordu ama yine de bu riski göze alamazdım.

Ama daha fazla bekleyemeyecektim.

"*Öğrenmek istediğim bir şey var.*" Bayan Peregrine'e doğru uzanıp fısıldadım. Diğer ymbryneleri bırakıp bana döndü. "Marrow-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bone'daki şu kampta gölgenin izini bulduğunuzda... ayak izi falan yoktu, öyle değil mi?"

Bayan Peregrine kafasını iki yana salladı. "Yoktu."

Şimdi Hugh da can kulağıyla bizi dinliyordu.

"Bunu çadırın dışında, ağaçların arasında buldum." Ve bluzunun içinden ezilmiş, mor bir çiçek çıkardı. Bu bir yabangülüydü.

Hugh elini uzatıp güle dokundu, sonra onu elinde döndürdü. "Orada mıydı?"

"Evet. Hortlaklar oraya hiç gelmedi." Bayan Peregrine öyle alçak sesle konuşuyordu ki ne dediğini anlamak için dudaklarını okuyordum. "Kuzeylilerin kampından yeterince uzakta saklanarak bekleyen gölgeye kızı götüren Fiona'ydı."

"Anlayamıyorum." Hugh kaşlarını çatmıştı. Gözleriyse fır dönüyordu. "Fiona onlara yardım mı ediyordu?"

"İsteyerek değil. Bu konuda Bayan Wren'le Bayan Cuckoo'ya danıştım. Olay esnasında –ve büyük ihtimalle halen– zihnine hükmedildiğine inanıyoruz. Otobüs kazası o hâkimiyetteki bir teklemenin sonucuydu. Fiona kaçmaya çalıştı. Belki de niyeti onu tutsak alanları öldürmekti."

Emma nefesini tuttu. Hugh tek kelime etmedi; çenesini öylesine sıkmıştı ki dişlerinin kırılacağından korktum.

"Lanet olsun, muhtemelen şimdi onu öldürmek istiyorlardır," diye mırıldandı Enoch ama sonra elini ağzına kapatıverdi. Emma ona zehirli bir bakış attı.

"Hayır," dedi Bayan Peregrine. "Hortlaklar kafalarına koydukları şeye odaklanırlar ve faydacı tiplerdir. Onu hayatta tutmalarının ve Galler'den buraya getirme zahmetine katlanmalarının bir sebebi var. Hâlâ amaçlarına ulaşamadılar. Artık amaçları her neyse... Yani Fiona'yı öldürmeyecekler."

"Şimdilik," dedi Hugh. "Onunla işleri bitene kadar."

LaMothe kımıldanıyordu. Söylenecek başka şey yoktu.

Yolculuğun geri kalanı gergin bir sessizlik içinde geçti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Turistin teki fotoğrafımızı çekmek için duraksadığında günümüz Marrowbone'unun sokaklarından birinde, daha doğrusu madencilik müzesi döngü girişinin hemen önünde öylece dikiliyorduk. LaMothe yoluna devam etmesi için ona bağırınca adam arkasına bile bakmadan yanımızdan uzaklaştı.

Bayan Peregrine'in suratında zoraki bir gülümseme belirdi. "En azından birkaç günlüğüne müzakerelere katılamayacağız," dedi. "Çok daha çabuk halledilmesi gereken bir sorunumuz var."

LaMothe başıyla onayladı. "Umarım sizin kızı bulabilirsiniz," dedi ve ardından ciddi ciddi uzanıp Bayan Peregrine'in elini sıktı.

"Teşekkürler," dedi Bayan Peregrine. "Ellery seyahat edebilecek kadar iyileştiğinde onun için elimizden geleni yapacağız. Eğer onu bir süreliğine bize emanet edersen Şeytan'ın Arka Bahçesi'nde müthiş bir şifacımız var."

LaMothe minnetle başını aşağı yukarı salladı, sonra döndü ve benimle ilk defa doğrudan muhatap oldu. "Senden şüphe ettiğim için üzgünüm, evlat. Nadir görülen bir yeteneğin var." Ardından sırtıma öyle sert vurdu ki az kalsın yere kapaklanacaktım.

Gidecek olduğu anda Bayan Wren onu rakun kuyruğundan yakaladı. "Biz yokken savaş çıkarmamaya bakın," dedi.

"Eğer savaş çıkarsa ilk kurşunu atan biz olmayacağız." Silindir şapkasının siperliğine dokundu ve ardından yanımızdan ayrıldı.

Birkaç dakika sonra Panoptidön vasıtasıyla Bentham'ın tavan arasına döndük ve asansörün kapısı garip bir alkış sesiyle açıldı.

Tavan arası ymbrynelerle, arkadaşlarımla, bakanlık çalışanlarıyla ve yalnızca göz aşinalığım olan kimi tuhaflarla doluydu ve hepsi ışıl ışıl gülümsüyor, var güçleriyle alkış tutuyorlardı. *Beni* alkışlıyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sırtımdan hafifçe dürtüklendiğimi hissettiğim anda Bayan Peregrine beni asansörden dışarı itekledi.

"*Ne yaptığını biliyorlar*," diye fısıldadı. "*Ve hepsi seninle gurur duyuyor.*"

Horace karşımda durmuş, pişmiş kelle gibi sırıtarak tezahürat ediyordu. Bronwyn kalabalığın üstünden görebilmeleri için Olive'le Claire'i omuzlarına oturtmuş, üçü birden sevinçle bağırıyordu. Bayan Blackbird ve Bayan Babax beni kutladılar; hatta Sharon bile sırtımı sıvazlamak için oradaydı. Böyle toplandıklarını, gülümseyerek bana baktıklarını görünce içim bir hoş oldu. İçim neşeyle doldu. Dopaminle dolup taştım ve kaygılarımdan kurtuldum. Onları görmek bana amacımı, neyin uğruna savaştığımı anımsattı. İşte karşımdaydılar:

Gerçek dostlarım, gerçek yuvam.

Tuhaf ailemi seviyordum ve hayatımın geri kalanı boyunca onlarla omuz omza –ve onlar uğruna– savaşmaktan asla yorulmayacağımı biliyordum.

Bayan Peregrine'in elini omzumda hissettim. Ondan yana döndüğümde ymbryneyi yufka yüreğine teslim olduğu nadir anlardan birinde yakaladım. Öyle ki gözleri duygulu duygulu parlıyordu.

"Çok iyi iş çıkardınız, Bay Portman," dedi usulca. "Çok iyi iş."

Ben aptal gibi sırıtarak orada öylece dikilip arkadaşlarımı nasıl teker teker kucaklayacağımı çözmeye çalışırken kalabalık aniden sessizleşti; onu gördüğümdeyse diğer her şey silikleşti. Fısıltılar, sorular, meraklı bakışlar – artık hiçbirinin önemi yoktu. Zihnim âdeta felç olmuştu. Çünkü o işte, işte oradaydı. Sharon'ın geniş omuzlu kuzenlerinden oluşan kalabalığı yararak bana doğru geliyordu. Soluk soluğa koşarken suratı hem çaresizdi hem de mutluluktan ışıl ışıldı.

Noor.

"Jacob," dedi, nefesini tutup spot ışıkların ona çevrildiğini her nasılsa fark etmemiş etten bir duvarı aşarken. "Geri döndün... Az evvel duydum... Millard'la kütüphanedeydim... O kadar endişelendim ki..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kollarımı iki yana açarak kalabalığı yardım ve aramızdaki boşluğu çabucak kapattım. Merhaba bile demedim. Tek yaptığım onu öpmek oldu. Oracıkta, herkesin gözü önünde. Vücudu benimkine yaslanırken şaşkınlığı eriyip değişti. Göğsümde ve kafamın içinde milyonlarca kıvılcım çakarken dünyanın geri kalanı sessizliğe gömüldü.

En nihayetinde birbirimizden ayrıldığımızda bunun tek nedeni odanın ne kadar sessizleştiğini ve kimbilir kaç çift gözün bizi izlediğini fark etmiş olmamızdı.

Ayrıca nefes almam gerektiğini de hatırlamıştım.

"Selam," dedim, aptal aptal sırıtarak. Suratımı ateş basmıştı ve muhtemelen pancar gibi de kızarmıştım.

"Selam," dedi. O da sırıtıyordu.

Derken gülmeye başladık. Rahatlama, neşe ve tedirginlik vücutlarımızı istila ederken gülüştükçe gülüştük. İkimiz de dönüşü olmayan bir sınırı aştığımızı, yepyeni topraklara bodoslama daldığımızı fark etmiş gibiydik. Artık biz—

Ne olduğumuzdan emin değildim.

Ama ne olduğumuzu, ne olacağımızı düşünürken nefesim kesiliyordu. Derken şaşkınlıktan öylece kalakaldım. Aynı anda tonla şey –mutluluk, dehşet, korku, matem– hissedebilme kabiliyetim aklımı başımdan aldı. Yüzümdeki gülümseme silindi ve gerçek dünya alelacele geri döndü. Öyle ki oda bile insanı kendi getiren, ani bir zangırtıyla netleşti. Yine de gerçekliğin keskin kenarları gözüme artık daha yumuşak görünüyordu. Bu garip bir mucizeydi.

Az ötede Bayan Peregrine'in birilerine karamsar bir ses tonuyla Fiona'dan bahsettiğini duyabiliyordum. Sharon ise yanımıza geliyor gibiydi. Noor ve ben hâlâ karşılıklı dikiliyorduk. Artık birbirimize dokunmuyor hatta bakmıyorduk bile ama aramızdaki havada bir şeyler değişmişti. O esnada biri omzumu dürtüklemeye başladı. Kaşlarımı çattım. Sharon'a basıp gitmesini, şu anda döngü özgürlüğünden bahsetmek istemediğimi söylemeye hazırlanarak arkama döndüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama bu Horace'tı.

"Jacob," dedi endişeyle, "az evvel döndüğünü biliyorum ama konuşmamız gereken çok şey var. Senin yokluğunda Noor ve Millard çok büyük bazı keşiflerde bulundular."

Noor'a baktım. Dudağını ısırdı. "Evet, o konudan bahsetmeye vaktim olmadı," dedi süklüm püklüm. "Ama Horace haklı. Konuşmamız gereken çok şey var. Burası tımarhane gibiydi."

"Önemli bir ilerleme mi kaydettiniz?" diye sordum, göğsüm umutla dolarken.

"Aslında evet," dedi Noor ve güldü. "Evimizden baktığımda sokağın karşısında gördüğümü hatırladığım şu tabela var ya? Meğer yalnızca Ohio ve Pennsylvania'da şubeleri olan bir mağazanın reklamıymış. Yani arama alanını iki eyalete kadar daraltmayı başardık!"

"Bu harika!" dedim. "Çok yaklaşmışsın!"

"*O kadar* da değil. Millard böylesine geniş bir arazide gizli bir döngü bulmanın hâlâ haftalar alabileceğini söylüyor. Ayrıca bugün ağır gidiyoruz çünkü Millard'ın üstünde çalıştığı başka bir mesele daha var."

"Başka bir şey daha mı?" Kaşlarımı çattım. "Bundan daha önemli ne olabilir ki?"

Noor omuzlarını silkti.

Horace'a baktım.

Horace da omuzlarını silkti ve ardından istemsizce kravatıyla oynamaya başladı. "Kimbilir? Soru sormamıza yetecek kadar bile yerinde durmuyor ki," dedi. "Bilhassa da medeniyetten nasibini almamış bir hayvan gibi ortalıkta çırılçıplak dolaşmakta ısrar ettiğinde."

"Bazı hayvanlar da giyinir," dedim Addison'ı düşünerek.

"*Medeniyetten nasibini almamış,* dedim."

Tam asıl konuya dönecektim ki Enoch kalabalığın arasından çıkagelip Horace'ı omzundan yakaladı. "Fiona'yı duydun mu?" diye bağırdı. "Hâlâ yaşıyor, dostum! Hayatta kalmayı bal gibi de başarmış!"

Horace sanki iletken bir tele dokunmuş gibi yerinden sıçradı. "Ne!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Belli ki olanları duymamıştı. Hiçbiri duymamıştı.

"Fiona'ya ne olmuş?" diye bağırdı Bronwyn yanımıza gelmek için Ulysses Critchely'yi kenara itekleyerek. "Hayatta mıymış?"

"Ah, Tanrım!" diye feryat etti Olive. O kadar heyecanlanmıştı ki Bronwyn'in omzundan süzülerek yükseldi ve çatı kirişlerinin arasında sıkışıp kaldı.

"Bu—bu—" diye kekeledi Claire. Ardından bayıldı ve Bronwyn'in omzundan onu bekleyen kollarına tepetaklak düşüverdi. "Hayret verici," diye inledi.

"Eee? Şimdi nerede?" diye sordu Bronwyn, sağa sola bakarak. "Kutlama yapmamız gerek!"

"Şu anda hortlakların tutsağı," dedi Emma ve ardından Olive'e bir halat attı. Kısacık bir anlığına Noor'la bana baktıktan sonra çarçabuk bakışlarını kaçırdı.

"Ah," dedi Horace, kalbinden vurulmuşçasına. "Kahretsin."

"Gidip onu hortlakların elinden kurtarırız!" dedi Bronwyn. Hiçbir şey moralini bozabilecek gibi değildi. "Bugün bir arama kurtarma ekibi oluştururuz. Hatta hemen şimdi! Onu nerede tutuyorlar?"

"Bilmiyoruz," dedim. "Sorun da bu."

"Lanet olsun," dedi Bronwyn. Omuzları düştü.

Hugh'u bulmak için arkama döndüm. Hâlâ asansörün yanında dikiliyordu. Bayan Blackbird ve Bayan Peregrine'le ciddi bir şeyler konuşuyorlardı.

"Bayan Peregrine'in Hugh'un bizimle gelmesi için neden direttiğini hâlâ anlamış değilim," dedi Enoch, "Hem de Fiona'yı bulduğumuzda, tabii eğer bulabilseydik, perişan hâlde olabileceğini bilmesine rağmen. En azından zihnine hükmediliyor olacaktı. Hatta belki de—" Devamını getirmeden dilini tutmasını bildi. *Ölüsünü bulacaktık*. "Bu Hugh'u mahvederdi."

"Tanrım, Enoch," dedi Horace, "kalp nakli filan mı oldun?"

Enoch ona meydan okurcasına baktı. "Gözüme biraz acımasızca göründü, hepsi bu."

"Hayır," dedi Emma sertçe. "Onu bu işin dışında tutmanın Hu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gh'a hiçbir faydası dokunmazdı. Eğer Fiona'yı onsuz bulmuş olsaydık ve Bayan Peregrine'in Fiona'nın izini sürdüğümüzü bildiğini öğrenseydi işte, asıl o zaman mahvolurdu," dedi Emma. "Her şeye rağmen orada olmaya hakkı vardı."

"Durumu nasıl?" diye sordu Noor.

"Tahmin edilebileceği gibi," dedi Emma. "O güçlü bir çocuk. Ama şu anda öfkeli ve endişeli."

"Hepimiz öyleyiz," dedim. Gerisingeri Noor ve Horace'a döndüm. "Neyse. Anlatacaklarınız vardı."

"Milletin içinde konuşulacak şey değil," dedi Horace. "Şimdi buradan birkaç desibel daha sessiz bir yer bulalım. Yalnız kalabilirsek çok daha iyi olur."

"Yemek olsun da neresi olursa olsun," dedi Enoch. "Karnım zil çalıyor."

Saat hâlâ erkendi. Sokağa çıkma yasağının başlamasına daha birkaç saat vardı ve güneş Arka Bahçe'nin leş gibi kokan göğünde asılı duruyordu. Büzüşük Kafa henüz dolmamıştı.

"Genellikle barları pek onaylamam," dedi Bayan Peregrine, mekânın kapısından sarkan yanık tenli, buruş buruş kafayı şüpheci gözlerle incelerken, "fakat şu anda dolaplarımız boş olduğundan ve son günlerde zor zamanlar geçirdiğinizden bir istisna yapacağım."

"Hades'e kadar yolun var, seni kendini beğenmiş acuze!" diye ciyakladı kafa yanıt mahiyetinde ama Bayan Peregrine ya onu duymadı ya da ona karşılık verme tatmini yaşatmak istemedi.

Mekânın arka taraflarında kuytuda kalmış iki masayı gözümüze kestirdik ve fena sayılmayacak bir mahremiyet yaratmak için masaları ite kaka birleştirdik. Panoptidön'e döndüğümüzde bizi karşılamaya gelen ama sonra işinin başına dönmek için kimselere veda etmeden çabucak yanımızdan ayrılan Millard dışında bütün arkadaşlarım oradaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Noor'un yanındaki sandalyeye oturdum. Horace da diğer yanımdaydı. Bayan Peregrine, Enoch ve Emma üstüne muhtelif harflerin ve lakapların kazınmış olduğu kıymıklı ahşap masanın diğer tarafına, tam karşımıza kuruldular. Bronwyn ise Olive ve Claire'le birlikte masanın diğer ucuna oturdu.

Verecekleri haberi duymak için yanıp tutuşuyordum. Bilhassa da Horace o konudaki iştahımı kabarttıktan sonra. Ne var ki o ve Noor evvela bizim neler görüp neler yaptığımızı anlatmamızı istediler. Hugh masanın diğer ucunda koca bir bardak dolusu bulanık birayı yudumlayarak kara kara düşünürken Emma, Enoch ve ben sırayla söz alarak başımızdan geçenleri anlattık. Kamptan, kazadan, Ellery'den ve ondan koparılıp alınan kurtçuğundan, Ted Birader'den ve çalınan kıvılcım taşından bahsettik. Anlatmayı bitirdiğimizde pek çok garip olayın tek bir sorunun etrafında toplandığını fark ettim: Hortlaklar neyin peşindeydi?

"Şans bu ya," dedi Horace, sandalyesini benimkine yanaştırırken, "o konuda bir fikrimiz var."

Tam o anda yemeklerimiz geldi. *Tesadüfün böylesi.*

Patatesli balık çorbasıyla dolu kâseler dağıtıldı. İçindekinin ne balığı olduğunu sormaya cesaretimiz yoktu ve çorbaları getiren barmen de söylemeye tenezzül etmedi.

"Bayan Avocet ve ekibi, *Gizli Yazmalar*'ı derinlemesine araştırıyor," dedi Horace. "Bu arada Francesca da canını dişine takıp kehanetin ne demek istediğini vaktiyle idrak edemediğimiz yeni bir bölümünü tercüme etmeyi başardı."

Hepimiz masaya abandık.

"Ee?" dedi Emma.

"Kehanette sandığımızdan çok daha fazlası varmış."

Bayan Peregrine kaşığını gürültülü bir çatırtıyla masaya indirdi. "Döner dönmez bundan haberim olmalıydı," dedi hiddetle. "Evet? Neymiş?"

"Kısa süre önce keşfettiğimiz bir dipnotta," dedi Horace, "karanlık çağın gelişinden vesaire bahsedilen bölüme gelmeden evvel,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kehanet 'hainler' adı verilen bir grubun yükselişinden bahsediyor. Bunları 'tabiatın ruhunu yoldan çıkarmaya çalışan ve karşılığında lanetlenen acımasız erkekler' olarak tanımlıyor."

"Hortlakları kastediyor olmalı," dedi Emma ve suratları asılan Bronwyn ile Olive başlarıyla onayladılar.

"Bayan Avocet de öyle düşündü," dedi Horace. "Fakat devamında işler iyice garipleşiyor. Daha doğrusu kötüleşiyor. Görünen o ki kehanette doğrudan Caul'den ve Ruhlar Kütüphanesi'nden de bahsedilmiş."

Göğsümün sıkıştığını hissettim.

"Daha önce hiçbir kehanette başka bir kehanete atıfta bulunulduğuna tanık olmadım ama şu kısım doğrudan Kitabı Mukaddes'teki Vahiy Kitabı'ndan alıntılanmışa benziyor: 'Başlarında kral olarak dipsiz derinlikler kuyusunun meleği vardı ve meleğin adı Abadon'du.' Devamında da hainlerin onu diriltip bahsi geçen kuyudan çıkaracağından dem vuruyor."

Enoch az kalsın çorbayla boğulacaktı. "Diriltmek mi?"

"Ve hayata döndüğünde ona korkunç bir güç bahşedilecekmiş."

"Ne gücü?" diye sordu sandalyesinde kaskatı kesilen Bronwyn.

Gözlerim kararmaya başlamış, vücudum ise buz kesmişti. Örtünün altındaki ceset. Caul'ün kehanetten alıntılar yapan sesi.

"Kadim ruhlar kuyusunun gücü," dedim. Sesimin kof tınısı beni bile şaşırttı. "Ruhlar Kütüphanesi kastediliyor olmalı."

Noor suratında endişeli bir ifadeyle beni izliyordu ama onunla göz göze gelmekten kaçındım. Şimdilik korkumu ele vermeyi istemiyordum. Hâl böyle olunca ben de korktuğumda sıklıkla yaptığım şeyi yaptım: Bayan Peregrine'e baktım. Ne var ki ymbrynemizin suratı mahkeme duvarı gibiydi. Belli ki hâlâ duyduklarını hazmetmeye çalışıyordu. Herkes paniğe kapılmış gibi görünüyordu. Horace ise sanki içini dökmek dilini damağını kurutmuş gibi suyunu yudumlayıp duruyordu.

İstifini bozmayan yalnızca Enoch'tu.

"Ne mankafa heriflermiş," dedi ve höpürdeterek çorbasını içti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hiç komik değil, Enoch," dedi Emma, ona insanın iliğini kemiğini kurutacak türden öfkeli bir bakış atarak.

"Kesinlikle komik. Şimdi her şey anlam kazanıyor. Fiona'yı ve şu Amerikalı kızın *maderwurmunu* neden istedikleri de öyle." Kafasını iki yana salladı ve sessizce güldü.

"Sen neyden bahsediyorsun?" dedim. Korkumun yerini kızgınlık almaya başlamıştı.

"Gün gibi ortada," dedi. "Hortlaklar bir reçeteyi takip ediyor." Kaşığını kâsesinin kenarına vurdu. "Tıpkı bir cadı meclisi gibi diriltme çorbası hazırlıyorlar. Acı üstüne acı, kan üstüne kan! Kayna kazanım kayna, yan ateşim yan."*

Bronwyn çocukla konuşurmuş gibi, "Çok *ayıp*, Enoch," dedi.

Enoch iç geçirdi. Kaşığını elinden bıraktı. "Bayan Peregrine'in söylediklerine benden başka kulak veren yok mu? Caul çökmüş bir döngüde kısılıp kaldı. Sonsuza dek. Sonsuzluktan dönüş yoktur."

"Ya varsa?" dedi Olive.

"Millard da orada mahsur kaldığını söylemişti," diyerek araya girdi Claire.

Enoch kafasını iki yana sallıyordu. "Hortlakların çaresiz olduğu ortada. Uçan kuştan medet umuyorlar. Sonsuza dek gölgelere sığınıp şerefleriyle mağlubiyeti kabul etmekten başka çareleri yoktu. Ne var ki bu hiç de mizaçlarına uygun bir davranış olmazdı. Hâliyle çılgınca bir şey deniyorlar çünkü akıllarına gelen tek şey bu. Ama imkânsız." Çorba damlatan kaşığını Bayan Peregrine'e doğrulttu. "Bunu kendi ağzınızla söylediniz!"

Enoch konuşmayı sürdürdükçe teyit arayışındaki çaresizliği de artıyordu.

Şimdi hepimiz Bayan Peregrine'e dönmüştük. Umutlarımız dudaklarından dökülecek sözcüklere bağlıydı. Ne var ki Bayan Peregrine dalgın görünüyordu. "Sanırım öyle söyledim, değil mi?"

Bayan Peregrine'in sesindeki bir şey Enoch'un yemeyi kesmesine

---

* Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, *Macbeth*, Birinci Basım Şubat 2002, Çeviren: Sabahattin Eyuboğlu. *–çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

neden oldu. Kaşığı ağzına götürürken yarı yolda öylece kalakaldı. "Sanırım mı?"

"Enoch'un da dediği gibi çaresiz olduklarını ve akıllarına gelen her tür çareye başvuracaklarını söyleyebiliriz. Fakat eğer onları biraz olsun tanıyorsam boş bir iş uğruna bu kadar zahmete girmezler – bilhassa da Murnau. Rüyalar vasıtasıyla doğrudan Caul'den emir aldığından şüpheleniyorum." Bana manalı manalı baktı. "Bay Portman da o rüyalardan birkaç tane gördü. Ben de öyle."

Horace hafifçe inledi. "Eyvah."

Bir hışımla ona döndüm.

"Eyvah derken?" dedi Enoch.

"Çorbayla ilgili bir sorun mu var?" diye sordu barmen omzumun üzerinden. "Yılanbalığı tozu az mı kaçmış?"

"ŞİMDİ OLMAZ!" diye bağırdı Enoch ona ve adam sessizce yanımızdan uzaklaştıktan sonra tekrar Horace'a döndü. "*Eyvah. Derken.*"

"Benim rüyalarıma girdiği de oldu," dedi Horace, gözlerini artık boşalmış bardağına dikerek.

"Gerçekten mi?" dedim.

"Jacob'ın yanımıza ilk gelişinden evvel tecrübe ettiğim, çığlıklar atarak uyandığım o kâbusları hatırlıyor musunuz? Hani kan denizleri fokur fokur kaynarken gökyüzünden alevler yağıyordu? Hatırlayan var mı?" Bizimkilerden meseleyi kavradıklarını gösteren bir tepki bekledi, ardından başıyla onayladı. Yutkundu. "Aslına bakarsanız dün gece yine o rüyalardan birini gördüm. Tek fark Caul'ün de orada olmasıydı."

"Neden hiçbir şey söylemedin?" diye sordu Bronwyn. Gücenmiş gibiydi. "Kâbus gördüğünde hep bana gelirdin."

"Gelecekten haber veren bir rüyadansa kendi korkularımın yansıması olduğunu düşündüğümden ben de ciddiye almadım," dedi Horace huzursuzca. "Ama eğer Caul, Jacob'ı ve Bayan Peregrine'i de rüyalarında ziyaret ediyorsa..." Titreyen eliyle suratını ovuşturdu, toparlandı ve sonunda dilinin altındaki baklayı çıkardı. "Daha önce

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Caul'ü hiç rüyamda görmemiştim. Ne gelecekten haber verenlerde ne de alelade olanlarda. Ancak dün gece onu havada süzülürken net bir şekilde gördüm. Tıpkı bir orkestra şefi gibi kıyameti yönetiyordu." Horace başını kaldırıp bana baktı. "Bence onun ve dirilişinin rüyama girmesi karanlığın ve mücadelenin hükmedeceği bir çağın habercisiydi."

"Yani sona ermesine güya katkıda bulunacağım çağın," dedi Noor ağır ağır. "Bizi 'azat' edeceğim çağın. Hem de diğer altı kişiyle birlikte."

"Bir saniye," dedim. "Aceleci davranıyoruz. Her şey sırayla. Hortlaklar onu diriltebileceklerini nereden çıkarıyorlar? Yoksa onlar da mı kehaneti okumuş? Tıpkı bizim yaptığımız gibi kehanetin onlarla ve Caul'le ilgili olduğu sonucuna mı varmışlar?"

"Kehanet *zaten* onlarla ve Caul'le ilgili," dedi Horace.

Bayan Peregrine soğukkanlı ve aklıselim davranmamız için yalvarırcasına ellerini havaya kaldırdı. "Diyelim ki Horace haklı ve kehanette sözü geçenler hakikaten de onlar. Nasıl bir yol izliyorlar? Eğer az evvel dediğiniz gibi bir 'diriltme çorbası' reçetesini uyguluyorlarsa reçete kime ait? İçinde neler var? Ve onu nereden buldular? Bana kalırsa—"

"Erkek kardeşinizden, hanımefendi. Myron Bentham'dan."

Konuşan Millard'dı. Masanın başında oturmakta olan Bayan Peregrine'in yanında âdeta patinaj çekerek durduğundan hâlâ soluk soluğaydı. Yanıtlarını bilmediği soruları sormaya alışkın olmayan müdirenin nutku tutuldu.

"Bentham'ın gizli ofisinden geliyorum," dedi Millard. "Derhal benimle oraya dönmelisiniz."

Bentham'ın gizli ofisi asıl ofisinin tam tepesindeydi ve oraya, tavandaki gizli bir merdivenle çıkılıyordu. Merdiven duvarları değil de her nedense tavanı kaplayan çok sayıdaki portresinden birinin ar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dına gizlenmişti. Merdivenin tepesinde münzevi keşişlere yaraşır bir hücre olduğunu keşfettik: İçerideyse kitaplarla sıkış tepiş dolu raflar, storlu bir çalışma masası ve sert, tek bir sandalye vardı.

Bentham'ın ihtiyar uşağı Nim bir köşede huzursuzca beklerken hepimiz teker teker yukarı tırmandık.

"Bu odayı daha önce hiç görmemiştim," dedi Bayan Peregrine, etrafa bakınmak için yavaşça dönerken. "Tanrım, Bayan Blackbird'le vesayetindekilerden bu evin her santimini aramalarını istemiştim..."

"Nim buranın varlığından haberdardı," dedi Millard. Bunun üzerine garip görünümlü ufak tefek adam başını aşağı yukarı sallamaya başladı. "Dahası, belli ki hortlaklar da haberdarmış."

"Bay Bentham muhbirlerle meraklıların görmesini istemediği hassas belgeleriyle kitaplarını burada saklardı," dedi Nim, "ama ihtiyar Nim'e güvenirdi, orası doğru." Nim endişeden ellerini ovuşturuyor, gözleri odada dolanırken tırnak etlerini yoluyordu. "Toz almak, kitapları düzenlemek, alfabe sırasına göre yerleştirmek, kataloglamak hep Nim'in işiydi..."

"Lütfen artık hortlakların Caul'ü dirilttikleri kısma gelebilir misin?" dedi Emma.

"Tüm bunların Fiona'yla ilgisi ne?" diye hırladı Hugh.

Millard boğazını temizledi. "Evet. Şey. En başından beri herkes çökmüş bir döngüden kaçmanın imkânsız olduğunu söyleyip durdu. Bu konuda çalışmalar yürüten uzmanların mutabık kaldığı nokta şu: Böyle bir olay ya seni öldürür, ya tıpkı 1908 yılındaki Tunguska Hadisesi'nde olduğu gibi yüzlerce kilometrelik alandaki her şeyi dümdüz ederken seni bir gölgeye dönüştürür ya da tesadüfe bakın ki biz Ruhlar Kütüphanesi'ni yıkmadan evvel Caul'ün yaptığı gibi en güçlü kadimlerden birinin ruhunu özümsersen ezoterik tecrit adını verdiğimiz bir fenomenin içinde sonsuza dek kısılıp kalırsın—"

"Sadede gelin, Bay Nullings," dedi Bayan Peregrine.

"Herkes bunun imkânsız olduğunda hemfikir. Hemen hemen herkes. Belli ki Bentham bizlerle aynı fikirde değilmiş." Millard başıyla Nim'e işaret etti. "Hadi. Anlat onlara."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nim ayaklarını sürüyerek bir adım öne çıktı. Hâlâ tırnak etlerini yolmaktaydı. "Bay Bentham yapmak istemedi ama Bay Caul onu zorladı."

"Onu ne yapmaya zorladı?" diye sordu Bayan Peregrine.

"Birini çökmüş bir döngüden kurtarmanın yolunu bulmaya." Nim sanki tokat yemeyi bekler gibi başını kaldırıp Bayan Peregrine'e kaçamak bir bakış attı ama sonra bakışlarını tekrar yere indirdi. "Bay Caul uzun yıllar boyunca Bay Bentham'ın paçasını bırakmadı. Nim hatırlar. Nim duyar. Nim'in kulağı kesiktir. Nim benim."

"Peki başardı mı?" diye sordum. "Bir yolunu buldu mu?"

"Bittabi! Bay Bentham bir dâhidir. Ama Bay Caul'e o konuda yalan söyledi. İstediği şeyin imkânsız olduğunu söyledi. Fakat bulduğu gizli formülü bir kâğıda yazdı ve kitaplarından birinin arasına koydu çünkü, 'Keşif keşiftir,' dedi. Sonra da kitabı saklaması için ihtiyar Nim'e verdi ve işler o noktaya gelirse işkence sırasında ağzından laf alamasınlar diye kitabı sakladığım yeri ona asla söylemememi tembihledi."

"Dur, tahmin edeyim," dedi Enoch. "Saklama işini yüzüne gözüne bulaştırdın."

"Hayır, beyim, hayır, hayır, hayır, güzelce sakladım ama yine de sakladığım yeri buldular."

Millard araya girdi. "Hortlaklar hapishaneden kaçtıktan sonra Şeytan'ın Arka Bahçesi'nden ayrılmadan evvel buraya, bu odaya geldiler ve tek bir kitabı çaldılar. İçinde Bentham'ın formülünün olduğu kitabı."

Nim raftaki boş yere işaret etti. "Hırsız pislikler."

Emma ellerini havaya savurdu. "Bu korkunç. Rezalet. Ama bunların onları durdurmamıza ne faydası dokunacak—"

"Veyahut Fiona'yı bulmamıza?" dedi Hugh. Saçını başını yolmaya hazır görünüyordu.

Bayan Peregrine anlatılanları dinlerden tuhaf bir biçimde sessizdi. Derken Nim'e doğru süzüldü ve ellerini nazikçe adamın omuzlarına koydu. Adam irkildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nim," dedi Bayan Peregrine, insanların çocuklarla konuşurken yaptığı gibi gülümseyerek. "Acaba Bentham'ın formülünün bir kopyasını çıkarmış olabilir misin?"

Nim önce ymbrynenin omzundaki eline, sonra da ona baktı. "Bay Bentham bizzat çıkardı, evet," dedi. "Benden ikisini birden saklamamı istedi."

Bayan Peregrine'in yüzündeki gülümseme genişledi. "Ve o kopya hâlâ sende mi?"

"Ah, evet, han'fendi." Şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. "Onu... onu görmek ister misiniz?"

"Evet, Nim, çok isterim."

Nim storlu masanın başına geçti ve kilidini açtı. Masanın üstü darmadağın kâğıtlardan geçilmiyordu. Nim kâğıtları karıştırırken Noor bir elini kaldırdı ve kimseyi gücendirmemek için güzelce ayarlanmış bir ses tonuyla, "Ben de bir şey sorabilir miyim?" dedi.

Hepimiz ona baktık.

"Bu formülün işe yaradığından nasıl böylesine emin olabiliyoruz? Hortlakların onu deneyecek kadar çaresiz olması ille de işe yarayacağı anlamına gelmez ki! Bahsettiğiniz şu adam sihirbaz filan mıydı?"

Enoch gözlerini devirdi. "Sihirbaz diye bir şey yoktur."

Noor ona karşı çıkmaya hazırlanıyordu ki Millard araya girdi.

"Gayet mantıklı bir soru," dedi. "Onu tanımadığın düşünüldüğünde son derece anlaşılır da."

Ben lafa karışıp, "Bentham tıpkı bir... mimar gibiydi," deyince Noor kaşının tekini kaldırarak bana baktı.

"Uzmanlık alanı döngü bilimiydi," diyerek izaha girişti Millard. "Mesela Panoptidön'ü de o tasarladı. Ayrıca sonradan öğrendik ki Caul'ü ve takipçilerini gölgeye dönüştüren ve kendisiyle birlikte Caul'ü de Ruhlar Kütüphanesi'nde pusuya düşüren o çöküntüden de yine o sorumludur..."

"Tamam, anladım," dedi Noor, ellerini havaya kaldırarak. "İşinin ehliymiş."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ziyadesiyle," dedi Bayan Peregrine ama suratının rengi az da olsa yeşile çalıyor gibiydi ve Nim'e bakıyordu.

Nim masadan buruşturulmuş küçük bir kâğıt parçası aldı ve havada sallamaya başladı. "Buldum, buldum, buldum!"

Bayan Peregrine kâğıdı onun elinden aldı ve okumaya koyuldu.

Anında kaşları çatıldı. "Bu bir şaka mı?"

Horace kâğıda bakmak için uzandı. "Bıldırcın yumurtası... yılanbalığı jeli... lahana..."

"Ah, hayır. Bu alışveriş listesi," dedi Nim ve kuş gibi çırpınan elleriyle uzanıp kâğıdı ymbrynenin elinde döndürdü. "Diğer tarafında."

Bayan Peregrine kâğıda göz gezdirmeye başladı. Suratındaki ifadeyi okumak mümkün değildi.

Bronwyn, Millard'a dönerek, "*Önemli bir şey yazmak için garip bir yer*," diye fısıldadı.

Millard onu susturdu.

Bayan Peregrine'in gözleri hâlâ kâğıdın üstünde dolaşmaktaydı.

O anda iğne düşse duyulurdu.

Derken ymbryne derin bir soluk verdi. Yüzünün rengi sararıp solmuştu. "Evet," dedi usulca. "Bu durumu gayet iyi açıklıyor."

Ve ardından yere yığıldı.

Herkes yardıma koştu: Bronwyn, Bayan Peregrine'i kucaklarken Millard eline geçirdiği bir kitapla onu yellemeye koyuldu, Emma parmaklarını şaklatarak peyda ettiği alevi ymbrynenin gözlerine tuttu ve Horace da bir koşu su getirmeye gitti. Bayan Peregrine birkaç saniye içinde yine gözlerini kırpıştırıp konuşmaya başladı; saatin kaç olduğunu ve çay suyunun kaynayıp kaynamadığını sordu. Aklı başına geldiğindeyse utandı ve onu yere bırakmamız için hepimizi birden payladı. Dediğini yaptığımızda az kalsın dizlerinin bağı tekrar çözülecekti.

Bronwyn ve Noor dengesini bulmasına yardımcı olurken, "Çorba dokundu, hepsi bu," dedi.

Oysa kimse hatta Claire bile ona inanmadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Korktuğunu belli etmişti ve şimdi de hatasını telafi etmeye çalışırken aşırıya kaçıyordu çünkü korkusu hepimizi korkutmuştu.

Birkaç yudum su içtikten ve birazcık sakinleştikten sonra Bentham'ın masasının başına geçti. Bentham'ın alışveriş listesinin arkasında ne yazdığını öğrenmek için yanıp tutuşuyorduk. Bayan Peregrine kahveye benzer bir şeyle lekelenmiş ve buruşturulmuş kâğıdı masaya koyup eliyle düzleştirdi ve, "Sizi merakta bırakmak istemiyorum. O yüzden oturup dinleyin," dedi.

İnsanın aklına gelip gelebilecek en stresli hikâyeyi dinlemek için tıpkı anaokulu öğrencileri gibi Bayan Peregrine'i ortamıza alıp daire şeklinde yere oturduk. Noor yanıma kuruldu. Önünde yumruk yaptığı ellerini gerginlikten açıp kapatarak ışığı yok edip hayata geri döndürürken bile yakınlığı dinginleştiriciydi.

"En üst satır Latince yazılmış," dedi Bayan Peregrine. Ardından okumaya koyuldu. Tabii Latince. Noor'la bakıştık ama bunu bizden başka sorun eden yok gibiydi.

Bayan P okumaya devam etmeden evvel elimi kaldırdım.

Bana dik dik baktı.

"Şey." Boğazımı temizledim. "Lütfen tercüme edebilir misiniz?"

Bayan Peregrine şu hâlde bile onu hayal kırıklığına uğrattığımı ima edecek kadar uzun süre duraksayacak vakti buldu. "Ciddi olamazsınız, Bay Portman," dedi kafasını iki yana sallarken. Ardından tekrar kâğıda döndü.

"Şöyle diyor: 'Kuyunun dibindeki bir ruhu celbetmek için bunların, eh, hepsine ihtiyacınız olacak.'"

"Kardeşiniz şairlikten nasibini hiç almamış," dedi Millard.

"Liste böylece başlıyor." Gözlerini benimkilere dikti. "İngilizce. Yalnızca altı maddeden oluşuyor."

Sonrasının kâğıdın arkasına yazılmış alışveriş listesinden pek de farkı yoktu. Tek farkı biraz daha ezoterik ve rahatsız edici olmalarıydı.

"Bir: Süper kurtçuğun dışkısı.

"Süper kurtçuk." Bir hışımla zaten bana bakmakta olan Em-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ma'yla Enoch'a döndüm. "Ellery'nin ondan aldıklarını söylediği şey neydi?"

"*Maderwurm*," dedi Enoch. "O da ancak—"

"Büyük, pis bir kurtçuk olabilir," dedi Emma.

Bronwyn nefesini bıraktı. "Yani malzemelerden birini çoktan ele geçirdiler."

"Okumaya devam edeyim mi?" dedi Bayan Peregrine. "İki: Filizverenin dili, yeni hasat edilmiş olacak."

"Filizveren de nedir?" diye sordu Olive.

Bayan Peregrine acı çekiyor gibi görünüyordu. "Fiona," dedi. "Vakti zamanında onun türünden olan tuhaflara böyle denirdi."

Hugh suratını ellerinin arasına gömdü.

"Yeni hasat edilmiş olacak," dedi Millard. "Onu bu yüzden hayatta tutuyor olsalar gerek—"

"Millard, *lütfen*," diye tısladı Bayan Peregrine. "Üzgünüm, Hugh—"

"Okumaya devam edin," dedi Hugh. Başını kaldırdı. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Bronwyn kolunu Hugh'un omzuna attı.

"Üç: Yok edilemez bir alev."

Bunun ne anlama geldiğini çözmeye çalışarak aramızda mırıldandık.

"Emma'yı kastediyor olabilir mi?" diye tahmin yürüttü Horace.

Enoch yüksek sesle derin bir iç çekti.

"Ölümsüz olsaydım olabilirdi." Emma kafasını iki yana salladı. "Ben bile yok edilemez değilken alevim nasıl olsun?"

O anda jetonum düştü. "Battaniyeli çocuk, hani şu Locust Gap'teki."

Emma'nın gözleri parladı. "Evet! Korkunç derecede üşüyordu. Eskiden onu sıcak tutan bir zımbırtısı varmış: Midesinin içinde kor gibi yanan bir taş..."

"Kıvılcım taşı," dedi Bayan Peregrine başını kaldırıp meraklı meraklı Emma'ya bakarak. "Dünyada eşi benzeri yoktur."

"Ve hortlağın teki onu aylar önce çalmış," dedi Emma.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bayan Peregrine'e oğlandan bahsetmemiştim ama meseleyi çarçabuk kavradı ve boyun eğercesine kafasını aşağı yukarı salladı. "Bununla birlikte üç oldu." Listeye döndü. "Dört: Hititlerin yeraltı şehrinden toplanmış ölü böcekler."

Nim iki elini birden ağzına kapattı. "Eyvah."

Hepimiz ona döndük.

"Ne oldu?" dedi Millard ters ters.

Nim'in yanakları al al olmuştu. "Bay Bentham'ın koleksiyonunda, cam bir kutunun içindeydiler. Önceki geceye dek."

"Yani Murnau ve kafadarları tarafından çalınana dek," diyerek akıl yürüttüm.

"Aslında, şey, zamanlamayı hesaba katacak olursak," diye kekeledi, "evet, evet, korkarım öyle..."

Arkadaşlarımdan iniltiler ve mırıltılar yükseldi. Enoch bir küfür savurdu. Noor iyiden iyiye sessizleşmişti, âdeta kılını kıpırdatmıyordu. Millard bunun sandığından kötü, çok daha kötü olduğunu ağzında geveleyip duruyordu. Bayan Peregrine ise kötü bir baş ağrısını defetmek istercesine burun köprüsünü iki parmağının arasına kıstırmış ve gözlerini sımsıkı yummuştu.

"Tanrım," dedi Horace sesindeki panik artarken. "Neredeyse listedeki her şeyi toplamışlar! Geriye ne kaldı?"

"Lütfen, çocuklar, aklımıza mukayyet olmamız gerek," dedi Bayan Peregrine. "Geriye iki madde kaldı."

Odaya sessizlik çöktü. Bayan Peregrine kâğıdı masanın üstünde tekrar şöyle bir düzelttikten sonra sanki Bentham'ın el yazısını okumakta zorlanıyormuş gibi gözlerini kısarak tereddütle ona baktı.

Ardından şöyle dedi: "Beş: Umut Pınarı'nın Öncükafatası (toz haline getirilmiş, beş ila on miligram kadar)."

Herkes donakalmıştı. Bön bön birbirimize bakıyorduk çünkü hepimiz kötü haberi duymayı bekliyorduk. Birinin çıkıp hortlakların Öncükafatası'nı çoktan ele geçirdiğini ya da onları bulmanın gökten âdeta öncükafatası yağmışçasına kolay olduğunu ya da mevzu bahis öncükafatası (toz haline getirilmiş, 5-10 mg) toptan hâlde Costco'da

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

satıldığından hortlaklarla Caul'ün dirilişi arasında duran tek engelin bir Costco Club üyelik kartı olduğunu söylemesi an meselesiydi.

Ama kimsenin ağzını bıçak açmıyordu.

En nihayetinde Noor, "Umut Pınarı nedir?" diye sorma cesaretini buldu.

Hepimiz Bayan Peregrine'e baktık. "Hiçbir fikrim yok." Bayan Peregrine, Enoch'a döndü. "Bay O'Connor, ölümle ilgili mevzularda uzmansınız. Daha önce hiç öncükafatası diye bir şey duydunuz mu?"

Enoch suratında bomboş bir ifadeyle kafasını iki yana salladı.

Bayan Peregrine omuzlarını silkti. "O hâlde geriye sadece bir tane kaldı. Altı: Kuşların anasının atan kalbi." Birileri nefesini tuttu. Bayan Peregrine çabucak başını kaldırdı. "Sizler pat diye sonuca varmadan evvel—"

"Sizi kastediyor, hanımefendi!" diye haykırdı Claire.

"Sizin peşinize düşecekler!" diye feryat etti Horace.

"Horace, Claire— kesin şunu!" diye çıkıştı Bayan Peregrine. "Bir ymbryneden söz edildiği ortada ama ben ymbrynelerin ne en yaşlısıyım ne de anne figürüyüm. Olsa olsa Bayan Avocet kastediliyordur."

"Ama siz *bizim* annemizsiniz. Öyle olmasa bile anneye en yakın şeyimizsiniz," dedi Emma.

"Fiona'nın da öyle," dedi Hugh, "ve o da listede."

"Üstelik siz Caul'ün ablasısınız," dedi Millard. Önemli bir noktaya temas etmişti. "Onun kanından ve canındansınız. Geri dönmek için sizin bir parçanıza ihtiyaç duyması kulağa korkunç ama son derece mantıklı geliyor."

Bayan Peregrine'in ona itiraz etmesini bekledim. Millard'a fena hâlde yanıldığını söylemesini.

Ama Bayan Peregrine suskunluğunu bozmadı. Bakışları boş bir duvarda dolandı. Ardından, "Evet," dedi, "Evet, sanırım kulağa hakikaten mantıklı geliyor."

Uzun, iç karartıcı bir an için ayağımızın kaydığını, uçurumdan aşağı yuvarlanmamıza ramak kaldığını hissettim. Pes ediyor, korkuya teslim oluyorduk.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Derken Hugh konuştu.

"Önemli değil," dedi. "Sizi almalarına asla izin vermeyiz."

Sesi öyle çelik gibiydi ve sesinde panikten yoksun öyle bir kararlılık vardı ki ettiği üç beş kelimeyle geri kalanımızı uçurumun kenarından geri döndürdü.

"Bu doğru!" dedi Olive.

"Asla!" dedi Bronwyn.

"Kaldı ki henüz peşinize düşmedilerse," dedi Millard, "bu ele geçirilmesi gerekenlerin en zoru olmanızdandır. Hâliyle sizi sona saklıyorlardı. Ayrıca bildiğimiz kadarıyla beşinci malzemeyi henüz ele geçirmiş değiller. Öncükafatası'nı."

"Artık her ne haltsa," dedi Enoch.

Bayan Peregrine masanın başından kalktı. Artık yalpalamadan ayakta durabiliyordu. "O hâlde önce onun ne halt olduğunu öğreniriz," dedi, "sonra da hortlakların ona el sürmesine mâni oluruz."

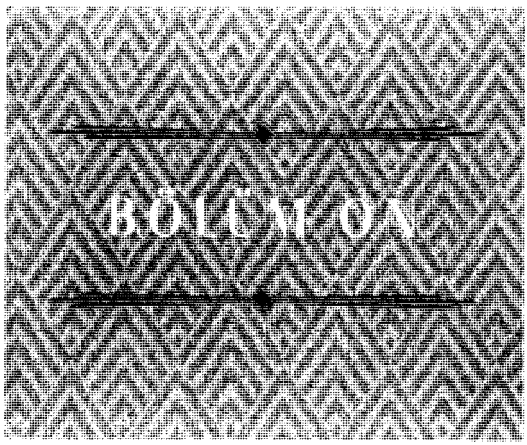
"Ve Fiona'yı geri alırız," dedi Bronwyn.

"Ve Şeytan'ın Arka Bahçesi'ni onların kafalarıyla süsleriz!" diye bağırdı Hugh ve ardından bir şamata patlak verdi.

Günler sonra ilk kez acemice de olsa gülümsediğini gördüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Artık net bir amacımız vardı –şu kafatasını ve Umut Pınarı'nı hortlaklardan önce bulmalıydık– ama amacımıza nasıl ulaşacağımız o netlikten nasibini almamıştı. Hâliyle can sıkıcı bir durumdaydık. Hortlakları gölge kalıntıları vasıtasıyla takip etmek neredeyse imkânsız bir hâl almıştı; otobüs kazasının gerçekleştiği olay mahallinden muhtemelen bir araçla kaçmışlardı ve nereye gittiklerini öğrenmemizin hiçbir yolu yoktu. Kimse kafatasına ya da pınara dair tek kelime edildiğini duymamıştı. Yani ikisinden birinin yeri hakkında bir fikir edinene dek bilfiil felçli sayılırdık. Kendisinden bekleneceği gibi Bayan Peregrine sorunu ymbrynelerin ele almasını istedi ve bize eve dönmemizi, o onlarla fikir alış verişinde bulunurken de orada kalmamızı söyledi. "Hepinizin dinlenmeye ihtiyacı var," dedi. "Bizi büyük bir mücadele bekliyor ve hepinizin formda olması gerek." Ardından muazzam bir tüy patlamasıyla kuş suretine büründü ve kanat çırparak yanımızdan ayrıldı.

Dinlenmenin canı cehennemeydi.

Zaten başımızdaki onca belayla dinlenmeyi aklımızdan geçirmemiz bile imkânsızdı. Hâliyle gruplara ayrılıp çalışmaya koyulduk.

Millard, Umut Pınarı'ndan bahsedilip bahsedilmediğini görmek için Amerikan döngüleri atlasını incelemek üzere harita arşivine koştu. Çalışmakla uyumak Horace için çoğunlukla aynı anlama geldiğinden o gerçekten de eve dinlenmeye gitti. Bir damla "uyku iksiri" içerek ihtiyaç duyduğumuz cevabı rüyasında göreceğini umduğu trans benzeri bir uykuya dalmayı planlıyordu. Hugh ise hâlâ hapiste olan hortlakları sorgulamakla ilgili bir şeyler geveleyip duruyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir bildikleri var," dedi ve "eğer konuşmazlarsa onlardan bilgileri arılarına soktura soktura almakla" tehdit etti. Ne var ki daha aklıselim olanlarımız bunun bir düzine ymbryne kanununu çiğnemekle kalmayıp hapiste olsalar bile bildiklerimizi hortlaklara açık etmenin her şeyi tehlikeye atacağını söyleyerek dizginleri ellerine aldı.

Ardından Claire yıllar evvel Amerika'da yaşamış Esrarlı Hayvanat Departmanı'ndaki bazı tuhaflarla birlikte çalıştığını söyledi ve onlara öncükafatası ya da Pınar hakkında bir şey duyup duymadıklarını sormaya gitti.

O anda aklıma gayet bariz bir fikir geldi: "Eğer şu zımbırtının Amerika'da olduğunu düşünüyorsak," dedim, "neden Amerikalılara sormuyoruz? LaMothe'un bana bir iyilik borcu var..."

Hâl böyle olunca biz de Marrowbone döngüsünün girişine ulaşmak amacıyla Bentham'ın tavan arasına doğru yola koyulduk fakat asansörün Zaman İşleri Departmanı'nda çalışan, tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş bir grup tarafından tutulduğunu gördük.

"Ah, hiçbir yere gidemezsiniz," dedi Ulysses Critchley elini okulların önündeki trafik polisleri gibi kaldırarak. "Bayan Peregrine az evvel gitti ve sizi ya da başka herhangi birini içeri almamamız için kati talimatlar verdi. Bayan Wren ve Bayan Cuckoo haberdar edildiler ve şu anda Amerikalılarla birlikteler."

Ben ona kafa tutmaya hazırlanırken Olive, Hugh ve Enoch'un sırra kadem bastıklarını söyledi. Kendi etrafımızda dönerek sağa sola bakındık ama Olive haklıydı.

Emma o kadar kızdı ki az kalsın bluzunun kolunu tutuşturacaktı. "Nereye kaybolduklarını adım gibi biliyorum," diye homurdandı. "Hadi gel, Bronwyn. Onları kallavi bir aptallık etmeden durduralım."

Hâliyle Noor, Olive ve ben yalnız kaldık. Marrowbone'a gidemeyeceğimiz ortadaydı. Ayrıca iki ymbryne, Amerikalıların ağzından laf almaya fazlasıyla muktedirdi (tabii eğer bildikleri bir şey varsa). Biz de çaresizliğe boğularak Arka Bahçe'de bir saat kadar dolandık.

Çok yakındık ama yine de...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

En nihayetinde herkes evin yolunu buldu. Hiç kimse işe yarar bir bilgi edinememişti. Millard ymbrynelerin Amerikan döngüleri atlaslarında hiçbir şey bulamamıştı. Zaten V'nin döngüsünü bulmak için günlerdir aynı atlasları tarayıp durduğundan haritalar artık iyice beynine kazınmıştı. Gelecekten haber verecek bir rüya görmeye dair bütün uğraşlarına rağmen Horace rüyasında yalnızca pizza görmüştü ve utanç içindeydi. Hiç kimse gayretinin karşılığını alamamıştı ve Bayan Peregrine de hâlâ geri dönmemişti.

Grubumuza hüzün hâkimdi.

Arkadaşlarımın asık suratlarına baktım. Hugh'un perişanlığına, Emma'nın yorgunluğuna, Noor'un kaygılarına ve hatta Enoch'un bezginliğine... Ve bir karar verdim.

Zaten bu gece hiçbirimizin gözüne uyku gireceği yoktu.

"Pekâlâ." El çırptım. "Denedik, öyle değil mi? Kuralları çiğnemeden daha fazla bilgi edinmeyi denedik, yanılıyor muyum? Elimizden geleni yaptık?" Kimse yanıt vermeyince kendi kendime başımı aşağı yukarı salladım. "Aslına bakarsanız gece daha yeni başlıyor. Bana kalırsa hâlâ son bir şey denemeye vaktimiz var."

Arkadaşlarım gözlerini kırpıştırarak birer birer başlarını kaldırıp bana bakıyorlardı. Akıllarının karıştığını görebiliyordum.

"Anlayamadım," dedi Claire, iki ağzıyla birlikte esnerken.

"Ben de öyle," dedi Olive. O da esniyordu.

"Ben anladım," dedi Hugh. Omuzları dikleşti. "Seni gayet iyi anlıyorum, Jacob ve seninle aynı görüşteyim."

"Ben de," dedi Noor gülümseyerek. Gülümsemesi yüreğimi delip geçerek midemde kelebekler uçuşturdu. Bu hâli çok hoşuma gitmişti.

Ona bir gülümsemeyle karşılık verdim. Kocaman, budalaca bir gülümsemeyle.

Derken aklımı başıma alıp diğerlerine de gülümsedim.

Bronwyn gözlerini kısmış, bana bakıyordu. O anda kafasındaki çarkların döndüğü her halinden belliydi. Ardından bir çırpıda arkasına dönüverdi.

"Olive," dedi, omzunun üstünden konuşarak, "uslu bir kız olup

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Claire'i yatırabilir misin lütfen? Uyku saatiniz epey geçti. Ayrıca Bayan Peregrine'in ikinizin de saat tam sekizde yatmasını istediğini biliyorsun."

"Pekâlâ," dedi Olive, esnemesini güçlükle bastırarak. Ardından, "Hadi, gel Claire," dedi kızın elinden tutarak.

Çoktan basamakları yarılamışlardı ki Olive'in kurşun botları ahşabı döverken Claire'in yumuşak ve yankılanan sesi kulağıma çalındı.

"Ama en son onu okumuştuk," diyordu. "Bu gece *Kediayı ile Dokuz Meraklı Sıradanın Korkunç Hikâyesi*'ni okuyacağına söz vermiştin. Ah, belki de *Yanmayan Cadı*'yı okuruz, en sevdiğim masal o..."

Ufaklıklar güven içinde yatmaya gittiklerinde diğer suratlar bana döndü. Enoch, Bronwyn, Emma, Horace, Hugh, Noor. Bir de Millard.

Altı çift göz bana bakıyordu. Yedinci çift ise görünmezdi.

"Tamam öyleyse," dedim. "Marrowbone döngüsüne kaçak yoldan girmeme kim yardım etmek ister?"

Altı el birden havaya kalktı. "Benimki de havada!" dedi Millard.

Suratıma o kadar geniş bir gülümseme yerleşti ki yanaklarım acıdı.

Güneş puslu ufuk çizgisinin ardına saklanalı epey olmuştu ve ışık olmadığında Şeytan'ın Arka Bahçesi bilhassa ürkütücü görünürdü. Bu saatte dışarıda sürtmek için sokağa çıkma yasağını delmeye meraklı ergenlerden değildik; sadece başka seçeneğimiz yoktu. Bentham'ın tavan arasına dönüp oradan da Marrowbone döngüsünün girişine ulaşmak ve yolda iç güvenlik muhafızlarının radarına yakalanma ihtimalini düşürmek için kasabanın en tehlikeli mahallesinden geçmek zorundaydık. Bu da nektar müptelaları, kurnaz hırsızlar ve pisliğin içinde kol gezen akla hayale sığmaz tüm diğer fenalıklar gibi kasabanın en beş para etmez, en edepsiz sakinleriyle başa çıkmamız ge-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rektiği anlamına geliyordu. Emma kendimizi yanlışlıkla mahallenin derinliklerinde bulmamamız için avucunda küçük bir alev peyda etti ama Millard muhafızların etrafımızı saracağı korkusuyla alevi söndürmesi için ona çıkıştı.

"*Ağır cezaları geçtim*," dedi yarı fısıldayıp yarı bağırarak, "*hapishanenin soğuk zemininde çırılçıplak uyumak hiç ilgimi çekmiyor, teşekkür ederim.*"

"O hâlde belki de giyinmeye başlamalısındır," dedi Horace kurnazca. "Binlerce defa seni giydirmeyi teklif ettim ama yine de—"

Millard inledi.

"İkiniz de sessiz olun," dedi Emma. "Şu anda tetikte olmalıyız ve eğer siz ikiniz böyle didişmeye devam ederseniz dediğimi yapamayız."

Bronwyn iç geçirdi. "Bentham'ın evine giden yol karanlıkta sanki uzadıkça uzuyor, öyle değil mi? Orayı geçmediğimizden emin misiniz?"

"Pek yolumuz kalmadı," dedi Hugh usulca. Karanlıkta bize yol göstermesine yardım eden arılarının vızıltısını duyabiliyordum. "Lambadan sola döndüğümüzde sokağın biraz yukarısında karşımıza çıkmalı."

Hâlihazırda yanan yalnızca tek bir sokak lambası olduğundan kastettiği yeri görmekte zorlanmadık. Ama önümüzde daha en az bin adımlık mesafe vardı. Sinsi, yılanvari gecede atılacak en az bin adım.

Hakikaten uzaklarda bir şey tıslar gibi oldu.

Bu defa sessizce yürümeye koyulduk. Karanlık yedimizin birden etrafını kuşatmıştı. Korku da öyle. Hatta muhtemelen en çok korku.

Derken avucumun içinde garip, ılık bir esinti hissettim.

Başımı indirip elime baktığımda avucumun içini aydınlatan münferit bir ışık beneği gözüme çarptı. Olduğum yerde kalakaldım. Avucumu suratıma yaklaştırıp minicik ışık zerresini incelemeye koyuldum. Tam arkadaşlarıma ondan bahsedecektim ki Noor yanımda bitiverdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Varlığını derhal hissettim. O olduğunu bilmem için onu görmeme gerek yoktu. Kafamın içindeki kıvılcımların onun yakınımda olduğunu işaret fişeği misali haber verdiğini hissedebiliyordum.

"Yalnızca seni bulmaya çalışıyordum," dedi usulca ve elimden tutup beni yanına çekti. Az evvelki ışık zerresi kenetlenen parmaklarımızın arasından kayıp gitti. Biz yürürken, "*Umarım ödünü patlatmamışımdır*," diye fısıldadı.

Omurgam iletken bir elektrik telinden farksızdı.

Fakat muhtemelen beni göremediğini unutarak kafamı iki yana salladım. Ne var ki serseme dönmüş gibiydim. Bunun neden daha farklı, daha olağanüstü hissettirdiğini bilmiyordum. Sınırlı deneyimime dayanarak bir kızla el ele tutuşmanın öyle hatırlanmaya değer bir yanı yoktu. Ancak bu gece sinirlerim fevkalade hassastı. Uzakta uğuldayan bulanık gaz lambası dışında hiçbir şey göremiyordum ve duyularımdan birini kaybetmek diğerlerini uyandırmıştı.

Noor'un elimi sımsıkı kavrayan eli başka hiçbir şeyi kavrayamama yol açıyordu. Ona elimi bırakmasını, kafamı bana geri vermesini söylemek istedim.

Elini sonsuza dek tutmak istedim.

Ben düşüncelerimi temizlemek için sarsak, tek bir nefes alırken aynı anda üç şey birden oldu:

Millard, "Neredeyse geldik!" dedi.

Hugh, hayır, Horace çığlığı bastı.

Ve Emma alev aldı.

Sonuncusu yalnızca bir saniye sürdü ve Emma'nın alevleri tam olarak söndüremediği için utandığı her halinden belliydi. Yanakları al al olmuştu. Homurdanmalarına bakılırsa Horace onu ürkütmüştü. "Ayrıca niye çığlığı bastı ki? Her şey yolunda, öyle değil mi?" diye mırıldandı. Fakat alevler kollarından bacaklarına, oradan da kafasının tepesine sıçramaya devam ediyordu. En nihayetinde yalnızca parmaklarının uçlarındakiler kaldı. Sönmeyi reddeden on doğum günü mumu.

Horace açıklamaya giriştiğinde Emma hâlâ ellerini silkiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gerçi bu alevleri iyice azdırmaktan başka işe yaramayan beyhude bir çabaydı.

"Birden hatırladım," dedi Horace. "Birden hatırladım!"

Ufak tefek yangınlarını teker teker söndürürken, "Neyi hatırladın?" diye sordu Emma aksi aksi.

"Lambanın ışığı. Ona bakıyordum ve aniden bana rüyamı, atladığım bir detayı hatırlattı. Caul'ü gökyüzünde süzülerek kıyameti yönetirken gördüğüm rüyayı hatırlıyor musunuz—"

"—orkestra şefi gibi, evet, hatırlıyoruz," diye mırıldandı Millard.

"Sen ona kulak asma, Horace," dedi Hugh. "Devam et."

"Dediğim gibi, gökyüzünde süzülüyordu ama bu gökyüzü parçası bir tepenin üstündeydi. Güneş kasıp kavuruyordu – bu kısmı tetikleyen sokak lambasının ışığı oldu. Şimdi, o tepenin yakınlarında mezarlar olduğunu hatırladım. Mezar taşlarında yazılar vardı. Şu anda görüyorum. Net bir şekilde görüyorum. Bir Amerikan şehrinin adı. Yeni bir şey."

"Yeni bir şehir mi demek istiyorsun?" diyerek lafa girdi Millard tekrar. "Ama neye kıyasla yeni? Tarihi bağlamına göre her şey yeni olabilir."

"İyi bir noktaya değindin," dedi Enoch huysuz huysuz. Ardından yüksek sesle esnedi. "Artık yola devam edebilir miyiz? Donuyorum, açım ve şimdiye dek eğlenceye başlayacağımızı sanmıştım."

"Yine korkunu gizlemek için kabalık ediyorsun," dedi Bronwyn ona. "Geri kalanımıza haksızlık ediyorsun. Bildiğin gibi biz de korkuyoruz."

"Ben korkmuyorum," diye çıkıştı Enoch.

"Durun," dedi Noor. "Durun, durun." O esnada kaşlarını çattığı sesinden anlaşılıyordu. "Az önce 'yeni' bir Amerikan şehri dedin. Yeni derken... New York* falan gibi mi?"

Horace nefesini tuttu.

"Evet," dedi iki kişi aynı anda.

Bunlardan ilki coşkulu bir Horace idi.

---

* (İng.) Yeni York *–çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İkincisi ise—

Emma'nın avucunun içinde peyda ettiği alev hem korkusunu hem de ymbrynemizin öfkesini gözler önüne serdi.

Bayan Peregrine.

Yalnızca o da değildi. Bir ymbryne sürüsü tepemize çullanmıştı: Bayan Peregrine, Bayan Wren, Bayan Cuckoo, Bayan Blackbird.

Ymbryneler Marrowbone'dan dönmüşlerdi.

"Hepiniz yataklarınıza," dedi Bayan P kızgınlıkla. "Hemen. Şimdi."

"Ama hanımefendi, biz sadece—"

"Yeter," dedi sık ve kesik soluklar alarak. "Sokağa çıkma yasağını delmek? Kasten emirlerime karşı gelmek? Şu anda hissettiklerimi ifade etmeye şaşkınlık demek az kalır, Bayan Bruntley. Beni hayal kırıklığına uğrattınız. Şimdi dönün ve derhal eve doğru yolu koyulun."

Hugh şansını denemeye karar verdi. "Ama hanımefendi," dedi. "Acaba... hiç haber var mı?"

Bir anlık sessizlik. "Evet."

"Peki vereceğiniz havadisin New York'la bir ilgisi var mı?" diye sordu Horace.

Bayan Peregrine iç geçirdi. Görünüşe bakılırsa öfkesi dinmişti. "Öyle olsun," dedi. "Eve döndüğümüzde konuşuruz. Size bağırdığım için üzgünüm, çocuklar. Çok yorucu bir akşam geçirdim."

"Sorun değil, hanımefendi," dedi Emma. "Bir süredir pek çok şeyle başa çıkmaya çalışıyorsunuz. Şimdi eve döneriz ve Horace da size mis gibi bir fincan dolusu sıcak çikolata hazırlar. Değil mi, Horace?"

"Zevkle!"

"Yalakalar," diye mırıldandı Enoch.

"Ne dediniz, Bay O'Connor?"

"Hiçbir şey, hanımefendi."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bayan P sığ bir nefes aldı. "Ymbryneler? Evde buluşmaya ne dersiniz?"

Ne var ki alabildiği tek yanıt şiddetle çırpılan kanatların sesi oldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ellerimizde sıcak çikolata fincanlarımızla çocuk ya da ymbryne demeden hep birlikte salonda oturduğumuz esnada Bayan Peregrine haberi duyurdu. Daha doğrusu Bayan Wren'in duyurmasına müsaade etti.

Hepimiz diken üstündeydik.

Bayan Wren öne doğru bir adım atarak ymbryne kalabalığının içinden çıktı. "Amerikalılar en nihayetinde bel bağlayabileceğimize inandığımız birtakım bilgiler verdiler. Amerika'nın New York eyaletinin üst kesimlerinde Hopewell* diye bir kasaba varmış. Üstelik o kasabada dirilticilerin yaşadığı bir de döngü bulunuyormuş."

"New York!" diye bağırdı Horace. "Rüyamdaki mezar taşının üstünde gördüğüm yazı buydu!" O ve Noor acemice fakat coşkuyla bir beşlik çaktılar.

"Ve Hopewell!" diye haykırdı Bronwyn. "Yani Umur Pınarı!"

"O hâlde Bentham listesine neden öyle yazmamış ki?" dedi Emma.

"Kardeşim bilmeceleri severdi," dedi Bayan Peregrine. "Ayrıca sırf Caul'ün canını sıkmak için ortaya çıkması ihtimaline karşı listesini şifreli yazdığından da eminim."

"Peki ya öncükafatası?" dedi Millard.

"Eğer belli başlı bir kafatasının peşindeysek dirilticilerin yaşadığı döngü işe başlamak için hiç de fena bir yer sayılmaz," dedi Enoch. "Onlar hakkında neler biliyorsunuz?"

"Pek bir şey bildiğimiz yok," dedi Bayan Cuckoo. "Yalnızca toplumun geri kalanından ayrı yaşadıklarını ve ziyaretçilerden hoşlanmadıklarını biliyoruz."

"Tam benim kafadan insanlar."

Aniden Hugh elini güm diye masaya indirdi. "Bir ordu kurup taarruza geçelim! Elimizde silahlarla o döngüyü basalım!"

"O kadar da değil," dedi Bayan Peregrine. "Gerilimin yüksek

* (İng.) Umutpınarı *–çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olduğunun farkındayım ama o döngüde neyle karşılaşacağımızı hiç bilmiyoruz. Hortlakların oraya uğrayıp uğramadığını. Ne tür tuhaflarla muhatap olacağımızı. Adımlarımızı dikkatli atmalı fakat olası bir çatışmaya da hazır olmalıyız."

"Hortlaklar bizi bir orduyla bekliyor olabilir," dedi Bronwyn.

"Orduları yok," dedi Enoch kayıtsızca. "Yalnızca bir avuç dolusu kaçaktan bahsediyoruz."

"Ve bir de gölgeden," dedi Olive.

"Birden fazla da olabilir," diye ekledim.

"Onları hafife almak akıllıca olmayacaktır," dedi Bayan Peregrine. "Hâl böyle olunca biz de bu görev için en iyi tuhaflarımızdan seçkin bir ekip kurmaya karar verdik."

Emma kollarını kavuşturup kaşlarını çattı. "Kimmiş onlar?"

Bayan Peregrine gülümsedi. "Elbette sizlersiniz."

"Şeytan'ın Arka Bahçesi'ni özgürlüğüne kavuşturan sizdiniz," dedi Bayan Wren. "Sizden daha deneyimli ya da daha hazırlıklı kimse yok."

Şimdi hepimiz pişmiş kelle gibi sırıtıyorduk. Göğsümüz kabarmıştı.

"Elbette yardım alacaksınız," diye eklemeye mecbur kaldı Bayan Peregrine. "Bir destek ekibinden."

"Yani bizden," dedi Bayan Cuckoo. "Ve özel yeteneklerinden ötürü özenle seçilmiş birkaç tuhaftan."

"Biraz egzersiz yapmak için yanıp tutuşan kediayılarım var," dedi Bayan Wren. "Ayrıca iç güvenlik muhafızlarından oluşan bir tabur çoktan hazırlıklara başladı."

"Fakat öncü birlik siz olacaksınız," dedi Bayan Peregrine.

"Eğer denemeye istekliyseniz şans ayağınıza geldi," dedi Bayan Cuckoo.

"Siz ciddi misiniz?" dedi Bronwyn. "Bizi bundan men etseniz bile giderdik."

"Hatta zindana zincirleseniz bile," diye ekledi Hugh.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biliyorum," dedi Bayan Peregrine gururla. "Eh, yapacak çok işimiz var, öyle değil mi?"

Hugh, "Hadi gidip birkaç hortlak öldürelim!" diye bağırınca odadan alkışlar ve tezahüratlar yükseldi.

"Evet, evet, ama önce... uyuyun." Bayan Peregrine ayağa kalktı. "Herkes yataklara, çocuklar. Ve dişlerinizi fırçalamayı da unutmayın."

Herkes homurdandı.

Sabah ev uğuldayan bir arı kovanından farksızdı. Herkes oradan oraya koşuşturuyor, dip dibe merdivenlerden inip çıkıyor, tehlikeli bir görev için gerekli olabileceğini düşündükleri ufak tefek şeyleri toparlıyordu. Yiyecek. Yedek giysi. Keskin bir bıçak. Artık ceplerine ya da küçük çantalarına ne kadarını sığdırabilirlerse. Zaten hiçbirimizin pek öyle fazla eşyası yoktu.

Temiz çorap bulma umuduyla oğlanların ortak alanındaki şifonyerin çekmecelerini karıştırıyordum. Noor suratına biraz su çarpmaya gitti. "Bir kez daha duşa girmek için neler vermezdim," dedi, "ama işte, insanın her istediği olmuyor."

Peşinden koştum. "Hey," dedim, "biraz konuşabilir miyiz?"

Suratını kurulamayı bitirdi, bana baktı ve kaşlarını çattı. "Ne diyeceğini biliyorum," dedi. "Cevabım şu: Boş versene."

"Ne diyecektim ki?"

Beni boş bir odaya çekti.

"Bunu yapmak zorunda olmadığımı. Belki de burada, yani güvenli bir yerde kalmamın en iyisi olacağını. Fakat ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Bakabildiğini biliyorum. Ama bu senin savaşın değil. Hatta senin savaşın olmak zorunda da değil."

Kafasını iki yana sallıyordu. Kızmaya başladığı her halinden belliydi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Eğer V'yi bulmaya odaklanmayı yeğlersen," dedim, "seni anlarım—"

"Artık sizden biri olduğumu söylerken ciddi miydin?" diye sordu. "Yoksa öyle gelişigüzel bir replik miydi?"

"Elbette bizden birisin."

"O hâlde bu mesele sizi etkilediği kadar beni de etkiliyor demektir. Aslına bakarsan sizden daha bile fazla... çünkü eğer şu aşağılık herifleri şeytan krallarını mı artık her neyse, onu diriltmeden evvel durduramazsak pisliklerini temizlemek yine bana düşecekmiş gibi görünüyor. Dünyanın sonunu getirmelerine fırsat vermeden haklarından gelmeyi tercih ederim."

"Tamam," dedim. "İyi bir noktaya değindin."

"Başımızdaki beladan kurtulduğumuzda V'yi *bulacağım*. Şu anda benim de savaşım bu. Anlayacağın hiçbir yere gideceğim yok. Yani artık eğer-geride-kalıp-bizler-hayatlarımızı-tehlikeye-atarken-boş-boş-oturmak-istersen-sorun-değil zırvalığı duymak istemiyorum, tamam mı? Bu işte beraberiz."

"Tamam," dedim. "Biz bir ekibiz."

Yüzü aydınlandı. "Biz bir ekibiz."

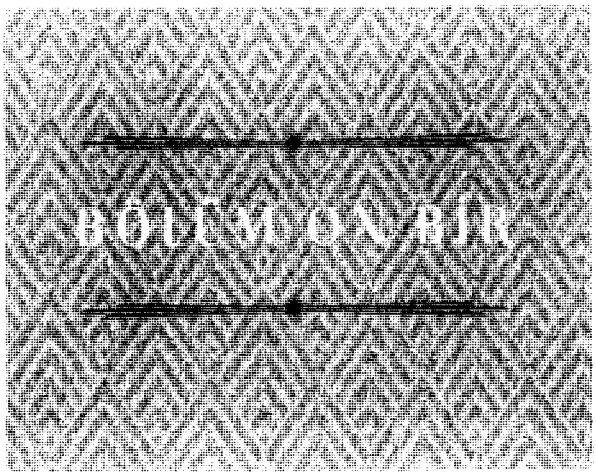
"Aynen. Ayrıca diyelim ki kıyamet koptu? Onunla bensiz boğuşmana hayatta izin vermem."

Gülümsedi. "Pekâlâ," dedi. "Ama yine de kopmamasına çalışalım."

"Oldu." Güldüm.

Enoch odaya girdi. "Hadi, muhabbet kuşları. Yola çıkıyoruz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Bir saat sonra küçük bir SUV konvoyu halinde Amerika'daki bir otoyolda uçarcasına ilerliyorduk. Geceydi ve yağmur yağıyordu. Zaman İşleri'nden irikıyım bir adam direksiyonun başına geçmişti. Bayan Peregrine onun yanındaki yolcu koltuğunda oturuyor, kucağında bir şeyler örüyordu. Noor, Millard ve ben orta sıradaki uzun koltukta oturuyorduk; Enoch, Emma ve Bronwyn ise arkadaydılar. Arkadaşlarımızın geri kalanı ve diğer ymbryneler arkamızdaki SUV'deydi. Sözünü verdikleri destek ekibi ise onun arkasındakindeydi. Şiddetli yağmurun bir yerlerindeyse Amerikalı bir refakatçimiz vardı.

Bize araçları ödünç veren Amerikalılardı. Panoptidön kapısından girip Leo'nun bize güvenli bir yolculuk vadettiği New York'tan çıkmıştık. Ymbryneler ona Noor'un bizzat benim tarafımdan bulunduğunu ve artık bizimle kalacağını söyleseler de bir gölgeyi kullanarak Noor'u onun döngüsünden kaçıranın H değil de bir hortlak olduğuna inanmaya devam etmesine izin vermişlerdi. Leo şaşırtıcı bir biçimde meselenin peşini bırakmış ve Amerikalıların ymbrynelerle yaptığı anlaşma gereğince adamlarını bir daha asla Noor'un peşine takmamaya söz vermişti. Noor da ben de buna inanmakta zorlanıyorduk. Bayan Wren tüm bunların karşılığında ymbrynelerin neler vadettiğini söylemeyi reddetse de bunca zahmete değecek bir şey olsa gerekti.

Yolculuğumuz sürdükçe arkadaşlarımın heyecan yüklü coşkusu dinginleşip yerini gergin bir sessizliğe bıraktı. Dakikalardır kimsenin ağzını bıçak açmamıştı. Noor'un sol eli dizimde, parmaklarıysa benimkilere kenetlenmiş hâldeydi. Sağ eliyle yanımızdan geçen araçların farlarıyla oynuyordu. Önce ışığı avuçluyor, sonra da yumruğunu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gevşeterek salıveriyordu. Yaptığı şeyin üstümde hipnotize edici ve sakinleştirici bir etkisi vardı.

"Bir süredir kafamı kurcalayan bir şey var," dedi Emma. Sözcükleri sessizliğin içinde aniden patlak verince irkildim.

"Neymiş o?" diye sordu Noor.

"Caul çökmüş bir döngüden çıkmanın yolunu bulmayı neden kafasına o kadar takmıştı?"

"Hmm," dedi Millard. Bu onun düşünme sesiydi.

"Günün birinde çökmüş bir döngüde mahsur kalmayı mı *bekliyordu*?"

"Kimse çökmüş bir döngüde mahsur kalmayı beklemez," dedi Bronwyn. "Belki de yalnızca bir tedbirdi."

"Eğer öyleyse çok nokta atışı bir tedbirmiş," dedi Millard.

"Kehanetten haberi olduğu ortada," dedi Noor, ışığı parmaklarının arasında bükerek. "Eğer kuyudaki melek zırvalığının kendisiyle ilgili olduğunu düşündüyse belki de orada mahsur kalmanın kaderinde olduğunu varsaymıştır."

"Ya bu da planının bir parçasıysa?" Millard aklındaki teoriyi test ediyor gibi görünüyordu. "Ruhlar Kütüphanesi'nde gömülmek..."

"Saçmalık," dedim. "Öyle olmasını istemedi. Öfkeden köpürüyordu."

"Belki de tamı tamına böyle düşünmemizi istedi."

"Ah, cehennem aşkına," dedi Enoch. "Sen iyice tozuttun."

"Düşünsene." Millard'ın ses tonu kasvetli ve ciddiydi. "Güçlü kadim tuhafları, tuhafların dünyasının en saf tezahürü olduklarını filan dilinden düşürmezdi. Kütüphaneyi de aynı nedenden ötürü, yani gücünü özümsemek için istiyordu. Fakat belki de bunu yapabilmesinin tek yolu gerçekten orada mahsur kalmasından geçiyordu... ve kütüphanenin tüm güçlerine sahip bir hâlde dirilmesinden."

"*Yeniden doğuşundan*," diye fısıldadı Emma yüksek sesle. "*Bir tanrı olarak*."

Tüylerim diken diken oldu.

Bayan Peregrine şişlerini tıkırdatmaya devam ediyordu. "Karde-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şim zehirli bir ruhu olan, güce aç bir deliydi. Ama hiçbir zaman tanrı olmadı. Asla da olamayacak."

"Fakat en başından beri buna hazırlanıyordu," dedi Emma. "Hepsi arı gibi çalışıyordu."

"Öyle olsa bile henüz geri dönmedi ve biz de geri dönmesine izin verecek değiliz. Yani durduk yere korkunç spekülasyonların suyunu çıkarmanın ve kendimizi heder etmenin hiçbir lüzumu yok."

"Emredersiniz, han'fendi."

"Swenson, neden radyoyu açmıyorsun?"

Şoför radyoyu açtı. Bir pop şarkısı çalmaya başladı. Ayrılıkla ilgili bir şarkı. Emma'nın iç geçirdiğini duydum.

Noor elini dudaklarına bastırdı ve pencereye doğru hayaletimsi, fani bir ışık huzmesi üfürdü. Huzme camın üstünde tıpkı sis gibi dalga dalga yayıldıktan sonra çözünerek havaya karıştı.

Hopewell vaktiyle güzel bir yer olabilirdi fakat günümüzde kasabadan bile sayılmazdı. Önce endüstriyel bir tesisin köhne yıkıntılarının önünden, ardından da boş parsellerle ve yıkılmaya yüz tutmuş evlerle dolu sokaklardan geçtik. Ona can veren endüstriyle birlikte ölmüş bir Pas Kuşağı* kasabasıydı; arabayla bir günlük mesafede muhtemelen bunun gibi daha yüzlercesi vardı.

Etrafta bir gölge olması ihtimaline karşı tetikteydim. Ayrıca hortlaklara dair bir iz peşindeydik. Gözlerimiz buraya gelirken kullandıkları ama döngüye girmeden evvel zulaladıkları arabayı ya da olağandışı bir şeyler arıyordu. Hortlaklar şu anda burada mı, yoksa çoktan gelip gittiler mi ya da Amerikalıların Hopewell'le ilgili verdiği ipucu beş para etmez mi bilmiyorduk. Şimdiye dek enkaz, ot ve çöp yığınlarından başka hiçbir şey bulamamıştık. Arabalarını buralara kolaylıkla saklamış olabilirlerdi ancak bizim her yeri didik didik arayacak kadar vaktimiz yoktu.

---

* ABD'nin ağır ve eski sanayilerini barındıran kuzey ve kuzeydoğu kesimi. *–çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dirilticilerin döngüsünün girişinin, beklenilenin aksine, mezarlığın ya da cenaze evinin tekinde olmadığını öğrenince şaşkınlığımı saklayamadım. Oraya adım attığımızdan beri gördüğümüz en iyi aydınlatılmış ve en bakımlı yer olan, kasabanın orta yerindeki küçük parktaydı. Merkezinde bir dikilitaş vardı. Dikilitaşın kaidesindeki gizli kapı ise döngü girişine açılıyordu.

Yağmur hafiflemeye başladı. SUV'lerden oluşan konvoyumuz parkı görecek şekilde rölantide beklerken ymbryneler görüş alışverişinde bulunuyorlardı.

Ayrı düşmememiz için hep birlikte içeri girmemize karar verildi.

Kalabalık bir grup halinde ıslak çimenlerin üstünden dikilitaşa doğru koştuk. Bronwyn kapıyı savurarak açtı. İçerisi karanlıktı. Dikilitaşın yüzeyine kazınmış satırlar dolusu isim vardı.

UNUTMAYALIM DİYE

İçerisi bit kadardı. Yalnızca iki kişinin sığabileceği kadar yer vardı.

Yakınlarda gölge olup olmadığına bakmak için ilk ben girdim. Noor da benimle geldi.

"Diğer tarafa vardığınızda olduğunuz yerde bekleyin," dedi Bayan Peregrine. "Otuz saniye sonra görüşürüz."

Kapı savrularak kapandı. Kısa süreliğine karanlık tarafından yutulduk ama sonra hafif bir sarsıntı hissettik. Dışarı çıktığımızda kendimizi bambaşka bir dünyada bulduk. Gündüz vaktiydi ve keyifli bir yaz sabahıydı. Demin yıkık dökük olan sokaklar küçük parsellere kondurulmuş sevimli, cep boy evlerle doluydu ve girdiğimiz dikilitaşla çıktığımız yer aynı değildi. Onun yerine evlerden birinden çıkmış ve kendimizi etrafı çiçeklerle bezeli veranda basamaklarında bulmuştuk.

"Beklediğim gibi bir yer değilmiş," dedi Noor, ziyadesiyle iç açıcı muhiti incelerken.

Bekledik. Etrafımıza bakındık. Bahçeye küçük Amerika bayrakları asılmıştı ve sokağın karşısındaki evler kırmızı, beyaz ve mavi flamalarla süslenmişti. Kasaba Bağımsızlık Günü kutlamalarına hazırlanıyor gibi görünüyordu. Döngü dört temmuz günü oluşturulmuş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bile olabilirdi. 1940'lı ve 50'li yılların arabaları mahalledeki evlerin önüne park edilmişti. Bir köpek parlak kırmızı kulübesinden çıkıp bize havlamaya başladı.

"Herkes nerede?" diye sordu Noor, sokağın aşağısına göz atarak.

Ne var ki gürültücü köpek dışında mahalleye tekinsiz bir sessizlik hâkimdi. İnsanların yaşadığı canlı ve hareketli bir kasabanın tüm niteliklerine sahipti ama sanki önceki gece bütün sakinleri kaçırılmış gibiydi.

Otuz saniye geçti. Sonra bir dakika.

Kapıdan gelen kimse olmadı.

"Bu çok garip," dedim, gittikçe artan endişemi belli etmemeye çalışarak.

Noor kapıyı zorladı ama kilitliydi.

Kapıdaki küçük cam delikten içeriyi görmeye çalıştım. Ne var ki zifiri karanlıktı.

"Bir dakika daha bekleyelim," dedi Noor, çaba sarf edilmiş bir soğukkanlılıkla. Fakat ikimizin de asabının bozulmaya başladığı ortadaydı.

Başka ne yapabilirdik ki? Hâl böyle olunca arkadaşlarımızın yanımıza gelmesini biraz daha bekledik. Derken Noor çok alçak sesle mırıldanmaya başladı. Bu daha önce de mırıldandığını duyduğum şarkının, melodinin aynısıydı.

Ama gelen giden olmadı.

"Bu kötü," dedim, en nihayetinde itiraf niteliğinde. "Muhtemelen gerçekten kötü."

Evin etrafından dolanarak arkasına geçtik. Görünürde başka kapı ya da pencere yoktu. Bomboş duvarlarıyla kilitli bir kutudan farksızdı.

Artık gerçekten tırsmaya başlıyordum. "Bir şekilde dışarıda kilitli kalmış olmalılar."

"Veya biz içeride kilitli kalmışızdır," dedi Noor.

Kaygılı kaygılı bakıştık.

Derken midem bulanmaya başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hayır, bulanmıyordu. Midemde hissettiğim ince sızı bambaşka bir şeyin habercisiydi.

Bu döngünün bir yerlerinde bir gölge vardı.

"Yalnız olmadığımızı tahmin etmiştim," dedi Noor, ona gölgeden bahsettiğimde. Korkmuş gibi görünmüyordu; beni paniğe sürükleyen şeyler onun odaklanmasına yardımcı oluyor gibiydi. "İzini sürebilir misin?"

"Ne yazık ki henüz değil," dedim. "Onu yeterince güçlü hissedemiyorum."

Ya dediğim gibiydi ya da beni genellikle gölgelere götüren pusulamsı algıma müdahale eden bir şey vardı. İşe yaramaz hâle gelmiş, mıknatısa dokunan bir pusula iğnesi misali öylece sağa sola salınıyordu.

Noor ve ben döngü girişinin açılmasını daha fazla bekleyemeyeceğimize karar verdik. Bu halimizle savunmasız, kolay birer hedeftik. Üstelik şu gölgeyi ne kadar çabuk bulursam aradığımız hortlakları da o kadar çabuk bulurduk.

Fiona'yı da öyle. Yani umarım.

Bloğun sonuna kadar yürüyüp bir köşeden döndük. Etrafta hâlâ kimsecikler yoktu. Hatta döngüde kısılıp kalmış sıradan insanlar bile. İleride bazı ağaçların gözlerden gizlediği bir tepe vardı ve görünüşe bakılırsa uzaklardan gelen, sanayi faaliyetlerine has ince ve uzun iniltinin kaynağı da orasıydı. Ses zaman zaman yükselip alçalıyor, zaman zaman kesiliyordu.

"Büyük olasılıkla kasabaya girerken gördüğümüz şu eski sanayi tesisidir," dedim.

Bir diğer sokağı yarılamıştık ki yakındaki evlerden birinden gelen konuşma sesleri duyduk. Bir erkek ve bir kadın hararetle bir şeyi tartışıyordu.

Eve koşup kapıyı çaldık.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kimse yanıt vermedi.

Artık nezaketi bir kenara bırakmıştık.

Kapıyı açmayı denedim. Kilitli değildi ve güzelce yağlanmış menteşeleri gıcırdamadan ardına kadar açıldı.

"Merhaba," diye seslendim ve geçtiğimiz yüzyılın ortalarından fırlamış gibi görünen gayet normal bir banliyö evine adımımı attım. İçeri girer girmez sesin kaynağı belli oldu. Sesler bir televizyondan geliyordu. Eski bir film oynuyordu. Televizyon, zamanı olmamasına rağmen plastik bir Noel ağacının ve arkasına dantel serilmiş sallanan bir sandalyenin yanındaki dolabın üstünde duruyordu. İçerisinin sanki burada yaşayanlar televizyondaki erkekle kadınmış ve hayaletleri sonsuza dek ekranın siyah beyaz dünyasında kapana kısılmış gibi matemli bir havası vardı.

Televizyonun düğmesine bastığımda ekran kardı ve aniden eve derin bir sessizlik çöktü. Noor parmak ucunda evin arka tarafındaki koridorda ilerlemeye koyuldu.

Bir kapı boşluğunun önünde durdu. "Merhaba?" dedi, ardından bana döndü. "Jacob, burada biri var!"

Telaşlı adımlarla koridoru arşınladım. Kızın teki örtüleri çenesine kadar çekmiş, yatakta uyuyordu. Duvarlara dergilerden kesilmiş fotoğraflar yapıştırılmıştı.

"Merhaba?" dedim. "Affedersiniz..."

Kız kımıldamadı. Odada birkaç adım ilerledim. Tekrar duvarlara baktım. Bütün fotoğraflar Elvis Presley'ye aitti.

Noor da odaya girdi, elini yatağın kenarına koyup hafifçe sarstı.

Kızın üzerine eğildik.

"Nefes alıyor mu?" dedim, örtülerin altındaki göğsü alçalıp yükseliyor mu diye bakarken.

Evin ön tarafındaki odadan bir gürültü geldi. Donakaldık.

"*Kapı*," diye fısıldadım.

Eğer yakınlarda bir gölge olsaydı varlığını midemde hissederdim. Fakat o esnada hissettiğim tek şey az evvel de tecrübe ettiğim, istikametten yoksun o belli belirsiz sızıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Odadan çıkıp koridoru gerisingeri arşınladık. "Ziyaretçiniz var," diye seslendim, kimseyi şaşırtmak istemediğimden.

Yüksek belli pantolonu ve pantolon askısıyla açık vaziyetteki sokak kapısının ağzında dikilen beyaz bir oğlan bizi soğuk bir kayıtsızlıkla izliyordu.

"Selam," dedi Noor, "biz yalnızca—"

"Eğer üzerinizde silah varsa derhal yere atın," dedi oğlan sakin ama sert bir sesle.

"Size zarar vermeyeceğiz," dedim. "Yalnızca sizinle konuşmak istiyoruz."

Arkamızda ayak sesleri duyduk. Bakmak için o yana döndük.

Kız yataktan kalkmıştı.

Gözleri açık fakat camsıydı. Ayrıca boş boş bakıyordu. Üzerinde bir gecelik vardı. Elindeyse bir satır tutuyordu.

"Konuşmak yok," dedi oğlan. "Şimdi benimle gelin."

"Lütfen," dedi Noor, "bizi bir dinleseniz—"

"SUSUN DEDİM SİZE!" diye kükredi oğlan.

Dilini iki kez şaklattı.

Verandada duran biri kapıyı ardına kadar açtı. Dışarıdaki çimenlikte küçük bir insan kalabalığıyla karşılaştık. Gözlerini bize dikmiş, put gibi duruyorlardı.

Hepsinin elinde birer satır vardı.

"Benimle gelin," diye tekrarladı oğlan. "Ani hareketlerde bulunmak yok."

Bu defa itiraz etmedik.

Etrafımız ölü bakışlı, eli satırlı banliyö sakinleri tarafından kuşatılmıştı. Pantolon askılı garip oğlanın önderliğinde bizi sessizce sokağın aşağısına doğru güdüyorlardı. Oğlan dilini şaklattığında sağa ya da sola dönüyorlardı. Ağzımızı açacak olduğumuzda satırlarını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tehditkârca havaya kaldırıyorlardı. İstemedikleri bir harekette bulunduğumuzda bize tıpkı hayvan misali hırlıyorlardı.

Tepeden gelen inilti sesi gittikçe azaldı ve ardından uzaklardan güm diye bir patlama sesi geldi.

Kimse tepki vermedi.

"O da neydi?" diye sordum.

Arkamdan gelen pijamalı babacan bir tip homurdandı ve satırını havaya kaldırdı.

Birkaç dakika sonra Viktoryen tarzında inşa edilmiş büyük bir evin önüne geldik. Burası kasabada gördüğümüz diğer her şeyden daha eski ve ihtişamlıydı. Bir kulesi ve süslü tırabzanlarla çevrilmiş sarmal bir verandası vardı. Bana Bayan Peregrine'in evini hatırlatıyordu ve o anki durumumuzun vahametine rağmen yine içim yitirdiğimiz o yere duyduğum özlemle sızladı.

Bizi çimenliğin ortasında ayağa diktiler. Pijamalı tipler etrafımızı sararken pantolon askılı oğlan eve yöneldi. Sokak kapısı azıcık aralandı ve oğlan kapının diğer tarafındaki biriyle duyamayacağımız kadar alçak sesle konuşmaya başladı.

Evin pencerelerinden bizi seyreden suratları görebiliyordum. Hepsi çocuktu.

Sokak kapısı biraz daha aralandı. Genç biri kapının diğer tarafından bağırdı: "Adlarınız nedir?"

Söyledik.

"Kiminle birliktesiniz?"

"Londralı ymbrynelerle," diye bağırarak karşılık verdim.

Ymbrynelerin döngü girişinin dışında beklediğini ya da buraya hortlakları durdurmaya geldiğimizi bağırarak yedi düvele duyurmak istemiyordum. Ne de olsa hortlağın teki şu anda bizi dinliyor olabilirdi.

Pantolon askılı oğlan çimenliğe döndü. Anlayamadığım bir şey söyledi ve eli satırlı pijamalıların tümü çimenlere uzanıverdi.

"İçeri gelin," dedi. "Josep sizinle görüşecek."

Noor'la bakıştık.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

En azından bir ilerleme kaydedebilmiştik.

Pantolon askılı oğlan bizi verandaya çıkarıp içeri soktu. Orada bizi başka bir oğlan karşıladı. Bedenen sekiz yaşından fazla olamazdı ve üstünde çift sıra düğmeli bir palto, kafasındaysa ona uygun bir kep vardı. Büyükannelere yağ çekmeyi seven, onların "küçük adam" diyeceği türden bir çocuğa benziyordu. Temkinli adımlarla bize yanaştı. Suratındaki çatık kaşlı ifade hiç değişmeyecek gibiydi.

"Benim adım Josep. Burada yetkili benim. Döngümüzde ne işiniz var?" Sesi onun ebatlarında birinden bekleneceğinden daha derin, daha olgundu. Bir an için pleybek yaptığını hayal ettim.

"Bazı tehlikeli tiplerin peşindeyiz," dedi Noor. "Hortlakların. Buraya geldiklerini düşünüyoruz."

"Ve yanlarında da bir gölge olduğunu," dedim. "Gerçekten çok tehlikelidirler."

"Evet," dedi dudak bükerek. "Gölgenin ne olduğunu biliyorum."

"Onları görebiliyorum," diye ekledim. "Ve avlayabiliyorum."

Josep'in kaşları hafifçe kalktı. Gerçi şüpheci mi, yoksa etkilenmiş mi olduğunu kestiremiyordum.

"Hortlaklar bir kafatasının peşinde. Özel bir kafatasının," dedi Noor. "Burada o tür bir şeyiniz var mı?"

Oğlanın kaşları biraz daha havalandı. "Bizler dirilticileriz. Bir sürü kafatasımız var."

"Doğrusunu söylemek gerekirse döngünüzün girişinde bekleyen, arkadaşlarımızdan ve ymbrynelerden oluşan kalabalıkça bir grup var. Bu hortlaklarla daha önce de başa çıktık ve onları nasıl durduracağımızı biliyoruz."

"Arkadaşlarımızın içeri girmesine müsaade etmelisiniz," dedi Noor. "Hortlaklar kafatasını… öncükafatasını ele geçirmeden evvel."

Josep kuru kuru öksürerek boğazını temizledi. "Önceki gece öfkeli yabancılardan oluşan bir tabur döngümüzü bastı. Taleplerde bulunup sağa sola tehditler savurdular. Yanlarında, şu anda sakin sokaklarımızda terör estiren bir de canavar getirdiler. Şimdi de siz çıkageldiniz. Anlattığınız acayip hikâyeler yetmezmiş gibi kapıma

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

küçük bir ordu dayanmış. Onları içeri almak için delirmiş olmam gerekir. Eğer protokolü izliyor olsaydım sizi şuracıkta öldürürdüm."

Pantolon askılı oğlana bu fikri tartar gibi baktı.

"Ama sanırım önce birer limonata içsek daha iyi olur."

Josep ağır adımlarla bizi evde dolaştırdı. Alçak tavanların, kasvetli gölgelerin, mırıl mırıl konuşma seslerinin ve koyu renkli ahşapların hâkim olduğu bir yerdi. Her odada karanlıkta çiçek açan, uzaylıya benzeyen bitkiler vardı. Köşelerdeyse yetişkin erkeklerle kadınlar dikiliyordu. Kımıldamadan duruyorlardı. Sessizlikteyse kedilere taş çıkarırlardı.

"Yabancılar önceki gece geç saatlerde gelmeye başladılar," dedi Josep. "Dirilttiğimiz piyade erlerimizi onları öldürmeye gönderdik ama yaratıkları hepsini sakız gibi çiğnedi. Doğrudan Gravehill'e* gittiklerini görünce mevzu çıkmayacağını umduk. Fakat dün geri gelip en gelecek vadeden öğrencimiz Saadi'yi yakaladılar ve oğlanı yaka paça tepeye götürdüler." O sırada birbiri ardına peşimize takılan çocuklar fısıldaya fısıldaya adımlarımızı güvenli bir mesafede takip ediyordu.

"Gürültü de işte o zaman başladı," dedi Josep. "O tiz ses, sağır edici patlama sesleri. Mezarları kazıyorlar."

"Öncükafatası," dedim tekrar. "Bu kelime sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Evet. Gravehill tam da adıyla müsemma bir yerdir: Eski mezarların bulunduğu bir tepedir. Biz buraya yerleşmeden uzun zaman önce –daha doğrusu Avrupalıların Amerika'ya yerleşmesinden uzun yıllar evvel– burası tuhafların yaşadığı bir köydü. Kabilelerin en meşhur liderlerinden biri de dahil olmak üzere yere göğe sığdıramadıkları tüm liderlerini o tepenin derinliklerine gömdüler. Eğer oradaki kemiklerden biri tuhaf gücüyle doluysa kesin onunkidir. Fakat

* (İng.) Mezarlıktepesi –*çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mezarlar çok eski, ayrıca mezar taşları da noksan. Kısacası belirli bir kafatasını bulmak çok güç olacaktır."

"Onlar da öyle yapıyor olmalılar," dedim. "Onu arıyorlar."

Organlarla ve formaldehitle dolu cam kavanozların istiflenmiş olduğu bir kilerden geçtik. Koku insanın başını döndürmeye yeterdi ve bana Enoch'un eski bodrum katındaki laboratuvarını anımsattı. Dimdik bir yokuşa bakan sıra sıra pencerelerin olduğu bir oturma odasına geldik. Tepenin eteklerindeydik.

Her tarafta sandalyeler vardı ama Josep ayakta kalmayı yeğledi. Gürültücü çocuklar görünüşe bakılırsa liderleri olan Josep'e saygılarından kapının diğer tarafında kalmışlardı.

Josep'in endişeye kapıldığı halinden, tavrından ve sesinden belli olmaya başlıyordu ama bizimle ne yapacağına henüz karar vermemişti. Bense dışarıda bekleyen arkadaşlarımızı ve tepedeki hortlakları düşünüyordum fakat şu anda bu oğlanı çok fazla sıkboğaz etmemekte fayda vardı.

Josep parmaklarını şıklattı. "Adam, misafirlerimize birer limonata getir."

Köşede dikildiğini o âna kadar fark etmediğim bir adam sırtını dikleştirdi ve ayaklarını sürüyerek odadan çıktı.

"Zihin kontrolü dediğiniz bu mu?" diye sordu Noor.

"Ah, hayır. O ölü."

Noor midesi bulanıyormuş gibi göründü. Muhtemelen suratımdaki ifade onunkinden pek de farksız değildi.

"Bu döngüdeki bütün yetişkinler ölüdür," dedi Josep. "Yalnızca biz çocuklar hayattayız."

Şaşırıp kaldık.

Bu onu sinirlendirmiş gibiydi.

"Hopewell'i hiç duymadınız mı?" diye sordu, çenesini hafifçe yukarı kaldırarak. "Burası en yeteneklilerin kabul edildiği bir konservatuardır. Genç yaşta sanatlarında ustalaşmak ve dünyanın en esrarengiz, en çetrefilli diriltme alıştırmalarını yapmak için buraya gelirler. Bizler ölü Harry amcaya altınını nereye sakladığını sormak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

isteyen matemli avanakların emrine amade olanlardan ya da seanslar düzenleyenlerden değiliz."

O konuşurken, ölümden geri dönmüş uşağı kristal bardakları taşıdığı tepsiyi tek elinde dengede tutmaya çalışarak ayaklarını yere sürüye sürüye odaya girdi. Josep göz ucuyla yan sehpaya baktı ve suratıyla istemsiz bir tike benzer bir şey yaptı. Bunun üzerine adam sehpaya döndü, öne doğru eğildi ve tepsiyi sehpaya bıraktı.

"Çoğu insan ölümden geri dönenleri düşündüğünde gözlerinin önüne çürüyen zombiler gelir. Buradaysa o iş öyle değildir! Bizim ölülerimiz güzel kokarlar ve giyimlerine kuşamlarına dikkat ederler. Doğru şekilde yönlendirilirlerse yaşayan bir bedenin yaptığı neredeyse her şeyi yapabilirler."

Uşak yürürken sendeleyince Josep'in suratından anlık bir kızgınlık ifadesi geçti. Ardından tepsideki bardaklardan ikisini alıp bize uzattı. "Limonata?"

Bardakları aldık ama ağzımıza götürmekten kaçındık. Benim nazarımda oğlanın onu pohpohlamamızı istediği barizdi. O yüzden ona ayak uydurdum.

"Bunların hepsi kulağa harika geliyor," dedim. "Tazeliklerini nasıl koruyorsunuz? Buzdolabında falan mı uyuyorlar?"

Noor'a baktım ve zoraki güldüm. Durumu çakar çakmaz yalancıktan kıkırdadı.

"Ha-ha. Ah, hayır." Josep'in keyfi yerine geliyordu. "Onlar da döngünün bir parçası, yani vücutları döngüyle birlikte sıfırlanıyor. Hepsi bir gece vakti yataklarında huzur içinde öldü. Döngü ise ertesi sabah yaratıldı."

"*Hepsi* mi öldü?" dedim. "Nasıl?"

"Kimya tesisinde bir kaza oldu. Ölümcül bir madde havaya karıştı ve kasaba sakinlerinin tümü uykularında boğularak öldü. Daha doğrusu yetişkinler; çocukların çoğu uzaklardaki bir kamptaydı..."

"Aman Tanrım," dedim. Soluğum kesilmişti. Betimin benzimin attığından emindim.

"Evet, büyük bir trajediydi," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neyse ki cin fikirli bir ymbryne ile girişimci bir diriltici sayesinde harika bir eğitim laboratuvarı doğdu. Kasabanın sakinleri sanatımızı icra etmemiz için bize sayısız fırsat sunmakla kalmıyor, aynı zamanda –az evvel de gördüğünüz gibi– onları farklı amaçlar doğrultusunda da kullanabiliyoruz. Bize hizmet ediyorlar. Yemek pişiriyor, ortalığı silip süpürüyor, fedailiğimizi yapıyorlar." Gülümsedi. Onunla karşılaştığımızdan beri gülümsediğine ilk defa şahit oluyordum. "Şu hâlime bakın, nasıl da aşka geldim. Kendi türümüz dışındakilerden başka pek misafirimiz olmaz ve itiraf etmeliyim ki burada inşa ettiğimiz şeyden gurur duyuyorum. Bana kalırsa geleceğin taşlarını döşüyoruz. Dünyadaki ölülerin sayısı yaşayanlarınkini kimbilir kaça katlar. Neden güçlerinden faydalanmayalım ki?"

"Gurur duymak hakkınız." Bir yudum bile almadığım limonatamı sehpaya bıraktım. "Burayı yaratmak için çok çalışmışsınız. Ama hortlaklar burayı yakıp yıkacak. Tabii eğer onlara izin verirseniz."

Josep iç geçirdi. Tam bir şey diyecekti ki küçük bir kız kafasını kapı boşluğundan içeri uzattı.

"Affedersin, Josep."

O yana baktığımızda iki çocuğun daha odaya girdiğini gördük: üzerine kan lekeli bir önlükle plastik çizmeler geçirmiş, on yaşından fazla göstermeyen, sevimli, küçük bir kız ve ondan yaşça pek de büyük olmayan, tekerlekli sandalyede bir oğlan. Sandalyeyi üzerinde parlak sarı bir ev elbisesi olan kambur bir kadın itiyordu. Çenesi sarkıyordu. Gözleriyse geriye devrilmişti.

Josep kaşlarını çatarak onlara baktı. "Eugenia, Lyle, size işim bitene kadar odalarınızdan çıkmamanızı söylemiştim."

"Buraya gerçekten yabancıları sepetlemeye mi gelmişler?" dedi küçük oğlan umutla.

"Aynen öyle," dedi Noor.

"Peki ya canavarlarını?" diye ekledi kız. Gözleri doluyordu. "Dün gece odamın dışındaydı. Kokumu alabildiğini düşünüyorum."

Josep onlara çıkışmak üzereydi ki aniden suratındaki ifade değişti ve bana döndü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kimsenin burayı yakıp yıkmasına izin vermem," dedi. "Ama sizin sözünüze güvenerek daha fazla bilinmezi içeri alacak da değilim."

"Pekâlâ, öyle olsun," dedim. "Doğruyu söylediğimi size nasıl kanıtlayabilirim?"

"Yabancılar yanlarında iki gölge getirdiler. Biri çalışırlarken onları korumak için yanlarında, yani Gravehill'de kalıyor. Diğeriyse başlarına dert açmayalım diye kasabada devriye geziyor." Bana doğru bir adım attı. Bakışları yoğunlaştı. "Arkadaşlarınızın içeri girmesine bir şartla müsaade ederim."

"Dinliyorum," dedim, midemdeki dehşet kırıntıları uyanırken.

"Dediğiniz kişi olduğunuzu kanıtlayın." Bakışları hızlıca küçük kıza gidip geldi. "Eğer bu canavarları avlamak konusunda gerçekten özel bir yeteneğiniz varsa kasabada devriye gezeni bertaraf edin. Ancak ondan sonra arkadaşlarınızın içeri girmesine izin veririm."

Bir korku dalgası benliğimi sardı ama en azından bir umut vardı. Sandığımdan daha güçlü olabileceğime dair bir umut. Daha iyi. Daha cesur.

Noor elimi tuttu.

"*Bunun da altından kalkarsın*," diye fısıldadı.

"Beni onu en son gördüğünüz yere götürün," dedim.

Hopewell'in otuz iki ölü sakini ön bahçede toplandı. Bunun bir tür bahçe partisi gibi görünmesini umuyordum. Yani... en azından bir gölgeye. Josep bize yardım etmeye razı gelmişti. Bu yüzden o ve üç başka diriltici çocuk ölüleri kontrol ediyorlardı: Lyle ve Eugenia, Viktorya döneminden kalma büyük evin pencerelerinden onları gözlerken Josep ve pantolon askılı oğlan da aynı işi sokağın karşısındaki küçük evden yapıyordu. Noor ve ben sokağın aşağısında saklanıyorduk. Bulabildiğim en büyük araba olan, ön tarafı koçbaşından farksız, 1940'lı yıllardan filan kalma Dodge Deluxe'ın ön koltuğunda kaykılarak pusuya yatmıştık.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Josep kasabada devriye gezen gölgenin öngörülebilir turlar attığını söyleyince Viktorya döneminden kalma büyük evinin önündeki sokakta bulduğum gölge akıntısı birikintileri bu sokaktan pek çok kez geçtiğini teyit etti. Ayrıca midemdeki pusulanın yönünü şaşırmasının döngüde iki gölge olmasından kaynaklandığını fark ettim: Birine aşinaydım, diğeri ise yepyeniydi. Onları ayrı ayrı zihnimde canlandırdığımda sinyallerini ayrıştırmak kolaylaştı. Eğer bunlar Şeytan'ın Arka Bahçesi'nden kaçan hortlaklarsa muhtemelen hâlâ Panoptidön'ün bodrum katından kaçırdıkları gölgeyle birlikte seyahat ediyorlardı. Aşina olduğum sinyalin onunki olduğunu umdum. Ne var ki uzakta gibiydi. Büyük olasılıkla Gravehill'deki hortlaklara eşlik eden oydu. Kasabada devriye gezen gölge ise yakınlardaydı ve gittikçe yaklaşıyordu.

Noor kendisinden bekleneceği gibi gölgenin icabına tek başıma bakmama razı gelmedi. Doğrusunu söylemek gerekirse ben de bu işi onsuz yapmak istemiyordum. Hâliyle onunla münakaşaya girmedim.

Birlikte Dodge'da oturup yatların dümenlerinden farksız direksiyonun üstünden önümüzü görebileceğimiz kadar kaykıldık. Gözlerimiz sokağın diğer ucuna dikilmişti. Bekliyorduk. Ölüler boş boş dolanıyor, sarsak adımlarla çimenlikte tembelce daireler çiziyorlardı.

Hortlaklar kazı çalışmalarına devam ettiklerinden sık sık uzaktan gelen derin patlama sesleri duyuyorduk.

Midem düğüm düğüm olmuştu.

"Orada akıllarını kaçırıyor olmalılar," dedi Noor. "Şey, arkadaşlarımızı kastediyorum." Havadan şerit şeklinde bir ışık huzmesi aşırmış, onu sırayla sıktığı yumruklarının arasında sektiriyordu.

Mırıldanmaya başladı. Yine aynı melodi.

"Hiç sözü yok mu?" diye sordum.

Başını aşağı yukarı salladı. "Çocukken öğrendiğim bir şarkıydı," dedi. Ardından sanki aklına aniden bir şey gelmiş gibi şaşkın şaşkın kafasını kaldırdı. "Bu şarkıyı bana öğreten annemdi."

"Gerçekten mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"'Huzursuzluğa kapıldığında bu şarkıyı söyle,' demişti. 'Kendini daha iyi hissetmeni sağlar.'" Noor bana baktı. "Neredeyse her defasında öyle de oluyor."

Tam o anda, onu görmemden yalnızca birkaç saniye önce gölgenin varlığını hissettim. Kaskatı kesildim, ardından çenem direksiyona değene kadar öne uzandım.

Noor mırıldanmayı kesti. "Onu görüyor musun?"

İşte, o anda gördüm. Hantal adımlarla sokağın aşağısındaki bir evin arkasından çıkarak görüş alanıma girdi.

"Şurada. Gölgesini görüyor musun? Lanet olsun, amma da çirkinmiş!"

Yine de hakkını verememiştim. Bu belki de hayatımda gördüğüm en büyük, en iğrenç gölgeydi: Boyu rahat üç metre vardı ki bunun elli, altmış santimi ardına kadar açılmış katran karası ağzıydı. Keskin, sivri dişleri o kadar uzundu ki bu mesafeden bile onları görebiliyordum. Balta girmemiş ormanlarda yaşayan pitonlar kadar kalın üç dili ise etrafındaki havada fırıldak gibi dönüyordu. Daha önce gördüklerimin aksine bu gölgenin saçları vardı: Kabuk kabuk olmuş kafa derisinden keçe gibi tutamlar halinde aşağı sarkan uzun, sicimsi, siyah saçlar. Ayaklı bir kıyamet, en kötü kâbusların can bulmuş hâli gibiydi. Zaten amaç da buydu: Onun görevi dirilticileri korkutup etkisiz hâle getirmekti. Onu benim gördüğüm gibi göremeseler de irikıyım bir maymunun tepesine iliştirilmiş bir deniz canavarını andırdığından başka bir şeyle karıştırılması imkânsız, havayı döven gölgesi neredeyse yaratığın kendisi kadar korkunçtu.

Sokakta zikzaklar çizerek yürümesini izledim. O esnada dilleriyle bir posta kutusunu yerinden söküp evlerden birinin penceresine fırlattı.

"Ne yapıyor?" diye sordu Noor.

"Bize doğru yürüyor. Korkutucu görünmeye çalışıyor."

"İşe yarıyor mu?"

Kollarımdaki bütün tüyler diken diken olmuştu. "Evet. Yarıyor."

Güneşliğin altında bulduğum anahtarı kontağa taktım. Araba

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gürleyerek çalıştı. Gölge yolun ortasında donakaldı, ardından seri adımlarla bize doğru yürümeye başladı.

Vitesi bire taktım ama ayağımı fren pedalından kaldırmadım.

Gölge lanetlilerin bahçe partisinden üç ev uzaktaydı ve artık ivme kazanmak için dillerini de kullandığından hızlandıkça hızlanıyordu.

Üstümüze gelmeyi sürdürüyordu.

Şimdi yalnızca iki ev uzaktaydı.

Kornaya üç kere bastım. Evlerdeki dirilticiler şimdi mırıldanıyor, fısıldaşıyor ve dillerini şaklatıyor olmalıydı. Tam da planladığımız gibi.

Ölüler çimenlikte boş boş dolanmayı bırakıp sokağa doğru döndüler. Bıçaklarını ve satırlarını almak için neredeyse hepsi aynı anda ellerini kemerlerine attı. Geride kalanlar ise yere eğildi. Pofuduk terlikleri hâlâ ayağında olan adamın teki yerden bir bahçe çapası aldı. Birkaç saniye boyunca ölü ayaklarının üstünde sendeleyip yalpaladıktan sonra gölgenin yolunu kesmek için hep birlikte sokağa akın ettiler.

Onu öldürmelerini beklemiyordum. Onlar yalnızca ilk dalgaydı.

Gölge dillerini iki yana sallayarak ölülerden kurtulmaya çalıştı ama sayıları çok fazlaydı. Bıçaklarıyla gölgenin tepesine çullandılar. Ellerindeki kesici aletleri ya körlemesine saplıyor ya da savuruyorlardı. Gölge feryat etti ama yaralanmıştan ziyade tepesi atmışa benziyordu ve saldırganlarını birer ikişer haklamaya koyuldu: Ölülerden birini ısırarak ortadan ikiye böldü, bir diğerinin boynunu kırdı, bahçe çitlerine fırlattığı üçüncüsü kazığa oturtulmaktan beter oldu.

"Tanrım," dedi Noor gergince gülerek. "Onları mahvediyor."

"Şimdi sıra bende," dedim. Ayağımı fren pedalından kaldırdım ve gazı kökledim. Arabanın arka tarafı kontrolsüzce sağa sola savrulurken tekerlekler ciyakladı ama en nihayetinde yola tutunmalarıyla ileri doğru atıldık. Koltuklarımızda arkamıza yapıştık. Yolun her yanına cesetler ve uzuvlar saçılmıştı ama gölge sokağın ortasında yalpalamaya devam ediyor, çetin ceviz çıkan son birkaç ölüden kurtulmaya çalışıyordu.

"Sıkı tutun!" diye bağırdım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çarpışmaya hazırlandık.

Çıkan ses yüksek ve vıcık vıcıktı. Onu birden fazla yerinden ezmeyi başarmıştım. Ölülerden biri arabanın ön camına çarparak camı çatlattı. İkisini havada savrulurken gördük. Gölge, acı ve şaşkınlıkla kükrüyordu. Ona çarptığımızda arkası bize dönüktü. Hâliyle yüzükoyun asfalta yapışmıştı. Bir an sonra arabanın tamponunun altına sıkıştı. Böylece dehşet verici gövdesi asfaltta sürüklenmeye başladı.

Arabanın ön tekerleği patladı. Frenlere asıldım. Araba çılgınca savrulup topaç gibi döndü. Ancak arka cam tuzla buz olduktan sonra tamamen durabildik.

Noor korku dolu gözlerle bana baktı.

"İyi misin?" dedi yaralanıp berelendim mi diye beni çarçabuk tepeden tırnağa süzerken.

Başımla onayladım. Sonra aynısını yaptım. "Peki ya sen?"

"Sence ölmüş—"

Araba aniden sarsıldı. Dodge'un burnu yerden birkaç metre havalandı ve ardından korkunç bir zangırtıyla düştü.

"İnme vakti geldi!" dedim ve araç ikinci kez yerden yükselip sonra gerisingeri düşerken ikimiz birden arabanın kapılarını açıp kendimizi asfalta atmayı başardık. Gölge arka tekerleklerin altında sıkışıp kalmıştı ve debelenip kıvranarak oradan kurtulmaya çalışıyordu. Dillerinden uzak durması için Noor'a bağırdım. Neyse ki bu defa beni dinledi ve gerileyerek kaldırıma çıktı.

Sokağın ortasında dikilmiş, yaratığa bakıyordum.

Kımıldamadan yat, demeye çalıştım gölge lisanında.

Kelimeler ağzımdan bölük pörçük çıktı. Dudaklarımdan dökülenler ne tam olarak İngilizceydi ne de Gölgece. Yaratık bana kulak bile asmadı.

Şansımı tekrar denedim. *Dur. Kımıldamadan yat.*

Bu defa daha iyiydi. En azından hepsini gölge dilinde söylemeyi başarmıştım. Ne var ki yaratık dilleriyle Dodge'a halter muamelesi çekmekle o kadar meşguldü ki kasabanın ona tutunmuş son ölü sakininden kurtulmaya çalışmaya bile tenezzül etmiyordu. Pijamaları

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kan içinde kalmış olan silahsız adam pençelerini ona geçirmişti ama çabası beyhudeydi.

Ağır adımlarla gölgeye yaklaşırken aynı sözleri birkaç defa daha tekrarladım.

"Lütfen dikkatli ol!" diye bağırdığını duydum birinin. Bu Eugenia'ydı. Saklandığı evin penceresinden bağırıyordu.

Gölgenin en sonunda döndürmeyi başardığı araba muazzam bir cam ve metal çatırtısıyla tepetaklak oluverdi.

Olduğun yerde kal, demeyi denedim. *Olduğun yerde kal.*

Doğrulup oturdu.

Kımıldama.

Gövdesine pençelerini geçirmiş ölü adamı yakalayıp telefon direğine doğru kafalama fırlattı. Derken gölge ayağa kalktı. Bir bacağı ezilmiş, birkaç dişi de kırılmıştı; sayısı bir düzineyi geçmeyen ufak tefek kesiklerden simsiyah kanlar akıyordu ama tüm bunlar onu kızdırmaktan başka hiçbir işe yaramamış gibiydi. Bacaklarından birinin haşatı çıktığı için bir dilini koltuk değneği niyetine kullandığından savaşırken en fazla iki dilinden faydalanabilirdi fakat bu bile beni öldürmeye yetecek sayının iki katıydı. Ayrıca artık uzansalar hiç zorlanmadan kapabilecekleri bir mesafedeydim.

Bunun Panoptidön'e enerji sağlamak için kullanılan, kan sporları ringinden kurtardığım şu gölge olması için ne dualar etmiştim. O gölgeyi tanıdığımdan ve evvelce kontrol ettiğimden beni kuzu kuzu takip etmesi için parmaklarımı şaklatmam yeterdi. Ama hayır, elbette dualarım kabul olmayacaktı. Zaten hiçbir şey kolay olmazdı.

Dur. Otur. Yere otur, diye üst üste tekrarladım.

Beden dilinde bir parça tereddüt vardı ama hepsi buydu. Dillerinden birini bana doğru savurdu. Dili belime ve göğsüme iki tur dolanarak ciğerlerimdeki havayı boşalttı.

"Jacob!" diye haykırdı Noor.

"Geride kal!" demeyi denedim ama gölge diliyle suyumu çıkardığından nefesim kesilmişti. Noor bana doğru koşuyordu. Tıpkı peşlerinde birkaç ölüyle evlerinden fırlayan diriltici çocuklardan ikisi gibi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır," diye bağırmayı denedim ama tek yapabildiğim öksürmek oldu. "Yaklaşmayın!"

Gölge ayaklarımı yerde sürüye sürüye beni kendine doğru çekti. Belki de bu seferki daha önce savaştığım ve ehlileştirdiğim diğerlerinden farklıydı. Daha büyük ve daha güçlüydü; zihin kalkanları da daha sağlamdı. Yoksa hortlaklar Şeytan'ın Arka Bahçesi'ndeki kapışmalarımızdan bazı dersler çıkarıp ne bileyim, gölgelerin beyin yazılımını güncellemenin bir yolunu falan mı bulmuşlardı?

"Bırak onu, seni piç kurusu!" diye bağırdığını duydum Noor'un.

Bu gölgenin dikkatini çekti. Duraksadı, döndü ve işte o anda Noor'un ne yaptığını gördüm: Güneşli bir öğle vaktinde sokağı bir kaldırımdan diğerine kaplayan çalkantılı bir karanlık birikintisi. Sesi karanlığın içinden bir yerden geliyordu. Birikinti sinema perdesi olabilecek genişlikteydi. Gölgenin aklını karıştıracak kadar garip olduğuysa kesindi.

Boştaki dilini karanlığa, Noor'un sesinin geldiği yana doğru savurdu. Korkudan az kalsın yüreğime inecekti ama dil hiçbir şeye isabet edemeden geri döndü.

"Yaklaşamadın bile!" dedi Noor onu kışkırtmak istercesine. Sesi şimdi biraz daha sağdan geliyordu.

Gölge tekrar saldırıya geçti ve yine ıskaladı.

"Karavana! Berbatsın!"

Gölge öylesine sinirlenmiş ve afallamıştı ki beni zapt eden dili hafifçe gevşedi. Nihayet yine konuşabiliyordum. Derhal gölge dilinde fısıldamaya başladım.

Bırak beni, otur, dur.

Gölge tekrar saldırdı. Bu defa dilini tıpkı bir beyzbol sopası gibi yanlamasına savurdu. Noor'un canından öyle çok endişe ediyordum ki göğsüm yine sıkışıverdi fakat Noor kendini yere atmış olmalıydı.

"Vurucu diye aldık, kazma çıktı," diye bağırdığını duydum.

Gölge dilini bir kez daha savurdu. Bu defa daha çabuk davranmıştı ve önce mide bulandırıcı bir çarpma sesi, sonra da *aahhhh* diye bağıran bir kadın sesi duyuldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Göğsüm iyice sıkıştı ve İngilizce, "DUR!" diye haykırdım ama hiçbir faydası olmadı. Derken gölge avını karanlıktan kendine doğru çekti.

Ama yakaladığı Noor değildi.

Evde gördüğüm şu Elvis Presley hayranı ölü kızdı ve gölge onu iyice görmek için havaya kaldırırken kızcağız kulak tırmalayan, ahenksiz sesiyle eski bir Elvis şarkısı tutturdu.

Gölge hiddetle kükredi ama kız hiç istifini bozmadan cebinde sakladığı bıçağı çıkardı ve gölgenin sağ gözüne sapladı.

Yaratık öyle bir çığlık attı ki sokak çınladı. Ardından kızın kafasını ısırarak kopardı ve gevşeyen vücudunu bir çatıya fırlattı.

Bırak beni, diye bağırdım, az önceki sahneyi takip eden şaşkınlık yüklü sessizlikte. Gölgenin omurgası kaskatı kesildi. Sahibinin ıslığını duymuş bir köpek edasıyla başını yatırarak bana baktı.

Bırak beni, dedim tekrar... ve bu defa beni yere bırakıp belime doladığı dilini çözdü.

Tanrıya. Şükürler. Olsun.

Gözündeki bıçak onu hem zihnen hem de bedenen zayıf düşürmüş olmalıydı. Bu fırsatı kaçıracak değildim.

Ağzını kapat.

Üç dilini de höpürdeterek ağzına soktu ve çenesini sımsıkı kapattı. Koltuk değneksiz kalınca sendelemeye başlamıştı. Hâliyle en nihayetinde oturur pozisyonda yere çökmek zorunda kaldı.

Karanlık aniden buharlaştı. Noor'un yüzükoyun yattığı kaldırımdan kalkmakta olduğunu görünce içim iyiden iyiye rahatladı.

"Az kalsın ayvayı yiyorduk," dedi, gözleriyle beni tepeden tırnağa süzerken. "Yüce İsa, sen iyi misin? Nefes alabiliyor musun?"

"Olacağım," deyip öksürdüm. "Daha fazla yaklaşma."

Yaklaşmadı.

Ellerini kafana koy.

Gölge dediğimi yaptı.

"Ona yerde takla attırabilir misin? Belki ödül maması için yal-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vartabilirsin bile?" dedi Lyle, ihtiyatı elden bırakmadan tekerlekli sandalyesiyle evin kapısından çıkarken.

"Bence az evvel yiyebileceğini yedi," dedi Eugenia.

Gölgenin gevşediğini hissettim. Bana karşı koymayı bırakmıştı.

"Artık güvenli," dedim. "Şu anda tamamen kontrolüm altında."

Noor sokağa fırladı ve sağa sola saçılmış cesetlerin üstünden atlaya zıplaya gelip boynuma sarıldı.

"Harikaydın," dedi. "Harikaydın."

"*Asıl harika olan sendin*," diye fısıldadım. "*Eğer o yaptığını yapmasaydın…*"

"Düşünmedim bile. Öylece yapıverdim."

"Gerçi korkudan ödümü patlattın. Lütfen bir daha gölgeleri kışkırtmaya çalışma." Güldüm, yani olabildiğince. "Bundan gerçekten nefret ederler."

Diriltici çocuklar evlerinden çıkmış ve aramızdaki mesafenin birazını katetmişlerdi ama ne olur ne olmaz diye daha fazla yaklaşacak gibi değillerdi.

Bizi civardaki evlerin pencerelerinden izleyen başka dirilticiler de vardı ama sokağa inenler yalnızca çoktan tanışmış olduklarımızdı.

Josep katliamın ortasına dalma cesaretini gösterdi. Derinden etkilenmişe benziyordu.

"Gölge avcılarının soyunun tükendiğini duymuştum. O yüzden onlardan biri olduğunu söylediğinde yalancının teki olduğunu varsaydım. Fakat görünüşe bakılırsa halis muhlis bir gölge avcısıymışsın."

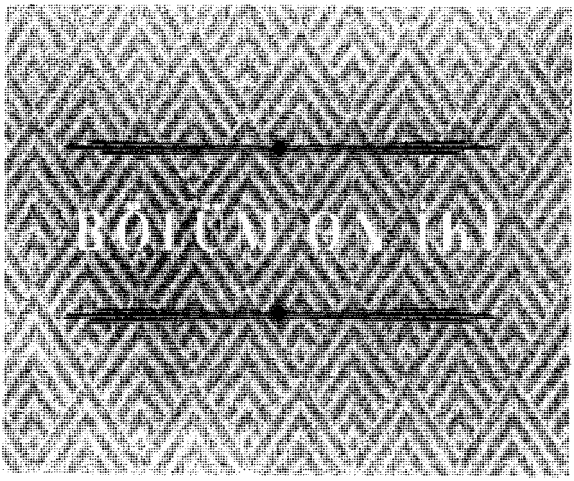
"Artık diğerlerinin içeri girmesine izin verecek misiniz?" diye sordum.

"Kapıyı çoktan açtım."

Ve arkamızdaki sokaktan sıcacık bir sesin yükseldiğini duydum. Bronwyn Bruntley adımı haykırıyordu.

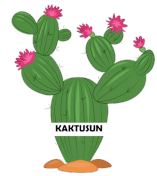
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Yeniden buluşmamız neşeli fakat kısa ömürlü oldu. Sokağın dört bir yanına saçılmış cesetlerin korkunç manzarasının gölgesinde kaldı. Çabucak açıklamaya giriştim. Ymbryneler hortlak istilasından sonra kapatılan ve şans eseri yalnızca Noor'la beni içeri alan mühürlenmiş döngü girişini aşmak için uzun süre uğraşmışlardı. Bir saat kadar sonra Bayan Peregrine ve Bayan Fren pes edip daha işe yarar bir kapı kırma yöntemi bulma amacıyla kanatlanmak üzereyken kapı kendiliğinden açılmıştı. Arkadaşlarım beklemekten endişeye ve hüsrana kapılmışlardı. Hugh ise öfkeden titriyordu. Herkes dirilticilere kızgındı ama o esnada ilgilenmemiz gereken daha önemli işler vardı.

Tepedeki hortlaklar gibi. Evet, oradaydılar. Dirilticilerin başlarından geçenleri anlatmasına gerek kalmadan gölgelerin varlığı o kadarını kanıtlamıştı. Evet, hortlakların orada bulunmasının sebebi Bentham'ın listesindeki kafatasıydı ve önceki geceden beri Gravehill'i didik didik aradıkları düşünüldüğünde onu bulmaktan pek de uzak olamazlardı. Verdiğim her kötü haber arkadaşlarımın suratlarının biraz daha kasılmasına neden oldu.

"Geldiklerinde yanlarında bir kız var mıydı?" diye sordu Hugh, Lyle'a. Oğlanın yakasına yapışmamak için kendini zor tutuyordu. Ardından Fiona'yı tarif etmeye girişti.

"Dediğine benzer bir kız gördüm," dedi Eugenia. "Prangaya vurulmuştu."

Hugh'un suratı taş gibi ifadesiz bir hâl aldı. Öyle ki Bronwyn, Hugh'un o anda tepeye koşmasına güç kullanarak mâni olmak zorunda kaldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hepimiz tepelerine binmek istiyorduk. Fakat önce bir plan yapmamız gerekiyordu.

"Sizce burada olduğumuzdan haberdarlar mıdır?" diye sordu Emma, uzaklardaki tepeye bakarak.

"Değillerse bile yakında olacaklardır," dedi Bayan Peregrine. "Buradakinin onlara rapor vermesini bekleyeceklerdir ve vermediğinde de..." Göz ucuyla yaralı gölgeye baktı. Elbette onu göremiyordu ama yaratık tepeden tırnağa insan kanıyla kaplıydı. Bu da dış hatlarının az çok seçilebilmesini sağlıyordu. "Yani eğer onları gafil avlamak istiyorsak –elimizdeki fırsatı kaçırmadığımızı varsayıyorum– derhal harekete geçmemiz gerek."

"Kusura bakmayın, hanımefendi," dedi Millard. Sesi boşluktan gelmişti. "Ama siz bizimle gelmiyorsunuz."

"Tabii ki geliyorum!" dedi Bayan Peregrine kısık bir sesle. Zaman geçtikte daha bitkin düşüyordu.

"Fakat onlara gerekli son malzeme sizsiniz," dedi Horace. "Eğer öncükafatasıyla sizi aynı anda ele geçirecek olurlarsa..."

Bayan Peregrine karşı çıkacak oldu ama neyse ki Bayan Cuckoo ile Bayan Wren araya girdiler.

Bayan Wren hafifçe Bayan Peregrine'in koluna vurdu. "Çocuklar haklı, Alma. Hepimiz vesayetimizdekilere annelik yapıyoruz ama sen aynı zamanda Caul'ün ablasısın. Eğer şu şeytani listede bizden birine atıfta bulunuluyorsa senden bahsedildiğine kesin gözüyle bakabiliriz."

"Her ne kadar senin için zor olacağını bilsek de," dedi Bayan Cuckoo, "geride kalmalısın."

Bayan Peregrine istemeye istemeye razı oldu. "Geride duracağım ama yine de geliyorum."

Bu kadarı yeterli olmalıydı.

Dirilticilerin çimlerle kaplı bahçesinde, beyaz renkli, alçak bir çitin yanında dikilmiş, katliamın orta yerinde yine bir katliama dönüşmesi işten bile olmayan başka bir şeyin planını yapıyorduk. Olabildiğince görünmemeye çalışarak tepeye birlikte tırmanacak ve

BELONGS TO KAKTUS TEAM

her şeye hazırlıklı olacaktık. Hugh günlerdir sessizce yeni arılar topluyordu. Öyle ki midesindekilerin uğultusundan durmak mümkün değildi. Emma ellerini şimdiden ısıtmıştı; hâliyle ellerini kaldırdığında havayı dalgalandırıyordu. Claire arka ağzındaki dişleri biledi ve tatbikat yaparcasına havayı dişledi. Enoch sırt çantasını tuzlanmış kalplerle doldurduğundan onları çoktan çiğnenmiş ve yere serilmiş ölülere takmaya başlamıştı. "Daha fazlasını da tamir edebilirim," dedi Josep'e, "tabii eğer elinizin altında yedek parça varsa."

"Hortlakların silahlardan hoşlandığını unutmayın," dedi Bayan Cuckoo. "Çok yakınlarında değilseniz göstere göstere hücuma kalkmamanız en iyisi olacaktır."

"Ve Hugh..." dedi Bayan Peregrine nazikçe. Avuçlarını birbirine bastırıyordu. "Eğer Fiona'yla karşılaşacak olursak lütfen hâlâ onların hâkimiyeti altında olabileceğini unutma. Ona yaklaşırken sakın tedbiri elden bırakma."

Hugh kafasını yavaşça iki yana sallayarak bakışlarını kaçırdı. Ardından neredeyse duyulmayacak kadar alçak bir sesle, "Peki," dedi.

Harekete geçme zamanı gelmişti.

Josep zirveye çıkan gizli patikayı nasıl bulacağımızı tarif etmeye girişti fakat sürüsüyle dönüşten ve nirengi noktasından oluşan akıl karıştırıcı bir listenin ardından elini pes edercesine salladı ve, "Boş verin, yolu size kendim gösteririm," dedi.

"Emin misin?" diye sordu Eugenia. "Tehlikeli olabilir."

"Bu insanlar yuvamızı özgürlüğüne kavuşturmak için hayatlarını tehlikeye atmaya hazır," dedi. "Onlara yardım etmek için kendiminkini riske atmamam hiç adil olmaz."

Gölgeyi geride bırakmayı düşündüm ama başında ona bakıcılık yapacak kimse kalmayınca üzerindeki hâkimiyetim azar azar kaybolacak ve yaratığı sil baştan ehlileştirmek zorunda kalacaktım. Bir gölgeyle yüzleşmeye giderken yanıma yaralı bile olsa başka birini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

almanın işimize yarayabileceğini biliyordum. Hâl böyle olunca iri yarı, topal gölgeyle tepeye tırmanmaya koyulduk. Şu anda epey söz dinlemesine rağmen yine de onu bizimle aynı hizada fakat olabildiğince uzakta tutmaya gayret ettim.

Tepenin eteklerinde evler vardı ama arazi yukarı doğru meyil kazandıkça toprak uçsuz bucaksız bir mezarlığa dönüştü.

"Tıpkı rüyamdaki gibi," dedi Horace, hayretler içinde etrafına bakınırken.

Tepenin ortasında, kıvrıla kıvrıla yukarı tırmanan taş döşeli bir yol vardı ve yürümekte olduğumuz ağaç gölgeli patika oradan neredeyse hiç gözükmüyordu. Bayan Peregrine söz verdiği gibi geride kalmıştı ve Bayan Wren de onun yanındaydı. Ne var ki bu defa da eğer çok geride kalırsa onu sürüden ayrı yakalamalarının daha kolay olacağından endişelenmeye başladım. Belki de buraya hiç gelmemeliydi.

Toprak bir başka gümbürtüyle sarsıldı.

Hortlakları duyabiliyor fakat henüz göremiyorduk. Bunun onların da bizi göremediği anlamına geldiğini umdum. Neyse ki büyük, iğrenç gölgenin tepedeki operasyonlarını korumasına bel bağlamış gibi görünüyorlardı. Emma tırmanış esnasında birkaç gözcüyle karşılaşabileceğimiz konusunda hepimizi uyarmıştı ama şimdiye dek gözümüze çarpan kimse olmamıştı.

"Belki de onları gerçekten gafil avlayabiliriz," dedi Horace keyifle.

Savaşa kravatla giden Horace. Sıcak havaya rağmen çoğumuzun giysilerimizin içine kurşungeçirmez yelek niyetine giymekte olduğu, tuhaf koyunun yününden örülmüş süveterleri tamir etmek için önceki geceyi uykusuz geçiren Horace. Başımızdaki beladan kurtulduğumuzda onu ne kadar sevdiğimi ona muhakkak söyleyecektim.

Enoch'un ikinci kez dirilttiği ölülerden perperişan hâldeki birkaçı ayaklarını sürüye sürüye ya da topallaya topallaya arkamızdan geliyordu. Ne işimize yarayacaklarını bilemiyordum. Bana kalırsa tek fiskede yere serilecek gibiydiler.

Çok da dik olmayan uzun bir tırmanışın ardından mezarlığın arazisi düzleşti. Öyle olunca zirveye vardığımızı sandım ama ağaç-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ların arasından çıktığımızda platonun ortasından yükselen dik ve neredeyse yusyuvarlak ikinci bir tepeyle karşılaştık. Her yanı mezar taşlarıyla ve anıtlarla benek benekti.

Ağaçların bittiği yerin yakınlarında durduk. Bulunduğumuz yerin az ilerisinde bizi gözlerden gizleyecek küçük bir siperlik vardı. Noor diz çökmekte olduğumuz yerde incecik bir ışık katmanını havadan kazıdı. "Garip görünecek ya da dikkat çekecek kadar almamaya özen gösterdim," diye açıkladı. "Bizi arayan birini başka bir tarafa bakmaya teşvik edecek kadar aldım."

Noor'un peyda ettiği perdenin arkasına diz çöküp başlarımızı yukarı kaldırdık. Josep bize zirvede yaklaşık doksan metre çapında ikinci bir plato daha olduğunu söyledi. Burası mezarlığın en eski kısmıydı. Diğer gölgenin orada olduğunu hissedebiliyordum.

Yeri sarsan bir patlama daha oldu ve ardından toz haline gelmiş topraktan ibaret incecik bir yağmur indirdi.

"Böyle yaparlarsa kazmaya çalıştıkları mezarı yerle bir etmezler mi?" diye sordu Olive.

"Vaktiyle Şeytan'ın Arka Bahçesi'nde bir tuhaf vardı," dedi Bayan Cuckoo. "Deliklerde yaşardı ve tıpkı bir köstebek gibi toprağın metrelerce altını kazabilirdi. Öyle yaptığında eşelediği toprakları muazzam bir güçle patlatarak tünelin tıkanmasına mâni olurdu. Onu da rehin aldıklarından şüpheleniyorum."

"O herifi tanıyorum," dedi Enoch. "İflah olmaz bir nektar müptelasıydı. Muhtemelen onun zihnini kontrol etmeye gerek bile duymamışlardır."

"*Şuradalar!*" diye tısladı Emma. "*Bakın!*"

Artık tepenin kenarında iki karaltı görünüyordu.

"Nöbetçiler," dedi Bayan Peregrine. "Sakın kımıldamayın."

"Ve şimdiye dek görülmemiş olmamız için dua edin," diye ekledi Bronwyn.

Siperi oluşturan incecik dalların arasından onlara baktım. Suratlarını seçemeyecek kadar uzaktaydık ama daha yakında olsaydık muhtemelen birini, belki de ikisini birden sabıka fotoğraflarından

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tanıyacağımız kanısındaydım. Nöbetçiler yavaşça döndüler. Beden dilleri teyakkuz halinde olduklarına ya da bizi gördüklerine dair hiçbir ipucu vermiyordu. Uzun bir ânın ardından geriye çekilip gözden kayboldular.

"Bir an önce zirveye çıkmalıyız," dedi Hugh. Öfkesini lazerden farksız bir odaklanmaya kanalize etmeyi başarmıştı. "Savaş stratejileri yüz bir: Eğer düşmanınızdan alçaktaysanız asla çatışmaya girmeyin. Bu onların lehine olur."

Noor'un havadaki ışığı araklama becerisine rağmen göze çarpmadan grup halinde tepeye tırmanmamızın mümkün olmadığında hemfikirdik. Hâliyle iki gruba ayrıldık. Gruplardan biri sağdan tırmanırken diğeri de soldan gidecekti ve eğer şansımız yaver giderse kimseciklere görünmeden tepeye varacak ve etraflarını saracaktık. Belki ancak ondan sonra –ve elbette gölgelerinin saf değiştirdiğini gördüklerinde– tek bir kurşun bile sıkmadan teslim olurlardı.

Beynim her zamanki gibi bir umut üretim makinesiydi.

Bronwyn sırayla herkesin sırtını ve omzunu sıvazladı. "Zirveye varana kadar durma," dedi Horace'a. "Eğer birileri size yaklaşacak olursa kan dökmekten çekinme!" dedi Claire'i yüreklendirmek için.

Arkadaşlarıma hortlakların yanında bir de gölge olduğunu ve yeteneklerimizi kullandığımızda onları hissedebildiğini hatırlattım. "Onlara yaklaşana kadar tuhaflıklarınızı kullanmamaya bakın."

"Hortlakların gözlerini görene kadar," dedi Enoch ve kimse şakasına gülmeyince suratı asıldı.

"Süveterlerinizi unutmayın," dedi Horace, kendininkini göstermek için kravatını yana çekerken. "Eğer vurulmanız kaçınılmazsa kurşunu boynunuzla beliniz arasından yemeye gayret edin."

"Tabii vurulmamaya gayret etseniz daha iyi olur," dedi Noor. "Sizlerle daha yeni tanıştım, millet. Kimsenin ölmesine müsaade yok, tamam mı?"

"Tamam, Bayan Noor," dedi Olive ve ona kalça hizasından sarıldı zira küçük Olive'in kolları Noor'un ancak kalçalarına geliyordu.

Ayrıldık.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bizim grubumuz benden, Noor'dan, Hugh'dan ve Bronwyn'den oluşurken diğer grupta Horace, Millard, Emma, Enoch ve Claire vardı. Takılıp düşerse, homurdanırsa ya da çiğnediği yapraklar fazla çıtırdarsa çıkan gürültü yerimizi ele vermesin diye gölgeme bizi belli bir mesafeden izlemesini buyurdum. Enoch topal ölüler taburunu ormanda bıraktı. Onlara, "Kullanıma hazır ikinci saldırı dalgası," dediğini duyunca biri kıs kıs güldü. Kıyafetlerinden kurtulan Millard gerekli olması halinde iki grup arasında ulak görevi görecekti. Olive ise Bayan Peregrine'in yoğun ısrarları karşısında Bayan Cuckoo ve Josep'le birlikte geride kalmıştı.

Bayan Peregrine bizimle gelmeyecekti. Biz yola koyulmadan evvel çabucak vedalaşmak için hepimizi topladı.

"Konuşma yapmaya zamanımız yok. Gerçi olsa bile sizlere karşı beslediğim derin ve sonsuz saygıyı ifade edecek sözcükleri bulabileceğimden emin değilim. Olağanüstü tehlikelere atılmak üzereyiz. Hiçbirimiz sonumuzun ne zaman geleceğini ya da tekrar buluşup buluşamayacağımızı, yine eksizsiz bir aile olup olamayacağımızı bilemez. Bu yüzden sizden ayrı geçirmek zorunda kaldığım her günden pişman olduğumu bilmenizi istiyorum. Ayrıca eğer barış müzakereleri ve döngülerimizi ıslah etme çalışmaları size karşı sorumluluklarımı yerine getiremememe sebep olduysa hepinizden özür dilerim. Sonuçta sizin müdireniz ve hizmetkârınızım. Benim gözümde gökteki tüm kuşlardan ve semalardan daha kıymetlisiniz. Eğer beni seviyorsanız umarım sevginizi hak etmişimdir." Bir çırpıda gözlerini siliverdi. "Teşekkür ederim."

Gözleri tek dolan Bayan Peregrine değildi. Benim de midemde kelebekler uçuşuyordu. Elini kaldırarak bize sessizce veda etti ve biz de buruk kalplerimizle yola koyulduk.

Benim grubum sağdan giderken diğeri soldan gitti. Tepenin kıvrıldığı yerde birbirimizi göremez hâle gelene dek o kadar da gerilmedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mezarları siper niyetine kullanarak dördümüzü birden gizlemeye yetecek genişlikte mezar taşlarıyla anıtlar arasında koşuşturup durduk. Neyse ki tepe onlardan geçilmiyordu. Bir süre yan tarafa doğru ilerledikten sonra tırmanmaya başladık.

Tepeye çıkan yolu çabucak yarıladık. Nöbetçilerin nerede olduğunu merak etmeye başlamıştım; gözlerimizi dört açmıştık ama ilk seferinden sonra kafalarının zirveden göründüğüne tekrar şahit olmadık. Ne yapıyorlardı?

Burada olduğumuzu bildiklerinden ve çok yorulmadan kan dökmek için yeterince yaklaşmamızı beklediklerinden endişelenmeye başlamıştık.

Bir açıklıktan koşarak geçip küfün damar misali kapladığı bir mozolenin arkasına sığındık. "Acaba yaklaşmamıza *izin veriyor* olabilirler mi—" derken ateşlenen silahların gürültüsü yüzünden cümlem yarıda kaldı.

Donakaldık. Bekledik. Birbiri ardına birkaç el silah sesi daha duyuldu.

Ne var ki nişan aldıkları biz değildik. Tepenin diğer tarafındaki arkadaşlarımıza ateş ediyorlardı.

"Burada bekleyin!" diye tısladım ve diğerlerinin beni durdurmasına fırsat vermeden neler olduğunu görmek için geldiğimiz yolu gerisingeri koştum.

Biraz soluklanmak için taştan bir haçın arkasına sığındım. Meyilli mezarlığın diğer ucundaki grubu güçlükle seçebiliyordum. Mermerden yapılma devasa bir meleğin arkasına sokulmuşlardı. Meleğin mermiler tarafından kemirilen kanatlarından kopan kıymıkların uçuştuğunu görebiliyordum.

Bana yaklaşan ayak sesleri duydum ama kimseyi göremedim. O anda yanımda bir silah olmadığı kafama dank etti. Derken Millard'la burun burna geldik.

"Size *gelmemenizi* söylemeye geliyordum!" diye hırıldadı. "Emma yola devam etmeniz gerektiğini söylüyor!"

"Ama köşeye sıkışmışlar!" dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Siperleri sağlam. Ayrıca size tepenin diğer tarafından tırmanabilmeniz için mükemmel bir fırsat sunuyorlar."

"İyi," dedim, "ama gölgemi oraya gönderiyorum."

"Hayır! Ona asıl ihtiyacı olan sizsiniz!"

Ne var ki gölgemi çoktan yanıma çağırmıştım ve gölge dilinde ona homur homur talimatlar yağdırıyordum. Kancalarımı bezelye kadar beyninin öyle derinlerine atmıştım ki otomatik pilotta bile olsa görevini yerine getireceğine itimadım tamdı.

Hortlakları öldür, dedim. *Tuhafları değil.*

Yarışın başlaması için tabanca sesini duymayı bekleyen bir koşucu gibi çömeldi, ardından tek bacağı ve üç diliyle mezarlıkta dörtnala koşmaya başladı. Bu hâliyle ucube bir ata benziyordu.

"Git!" diye bağırdı Millard beni itekleyerek. Kıpırdamama fırsat kalmadan Emma'nın mermer meleğin ardından çıkıp tepedeki hortlaklara doğru bir ateş topu gönderdiğini gördüm.

Grubumun yanına vardığımda Noor'la Bronwyn beni yaka paça mozolenin arkasına çektiler. "Plan böyle değildi!" dedi Noor. Tepesi atmış ve dehşete kapılmış hâldeydi. "Öyle kafana göre koşup gidemezsin!"

Onlardan özür dileyip gördüklerimi anlatmaya giriştim. Tabii Millard'ın getirdiği mesajdan da bahsettim. Ve ardından etrafıma bakınıp, "Hugh nerede?" diye sordum.

Noor'la Bronwyn âdeta fır döndüler.

"Şimdi buradaydı!" dedi Bronwyn.

Ama artık burada değildi.

"Aman tanrım," dedi Noor, üç metre kadar uzakta, yerde öylece duran bir şeye işaret ederek. "Bakın."

Bu mezar taşlarının arasından kıvrıla kıvrıla uzanan mor çiçeklerden ibaret bir patikaydı.

Ah, Hugh. Seni aptal.

Çiçekleri takip ederek koşmaya başladık. Artık mezar taşlarının arkasına saklanmaya bile zahmet etmiyorduk.

Sarmaşığı takip ederek İç Savaş döneminde hayatını kaybetmiş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

askerlere adanmış bir anıtın etrafından dolandık, boş vazolarla süslenmiş bir mezarın yanından geçtik ve çember şeklinde dizilmiş mezarların arasına daldık.

Fiona beyaz renkli, dökümlü geceliğiyle o mezar taşlarının ortasında dikiliyordu. Çevresi mor çiçekler açan derin sarmaşık tarhları tarafından kuşatılmıştı. Bizden yana bakmıyordu. Hugh ise elini uzatmış, adını tekrarlayarak ona arkasından yaklaşıyordu.

"Hugh!" diye bağırdı Bronwyn. "Yapma!"

Fiona döndü. Gözleri geriye devrilmişti. Her nedense Hugh ona doğru ilerlemeyi kesti. Bakışlarını önce yere, sonra gerisingeri Fiona'ya kaydırdı. "Tatlım, hayır..." dediğini duydum.

Ansızın ayak bileklerime bir şey dolandı ve dengemi kaybedip düştüm. Noor'la Bronwyn de yanıma serildiler. Ayaklarımızın altındaki sarmaşık örtüsü can bulmuştu ve bizi süratle kundaklıyor, parmağımızı bile kıpırdatamayacak hâle gelelim diye mumyalıyordu.

Kurtulmak için debelendik ancak yalnızca birkaç saniye içinde tamamen etkisiz hâle gelmiştik.

Çaresizdik.

Derken onun yaklaştığını hissettim. Diğer gölgenin.

Homurdanarak arkadaşlarımı uyarmaya çalıştığım esnada gölge tepede belirdi. Bunun üzerine gölgemi, yani birkaç saat evvel ehlileştirdiğim irikıyım yaratığı yanıma çağırdım.

Emma ve diğerleri onun sağladığı korumadan bir süre mahrum kalacaktı.

"Fiona!" diye bağırdı Hugh. "Lütfen aşkım, yapma!"

Etrafımızdaki sarmaşıklar iyice sıkıştırmaya başladı.

Diğer gölge doğrudan üzerime geliyordu ama benimkinin yaklaştığını hissedince aklı karışmış olacak ki bir anlığına durdu ama sonra dövüşmeye hazırlandı.

Onlar birbirine girmeden az evvel tepede iki hortlağın belirdiğini gördüm. Neler olduğuna bakmaya gelmişlerdi.

Gölgeler mezar taşlarının üstünden engelli parkur koşucuları gibi atlayarak eğimli arazide birbirlerine doğru son sürat koştular. Der-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ken güm diye birbirlerine tosladılar. O denli sert çarpıştılar ki ikisi de havaya savruldu. Ardından yerde boğuşmaya başladılar. Dilleri öyle bir hiddetle savruluyordu ki hangisinin hangisine ait olduğunu kestiremiyordum. İrikıyım gölgeme bazı komutlar vermeye çalıştım –*Boğazına sarıl! Isır! Gözlerini oy!*– ama ne denli cansiperane savaştığı göz önüne alındığında yağdırdığım emirler beyhudeydi.

Şimdi yaratık yalnızca benim için değil, kendi canı pahasına da dövüşüyordu.

Bu acı çığlıklar atan iki deniz canavarının savaşını izlemekten farksızdı. O esnada topal bacağının gölgemi pek de güç bir duruma düşürmediğini fark ettim; böylesine yakın bir dövüşte galibi belirleyecek olan jilet gibi keskin dişleri ve boğucu dilleriydi. Dürüst olmam gerekirse böyle bir şeye tanık olacağım aklımın ucundan bile geçmezdi; izlemesi kesinlikle büyüleyiciydi.

Noor sarmaşıklarla boğuşuyordu ama çabaları nafileydi. "Neler oluyor?" diye sordu.

Sahneyi tarif etmeye çalıştım ama her şey o kadar çabuk olup bitiyordu ki onları takip edemedim.

Hortlakların gölgesi benimkini arkadan yakalayıp iki kolunu ve sağlam kalan yegâne dilini sıkıca boynuna doladı. Gölgemin yaşam gücünün tükenmeye başladığını hissedebiliyordum. Birbirlerine kenetlenmişlerdi ve ikisi de kımıldayamıyordu. Hortlakların gölgesi benimkini bir saniyeliğine bile bırakmayı göze alabilecek durumda değildi çünkü aksi takdirde benimkinin jilet gibi dişleri son dilini de koparacaktı. Derken hortlakların gölgesi arkasına uzandı, yerden bir mezar taşı söktü ve onu gölgemin kafasına sertçe indirdi.

Bilincinin söndüğünü hissettim.

Ölmüştü.

Hiç şüphesiz yakında bizim de öleceğimiz gibi.

İki hortlak bize doğru inişe geçti. Gölgeleri ise onlarla buluşmak için topallaya topallaya yürümeye başladı.

Gölgelerine, yani dövüş ringinde ve batarya haznesinde kontrol ettiğim gölgeye fısıldadım ama tepki vermedi. Onunla tekrar bağ-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lantı kurmak için ona daha yakın olmalı, daha yüksek sesle konuşmalıydım. Peki bunu beni yere mıhlayan sarmaşıklara rağmen nasıl yapacaktım?

Hortlaklar modern hayatta göze batmamaları için tasarlanmış, gösterişten uzak, rahat iş kıyafetleri giyiyorlardı. Onları ymbryneler tarafından çekilmiş sabıka fotoğraflarından tanıdım. Kalın enseli ve çilli olan Murnau'ydu. Sırtında deri bir sırt çantası vardı. Diğer hortlak zayıftı ve gagayı andıran burnunun ucuna kadar gelmiş, yuvarlak çerçeveli bir gözlük takıyordu. Arkalarında üçüncü bir adam daha vardı. Onun suratı ise erimiş derilerden ibaret bir viraneydi.

Silah seslerinin tepenin diğer tarafında çınlamaya devam ettiğini duyabiliyordum. Demek ki arkadaşlarımız canla başla savaşmayı sürdürüyordu. Yani hâlâ umut vardı.

Hortlaklar şimdi aramızda dikiliyordu. Küstahça çalım satıyorlardı. Gölge ise arkalarında duruyor, çok sayıdaki yarasından siyah kanlar akarken alçak sesle inliyordu. Virane suratlı adam Fiona'nın kulağına bir şeyler fısıldarken Murnau da benimle konuşmaya başladı.

"Cesurca bir hareketti, evlat. Gerçekten etkilendim. Eğer yeteneklerini kuşlarla heba etmeseydin birlikte ortalığın altını üstüne getirebilirdik. Aman, neyse."

"Belki de bir orta yol bulabiliriz," dedim.

"Bize katılmak için eline çok sayıda fırsat geçti ama sen tekliflerimizi elinin tersiyle ittin. Artık iş işten geçti. Ayrıca bizi durdurmak için de çok geç kaldın." Elini çantasına daldırdı ve çenesinin yerinde yeller esen, yılların etkisiyle kahverengileşmiş bir kafatası çıkardı. "Tabii eğer buraya başka bir şey için gelmediyseniz. Hazır buraya kadar gelmişken Catskills'i* muhakkak görün."

Efendimiz benimle gurur duyacak, minvalinde bir şeyler mırıldanarak kafatasını tekrar çantasına koydu ama onu dinlemiyordum çünkü o esnada Murnau'nun gölgesinin dizginlerini ele geçirmek için çaresizce fısıldamakla meşguldüm.

---

* New York'un güneydoğusundaki sıradağlar. *–çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yüksek sesli bir vızıltının duyulmasıyla herkes Hugh'a baktı. Açık ağzından arılar akın etmeye başlamıştı.

Murnau virane suratlı adama bağırarak bir şeyler söyledi. Bunun üzerine virane suratlı adam da Fiona'ya bağırdı. Fiona irkilirken bir sarmaşık Hugh'un ağzını tıkadı.

Hugh'un acıklı acıklı bakan gözleri belerdi. "*Mmmmf!*" Yalnızca birkaç arı kaçabilmişti. Derken zayıf hortlak havayı tokatlayarak onlardan birini öldürdü.

Fiona'nın zihnini kontrol eden virane suratlı adamdı. Hortlak değildi. Bir nektar bağımlısıydı ve müptelaların çoğu uzun zaman önce hortlaklara bağlılık yemini etmişti. Tuhaf becerisiyse zihin kontrolü olmalıydı.

Hâlâ gölgenin zihninin hâkimiyetini ele geçirmeye çalışıyordum ama bana karşı koyuyordu.

"Eğer bizi serbest bırakırsanız," dedi Bronwyn, "tüm bunlar sona erdiğinde canınızı bağışlarız."

Murnau gülmekle yetindi.

"Ve sen," dedi Noor'un, önünde yere çömelerek. "Anneciğini arayışın nasıl gidiyor? Seni tekrar görmek için yanıp tutuştuğunu mu sanıyorsun? Seni, *minik bebeğini çok sevdiği* için mi terk ettiğini zannediyorsun?"

Noor çenesini kasmış, uzaklara bakıyordu.

"Geber, aşağılık herif," dedim tükürürcesine.

"Ve oğlan kızın imdadına yetişir. Ne romantik." İç geçirdi. "Neyse, bu kadarı yeter. Sıkıldım. Ayrıca yakalamamız gereken bir uçak var."

Ayağa kalktı, elini cebine daldırdı ve cebinden bir silah çıkardı. "İlk kim ölmek ister?"

İşte, tam o anda rüzgârda çırpınan çarşaflarınkine benzer bir ses duydum ve ne olduğunu anlamadığım bir şey tiz bir çığlık koparak Murnau'nun kafasına çarptı.

Bayan Peregrine.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Murnau yere savrulurken silahını elinden düşürdü ve çıplak elleriyle kuşa vurmaya başladı. Bayan Peregrine ise pençelerini hortlağın suratına geçirmiş, azimle kanat çırpıyordu.

"Aaaah!!! Alın şunu suratımdan!"

Zayıf hortlak da kavgaya katıldı.

"Jacob!" Konuşan Noor'du. Başını bana doğru çevirip ağzını azıcık açtı. Gırtlağının içinde parlayan bir ışık topu vardı. "Bunu ne olur ne olmaz diye saklıyordum. Tek seferlik. Nereye nişan alayım?"

Bayan Peregrine, Murnau'nun tepesine binmişti. Hâliyle nektar müptelasına işaret ettim.

Noor önce boğulur, sonra da öksürür gibi sesler çıkardı ve ardından aksırarak kızgın, fıldır fıldır dönen saf bir ışık küresini yere paralel gönderdi. Işık topunun nektar müptelasının kavalkemiklerine isabet etmesiyle adamın avazı çıktığı kadar bağırmaya başlaması bir oldu –bu seferki etini dağlayacak kadar sıcak olmalıydı– ve göz açıp kapayıncaya dek yere serildi.

O anda bir çığlık duydum. Bayan Peregrine. Gölge onu diliyle Murnau'nun suratından çekip almış, şimdi de havada savuruyordu.

Onu ele geçirmişlerdi. Bu da listelerinde eksik kalmadığı anlamına geliyordu. Aniden öfkeden ve korkudan gözüm döndü. Bir şeyler yapmak zorundaydım ve elimi çabuk tutmalıydım.

Murnau yavaş yavaş ayağa kalkıyordu.

Derken birinin nefesini tuttuğunu duydum. Bu Fiona'ydı. Gözleri yerine gelmişti. Çok geçmeden etrafımızdaki sarmaşıkların gevşemeye başladığını hissettim. Müptelanın zihnindeki hâkimiyeti sona ermişti.

Murnau bağırarak bazı anlaşılmaz şeyler söyledi ve elinde ufak bir ilaç şişesiyle ona koştu. Kendini adamın üstüne atıp şişenin içindeki maddeyi müptelanın gözlerine boca etti.

Sarmaşıklar gevşiyordu ama aheste aheste. Şimdiye dek ancak tek kolumu ve tek bacağımı kurtarabileceğim kadar gevşemişlerdi. Ve Hugh'un arılarını salabileceği kadar. Arılar havalanıp hedeflerini şişlemeye başladı. Yani hortlakları ve gölgeyi.

Müptelanın gözlerinden koni şeklinde, birbirinin aynısı iki ışık

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

huzmesi fışkırdı. Adam çığlığı basıp yerde debelenmeye başladı. Bayan Peregrine'den aldığı pençe darbeleri yüzünden suratı zaten kanlar içinde olan Murnau onu sokan arılara aldırış etmeden adamı ite kaka Fiona'ya döndürdü.

Fiona yine kaskatı kesildi. Sarmaşıklarsa sıkılaşmaya başladı.

Sarmaşıklar beni tamamen zapt edemeden diğer bacağımı var gücümle savurdum. Böylece serbest kalmayı başardım ama Bronwyn ve Noor hâlâ açmazdaydı.

Murnau henüz beni görmemişti.

Gölgeye doğru koştum. Canhıraş kanat çırpan ymbrynemizi sanki şekerlemeymiş gibi şapırdatıp durduğu açık vaziyetteki ağzına götürüyor, onu ölümle tehdit ediyordu.

Gölgenin tepesine çullandım ve boynuna sımsıkı sarıldım. Benim gibi çelimsiz bir yaratık tarafından zapt edilmiş olması karşısında kapıldığı şaşkınlığı hissedebiliyordum ve boşluğundan istifade ederek harekete geçtim.

Suratını iki yanından sıkıca kavradım.

BENİ DİNLE, diye bağırdım başımı onunkine bastırarak. Akıp duran siyah gözlerine baktım. *Sen benimsin, sen benimsin, sen benimsin.*

Ve öyle de oldu.

Merhaba, eski dostum.

Onu bırak.

Bayan Peregrine'i bıraktı. Ne var ki tam o anda sırtımda keskin bir acı hissettim. Zayıf hortlak sırtıma bir şey saplamıştı.

Gölgeye sımsıkı tutundum. Gitmesine izin verecek değildim.

Öldür.

Gölge geride kalan yegâne dilini kırbaç gibi savurdu. Bir an sonra hortlak ölmüştü.

Noor'un çığlık attığını duydum. Bronwyn'in de.

Dön.

Gölge döndü. Nektar müptelası gözlerinden dumanlar tütüp gözlerinin etrafındaki deriler erirken bağırarak Fiona'ya bir şeyler

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

söylüyor, diğer yandan da etrafımızdaki sarmaşıklar yılan öbekleri gibi hareket ediyordu. Kızlar ve Hugh gittikçe sıkılaşan sarmaşıklarla boğuşuyorlardı.

Öldür, öldür, öldür.

Gölgenin dili müptelanın kafasının arkasına isabet etti. Adam tepeden aşağı yuvarlanırken gözlerinden fışkıran ışıklar da onunla birlikte dönüyordu.

Sarmaşıklar gevşeyip çözülerek gerisingeri toprağa gömüldü. Arkadaşlarım kendilerini yere attı. En nihayetinde nefes alabiliyorlardı. Fiona onlara baktı ve yaptıkları karşısında dehşete kapılarak inledi.

Dön.

Bayan Peregrine tanrıya şükürler olsun ki hayattaydı ve yine insan suretine bürünüyordu. Bu da ağır bir yara almadığı anlamına geliyordu.

Murnau'yu aradım ve onu kaçarken gördüm. Gölgeye onu takip edip yakalamasını emrettim ama daha on adım gitmemiştik ki bir kurşun yağmuru ayaklarımızın dibindeki toprağı ve çevremizdeki mezar taşlarını delik deşik etti. Biri Murnau kaçabilsin diye arkasını kolluyordu. Kurşunlardan biri gölgenin bacağına isabet edince yaratık tökezledi.

"Bırak gitsin!" diye bağırdı Bayan Peregrine arkamdan. "Diğerlerini de alıp güvenli bir yere gidin!"

Fiona'nın başına üşüştük. Hugh onu kucağına almaya yeltenince Fiona kendini ona bıraktı. Hugh yardımımızı kabul etmedi ve onu tek başına taşıdı. Gözyaşlarından yol yol olmuş suratında kaskatı bir ifade vardı.

Bayan Peregrine'i bizimle gelmeye zorladım çünkü Murnau'nun peşine düşmeye niyetlendiğini biliyordum. Gerçi muhtemelen Murnau'nun istediği de buydu.

Koşarak tepenin etrafından dolandık. Zamanlamamız harikaydı çünkü parmak ısırtıcı bir sahneye tanık olmak üzereydik. Arkadaşlarım artık mermer meleğin ardında saklanmıyordu. Geri çekilmekte olan diğer hortlaklara doğru bayır yukarı taarruza kalkmışlardı. Ar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kalarındansa ziyadesiyle ortaya karışık bir tabur geliyordu: kediayısının sırtındaki Bayan Wren; Enoch'un topal ölüleri ve Amerikalılardan oluşan, epey kalabalık bir grup. Kolunun altına orta boy, dallı mallı bir ağaç kıstırmış vaziyette son sürat tepeye tırmanan Kuzeyli bir kadın. Önü sıra koca bir kaya parçası yuvarlayan Californiolu bir adam. Ellerinin arasında şimşekler çakan bir oğlan. Ve diğerlerine yolu açmak için ateş etme pozisyonuna geçerek hortlakların üstüne kurşun yağdıran kovboy kılıklı, tüfekli tipler.

Tepeyi ele geçirdiler ve göz açıp kapayıncaya dek altı hortlağı ve nektar müptelası yardakçılarının çoğunu ya öldürdüler ya da yakaladılar.

Murnau'dan hiçbir iz yoktu.

Bir şekilde kimselere görünmeden kaçmayı başarmıştı. Hatta kaçarken Caul'ü diriltmek için gerekli malzemelerle dolu çantayı da yanına almıştı. Ymbryneler derhal bir arama ekibi oluşturdular fakat onlar da ümitli görünmüyorlardı.

Neyse ki Bayan Peregrine güvendeydi ve Fiona'yı onlardan geri almıştık.

Fiona.

Tanrım, onu yeniden görmek o kadar güzeldi ki. Durum değerlendirmesi yapmak için artık çukurlardan, kemiklerden ve toprak yığınlarından ibaret bir harabeye dönmüş olan Gravehill'in zirvesindeki kazı alanında toplandık.

Hugh sarmaşıklar tarafından serbest bırakıldığından beri Fiona'nın yanından bir an olsun ayrılmamıştı ama en nihayetinde ymbrynelerin onu muayene etmesine ikna oldu.

Onları izlemek için başlarına toplandık. Hepimiz endişe içindeydik. Ymbryneler onunla usulca konuştular. Ona sorular sordular. Fiona sersemlemiş gibiydi ama hipnozun etkisinden çıkmıştı. Gözleri kan çanağına dönmüş, etrafları kızarmış gözler ne kadar normalse o kadar normal sayılırdı. Ayrıca kollarıyla yüzünde morarmaya yüz tutmuş bereler vardı.

"Bunlar otobüs kazasından mı?" diye sordu Bayan Peregrine.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fiona başıyla onayladı.

"Sana başka bir zarar verdiler mi?"

Fiona gözlerini defalarca kırpıştırdı, neden sonra bakışlarını kaçırdı.

"Aşkım?" dedi Hugh, Fiona'nın elini avuçlarının arasına alarak. "Canını yaktılar mı?"

Fiona gözlerini kapattı.

"Lütfen konuş benimle," diye yalvardı Hugh. "Sana ne yaptıklarını söyle."

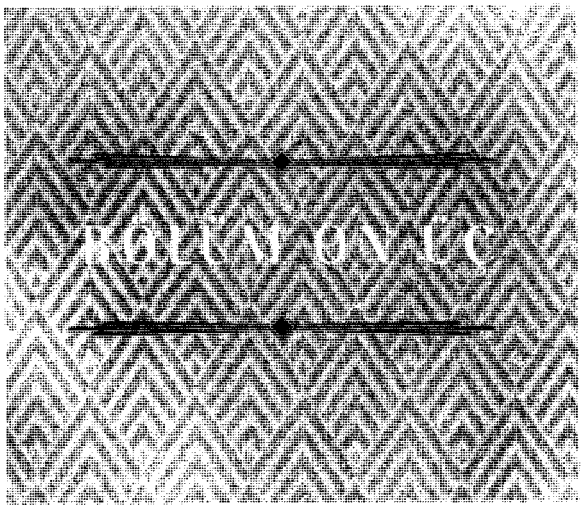
Fiona gözlerini açtı. Ona baktı ve başını yavaşça aşağı yukarı salladı.

Ardından ağzını açtı... ve kan kustu. Kanlar çenesinden süzülerek beyaz geceliğine damladılar.

Filizverenin dili, yeni hasat edilmiş olacak.

Her şeye rağmen Murnau ondan istediğini almıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Fiona'yı Şeytan'ın Arka Bahçesi'ne geri getirdik ve tedavisine başlanması için doğrudan kırıkçı çıkıkçı Rafael'e götürdük. Hugh yanından hiç ayrılmadı. Geri kalanımız da öyle. Her ne kadar geride bıraktığı ev, yani Bayan Peregrine'in yetimhanesi sonsuza dek yitirilmiş olsa da kendini yeniden evindeymiş gibi hissetmesi umuduyla kâh odasına sıkış tepiş doluşup onunla konuştuk kâh neler kaçırdığını anlattık kâh orada öylece takıldık.

Yapmacık bile olsa biraz neşenin keyfini yerine getireceğini düşündük.

Hendek'e düştüğü ve pantolonunun paçasını dişleyen şu eski, buruşuk köprü kafalarından biriyle sudan çıktığı günü anlatan Enoch onu gülümsetmeyi başaran ilk kişi oldu. Hâliyle kısa süre sonra yapmacık neşemiz yerini samimi olanına bıraktı.

Fiona hayattaydı.

Fiona hayattaydı ve aramıza dönmüştü. Evet, yaralıydı. Evet, Murnau, Fiona'nın dili, öncükafatası ve Bentham'ın şeytanı diriltme alışveriş listesindeki tüm diğer malzemelerle birlikte dışarıda bir yerlerdeydi. Ama Bayan Peregrine'i ele geçirememişti ve asla da geçiremeyecekti.

Kazandığımızı söyleyip durduk kendi kendimize. Hortlakların canına okumuştuk. Bir tanesi hariç diğer hepsini ya öldürmüş ya da yakalamıştık. Üstelik gölgeleri de elimizdeydi. Sonuncusunu Arka Bahçe'ye getirmiş, onu ilk defa ehlileştirdiğim yere, yani dövüş ringindeki eski kediayı kafesine geri götürmüştüm. Bildiğimiz kadarıyla geriye yalnızca Murnau kalmıştı ve eğer Fiona'nın dilinin gerçekten

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de taze taze hasat edilmesi söylendiği kadar önemliyse o hâlde zamanı gittikçe daralıyor olmalıydı.

Görünüşe bakılırsa onları haklamıştık. Dirilticilerin döngüsünde yakaladığımız hortlakların daha önce hiç şahit olmadığımız türden kasvetli, bozguna uğramış bir havaları vardı. Gelişimizin ertesi günü Noor'la birlikte Bentham'ın evindeki sorgu odasından çıkarken onları ayak bileklerinde zincirlerle kambur kambur yürürlerken gördük. Hortlaklardan uzak durmak niyetindeydim ama Noor onları gördüğünde irkildi ve, "Aman Tanrım," diyerek beni onlardan yana sürüklemeye başladı.

Yanlarına daha fazla yaklaşamadan bir iç güvenlik muhafızı bizi durdurdu.

"Bunlar onlar," dedi Noor, sesi az da olsa titrerken. Kolunu kaldırıp iki hortlağa işaret etti. Bu adam ve kadın garip bir şekilde bana da tanıdık gelmişti. "Bunlar okulda beni izleyen tiplerdi."

Her şey yerli yerine otururken bir anlığına nefes almayı unuttum. Bunlar okul müdürü yardımcılarıydı. Noor'u gizlice takip edenler de, inşaat halindeki binada bulunan saklanma yeri basılmadan az evvel gördüklerimiz de onlardı.

H'nin sıradan insanlar sandığı kişiler. Güya bizi kontrol etmeyi isteyen gizli bir cemaatin mensuplarıydılar.

"Lanet olsun," diye mırıldandım ve Noor'un elini tuttum.

Hortlakların ikisi de kafalarını bize döndürdüler. Gözleri nefretle ışıldıyordu. Ardından bir kapı boşluğundan geçirilip gözden kayboldular.

Daha sonra Bayan Peregrine durumu teyit etti: Daha önce hiç ymbryneler tarafından gözaltına alınmamışlardı. Ymbrynelerin en çok arananlar listesinde olmalarına rağmen yerleri tam olarak bilinmediğinden yıllardır Amerika'da istedikleri gibi at koşturuyorlardı.

H'yi kandırmışlardı. Hatta Abe'i bile faka bastırmış ve onu hortlakların işlediği suçların çoğundan başka bir grubun sorumlu olduğuna inandırmışlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir hortlağın beni tekrar oyuna getirmesine asla izin vermeyeceğime yemin ettim.

Kısa süre içinde bizi Arka Bahçe'ye yerleştiren ymbryneler barış müzakerelerinin sonuna nezaret etmek için Marrowbone'a dönmüşlerdi. LaMothe ve Parkins, savaşçılarıyla birlikte Hopewell'e bizzat gelmiş ve şahit olduklarından sonra Ymbryne Takımı'ndan yana bir duruş sergilemişlerdi. Bayan Peregrine'in söylediğine göre Leo da çoktan geçmişi geçmişte bırakmaya razı olmuştu. Yani tarafların mutabakata varması ve klanlar arasında sağlam bir barış anlaşması imzalanması için geriye halledilmesi gereken yalnızca ufak tefek birkaç formalite kalmıştı.

Her ne kadar arayışımız birkaç gün önceki aciliyetini yitirmiş olsa da V'yi bulmaya çalışmayı sürdürdük. Hayatımız ve güvenliğimiz artık ona bağlıymış gibi görünmüyordu. Hâl böyle olunca H'nin gerekçeleri kafamı kurcalamaya başladı. Yoksa bizi onu bulmaya göndermesinin asıl nedeni V'nin hayati bir şeyin anahtarı olması değil de ymbrynelere olan güvensizliği miydi? Bilemiyordum. Tek *bildiğim*, V'yi bulmanın Noor için önemli olduğuydu. Noor'un anne gözüyle baktığı yegâne kişi, kayıp çocukluğuyla arasındaki son bağ idi.

Millard, Noor ve ben zamanımızın çoğunu araştırma yaparak geçirdik. Diğerleriyse fırsatını bulduklarında bize yardım ettiler. Bir gece akşam yemeğinden sonra Noor çocukluğuna dair bölük pörçük bir şey daha anımsadı. Bu, kömür ocaklarından delik deşik olmuş bir dağ zirvesiydi ve V'nin olabileceği yerlerin çetelesini tutan Millard'ı Ohio'nun üstünü çizmeye itti. Böylece geriye yalnızca Pennsylvania kaldı. Onu bulmamız artık an meselesiydi.

Noor ve ben uyanık olduğumuz anların neredeyse tümünü birlikte geçiriyorduk. Emma ise bizi görmezden gelmiyordu. Kabalık ettiği yoktu. Ne var ki zor bir dönemden geçiyordu ve ona yardım etmek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ben de onu sıkboğaz etmedim ve günün birinde yeniden arkadaş olabilmeyi ummakla yetindim.

Gidişat iyi gibi görünüyordu.

Hatta harikaydı.

Noor ve ben harita odasında Millard'la geçirdiğimiz uzun saatlerin ardından kendimizi Büzüşük Kafa'ya atmış, kaburga etli sandviçlerimizin üzerine abanmıştık. Amerikalılardan ödünç aldığımız yeni atlas yığınını tarıyor, H'nin harita parçasındakini andıran coğrafi şekiller arıyorduk. Fakat beş saatlik çalışmanın ardından yığın neredeyse olduğu gibi duruyordu. Öyle ki mevzubahis haritalar olduğunda Millard'ın genellikle bitmek tükenmek bilmeyen coşkusu bile dinmeye başlamıştı.

Sandviçimden bir ısırık aldım, suratımı ekşittim ve ardından elime metalden yapılma küçük bir saçma tanesi tükürdüm.

"Kusura bakmayın," dedi, o esnada yanımızdan geçmekte olan bir garson. "Bazen bütün saçmaları ayıklamıyorlar."

Tabağı ittim. "Bunun yerine bir kahveye ne dersin?"

Garson bana kahve getirmeye giderken Noor'un bulanık camdan dışarıdaki köprü kafasına baktığını fark ettim. Kafa sokaktan gelip geçenlere hakaretler yağdırıp duruyordu.

"Hey," dedim usulca. "Aklında ne var?"

"Onu bulmaya o kadar yaklaştık ki sanki bir adım ötemizdeymiş gibi hissediyorum."

"Heyecanlısın," dedim. Sonra da, "Değil mi?" diye sordum.

"Evet," dedi yavaşça, "ama onunla yeniden görüşmek onunla konuşmak demek. Uzun yıllar evvel gömdüğüm duyguları kazıp çıkarmak ve hepsiyle yeniden yüzleşmek demek."

"Kendini hazır hissetmiyor musun?"

"Belki de?" İç geçirdi. "Bilmiyorum."

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başını kaldırıp bana baktı.

"Bence biraz ara vermelisin." Kahvem ahşap masaya öyle güm diye bırakıldı ki bir anlığına yerimden sıçradım. "Belki ikimiz de biraz ara verebiliriz. Başımıza gelmeyen kalmadı, ardından yine işe daldık. Üstelik bunların hiçbirini hazmedecek zamanın olmadı. Hiçbirimizin olmadı."

Ne var ki Noor umut beslemekten korkar gibi görünüyordu. "Kısacık bir mola fena olmaz sanki? Aslında yanıma birkaç parça eşya almak için New York'a gitmeyi düşünüyordum. Kıyafet, ayakkabı falan. Sırt çantama da ihtiyacım var..." Omuzlarını silkti.

"Bu *muhteşem* bir fikir," dedim.

"Yani şey, eğer ciddi ciddi burada yaşayacaksam—"

"Hadi gidelim," dedim.

"Gerçekten mi?" Bocaladı. "Birkaç saate döneriz, öyle değil mi? Panoptidön'ü kullanırız?"

"Aynen." Sandalyemi geriye ittim. "Çocuk oyuncağı."

Daha bir saat olmadan oraya vardık. Panoptidön'ün New York'a açılan kapısından geçtik –son zamanlarda Noor'la benim dizginlerimizi gevşek tuttuklarından Panoptidön'de kafamıza göre takılabiliyorduk– ve ardından Brooklyn'e giden metroya bindik.

Tren yeraltında tangır tungur ilerlerken Noor yanıma oturdu. Ellerimiz onun kucağında birbirine kenetlenmiş hâldeyken geleceğe dair planlarımızdan bahsettik. Noor okulunu bitirmek istiyordu. Her gün Şeytan'ın Arka Bahçesi'nden çıkıp lise öğrencilerine yönelik hızlandırılmış beşeri sanatlar programına kabul edildiği, New York'taki Bard Üniversitesi'ne gidip gidemeyeceğini konuştuk. Sanat tarihini ve müziği çok seviyordu ama mühendislikle fen bilimlerine karşı da boş değildi. İkisinin arasında kalakalmıştı. İki alanda da kariyer yapabileceğini söyledim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sanki kehaneti hezimete uğratmış, olası sonuçlarının önüne geçmiştik ve artık bir gelecek mümkündü. Onun için. Bizim için.

"Kimbilir, belki de programa ben de seninle gelirim," dedim. "Eğer ortalık sakinleşirse mezun olmayı ben de isterim."

"Bir ayağımız tuhafların dünyasında, ötekiyse sıradanlarınkinde olacak," dedi.

"Aynen öyle."

Tüm diğer tuhaf arkadaşlarım uzun zaman evvel sıradanların dünyasından el etek çekmişti. Az kalsın ben de aynısını yapacaktım. Şimdiye dek o dünyanın kaybı için nasıl da yas tuttuğumu fark etmemiştim.

Belki Noor'la birlikte hem sıradan hem de tuhaf olmanın, on yedi yaşında asırlık arkadaşlara sahip olmanın, kehanetlerin doğumundan haber verdiği biri olmanın, yalnızca bir efsanenin torunuyken –zaman zaman hâlâ garipsesem de– yavaş yavaş efsaneye dönüşen biri olmanın ne anlama geldiğini çözebilirdik. Bu ikimiz için de henüz keşfedilmemiş bir bölgeydi.

Noor'un istasyonunda indik, merdivenleri tırmanarak gün ışığına çıktık ve on blok boyunca yaprakların döküldüğü sokaklarda el ele yürüdük. Birkaç dakikalığına dünyada ters giden hiçbir şey yokmuş hatta hiçbir zaman da olmamış gibi hissettim. En nihayetinde durduk ve Noor, "Geldik," dedi.

Sesinde ne geçmişe özlem ne de yuva hasreti vardı.

Bir kod tuşlayarak apartmana girdik ve üç kat merdiven çıkarak koruyucu annesiyle babasının evine geldik. Evde değillerdi ama kızları Amber oradaydı. Loş bir odada televizyon izliyordu.

Noor içeri girdiğinde Amber doğru düzgün başını kaldırıp bakmadı bile.

"Kaçtığını sanmıştık," dedi. "Yanındaki de kim?"

"Ben Jacob," dedim.

Amber tek kaşını kaldırarak beni tepeden tırnağa süzdü.

Noor çoktan koridorun sonuna varmıştı. "Eşyalarım nerede?" diye seslendi odaların birinden.

"Dolapta," diye bağırdı Amber. "Sen geri dönmeyince odanın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sana ait olan tarafını da ben aldım. Babam odanın bende kalabileceğini söylüyor."

Noor'un kıyafetlerini, ayakkabılarını, kitaplarını ve sırt çantasını dolaptaki kırış kırış yığının içinde bulduk. Noor onları teker teker çekiştirmeye başladı. Derken elindeki bir şeye bakarak çarçabuk doğruldu.

Bu bir kartpostaldı.

"Bu nereden geldi?" diye bağırdı koridorun diğer ucuna doğru. "Kartpostalı kastediyorum."

"Postaneden?"

Noor kartpostalı elinde evirip çevirdi. Elleri titriyordu.

"Ne oldu?" diye sordum.

Kartpostalı elime tutuşturdu. Ön yüzünde bir kasırga fotoğrafı vardı. Altındaysa WAYNOKA, PENNSYLVANIA yazıyordu.

Arkasına Noor'un adıyla adresi karalanmıştı. Onun altınaysa muntazam bir el yazısıyla şöyle yazılmıştı: "*Seni özledim, tatlım. Aradan çok uzun zaman geçtiği için üzgünüm. Haberlerini aldım – ve seninle gurur duyuyorum. Bendeki son adresin buydu… Umarım notum eline geçer ve ziyaretime gelirsin.*"

"*Sevgiler, Annen V,*" şeklinde imzalanmıştı.

Ve altında bir de adres vardı.

"Tanrım," diye fısıldadı Noor.

Hayret içinde ona baktım. "Yaptıklarını duymuş. Ondan haberdar olduğunu biliyor!"

"Yani sence bu gerçek mi? Bu kartpostalı yazan gerçekten o olabilir mi?"

Gözlerimi kırpıştırarak Noor'a baktım. Kartpostalın gerçek olmayabileceği aklımın ucundan dahi geçmemişti. Öte yandan son birkaç haftadır başımıza gelmeyen de kalmamıştı. Noor'un neler hissettiğini anlayabiliyordum; güvenmekte zorlanıyordu.

Ne var ki bu içgüdüden nefret ediyordum. Bir şeylere heyecanlanmanın nasıl bir duygu olduğunu hatırlamak istiyordum. Umut beslemenin neye benzediğini anımsamak istiyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

G. F. Green

Hâliyle iç geçirdim. "Evet, bana kalırsa gerçek. Yani lafı dolandırarak da olsa onu görmenin güvenli olduğunu ima etmiş. Daha önce tehlike arz ettiğini ama şimdi, özellikle de başardıkların sayesinde yeniden görüşmenin mümkün olduğunu söylemiş."

"Evet," dedi Noor usulca.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Burnunu çektiğini duydum. Bir türlü bana bakmıyordu.

Gülümsemeyi denedi. "Belki de hayatımdaki iyi şeylerden işkillenmekte kendimi gerçekten geliştirmişimdir."

"Anlıyorum," dedim sakince. Sonra onu kendime çektim. Başını göğsüme yasladı.

En nihayetinde geri çekildi. Gözleri kıpkırmızı olsalar da kuruydu. "Yani şimdi – Waynoka, Pennsylvania'ya mı gidiyoruz?"

Adresi telefonuma yazdık. Yalnızca birkaç saat uzaklıktaydı.

Noor şaşkınlıkla ve dizginlemekte zorlandığı bir neşeyle bana baktı. "Annemi ziyaret etmek ister misin?"

Waynoka, Pennsylvania tam olarak iki buçuk saatlik uzaklıktaydı ve oraya gitmek için Noor üvey kardeşinin arabasını aldı (gerçi tam olarak sormuş da sayılmazdı). Fakat o da hiç sormadan Noor'un tarafına el koymuştu, yani terazinin kefeleri dengelenmişe benziyordu. Kaldı ki arabayı geri getirecektik. Muhtemelen.

İlk olarak Şeytan'ın Arka Bahçesi'ne dönüp arkadaşlarımızı haberdar edebilirdik. Başka şartlar altında onlardan birkaçını da yanıma alırdım. Galiba öyle de yapmalıydık ama oraya git gel, iki saatimiz daha heba olurdu ve arkadaşlarımın şu anda başka dertleri vardı. İlk sırada da aramıza yeni dönmüş olan Fiona vardı. Ayrıca bu yolculuk bizim yolculuğumuz olmalıydı. Benim ve Noor'un. V'yi bulma fikri ikimizden çıkmıştı ve bana en doğru gelen, yine o şekilde bitmesiydi.

Waynoka'nın pek bir numarası yoktu. Uzun sokakların iki ucun-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daki yapayalnız evlerin, çiftliklerin ve tarlaların arasından uzanıp giden engebesiz, dümdüz bir yoldan ilerledik. Arabalarını yolun kenarına çekmiş kamuflaj giysili bazı avcıların yanından geçtik. Öldürdükleri geyiği kamyonlarının kaportasına bağlamaya çalışıyorlardı. Devasa bir ağacın gövdesi yıldırım yüzünden ortadan ikiye yarılmıştı. Mekân biraz yitik görünüyordu. Biraz da lanetli.

Noor gözlerini dikiz aynasına dikmiş, neredeyse bir dakikadır ona bakıyordu. "Acayip déjà vu oldum," dedi.

"Yani daha önce buralardan geçmişsin gibi mi?"

Huzursuz görünüyordu. "Evet ama... geçtiğimi hiç sanmıyorum."

Pek o kadar yoğun olmayan bir ticari bölgeye geldik. Gözüme ilk çarpanlar bir milyoncu ve maaş günü kredisi ödeme gişeleriydi. Amerika'nın alelade küçük kasabalarından birinin pas tutmuş hâli gibiydi. Ana yoldan ayrıldık, birkaç dönüş yaptık ve aradığımız adresi en nihayetinde bulduk: Tuğladan yapılma eski bir depo. Deponun önündeki tabelada KOCA MO'NUN KENDİN DOLDUR KENDİN BOŞALT DEPOLARI yazıyordu. Çamurlu bir nehrin kıyısına inşa edildiğinden vaktiyle bir değirmen olduğunu düşündüm. Şimdi insanların ekstra ıvır zıvırlarını park ettiği bir yerdi.

Biz neredeyse in cin top oynayan otoparka girerken binanın dış cephesini süzüp çabucak kafamda bir harita çizdim: tek bir ana giriş; kamyonların yüklenip boşaltılması için makaralı bir kapı; eskiden fabrikalarda kullanılan, kurşunla güçlendirilmiş, beş katın beşine de sıra sıra dizilmiş pencereler ve tepesini göremediğim bir çatı. Ne bir yangın merdiveni ne de aşağı hızla inmenin başka bir yolu vardı.

"Eğer eski deponun tekine gizlenmiş bir döngü girişi olsaydın," dedim, "nerede olurdun?"

"Çatıda?" dedi Noor gözleri oraya kenetlenmiş hâlde.

Arabayı park edip motoru susturdum. Tam arabadan inecektim ki Noor'un kılını bile kıpırdatmadığını fark ettim. Dizlerinin arasında ışıkla oynuyordu.

Koltuğumda ondan yana döndüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen iyi misin?"

"Bu kadın on bir yıldır hatıralarımda yaşıyor. Acı verici, güzel bir anı olarak. Ama şu binaya girdiğimiz anda o da gerçek olacak." Işığın parmaklarının arasından süzülmesine müsaade etti ve başını kaldırıp bana baktı. "Ya korkunç biriyse? Ya da deli? Ya hatırladığım gibi biri değilse?"

"O zaman çekip gideriz. Ve onu unuturuz. Ama... eğer içeri girmek istemiyorsan buna mecbur değiliz. Belki de nerede olduğunu bilmen yeterlidir."

Noor başını kaldırıp birkaç saniyeliğine binaya baktı. "Hayır," dedi ve kapıyı iterek açtı. "Onu görmem gerek. O gece neler olduğunu ondan öğrenmem gerek."

Ölmüş numarası yaptığı gece.

Ben de arabadan indim. Arabanın tavanının üstünden ona bakarak, "Ne olduğunu biliyorsun," dedim usulca.

"Ondan duymak istiyorum."

* *

Floresan ışıkların aydınlattığı küçük bir odada oduncu tişörtlü, sakallı bir hippi bir bilgisayarın başında oturuyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" Kafası güzele benziyordu.

"Çatıya çıkmanın en kestirme yolu nedir?" diye sordum.

"Orası yasak bölge."

"Anladım," dedi Noor. "Peki oraya nasıl çıkarız?"

"Öf, *çıkamazsınız*. Çatıya çıkmak yasak." Sandalyesinde arkasına yaslanıp omuzlarını dikleştirdi. "Burada bir deponuz mu var?"

"Dört yüz dört numaralı depo," dedim, kafamdan rasgele bir sayı sallayarak. Ardından Noor'u iç kapıya doğru itekledim.

Hippi arkamızdan bağırdı ama ne biz durduk ne de o peşimize düşme zahmetine girdi.

Koca Mo'nun Kendin Doldur Kendin Boşalt Depoları'nın depolama alanına girdik. Vaktiyle devasa bir değirmen olan bina tel

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kafeslerden ibaret, boğucu bir labirente dönüştürülmüştü. Kare şeklindeki pencerelerden süzülen solgun ışığın yer yer sekteye uğrattığı uzun kafes sıraları göz alabildiğince uzanıyordu. Havada insanın tüylerini diken diken eden bir serinlik ve belli belirsiz, ekşimtırak bir koku vardı.

"*Burası bir mezara benziyor*," diye fısıldadı Noor. Bir an için dişlerinin birbirine çarptığını duyduğumu sandım.

Sesi alçak olmasına rağmen kuyuya atılmış bir bozukluğunki gibi yankılandı.

Buraya gelirken bizi daha hoş bir manzaranın karşılayacağını hayal etmiştim. Mesela bir ormanın ortasında, yer yer gölgeli, hoş bir vadi olabilirdi. Hiç değilse çocuk kitaplarındaki portallara benzer bir şey olabilirdi. Ne var ki burası son derece hasmane ve bunaltıcıydı. Gerçi döngü girişlerinin amacı buydu: İnsanları uzak tutmak. Aradan geçen onca zamana rağmen bunu hâlâ kendime hatırlatmak zorunda kalıyordum.

Gözlerimiz loşluğa alışmaya başladığından etrafımıza bakınarak merdiveni ya da asansörü aramaya koyulduk. Ne var ki adım atmamızla tepemizdeki floresan öbeğinin titreşerek can bulması bir oldu.

Noor daha, "Burada neler—" diyebilmişken ikimiz birden irkildik.

Önce vızıldayan ışıklara, sonra da depolama ünitelerinin oluşturduğu daracık sokağın aşağısına doğru baktım. İçeride daha yüzlerce lamba vardı ama hepsi karanlıktı.

"Hareket sensörü," dedim.

İleri doğru bir adım daha attım. Bir başka floresan öbeği tepemde çatırdadı.

Acayip bir şekilde izlendiğimiz hissine kapıldım.

Tepemizde patır patır ışıklar yanarken yan yana dizilmiş depolama ünitelerinin arasından koştuk. En nihayetinde bir merdivene denk geldik ve basamakları son sürat tırmanmaya koyulduk. Merdiven dördüncü katta son buldu. Çatı beşinciydi. Dördüncü katın bir yerlerinde başka bir merdiven daha olmalıydı. Hâl böyle olunca onu aramaya girişik.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu kat ıvır zıvırla tıka basa doldurulmuş kafeslerin oluşturduğu uzun ara sokaklarıyla tıpkı ilk kata benziyordu: kule gibi üst üste istiflenmiş karton dosya kutuları, üzerleri örtülmüş mobilyalar, çöp torbalarına tıkıştırılmış döküntü yığınları, eski spor aletleri. Noor tek kolunu kaldırarak beni yavaşlattı, ardından parmağını dudaklarına götürdü ve kulak kabarttı. Durup dinledik.

Bir anlığına yalnızca sessizlik oldu ama sonra yukarıda bir yerlerde bir gümbürtü koptu. Onu betona sürtünen metalin sesi takip etti. Yüreğim ağzıma gelmişti. Derken birinin homurdanıp küfrettiğini duyduk. Sağa doğru kıvrılan koridora gelene dek yürümeye devam ettik ve köşede durup sesin geldiği tarafa baktık. Karanlığın kuşattığı mavi bir ışık birikintisinde yaşlı bir adam kocaman bir fırını kafeslerden birine sokmaya çalışıyordu ama canı burnundaydı ve soluk alırken ciğerleri hırıldıyordu.

Kollarından biri alçılıydı.

Noor kafasını iki yana salladı. "Durmamamız gerektiğini biliyorum ama…"

Yaşlı adam bir kere daha denemeye hazırlandı. Sağlam omzunu ve ellerini fırına dayayıp itmeye başladı ama ayakları altından kayınca düşüverdi. Gerçi sakat makat demeden iki kolunu birden kullanarak darbeyi hafifletti.

Yerde yan döndü ve inlemeye başladı.

Bize arkası dönüktü. Bize göz ucuyla bile bakmamıştı.

Noor iç çekti. "Bir dakikamız var. Buna öylece seyirci kalamam."

Koridorda adama doğru yürümeye başladık. Biz yürürken tepemizde çatırdayarak yanan ışıklar âdeta yaşlı adama işaret eden bir oka benziyordu.

Adam doğruldu ama sesimizi duyunca çabucak bizden yana döndü. "Ah!" dedi. İrkilmişti.

"Yardıma ihtiyacınız varmış gibi görünüyorsunuz," dedi Noor.

"Gerçekten öyle, Tanrı sizi korusun."

Güneyli aksanıyla konuşuyordu. Kır sakalları birkaç haftalıktı. Zarla kaplıymış gibi görünen gözleri kan çanağına dönmüştü. Ko-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lundaki alçı pislik içindeydi. Carhartt marka kahverengi, aşınmış deri ceketiyle pantolonunda da yağ ya da gres lekeleri vardı.

Ona elimi uzatıp yerden kalkmasına yardım ettim. O teşekkürleri birbiri ardına sıralarken eski fırınını ittirerek depo niyetine kullanılan, ağır ev aletleriyle, kamp malzemeleriyle ve açılmış kuru gıda paketleriyle dolu kafese soktuk. Geriye kalan az sayıdaki boşluklardan birinde rulo yapılmış bir uyku tulumu gördüm ve adamın muhtemelen orada yaşadığına kanaat getirdim.

Biz fırını iterken, "Gördüğünüz gibi ikinci el eşya işindeyim," dedi, "Borcunu ödemeyenler... ki bu kasabadaki insanlar borçlarına pek sadık değillerdir... faturaları ödemeyip depolarını kaybettiklerinde müdür... onunla aramızda bir anlaşma var... müdür depolardan çıkan eşyaların en iyilerini seçmeme izin veriyor çünkü malımı nerede en pahalıya satacağımı iyi bilirim ve orası kesinlikle Craigslist değil." Sağlam koluyla bizi şaşırtıcı derecede geniş ünitenin arka tarafındaki açıklığa doğru yönlendirdi. Burası ünitenin epey içlerinde kalıyordu. "Tam şu köşeye koyabilirsiniz, işte oldu..."

Tam fırını daracık köşeye sıkıştırmıştık ki azıcık ileride gözüme başka bir tür boşluk çarptı – kapı şeklinde, doğal olmayan bir karanlık.

Fırını itmeyi bırakıp adama döndük.

Şimdi bize bambaşka bir zekâ emaresiyle bakıyordu ve surat ifadesindeki bir şey keskinleşmişti. "Eğer isterseniz kapıdan girebilirsiniz," dedi. "Fakat bu çok iyi bir fikir sayılmaz."

"Sen neyden bahsediyorsun?" dedi Noor çabucak.

Adam başıyla karanlığa işaret etti. Sesi alçaldı. "Şuradaki döngü kapısından."

Ağızlarımız birer karış açıldı.

"Bu konuda ne biliyorsun?" diye sordu Noor.

"Burada Bayan V'nin emriyle nöbet tutuyorum."

"V'yi tanıyor musun?" dedim. Hayretler içindeydim.

"Elbette. Gerçi onu yıllardır görmedim. Artık pek dışarı çıkmıyor. Doğruyu söylemek gerekirse birileriyle takılsa hiç fena olmaz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İçeri giriyoruz," dedi Noor.

"Burası özgür bir ülke. Fakat sizi uyarmalıyım – oralar az biraz tehlikelidir."

"Neden?" diye sordum.

"Hava koşulları zorlu olabiliyor," dedi adam sıradan bir şeymişçesine. "Neyse ki zeki çocuklara benziyorsunuz. Başınızın çaresine bakabileceğinizden eminim."

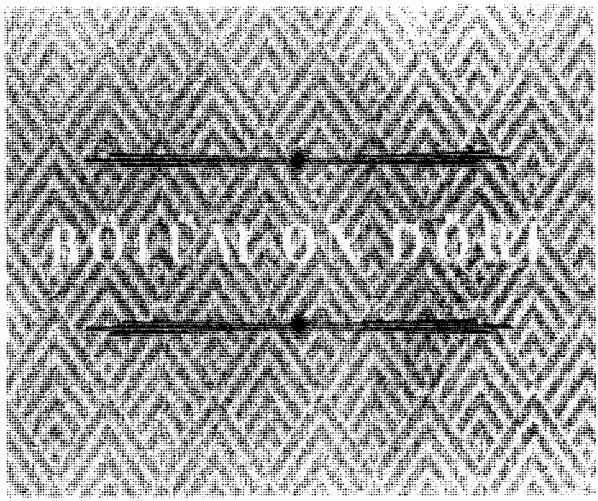
Artık buradan dönüş yoktu. Hâl böyle olunca kapıya doğru seğirttik.

Noor, adama, "Sen gelmiyor musun?" diye sordu omzunun üstünden.

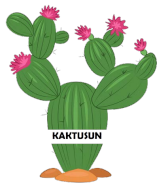
Adam hınzır hınzır sırıttı. "Hayatta olmaz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kadifemsi bir boşluk tarafından sarılıp sarmalanmış hâlde düşüyor, düşüyordum. Ağırlıksızdım. Saniyeleri saymaya çalıştım ama devamını bir türlü getiremiyordum.

Bir, iki

üç

dört

beş

dört

Bir gece vakti Florida ormanlarındaki bir çalılığın ortasında, yaz yağmurunun altında dikildiğimi gördüm.

Derken büyükbabama rastladım. Üzerinde sabahlığı, elindeyse bir fener vardı. Ona dursun diye, eve dönsün diye bağırmayı denedim. Tehlikede olduğunu haykırdım. Ne var ki dudaklarımdan dökülen kelimeler gölge dilindeydi. Büyükbabam beni gördüğünde önce korktu, sonra öfkelendi ve ardından elinde bıçak gibi tuttuğu bir mektup açacağıyla üzerime atıldı.

"Dur, ben Jacob'ım, torununum—" diye bağırarak koştum.

O ise bana, "*DUR, DURMAK ZORUNDASIN*," dedi.

Mektup açacağını omzuma sapladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Acı bütün vücuduma yayıldı. Derken kendimi geniş bir kavisle gökyüzüne fırlatılırken buldum. Ben havada taklalar atarken parlak gökyüzüyle kahverengi topraklar yer değiştirdi. Derken vıcık vıcık bir çamur birikintisine düştüm. Etrafa çamurlar sıçradı ama en azından düşüşümü yavaşlatmıştı. Doğrulmayı denedim ama daha ilk denememde başımın fıldır fıldır dönmesiyle gerisingeri çamura devrildim.

Muazzam bir şap sesiyle yanıma ağır bir şey indi ve üstüme başıma çamur sıçradı.

Bu Noor'du. Yönümüzü şaşırmıştık, tepeden tırnağa pislik içindeydik ama mucize eseri yaralanmamıştık.

Ne kadar uzağa düşmüştük? Asıl önemlisi... nereden düşmüştük?

Hiç buna benzer bir döngü girişine rastlamamıştım.

Çevremizdekileri gözlerimle taradım: bir baraka, ahır, buğday ambarı, tarlalar. Gökyüzüne grinin tekinsiz, soluk bir tonu hâkimdi. Uzaklarda öten bir tren düdüğünün sesi kulağıma çalındı.

"Buradan nasıl çıkacağız?" dedi Noor etrafına bakınarak.

"Bunu V'nin söyleyebileceğini umuyorum."

Tabii eğer onu bulabilirsek, diye düşündüm. Eğer döngünün geri kalanı da girişi kadar acayipse bu iş hiç de kolay olmayabilirdi.

Birbirimizden destek alarak ayağa kalktık ve üstümüze başımıza bulaşan çamurları silkelemeye koyulduk. İkimiz de bu hâlde Noor'un anne gözüyle baktığı kadının karşısına çıkmayı istemiyorduk. Derken Noor yavaşça durdu ve kafasını hafifçe yana yatırdı. "Bu da ne?"

Az evvel duyduğum tren düdüğünün aynısıydı ama şimdi gittikçe güçlenmiş, üstüne bir de fırtınada çırpınan yelkenlerinkini andıran bir ses katmanı eklenmişti.

Bakışlarım yukarı tırmandı.

Epeyce yukarıda ama tamı tamına tepemizde küçük, koyu renkli bir nesne vardı ve gittikçe büyüyordu.

"Bu da ne?" dedi Noor.

"Eve benziyor," diye cevapladım.

Karşımızdaki manzara öylesine gerçekdışıydı ki yaklaşmakta

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olan nesnenin gerçekten de bir ev olduğunu idrak etmemiz biraz zamanımızı aldı.

Derken kendimi, "EV, EV, EEEEEEEEEEV" diye bağırırken buldum. Bir yandan da derin, yapış yapış çamurdan kurtulmaya çalışıyorduk. Noor'u yakaladım ve öne doğru çektim. Tökezledik ve ardından Noor beni yukarı doğru çekti. Çekiş tutturmak için didinen iki baklalı bir insan zinciriydik. Sonrasında Noor'un beni iteklemesiyle ayaklarım kuru zemine değdi. İkimiz de hiç vakit kaybetmeden koşmaya başladık. Trenin ve çırpınan yelkenlerin sesi sağır ediciydi.

Sanki toprak çatlıyor ve arkamızdan bir çamur deryası geliyordu. O anda sırtıma bir yumruk yedim ve öne doğru savruldum.

Hemen arkamda bereli bir kapı topuzu öylece yerde yatıyordu.

Alelacele ayağa kalktım, ardından Noor'un dikildiği yere koştum. "Sen iyi misin?!"

İyiydi. O iyi olduğuna göre ben de iyiydim. Suratında tekinsiz bir ifadeyle gözünü bile kırpmadan o eve bakıyordu.

"Sanırım eskiden burada yaşıyordum," dedi. "Bu evde. Çok ama çok küçükken."

Doğru tarafı yukarı gelecek şekilde iniş yapmasına rağmen yarısı yıkılmış bir virane halindeydi.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Noor gözlerini yumdu ve sinirlerini yatıştırmak için söylediği şarkıyı mırıldanmaya başladı. Ona sarıldım.

Sanırım ikimiz de şoktaydık.

Bir an sonra başka bir ses yüzünden irkilerek birbirimizden ayrıldık. Bu tepemizdeki kara bulutlardan gelen, uzun ve derin bir homurtuydu. Öyle ki Tanrı boğazını temizlese ancak böyle bir ses çıkardı.

Arkamızda, devasa bir filin hortumu gibi gökyüzünden yavaşça yeryüzüne uzanan bir kasırga hortumu belirdi.

"Güçlü bir rüzgâr," dedim uyuşmuşçasına.

"İkisi de öyle," dedi Noor, aksi istikamete işaret ederek.

İki. İki kasırga vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Uzaktan gelen ve etrafımızdaki her şeyin hatta ayaklarımızın altındaki toprağın bile ahenkle titreşmesine neden olan alçak, neredeyse bilinçaltı bir uğultuyu andıran homurtuları dışında sessizlerdi. Bir an sonra iki kasırga da birbiri ardına yere kondu. Bu gök gürültüsünü stereoda dinlemekten farksızdı. Lakin gök gürültüsünün aksine çıkardıkları ses bir türlü azalmadı. Sürdükçe sürdü. Gerçi tepemizde değillerdi ama ikisi arasında kapana kısılmıştık ve gittikçe birbirlerine yaklaşıyor gibi görünüyorlardı.

Kaçacak yerimiz yoktu. Noor'un viraneye dönmüş, eski evine sığınmamız söz konusu bile olamazdı. Yalnızca ileri gidebilirdik ama hangi tarafa gidecektik?

Paniğe kapılarak Noor'u çekiştirmeye başladım. "Saklanacak bir yer—"

Gökyüzünden düşerek evin çatısını parçalayan ve etrafa ahşap çatı kiremitleriyle kıymıkların saçılmasına neden olan bir yangın söndürücü yüzünden lafım yarıda kaldı.

Bu gümbürtü Noor'u bir süredir içinde olduğu transa benzer dalgınlıktan uyandırdı. "Sığınacak bir yer bulmalıyız," dedi. "Yer altında bir kiler ya da belki de bir banka kasası."

Ne var ki etrafımızda arkalarında köklerinden sökülmüş ağaçlardan, mısır tarlalarını boylu boyunca kat eden, rüzgârın kazdığı hendeklerden ve tepetaklak olmuş eski bir kamyondan ibaret izler bırakan kasırgaların çoktan içinden geçtiği ve yine geçebileceği dümdüz tarlalardan ve buğday ambarlarından başka sığınacak bir yer yoktu.

Yola fırladık. Az ötede küçük bir kasaba olduğunu görebiliyorduk.

Ona doğru koşmaya başladık.

Şakır şakır yağmur yağmaya başladı.

"Buraya dair hatırladığın başka bir şey var mı?" dedim. "Bize faydası dokunabilecek bir şey?"

"Beynimi didik didik ettim," dedi, " ama her şey bulanık..."

Omzumun üstünden arkama baktım. Hortumlardan biri tam arkamızda, yaklaşık sekiz yüz metre kadar gerimizde, yolda zikzaklar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çiziyordu. Hayatım boyunca hiçbir kasırgayı böylesine yakından ya da net gördüğüm olmamıştı. Öyle ki videosunu bile izlememiştim. Hâliyle nefesim kesildi. Bir buçuk kilometre uzunluğunda bir göbek bağı misali gökyüzüyle yeryüzünü birbirine bağlayan burum burum ve kıvrak bulut toprağa dokunduğu yerde futbol sahasından daha geniş bir toz toprak girdabı yaratıyordu.

Doğrudan üstümüze geliyordu. Bizim peşimizdeydi.

"*Geliyor!*" diye haykırdım ama Noor çoktan onu görmüş ya da havada çatırdayan negatif basınç dalgalarını hissetmişti. Ciğerlerimiz alev alıp bacaklarımız sancıyana dek var gücümüzle koştuk... ve en nihayetinde küçük kasabaya vardık.

Daha doğrusu ondan geriye kalana.

Dümdüz olmuş binaların çevrelediği bir meydanda soluklanmak için durduk. Yalnızca birkaç tanesi ayakta kalmıştı. Her nedense tüyleri yolunmuş bir tavuk sürüsü dehşet içinde gıdaklayarak yanımızdan geçip gitti.

İkinci kasırga kasabanın diğer tarafında kükrüyordu. Bizi ezip geçse mi, kız kardeşiyle mi buluşsa, yoksa ortalığı tek başına kasıp kavurmaya devam mı etse diye karar vermeye çalışıyor gibiydi.

Bir sığınak aramaya koyulduk. Ben bizi meydandaki evlerden birine soktum, sonra Noor başka bir tanesini seçti. Ne var ki kilerleri olmadığını fark ettiğimizde ikisinden de ayrıldık. İkinci evden ancak otuz metre kadar uzaklaşmıştık ki ev zangır zangır sarsılmaya başladı ve ardından çatısı uçtu, havada taklalar atarak yandaki evin bahçesine çakıldı ve milyonlarca parçaya ayrıldı.

Burada öleceğiz.

Bu iki sözcük onları bastırmama fırsat vermeden kafamın içinde yanıp söndü.

Gerisingeri meydana koşup tepemizde vızıldayan, rüzgârın taşıdığı şarapnel sağanağından kafalarımızı koruyabileceğimiz bir toprak setin arkasına siper aldık. Kendimi Noor'un yanına attığımda zangır zangır titriyordum. Bu azgın boranın dinmesini beklerken en nihayetinde biraz soluklanabilecektik.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Özür dilerim," dedi. "Çok özür dilerim, Jacob. Seni asla buraya getirmemeliydim."

"Bilemezdin ki." Islak zeminde elim onunkini buldu. "Bu işte beraberiz, yoksa unuttun mu?"

Derken yakınlarda bir yerlerden yeri göğü titreten bir patlama sesi geldi ve bir ateş sütunu gökyüzünü yaladı. *Benzin istasyonu*, diye düşündüm.

Noor yine mırıldanmaya başladı. Ardından mırıltısı bir şarkıya dönüştü. Böylece ilk defa Noor'un şarkısının sözlerini duymuş oldum.

"Bir, iki, üç, işte gidiyor Bayan McGee'yle Hörgüç..."

Tam o anda yaşlı bir kadın –orada gördüğümüz ilk insan– kucağında bir kediyle yola fırlayıp koşmaya başladı.

Beni tepeden tırnağa bir ürperti aldı. Bu gerçekten de bir tesadüf olabilir miydi?

"Söylemeye devam et!" dedim.

"İki, üç, dört, markete gir, kapıyı ört."

Yaşlı kadın marketin basamaklarını koşarcasına tırmandı, kapıyı savurarak ardına kadar açtı ve içeride gözden kayboldu.

Noor'a baktım. O da fal taşı misali açılmış gözleriyle bana bakıyordu.

"Bir sonraki dize ne?"

"Üç, dört, beş, ölmeden oraya yerleş."

Noor'un elini sıkıca tuttum. "Derhal—"

"Markete koşmalıyız!" dedi.

Yerimizden fırladık, düşman hattına dalan askerler gibi koşarak karşıya geçtik ve çift kanatlı kapıya güm diye bindirerek içeri daldık. Bayan McGee ya da artık her kimse kasanın arkasına sinmişti. Manav önlüğü takmış iki adam muhtemelen bodrum katındaki depoya açılan yerdeki kapağın altından bize bakıyordu.

Noor şarkısını söylemeye devam ediyordu. "Dört, beş, altı, geriye tarçın çubukları kaldı."

Market çalışanlarına bağırdım: "Tarçınlarınız nerede?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dokuzuncu koridorda!" diye karşılık verdi adamlardan biri bağırarak. Şokta olduğundan istemsizce yanıt vermişti.

"Buraya gelin!" diye haykırdı diğer market çalışanı. Bir yandan da kiler kapısının oradan bize el ediyordu. "Yoksa—"

Sözcüklerinin geri kalanı şeytani bir kükreme tarafından yutuldu. Noor'la yere kapaklandık. Metalik bir çığlık havayı doldururken gözlerimi sımsıkı yumdum ve ölümümün çabuk olması için dua ettim. Derken çığlık aynı anda hem hafifledi hem de güçlendi. Bunun tek bir anlamı olabilirdi: Çatı uçmuştu. Aklımdan bunlar geçerken duvarların da gittiğini duydum. Sonra etrafa bir sessizlik çöktü. Bu da muhtemelen öldüğüm anlamına geliyordu.

Fakat ölmemiştim. Kafamı kollarımın arasından çıkardım ve gözlerimi açtım.

Hiçbirimiz ölmemiştik.

İyiydik. Baharatların bulunduğu koridor gayet iyi durumdaydı. Hatta el değmemiş gibiydi. Kırılgan, küçük baharat kavanozlarının hepsi yerli yerindeydi.

Ne var ki Bayan McGee de dahil olmak üzere marketin geri kalanı gökyüzüne çekilmişti.

"Şarkın," dedim hayretler içinde. Kulaklarımdaki çınlama yüzünden kendi sesimi güçlükle duyabildim.

"Annem öğretmişti. Ve şimdi nedenini biliyorum." Sallanarak ayağa kalktı. "Onu ancak şarkının sözlerini takip ederek bulabilirim."

İlk kasırga sokağın aşağısına doğru ilerlemişti. Fakat bir başkası geliyordu ve çıkardığı ses cam çiğneyen bir canavarınkinden farksızdı.

"Bir sonraki dize ne?" diye sordum.

Noor yine kendi kendine mırıldanmaya başladı. Hatırlamaya çalışıyordu. Kaşlarını çattı. "Kendimi bildim bileli burasını unuturum."

Noor gözlerini yere dikip usulca şarkısını söylerken işkenceden farksız bir sessizlik içinde bekledim. Ne de olsa öfkeli kasırga gittikçe yaklaşıyordu.

Bu Noor'un hatası değildi. V bir çocuk şarkısını eksiksiz hatırlamasının hayat memat meselesi olduğundan hiç bahsetmemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunun çok mantıksız olduğunu düşünüp duruyordum. Bu döngü neden böylesine ölümcüldü? Ayrıca V, Noor'u burun burna geleceği tehlikelere karşı doğru düzgün uyarmadan onu buraya nasıl davet edebilmişti?

Oralar az biraz tehlikelidir," demişti döngü girişinde nöbet tutan adam. Dangalak herif.

Noor şarkıya en baştan başlamıştı. "Dört, beş, altı, geriye tarçın çubukları kaldı..."

Başını aşağı yukarı sallayarak kendi kendine mırıldanıyordu. Ardından el çırptı ve, "Beş, altı, yedi, paralar gökten indi!" diye bağırdı.

Aniden bana dönüp kollarımdan sıkıca tuttu. "Para! Banka kasası!"

Koşarak sokağa çıktık. Aksi istikamette koşan, çiftçi giyimli bir adamla karşılaştık.

"Banka nerede?" diye sordum ona.

Sokakta arkamıza işaret etti. "Şu köşeden dönünce!"

Bize sanki aklımızı kaçırmışız gibi baktı, ardından başka bir şey söyleyecek oldu ama ağzını açmasıyla göğsüne darbe alması bir oldu. Geriye doğru sendeledi, şaşkın bakışlarını aşağı indirdi ve göğsüne saplanmış mısır sapını gördü.

Adamcağız iki büklüm yere serilirken var gücümüzle bankaya doğru koştuk. Köşeyi dönünce bankanın çoktan ayvayı yediğini gördük. Pencerelerden alevler filizleniyordu. Duvarları ve çatısı fena hâlde hasar görmüştü.

Noor'un şarkısına artık bel bağlayamazdık. Fakat ne sığınabileceğimiz bir yer ne de yola devam etmekten başka bir seçeneğimiz vardı. Hâliyle karşımıza korunaklı bir yer çıkar diye nafile bir umutla asfaltı döverek sokağın aşağısına doğru koşmaya devam ettik.

Alevler içindeki bankayı geçer geçmez garip bir manzarayla karşılaştık. Bu ilk bakışta kara benzeyen bir tür yağıştı.

Hayır. Kâğıttı.

Hayır. Paraydı. Hasar gören banka kasasından uçuşan paralar tipi halinde gökyüzünden yağıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Beş, altı, yedi," diye tekrarladı Noor kesik soluklarının arasından, "paralar gökten indi... altı, yedi, sekiz... öylece durup bekleriz."

Aniden adımlarını hızlandırdı ve koşarak önüme geçti. "Bu taraftan!" diye bağırdı. "Benimle gel!"

Banknot yağmurunun içine daldık ve orta yerine geldiğimizde durup öylece dikildik.

Ve beklemeye koyulduk.

Bir kasırga dosdoğru üzerimize geliyordu ama yine de istifimizi bozmadık. Etrafımızdaki yapılar ya çoktan yıkılmıştı ya da yıkılmaktaydı. O âna dek şarkıya güvenmemiz gerektiğini güzelce öğrenmiştik. Bu yüzden kükreyen kasırga dosdoğru üzerimize gelirken, banknotlar dört bir yanımızda burgaçlar çizip çamur kaplı bedenlerimize yapışırken para tipisinin ortasında dikilmeye devam ettik. Ne var ki kasırga dikildiğimiz yola inmeden hemen önce durdu, âdeta bize tepeden baktı, ardından döndü ve barakanın tekini yerle bir etti.

Kükremesi gittikçe alçaldı. Bir kez daha ucuz atlatmıştık.

"Sıradaki dize!" dedim, uçuşan milyonlarca banknotun sesini bastırmak için bağırarak.

"Yedi, sekiz, dokuz, ıslık çalan çam huzursuz!" diye hatırladı Noor.

Rüzgârda salınan uzun ağacı az ötede, yan sokaktaki evlerin çatılarının üstünden görebiliyorduk. Hiç şüphesiz hortumun uzaklardaki bir gölden çektiği, çırpınan balıklarla bezeli bir arka bahçeyi kestirme niyetine kullanarak ona doğru koşarken civardaki bir ahırın çatısından bize kişneyen bir atın önünden geçtik.

Çam ağacı iki sokağın kesiştiği yerdeki ağaçlık alanda, daha küçük ağaçların arasındaydı ama o ağaçlar rüzgârın etkisiyle kırıldıklarından gövdelerinden geriye uçları tırtıklı çotuklardan başka hiçbir şey kalmamıştı. Sağlam kalan tek ağaç yaşlı ve devasaydı. Gövdesi en az altı metre çapındaydı ve dallarını kırbaçlayan rüzgâr iniltiye benzer tiz bir ses çıkarıyordu. Bu rüzgârdaki en ufak bir değişiklikte perde perde tırmanan bir ıslık hatta belki de bir ağıttı.

Bir ağaç ev ya da V'nin sığınağına açılacağını umduğumuz gizli

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir kapı bulmak umuduyla devasa çamın en tepesindeki yaprak örtüsüne baktık.

Ama hiçbir şey yoktu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye bağırdım. "Ağaca mı tırmanacağız?"

Noor kaşlarını çatarak kafasını iki yana salladı. Düşünüyordu. Ardından, "Sekiz, dokuz, on, üç akıllı adama üç pantolon!" diye şakıdı.

İkimiz de son dizeyi neye yoracağımızı bilemedik. Zaten bilmeceyi çözmeye pek vaktimiz de yoktu. Bu bir şifre olabilir miydi? Bir mecaz? Şarkının diğer tüm dizeleri gerçek bir kişiye ya da bir yere atıftı. Peki ya üç akıllı adam? Etrafta kimsecikler yoktu; döngüde kısılıp kalmış sıradanlar ya çoktan ölmüştü ya da saklanıyorlardı.

En fazla otuz adım ötemizde ağacın teki kırılarak sokağın ortasına devrildi ve etrafa sivri çam iğneleriyle minicik, billur gibi dolu taneleri saçtı. Ellerimizi suratlarımıza siper ettik.

Başımızı tekrar kaldırmaya cesaret ettiğimizde o âna dek fark etmediğim, rüzgârda tir tir titreyen bir sokak tabelası gözüme çarptı.

AKILLI ADAM SOKAĞI

Noor ellerini çırparak isterik kahkahalara boğuldu. Az sonra tabelaya doğru koşmaya başladık.

Evlerin numaraları boyayla kaldırıma yazılmıştı ve yirmiden başlıyordu. Ne var ki Akıllı Adam Sokağı'nda tek bir ev ayakta kalmayı başarmıştı.

Üç numara.

Sevimli fakat alelade bir kulübeydi. Tek katlıydı, camgöbeğine boyanmıştı ve en ufak bir hasar görmemiş olması dışında kayda değer bir özelliği yoktu. Bahçesindeki iki direğin arasına çamaşır ipi gerilmişti ve çamaşırlar rüzgârda çırpınıyorlardı. Posta kutusu zangırdasa da dimdik duruyordu. Çatıdaki rüzgâr fırıldağı dönmesine dönüyordu ama o da hâlâ yerli yerindeydi.

Ve verandadaki sallanan sandalyede V'den başkası olamayacak bir kadın oturuyordu. Artık saçları kısa ve griydi ama fotoğrafından hatırladığım keskin hatlı suratı aynıydı. Elbisesinin üstüne kırmızı renkli, eski bir hırka giymişti. Kucağında bir tüfekle oturuyor, usul-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ca öne arkaya sallanıyor ve tıpkı diğer insanların günbatımını seyre daldığı gibi kasırgayı seyrediyordu.

Bizi gördüğünde önce kaskatı kesildi, sonra da ayağa fırladı.

Ardından çiftesini bize doğrulttu.

"Ateş etmeyin!" diye haykırdım. Ona el sallarken olduğumuz yerde donakalmıştık. "Biz dostuz!"

V kor gibi parlayan gözleriyle ağır ağır bize doğru yürüdü. "Kimsiniz ve ne istiyorsunuz?" diye bağırdı.

"Benim!" dedi Noor.

Çiftenin namlusu derhal ona döndü. V, Noor'un yüzünü incelerken bir anlığına hem şaşırmış hem afallamış hem de üzgün göründü. Neden sonra tırtılı andıran kaşları hiddetle çatıldı.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye bağırdı.

Böyle karşılanmayı beklediğimiz söylenemezdi.

"Seni görmeye geldim!" dedi Noor. Sesini yükseltmemek için kendini olabildiğince tuttuğunu görebiliyordum.

"Evet," dedi V sabırsızca, "ama beni nasıl buldun?"

Noor fal taşı misali açılmış gözleriyle bana baktı. *Buna inanabiliyor musun?*

"Adresin izini sürdük!" dedi.

"Gönderdiğiniz kartpostaldakini!" diye ekledim.

V'nin aklı karışmış gibiydi. Ardından beti benzi attı.

"Ben kartpostal falan göndermedim."

Noor kulaklarına inanamıyormuş gibi ona baktı.

"Ne?" dedim.

V'nin bakışları ikimizin arasında gidip geliyordu. "Takip edildiniz mi?"

İşte, tam o anda çamaşır ipi bağlı olduğu direklerden kurtulup tepemizden geçti. Öyle ki kellelerimizi uçurmasın diye hepimiz yere çömelmek zorunda kaldık.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ölmeden içeri girelim," dedi V ve çiftesini kolunun altına kıstırdıktan sonra ikimizi de kollarımızdan tuttu.

İçeri koştuk. V kapıyı çarparak kapattı ve çok sayıda kilidi birbiri ardına çevirdi. Ardından pencerelerin arasında koşuşturarak ağır, metal kepenkleri indirdi. "Şimdiye dek beş kez ölümün kıyısından döndük," dedim. "Neden böylesine ölümcül bir yerde yaşıyorsunuz?"

V'nin evi yaşlı bir kadının eviyle silah müzesi arasında sıkışıp kalmış bir yerdi. Çay fincanlarına kadar düşünülmüş sofranın yanındaki rafa nişangâhlı üç tüfek dayanmıştı. Yeşil kadife kaplı koltuğun kolçağından bir fişeklik sarkıyordu. Burası bana büyükbabamın evini hatırlattı.

"Çünkü döngüyü öyle yarattım," dedi ve tavandan sarkan kordonu çekerek çatıdan bir periskop indirdi. "Kimseye geçit vermeyecek şekilde tasarladım. Bu bölgede yaşanan, tarihin en ölümcül hadisesini yarım saatte bir tekrarlıyor." Periskobun deliğinden baktı. "Aranızda eli silah tutan var mı?"

Şaşkınlıktan neredeyse bayılacaktım. "Bekleyin – döngüyü siz mi *yarattınız*?"

V suratını periskoptan ayırıp bana baktı. "Ben bir ymbryneyim. Ve elbette elin silah tutar, sen Abe Portman'ın torunusun." Konuşamayacak kadar afallamış görünen Noor'a döndüğünde suratındaki ifade yumuşadı. "Birbirimizi bir daha asla görmememiz gerekiyordu, canım. Kendimi seni görmeye gelmekten zor alıkoydum. Hem de belki binlerce kez..."

"Ama burası geçit vermez değil ki," dedi Noor. "Şarkı."

Onun yanında dikiliyordum fakat o anda hiç olmadığı kadar yalnız görünüyordu.

V ellerinin periskoptan kayıp iki yanına düşmesine izin verdi. "Aradan geçen onca yıldan sonra o şarkıyı hatırlayacağın aklımın ucundan bile geçmemişti."

"Elbette hatırladım," dedi Noor. Sesi dışarıdaki rüzgârın gürültüsü yüzünden güçlükle duyuluyordu. "Buraya gelmemi istedin."

V gülümsedi ve odayı arşınlayarak yanımıza geldi. Bir an için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

uzanıp Noor'u kucaklayacağını sandım ama pat diye duruverdi. "Duygusal davranarak hata ettim." Gülümsemesi yavaşça kayboldu. "Sana bağlanmamam gerektiğini biliyordum ama o kadar candan, o kadar tatlı bir çocuktun ki! Er ya da geç, iyiliğin için senden vazgeçmek zorunda kalacağımı biliyordum ama sanırım günün birinde kavuşacağımıza inanmayı istedim..." V bakışlarını yere indirdi. Uzun bir nefes aldı. "Keşke şarkıyı sana hiç öğretmeseydim. Kaldı ki yalnızca en ciddi acil durumlarda kullanılması gerekiyordu." Başını tekrar kaldırdı. Ne var ki şimdi korkmuş görünüyordu. "Tabii eğer seninle temas kuran ben olsaydım."

"Ama sen değildin."

"Değildim."

"Anlayamıyorum," dedim. "Eğer o kartpostalı siz göndermediyseniz kim gönderdi?"

"Tabii ki ben," dedi arkamızdan gelen enerjik bir ses. O yana döndüğümüzde mutfak kapısının yanında dikilen bir adamla karşılaştık. Bu, depolama ünitesindeki ihtiyar adamdı. Alçısının yerinde yeller esiyordu ve elindeki silahı bize doğrultmuştu. "Doğrusunu söylemek gerekirse bir sürü adrese çok sayıda kartpostal gönderdim. Günümüzde mektup göndermeye eski moda gözüyle bakıldığının farkındayım... ama sevgili Velya da eski kafalının tekidir."

"Murnau," diye hırladı V.

Adam kuru bir kahkaha koyuverdi, ardından doğruldu, omuzlarını dikleştirdi ve o tanıdık, ukala sırıtışını takındı. Aniden o sakalın ve makyajın ardındakinin kim olduğunu tüm netliğiyle gördüm: Murnau'ydu. Sırtından deri bir çanta sarkıyordu.

"Kavuşma ânınızı mı böldüm? Zamanlamam her daim olduğu gibi kusursuz." Bize doğru bir adım attı. Silahının namlusu ve dikkatinin çoğu V'ye dönüktü. "Her neyse, tatlım. Bunu nerede yapmak istiyorsun? Mutfak zemininde? Halı kirlenmesin diye küvette? Gerçi birkaç saate hiçbirinden iz kalmayacak."

"Onu rahat bırak!" dedi Noor. "Onunla her ne sorunun varsa benimle çözebilirsin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, teşekkürler. Sen üzerine düşeni çoktan yaptın. Ama eğer kurnazlık etmeye kalkışırsan annenin canını gerekenden fazla yakarım." Gözlerini bana dikti. "Erkek arkadaşınınkini de öyle."

"Neyin peşinde olduğunu biliyorum," dedim. "Burada senlik bir şey yok."

Beni duymazdan geldi. "Yıllardır bu döngüye girmeye çalıştığımızı biliyor muydun? Birçok iyi adamımızı kaybettik ama ne yaparsak yapalım bir türlü içeri sızmayı başaramadık... bugüne dek." Sırıtarak Noor'a baktı. "Arka kapını kilitlemeyi unutmuşsun, Velya."

Ve ardından onu vurdu.

Daha silah sesinin çınlaması kesilmeden, daha V yere bile çarpmadan, daha ben tepki bile veremeden Noor, Murnau'ya doğru taarruza kalktı. Silahsızdı, içinde depolanmış ışık yoktu. Yalnızca iki eli ve nefretinin gücü vardı. Fakat Murnau hazırdı: Ustaca kenara çekildi, kaslı kolunu geriye çekti ve Noor'u tek yumrukta yere serdi. Murnau'yu parça pinçik etmeye hazır vaziyette ona doğru atıldım ama kaşla göz arasında aramızdaki mesafeyi kapatmıştı. Kemerinden başka bir silah daha çıkardı, nişan aldı ve ateş etti.

Silah usulca *pop* etti. Yan tarafımda keskin bir acı duydum ve iki büklüm vaziyette yere serilirken ikinci bir silah sesi daha duydum—

Murnau, Noor'u vurmuştu.

Ayağa kalkamıyordum.

Elimi yan tarafıma götürdüm. Oraya saplanmış bir şey vardı.

Bir ok.

Gözlerim kararırken yakıcı bir acı duydum.

Derken aradan ne kadar zaman geçtiğini kestiremediğimden belki bir ân, belki de bir dakika sonra suratımda yağmuru hissettim.

Sürüklenerek dışarı çıkarılmıştık.

Zorla gözlerimi açtım. Odaklanmayı denedim. Verandanın tırab-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zanına kelepçelenmiştim. Murnau, Noor'u yanıma kelepçelemekle meşguldü. Noor'un vücudu hamur gibi, gözleriyse yarı kapalıydı.

V bahçede, çimenlerin üstünde yüzükoyun yatıyordu. Gökyüzü çalkalandı.

Peltek peltek de olsa birkaç kelime etmeyi becerdim. "Bizi... öldürmeyecek misin?"

"Ne yazık ki o zevke nail olamayacağım. Patronun emirleri." Noor'u kelepçelemeyi bitirdi, ardından omzunun üstünden V'ye baktı. "İzlemenizi istiyor. Ardından bir döngünün üzerinize yıkılmasının neye benzediğini öğrenmenizi."

"Bu... işe yaramaz," dedim yavaşça. "Gerekli malze... me... leri... toplayamadın."

Aklına bir şey gelmişçesine bana baktı. "Ah, doğru söylüyorsun. Siz çocuklar hâlâ şey sanıyorsunuz—"

Güldü. Ne var ki tam o anda *zınk* diye bir ses duydum. Murnau suratını buruşturup iki büklüm oldu. Uyluğuna bir ok saplanmıştı.

Hiddetle kükreyerek V'nin yanına gitti.

V kanlar içinde dirseğinin üstünde doğrulmuştu. Elinde her nasılsa saklamayı başardığı küçük bir arbalet vardı.

Tekrar ateş etti. Bu defa ok Murnau'nun omzuna saplandı.

Adam homurdandı. Silahını kaldırıp V'yi tekrar vurdu.

V arbaleti elinden düşürdü ve yere yığıldı.

Noor inledi.

Murnau tekrar bize döndü. "Diyordum ki" –suratını ekşitti ama çektiği acı dikkatini hiç dağıtmamış gibiydi– "Bentham kötü bir çeviriyle bizi kandırabileceğini sandı. Ama ne dolaplar çevirdiğinin farkındaydık. *Gizli Yazmalar*'ın özgün metninde kuşların anasından bahsedilmiyor. Hatta öyle bir şey yok bile. Asıl istenen şey, *fırtınaların* anasının atan kalbi." Tabancasını fırlatıp attı. Deri çantayı sırtından indirdi ve içinden uzun bir bıçak çıkardı.

"Hazır lafı açılmışken, işe koyulsam iyi olur."

Topallayarak V'nin çimenlerin üstünde yattığı yere gitti.

Gökyüzü burgaçlar çizen bulutlardan ibaret bir keşmekeşti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bağırmayı, Noor'a seslenmeyi, kafamı çevirip ona bakmayı denedim ama yapamadım.

Gözlerim gittikçe kararıyor, başım dönüyordu.

Karanlık bir anlığına hafiflediğinde Murnau'nun V'nin aciz bedeninin üstüne abandığını gördüm. Kolu yukarı aşağı hareket ediyordu.

Ardından yine karanlığa gömüldüm. Ta ki bir şey suratıma çarpana kadar. Yapraklar, toprak. Derken marşandizinkini andıran bir ses duydum. Büyük bir gayretle gözkapaklarımı kaldırdım.

Kasırga sokağın karşısındaki devasa bir ağacı silip süpürmekteydi. Ağacın dalları sanki içlerine şeytan girmiş gibi çırpınıyor, kola benzeyen kökleri yavaşça topraktan çıkıyor ve Murnau ise ona doğru yürüyordu. Çantasını omzuna asmıştı. Elinde zaferle havaya kaldırdığı, koyu renkli, küçük bir şey tutuyordu.

Rüzgâra kapılmadan evvel durdu ve arkasına dönerek bize baktı. O anda sırıttığına yemin edebilirim.

Bir an sonra rüzgâr onu da alıp götürdü.

Tekrar kendimden geçmiş olabilirim. Gökyüzüne doğru sivrilmiş bir koniyi andıran kasırga hortumuna doğru çekilen sapsarı bulutlardan başka hiçbir şey hatırlamıyorum. Ağaç hepten sökülmüştü ve hortumun kalbinde, yerden otuz metre kadar yüksekte usulca dönüp duruyordu.

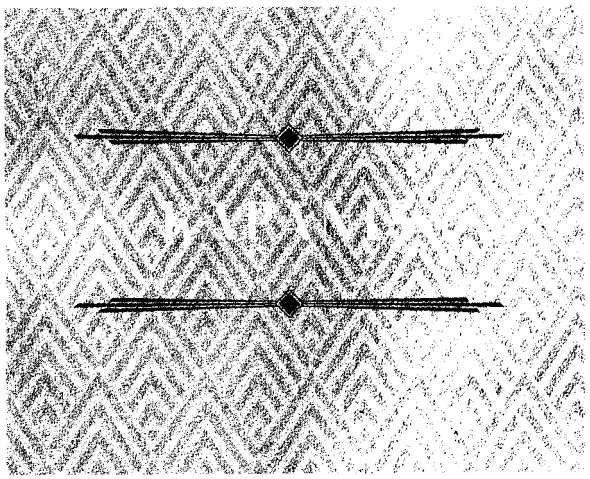
Kulağıma gittikçe yükselen pes bir inilti çarptı. Kafam patlayacak gibi olana dek de güçlendi. Doğrusunu söylemek gerekirse yavaşlatılmış bir konuşmayı andırıyordu. Rüzgârın içinden gelen bir ses uzun dalgalar halinde yükselip alçalan, anlaşılmaz kelimeler telaffuz ediyor gibiydi. Sarı bulut konisi yoğunlaştı ve havada süzülmekte olan ağaçla birleşti. Sonrasında ağacın etrafındaki bulutlar holografik, canlı bir şekle büründü.

Bu bir surattı.

Tanıdığım bir surat.

Tam o esnada ağzı açıldı ve gökyüzü yavaş, yeri göğü inleten bir gök gürültüsüyle adımı söyledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Pensevus ona fısıldamaya başladığında küçük kız derin bir uykudaydı. Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama gözlerini kırpıştırarak açtığında kafasının içi kâbuslarla doluydu.

Tek bildiği, ne yapması gerektiğiydi.

Küçük kız ayağa kalktı ve odayı boylu boyunca arşınladı.

Pensevus fısıldamayı sürdürdü. (Fısıldamayı neredeyse hiç kesmemişti.) Kız onu tek elinden tutarak taşıyordu. (Onu her gittiği yere götürürdü.)

Telefon denen aleti daha önce tek bir kez kullanmıştı ama Pensevus ona ne yapması gerektiğini etraflıca tarif etmişti.

Zaten ne yapması gerektiğini hep ondan öğrenirdi.

Köşede duran sandalyeyi telefonun yanına çekti, ardından ahizeye ulaşabilmek için ona tırmandı.

Birbiri ardına altı telefon görüşmesi yaptı. İlk ymbryne açık penceresinin pervazına tünediğinde daha işi bitmemişti bile.

Cevaplanan her çağrısında yalnızca tek bir şey söyledi.

"O geri döndü."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

FOTOĞRAFLAR HAKKINDA

Bu kitaptaki tüm fotoğraflar orijinal, nostaljik, bulunmuş fotoğraflardır ve çok az rötuş yapılan birkaç fotoğrafın dışında üzerinde hiçbir oynama yapılmamıştır. Güçlükle de olsa yıllar içinde bitpazarlarından, antikacılardan toplanmış ve benden çok daha başarılı olup bu kitabın yaratımına yardımcı olmak için en tuhaf hazinelerini benimle paylaşan fotoğraf koleksiyoncularının kişisel arşivlerinden ödünç alınmışlardır.

Aşağıdaki fotoğraflar kullanılmak üzere sahipleri tarafından incelikle ödünç verilmiştir.

SAYFA	BAŞLIK	KOLEKSİYONCU
41	Hattie	Jack Mord / Thanatos Arşivleri
135	Breedlove	John Van Noate
170	Atlı cenaze arabası	John Van Noate
177	LaMothe	Jack Mord / Thanatos Arşivleri
188	Ellery	John Van Noate
227	Elsie	Billy Parrott
284	Josep	Billy Parrott
328	Siklon	Jack Mord / Thanatos Arşivleri
356	Telefondaki kız	Billy Parrott

BELONGS TO KAKTÜS TEAM